

AMULET SAMARKANDU

Jonathan
Stroud

BARTIMAEOVA TRILOGIE
K N I H A P R V N Í

KNÍŽNÍ KLUB

- ◆ Současný Londýn, kde vládnou mágové.¹
- ◆ Ukradený amulet.²
- ◆ Příběh o intrikách, vraždě a pomstě.³
- ◆ První díl Bartimaeovy trilogie.⁴

¹ Nebo si to aspoň myslí... Ve skutečnosti to máme na povel my, démoni.

² Já to neudělal... Tak jo, udělal, ale nebyla to moje vina. Donutil mě k tomu. Kdo? No, tak tohle je opravdu trapas...

³ A o mně, o Bartimaeovi. Já jsem hvězda představení.

⁴ Moje slavné činy jsou prostě příliš početné a skvělé, aby se vešly do jediné knihy.

ISBN 80-242-1399-0

9 788024 213996

www.euromedia.cz

Současný Londýn, kde vládnou mágové, je nebezpečné místo plné nástrah, skrytých hrozeb a špehů. Právě tam uzavřou neochotné spojenectví dva velmi rozdílní hrdinové:

***Nathaniel** je kouzelnický učeň, který od pěti let studuje u svého přísného mistra, aby se jednou mohl připojit k vládnoucí elitě. Cítí se trochu osamělý, ale nemůže si na nic stěžovat – dokud ho veřejně nezesměšní mocný mág Simon Lovelace. Od té chvíle myslí Nathaniel jen a jen na to, jak se nadutému kouzelníkovi pomstít, a potají se noří do magických svazků skrývajících ta nejtěžší, nejsložitější kouzla. A potom povolá démona, jenž se má stát nástrojem jeho pomsty...*

***Bartimaeus** je pět tisíc let starý džin střední úrovně, který má už ledacos za sebou, nesnáší, když mu lidé říkají démone, nerad připouští, že existují mocnější magické bytosti než on, a upřímně ho rozčiluje, že má dělat poskoka dvanáctiletému holobrádkovi. Ale nic naplat, džin musí splnit každý příkaz. Naštěstí je Bartimaeus podnikavý a vynalézavý, což se mu bude hodit, protože ten protivný kluk mu dal za úkol ukrást dobře hlídany magický předmět...*

***Amulet Samarkandu** však není obyčejná cetka, ale horké zboží, o které má zájem naprosto každý. Nathaniel i Bartimaeus brzy zjistí, že se zapletli do mnohem nebezpečnější hry, než tušili. V patách mají policii, vládní agenty a démonické hordy celého Londýna a budou muset spojit síly, aby odhalili spiknutí a zachránili život sobě i stovce nejvýznamnějších britských mágů.*

AMULET SAMARKANDU

**Jonathan
Stroud**

BARTIMAEOVA TRILOGIE

KNIHA PRVNÍ

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Petra Diestlerová

JONATHAN STROUD: THE AMULET OF SAMARKAND

Copyright © 2003 by Jonathan Stroud

Translation © 2005 by Petra Diestlerová

Jacket design © 2005 by Miloslav Disman

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2005

ISBN 80-242-1399-0

První část

Pro Ginu

Bartimaeus

1

Teplota v místnosti prudce klesla. Závěsy pokryl led a kolem stropních světel se srážela v tlustých vrstvách námraza. Žhavicí vlákna v žárovkách se svažila a zmatněla, zatímco svíčky, které rašily z každého kousku rovné plochy jako trsy muchomůrek, tiše skomíraly. Zšeřelý pokoj naplnil dusivý žlutý oblak síry, v němž se svíjely a vířily nezřetelné černé stíny. Z velké dálky sem doléhal zoufalý křik mnoha hlasů. Così zvenčí zatlačilo na dveře vedoucí na podestu. Vyboulily se dovnitř, dřevo zasténalo. Po podlaze se rozeběhly kroky neviditelných nohou, zatímco zpoza postele i zpod stolu šeptala neviditelná ústa nevýslovné hrůzy.

Sirný oblak se proměnil v mohutný sloup dýmu, z nějž vystřelovala tenká vlákna a olizovala vzduch před sebou jako jazyky, než se opět stáhla. Sloup visel nad středem pentagramu a vybublával výš a výš ke stropu, jako láva z vybuchující sopky. Nastala stěží postřehnutelná pauza. Vzápětí se v srdci dýmu zhmotnily dvě žluté oči.

Hele, dělal to prvně. Chtěl jsem ho vyděsit.

A povedlo se mi to. Ten tmavovlasý kluk stál ve vlastním pentagramu, o něco menším, zaplněným jinými runami, asi metr od toho hlavního. Byl bledý jako smrt a třásl se jako suchý list ve vichřici. Zuby mu drkotaly, rty se chvěly. Z čela mu stékaly kapky potu, a než dopadly na zem, změnily se v led. Cinkaly o podlahu jako krupobití.

Prima, ale co z toho? Vždyť mu bylo sotva dvanáct. Vykulené oči, propadlé tváře. Jednoho moc neuspokojí vyděsit k smrti hubené děčko.*

Tak jsem se tam jen tak vznášel, čekal a doufal, že mu nebude trvat moc dlouho, než se dostane k zapuzovacímu zaklínadlu. Abych se nějak zabavil, vyfukoval jsem modré plamínky a nechával je olizovat vnitřní stranu pentagramu, jako by se pokoušely proniknout ven a vrhnout se na něj. Jenom blafování, samozřejmě. Už jsem si to proklepnul a kruh byl nakreslený celkem slušně. Bohužel, nikde žádná chyba v písmu ani ve výslovnosti.

Konečně to začalo vypadat, že utřinos sbírá odvalu, aby promluvil. Pohnul rty způsobem, který naznačoval, že nejde jen o třas vyvolaný hrůzou. Nechal jsem modrý oheň vyhasnout a nahradil ho odporným puchem.

Opravdu promluvil. Spíš zapištěl.

„J-j-já... t-t-ti... přikazuji, abys...“ Tak dělej! „...m-m-mi s-s-sdělil s-s-svoje jméno.“

Tak tihle mladí většinou začínají. Zbytečné tlachy. Moc dobře věděl, jak se jmenuju, a já věděl, že to ví; jinak by mě přece nedokázal povolat. Potřebujete správná slova, správné úkony a nejvíc ze všeho správné jméno. To není jako mávnout si na taxík – když voláte démona, nedorazí ten, co má náhodou zrovna volno.

Zvolil jsem zvučný hluboký sametový hlas, takový, který duní ze všech stran a zároveň odnikud a zelenáčům se z něj ježí vlasy.

„Bartimaeus.“

Všiml jsem si, že prcek při tom zvuku přiškrceně polkl. Výborně – takže není úplný pitomec. Ví, kdo jsem a co jsem zač. Zná moji pověst.

* Všichni by se mnou v tomhle nesouhlasili. Najdou se takoví, co jim to připadá jako skvělá zábava. Hledají stále nové nenápadně odporné podoby, v nichž se mohou zjevit a mučit ty, kdo je povolali. Obvykle můžete maximálně doufat, že z toho dotýčný později bude mít pořádné noční můry, ovšem čas od času jsou tyhle finty tak úspěšné, že učen skutečně zpanikaří a vystoupí z ochranného kruhu. Pak je všechno bezva – teda pro nás. Ale je to nebezpečná hra. Často bývají až moc dobře vycvičení. A potom vyrostou a začnou se mstít.

Když se mu konečně podařilo spolknout knedlík v krku, ozval se zas. „Z-z-znovu ti káži, bys odpověděl. Jsi t-t-ten B-Bartimaeus, jenž byl v dobách dávných povolán, by opravil hradby Prahy?“

Ten kluk chtěl fakt mrhat časem. Kdo jiný by to asi tak byl? Při odpovědi jsem trochu zesílil zvuk. Led na žárovkách praskal jako připálený cukr. Okno za špinavými závěsy jiskřilo a drnčelo. Kluk se kolébal dopředu a dozadu.

„Jsem Bartimaeus. Jsem Sakhr al-Džinni, N’gorso Mocný a Had se stříbrným peřím! To já opět vybudoval hradby Uruku, Karnaku a Prahy. Rozprávěl jsem se Šalamounem. Běhal jsem s bizoními otci z prérií. Bděl jsem nad Velkým Zimbabwe, než jeho hradby popadaly a na tamějším lidu si pochutnali šakali. Jsem Bartimaeus! Neuznávám žádného pána. Takže já na oplátku přikazuju odpovědět tobě, *kluku*. Kdo jsi, že ses odvážil mě povolat?“

Působivý projev, co? A náhodou je to všechno pravda, což ten dojem umocňuje. A nevykládal jsem to jen proto, abych se vytahoval. Trochu jsem doufal, že toho holobrádka zastraším tak, aby mi vyklopil svoje jméno, což by mi poskytlo slušnou výhodu, až se ke mně otočí zády.* Jenže smůla.

„Při poutech kruhu, hrotech pentagramu a řetězu run, já jsem tvůj pán! Podrobíš se mé vůli!“

Slyšet tuhle obehnanou písničku z úst takového nedochůdčete, a ještě zpívanou tak hloupě přeskakujícím hlasem, to byla mimořádná otrava. Potlačil jsem nutkání vytmavit mu, co si o tom myslím, a pronesl obvyklou odpověď. Hlavně ať to mám co nejdřív z krku.

„Jaká je tvá vůle?“

Připouštím, že jsem byl už celkem překvapený. Většina začátečníků se nejdřív rozhlídne, než se začne vyptávat. Jak se říká, omrkávají si terén, nakukují do výlohy, ale mají moc nahnáno, aby to zkusili naostro. A taky se často nestává, aby zelenáči jako tenhle skrček vyvolávali bytosti mého kalibru.

* Samozřejmě, dokud jsem trčel v pentagramu, nemohl jsem dělat nic. Ale časem si už vyčítám šanci, abych si prověřil, co je zač, a našel nějaké slabé stránky nebo hříšky z minulosti, kterých bych mohl využít. Všichni něco takového mají. Totiž, vy všichni něco takového máte.

Kluk si odkašlal. Tohle byla jeho chvíle. Na to se připravoval. Snil o tom léta, místo aby ležel v posteli a myslel na závodní auta nebo na holky. Zachmuřeně jsem čekal na tu ubohoučkou žádost. Tak copak to bude? Dost často chtěli, abych zvedl do vzduchu nějaký předmět nebo ho přesunul z jedné strany místnosti na druhou. Třeba si bude přát, abych stvořil nějakou iluzi. To by mohla být legrace: určitě by se našel způsob, jak si jeho žádost nesprávně vyložit a nahnat mu strach.*

„Přikazuji ti, abys odnesl z domu Simona Lovelace Amulet Samarkandu a přinesl mi ho, až tě zítra za úsvitu povolám.“

„Cože?“

„Přikazuji ti, abys odnesl –“

„Jasně, já tě slyšel.“ Nechtěl jsem, aby to vyznělo tak otráveně. Prostě mi to uklouzlo a můj velebný hlas taky trochu ztratil na působivosti.

„Jdiž!“

„Moment!“ Žaludek se mi sevřel nevolností, která se dostavuje vždycky, když vás propouštějí. Jako by se vám někdo snažil vytáhnout vnitřnosti z těla skrz záda. Musejí to opakovat třikrát, aby se vás zbavili, pokud jste vážně odhodlaní se chvíli zdržet. Ačkoli to většinou nejste. Ale tentokrát jsem zůstal na místě – dvě zářící oči v oparu rozzuřeně bublajícího dýmu.

„Víš vůbec, co po mně chceš, chlapečku?“

„Nesmím s tebou rozmlouvat, rozprávěti ni zapřádati hovor, ni přistupovati na jakékoli sázky, hádanky či hazardní hry, ni –“

„Nemám vůbec chuť rozprávěti s nanicovatým usmrkancem, to mi věř, takže si ty našprtáný kecy strč za klobouk. Někdo tě využívá. Kdo to je – asi tvůj mistr, ne? Starý zbabělec, co se schovává za nedochůdče.“ Nechal jsem dým trochu ustoupit a poprvé ukázal svou siluetu, matně se vlnící ve stínech. „Zahráváš si s ohněm hned dvojnásob, jestli se chystáš mým prostřednictvím okrást opravdového mága. Kde to jsme? V Londýně?“

Přikývl. No jasně, Londýn. Studený, vlhký městský dům. Přes jedovaté zplodiny jsem si pokoj prohlédl. Nízký strop, tapety, které

* Jednou si jeden mág přál, abych mu ukázal obraz jeho životní lásky. Obstaral jsem mu zrcadlo.

se na okrajích odchlipovaly, na zdi osamělá vybledlá rytina. Byla to ponurá holandská krajinka – divná volba na malého kluka. Čekal bych spíš popové hvězdy, fotbalisty... Ačkoli většina mágů už od mládí sází na tradice.

„Chlapče...“ Můj hlas zvláčněl a zesmutněl. „Svět je tak krutý a ty z něj ještě moc neznáš.“

„Já se tě nebojím. Dal jsem ti příkaz a nařizuji ti, abys odešel.“

Druhé propuštění. Měl jsem pocit, jako by mi přes vnitřnosti přejížděl parní válec. Cítil jsem, jak se můj obrys zachvěl, zamihotal. Ten holobrádek měl moc, i když byl ještě malý.

„Já nejsem ten, koho by ses měl bát, aspoň ne teď. Až Simon Lovelace zjistí, že se mu ztratil amulet, půjde po tobě osobně. A neušetří tě kvůli tvému mládí.“

„Jsi povinen splnit můj rozkaz.“

„To je fakt.“ Musel jsem mu přiznat, že je vytrvalý. A pěkně hloupý.

Pohnul rukou. Zaslechl jsem první slabiku Systémového skřipce. Chystal se mi způsobit bolest.

Takže jsem vysmáhnul. Se žádnými zvláštními efekty jsem se nenamáhal.

2

Když jsem v londýnském soumraku přistál na pouliční lampě, lilo jako z konve. Já mám holt vždycky pech. Vzal jsem na sebe podobu kosa, veselého chlapíka s jasně žlutým zobákem a uhlově černým peřím. Během pár vteřin jsem byl ten nejmokřejší opeřenec, který kdy svěsil křídla v Hampsteadu. Pohnul jsem hlavou ze strany na stranu a všiml si vzrostlého buku. Pod ním tlelo listí – listopadové vichry už strom dokonale očesaly, ale husté větve přece jen slibovaly jistou ochranu před mokrem. Přeletěl jsem k němu a cestou minul opuštěný vůz, který tiše projížděl předměstskou ulicí. Za vysokými zdmi a věčně zelenými živými ploty zářila do tmy ošklivá bílá průčelí několika výstavných vil. Vypadala jako tváře mrtvých.

No, možná za to mohla jen moje nálada. Znervózňovalo mě hned několik věcí. Za prvé už nastupovala ta tupá bolest, která doprovází každou fyzickou podobu. Cítil jsem ji v peří. Změna podoby by ji na chvíli zahнала, jenže taky by ke mně mohla připoutat pozornost v kritické fázi akce. Dokud si nebudu jistý, že je kolem bezpečno, pták zůstane ptákem.

Za druhé počasí. K tomu není co dodat.

Za třetí, už jsem zapomněl, že fyzická těla mají svá omezení. Svědilo mě těsně nad zobákem a marně jsem se snažil podrbat se tam křídlem. Za čtvrté, ten kluk. Ohledně něj jsem měl spoustu otázek. Co je zač? Proč je tak odhodlaný spáchat sebevraždu? Jak mu mám oplatit, že mě přinutil k tomuhle podniku, dřív než umře? Zprávy se šíří rychle a já nejspíš schytám pár posměšků za to, že dělám poskoka takovému smrkáčovi.

Za páté... ten amulet. Nedá se popřít, že je to mocný magický předmět. Fakt jsem nechápal, co si ten kluk myslí, že s ním bude

dělat, až ho dostane. Možná se ho chystá nosit jako nějaký trapný módní doplněk. Třeba teď krádeže amuletů prostě frčí, je to mezi mladými kouzelníky nejnovější móda, jako ulamovat ozdobná loga z automobilů. Každopádně jsem ho musel nejdřív sehnat, a to asi nebude úplná hračka, dokonce ani pro mě ne.

Zavřel jsem kosí oči a otevřel ty vnitřní, jedno po druhém, každé na jiné rovině.* Rozhlížel jsem se kolem a poskakoval přitom na větvi, abych měl co nejlepší výhled. Hned tři vily v ulici měly nějakou magickou ochranu, což naznačovalo, že je to fakt bohatá čtvrť. Ty dvě vzdálenější jsem nezkoumal; zajímala mě ta, která stála naproti nim, přímo za pouliční lampou. Sídlo mága Simona Lovelace.

První rovina byla čistá, ale na druhé si opatřil obrannou linii – zářila podél vysoké zdi jako modrá pavučina. A neomezovala se jen na to; sahala i do vzduchu, překrývala střechu nízkého bílého domu a na druhé straně se klenula až k zemi jako velká mihotavá kupole.

Nebylo to špatné, ale já to zmáknu.

Na třetí a čtvrté rovině nic, ale na páté jsem postřehl tři strážné, kteří se pohupovali ve vzduchu těsně nad vrcholkem zahradní zdi. Měli nevýraznou žlutou barvu a každý se skládal ze tří svalnatých nohou, které se otáčely kolem chrupavčitého kloubu. Nad kloubem se nacházela rosolovitá hmota obsahující dvoje ústa a několik ostražitých očí. Stvoření v nepravidelných intervalech kmitala po obvodu zahrady. Instinktivně jsem se přitiskl ke kmeni buku, ačkoli jsem věděl, že mě ze svého místa nejspíš nezaznamenají. Z téhle dálky bych vypadal jako kos na všech sedmi rovinách. Teprve kdybych se přiblížil, mohli by iluzi prohlédnout.

Šestá rovina čistá. Ale sedmá... to bylo zvláštní. Neviděl jsem nic nápadného – dům, ulice i noc vypadaly stejně jako dřív –, ale, můžete tomu říkat intuice, jestli chcete, najednou jsem věděl, že tam něco číhá.

Pochybovačně jsem si podrbal zobák o suk. Jak jsem předpokládal, pracovala tady pořádná dávka mocné magie. O

* Mám přístup k sedmi rovinám současně. Překrývají se jako vrstvy na rozmáčknutém dortíku z listového těsta. Se sedmi rovinami si vystačí každý. Ti, kdo tvrdí, že jich zvládají víc, se jen zbytečně předvádějí.

Lovelaceovi jsem už slyšel. Proslul jako schopný kouzelník a nemilosrdný pán. Mě naštěstí do služby nikdy nepovolal, ale rozhodně jsem si nechtěl znepřátelit jeho ani jeho služebníky.

Jenže jsem musel poslechnout toho kluka.

Zmoklý kos se odlepil od větve a přeletěl přes ulici, přičemž se šikovně vyhnul kuželu světla z nejbližší lampy. Přistál na pruhu zahnědlé trávy u rohu zdi. Opíraly se o něj čtyři černé pytle s odpadky, připravené na zítřek pro popeláře. Kos zalezl mezi ně. Kočka, která ptáka z odstupu sledovala,* ztratila trpělivost a zvědavě se vydala za ním. Za pytli však nenašla žádného ptáka, černého ani jiného. Nebylo tam nic kromě čerstvé krtiny.

* Na dvou rovinách. Kočky tuhle schopnost mají.

3

Nenávidím chuť bláta. Pro stvoření vzduchu a ohně se bláto vůbec nehodí. Kdykoli přijdu do styku s hlínou, její lepkavá váha mě přišerně tíží. Proto si vtělení vybírám fakt pečlivě. Ptáci, fajn. Hmyz, taky fajn. Netopýři, dejme tomu. Cokoli, co umí rychle běhat, je v pohodě. Když to sídlí na stromech, ještě líp. Obyvatelé podzemí, nic moc. Krtci, fakt špatný.

Ale jeden nemůže být moc cimprlich, když potřebuje prorazit magickou obrannou linii. Jak jsem očekával, pod zem nesahala. A tak se krték prohrabal hluboko, hluboko dolů, pod základy zdi. Nespustil se žádný magický poplach, jenom jsem si pětkrát narazil hlavu o šutr*. Hrabal jsem zase vzhůru a po dvaceti minutách funění a frkání špinavou hlínou, kdy jsem ohrnoval svůj malý tupý čumáček nad šťavnatými žížalami, které se objevovaly po každých pár hrábnutích, jsem se prodral zpátky na povrch.

Krték opatrně vystrčil hlavu z hromádky, kterou navršil na dokonalém trávníku Simona Lovelace. Rozhlédl se kolem, hodnotil situaci. V přízemí se svítilo. Závěsy byly zatažené. Ve vyšších patrech, aspoň z krtčího pohledu, vládla tma. Nahoře se klenula modravá klenba ochranné kupole. Jeden žlutý strážný se tupě otáčel tři metry nad živým plotem. Další dva byli zřejmě někde za domem.

Znovu jsem zkusil sedmou rovinu. Pořád nic, pořád ten neurčitý pocit hrozby. No dobrá.

Krték se zase stáhl pod zem a ryl pod kořeny trávy směrem k domu. Vynořil se v květinovém záhonku těsně pod nejbližšími okny. Zuřivě přemýšlel. Nemělo smysl pokračovat v tomhle převtělení, i

* Jednou o pět různých kamenů. Ne pětkrát o stejný kámen. Jen aby bylo jasno. Vy lidi jste někdy strašně *natvrdlí*.

když zkusit se prohrabat do sklepa nebyl marný nápad. Ale musí vymyslet něco lepšího.

Pak do krtkových chlupatých uší dolehl smích a cinkot skleniček. Zněl překvapivě hlasitě, odněkud hodně zblízka. Ve zdi sotva půl metru od krtka byl zasazený starý větrací průduch popraskaný stářím. Vedl dovnitř.

S jistou úlevou jsem se proměnil v mouchu.

4

Z bezpečí větráku jsem svýma složenýma očima nakukoval do celkem staromódně zařízeného salonu. Byl tam vysoký hustý koberec, ohavné pruhované látkové tapety, křišťálová přišernost, která se tvářila jako lustr, dvě olejomalby ztmavlé věkem, pohovka a dvě lenošky (taky pruhované), nízký stolek, na něm stříbrný podnos a na podnose láhev červeného vína bez skleniček. Skleničky držely v rukou dvě osoby.

Jednou z nich byla žena. Celkem mladá (i na člověka, což znamená *velice* mladá) a nejspíš docela pěkná, tím lidským masitým způsobem. Velké oči, tmavé vlasy ostříhané na mikádo. Automaticky jsem si ji uložil do paměti. Až zítra půjdu navštívit toho kluka, zjevím se mu v její podobě. Akorát bez oblečení. Uvidíme, jak jeho téměř ocelová, ale přece jen pubertální mysl zareaguje na tohle!*

Nicméně právě v tu chvíli mi spíš dělal starosti chlápek, na kterého se ta žena usmívala a přikyvovala mu. Byl vysoký, hubený, hezký v takovém tom knihomolském stylu. Vlasy ulízané dozadu nějakou smrdutou pomádou, široká ústa s dobrými zuby a na nose malé kulaté brýle. Nápadně velká brada. Něco mi říkalo, že tohle je osobně mág Simon Lovelace. Že by to dělala ta neurčitá aura moci a autority? Nebo velitelský způsob, s jakým se rozmachoval kolem? Nebo ten šotek, co se mu vznášel u ramene (na druhé rovině) a bedlivě se rozhlížel na všechny strany po sebemenším náznaku nebezpečí?

* Kdyby vás to náhodou zajímalo, ne, nedělá mi problém převtělit se do ženy. Ani do muže. Řekl bych, že jistým způsobem jsou ženy těžší, ale to teď rozebírat nebudu. Žena, muž, krtek, červ – když se to vezme kolem a kolem, je to všechno jedno, až na mírné rozdíly v intelektuálních schopnostech.

Podrážděně jsem si zamnul dvě přední nohy. Budu muset být hodně opatrný. Šotek znamenal komplikaci.*

Škoda že nejsem pavouk. Ti dokážou sedět bez hnutí celé hodiny a vůbec jim to nevadí. Mouchy jsou daleko neposednější. Jenže kdybych změnil podobu tady, kouzelníkův otrok by to nabeton vycítil. Musel jsem své neochotné tělo přimět, aby nehybně číhalo, a nevšímat si bolesti, která opět narůstala, tentokrát pod mým chitinem.

Kouzelník mluvil. Nic moc jiného nedělal. Žena k němu vzhlížela kokršpanělíma očima, tak vykulenýma a zpitomělýma okouzlením, že jsem měl chuť ji štípnout.

„...Bude to velkolepá událost, Amando. Staneš se hvězdou londýnské společnosti! Vědělas, že sám předseda vlády se moc těší, až si tvoje panství prohlédne? Ano, mám to z dobrého zdroje. Moji nepřátelé ho už celé týdny zahrnují odpornými pomluvami, ale on trvá na tom, že konference se bude konat na Heddlehamu. Tak vidíš, lásko, když o něco jde, pořád na něj mám vliv. Stačí jen vědět, jak na to, jak zalichotit jeho marnivosti... Nech si to pro sebe, ale on je ve skutečnosti dost slabý mág. Specializoval se na Talismany, ale poslední dobou se už nenamáhá ani s nimi. Proč taky? Dělají to za něj pánové v oblecích...”

Kouzelník pár minut pokračoval ve stejném duchu a neúnavně kolem sebe házel slavnými jmény. Žena upíjela víno, v příhodných chvílích přikyvovala, vzdychala, vykřikovala a nakláněla se k němu na pohovce blíž. Chtělo se mi bzučet nudou.[†]

* Abyste mě nechápali špatně, ze šotka jsem strach neměl. Dokázal bych ho rozmáznout jedním mávnutím. Ale byl tu ze dvou důvodů: kvůli nehynoucí věrnosti svému pánu a kvůli vynikajícímu zraku. Mým rafinovaným mouším přestrojením by se nenechal zmást ani na zlomek vteřiny.

[†] Kdyby ten rozhovor poslouchal nějaký člověk, nejspíš by měl pusu dokořán úžasem, protože kouzelník líčil korupci v britské vládě do pozoruhodných podrobností. Ale se mnou to nehnulo. Jelikož jsem už viděl, jak se obracejí v prach nesčetné civilizace, které měly daleko větší šmrnc než tahle, nedokázal jsem v sobě vydolovat valné zaujetí pro to téma. Krátil jsem si čas marnými pokusy uhodnout, jaké nepozemské síly by mohly být vázány ve službách Simona Lovelace. Vždycky se hodí být připravený.

Najednou šotek zbystřil. Otočil hlavu o sto osmdesát stupňů a zaměřil dveře na druhém konci místnosti. Jemně zatahal kouzelníka za ucho, aby ho varoval. O pár vteřin později se dveře otevřely a dovnitř uctivě vstoupil plešatý lokaj v černé uniformě.

„Promiňte, pane, ale váš vůz čeká.“

„Děkuji, Cartere. Už jdeme.“

Lokaj zmizel. Kouzelník odložil svou (stále plnou) sklenku na stolek a vzal ženu za ruku. Galantně ji políbil. Šotek se za jeho zády znechuceně zašklebil.

„Mrzí mě, že se musíme rozloučit, Amando, ale povinnost volá. Dneska večer nebudu doma. Můžu ti zavolat? Nechtěla bys jít zítra do divadla?“

„To by bylo báječné, Simone.“

„Takže domluveno. Můj dobrý přítel Makepeace uvádí svou novou hru. Hned pro nás obstarám lístky. A teď tě Carter odveze domů.“

Muž, žena a šotek odešli a dveře nechali pootevřené. Za nimi vylezla z úkrytu velmi ostrážitá moucha a nehlučně přeletěla přes pokoj k místu, odkud se nabízel výhled do haly. Chvilku tam panoval čilý ruch, nosily se kabáty, padaly příkazy, bouchaly dveře. Pak kouzelník odešel z domu.

Vyletěl jsem do haly. Byla rozlehlá, studená a podlahu měla z černobílých dlaždic. Z obrovských keramických květináčů vyrůstaly jasně zelené kapradiny. Chvilku jsem kroužil kolem lustru a poslouchal. Všude vládlo ticho. Jediné zvuky se ozývaly z kuchyně někde na druhém konci domu, a ty zněly dost neškodně – jen rachocení hrnců a talířů a několik hlasitých krknutí, jejichž autorem byl zřejmě kuchař.

Zvažoval jsem, jestli nemám vyslat nenápadný magický impuls, abych zjistil, kde se nacházejí kouzelníkovy artefakty, ale usoudil jsem, že je to moc riskantní. I kdyby tu nebyla žádná další bezpečnostní opatření, mohl bych tím na sebe upozornit strážné venku. Já, moucha, musím na lov osobně.

Všechny roviny byly čisté. Proletěl jsem halou a nechal se vést intuicí nahoru nad schody.

V patře se na obě strany táhla chodba s tlustým kobercem, na stěnách visely olejomalby. Hned jsem zamířil doprava, protože na té straně se v půlce chodby skrýval špeh. Lidské oči by viděly jen detektor kouře, ale na dalších rovinách se ukázala jeho pravá povaha: na stropě seděla hlavou dolů ropucha s nepříjemně vyvalenýma očima. Každou asi tak minutu poskočila a trochu se pootočila. Až se kouzelník vrátí, dozví se od ní všechno, co se tu dělo.

Vyslal jsem směrem k ropuše krapet magie. Ze stropu se vyřinul hustý mastný opar, zahalil špeha a zakryl mu výhled. Zatímco ropucha zmateně poskakovala a kvákala, rychle jsem proletěl až ke dveřím na konci chodby. Byly to jediné dveře v patře, které neměly klíčovou díрку, a pod bílým nátěrem dřevo zpevňovaly kovové pláty. Dva dobré důvody, proč je zkusit jako první.

Podě dveřmi byla miniaturní škvíra. Pro hmyz moc malá, ale stejně jsem už nutně potřeboval změnit podobu. Moucha se proměnila v proužek dýmu, který zmizel pode dveřmi právě v okamžiku, kdy se mlžný opar kolem ropuchy začal rozplývat.

Uvnitř jsem se změnil v dítě.

Kdybych znal jméno toho učně, vzal bych na sebe ze zlomyslnosti jeho podobu, čistě abych poskytl Simonu Lovelaceovi slušnou stopu, až začne krádež vyšetřovat. Ale bez jména jsem na něj neměl žádnou páku. Tak jsem se změnil v chlapce, kterého jsem kdysi dávno znal a měl ho rád. Jeho prach už před staletími odplul po Nilu, takže ho můj zločin neohrozí, a každopádně bylo fajn si ho takhle připomenout. Měl snědou pleť, jasné oči a na sobě bílou bederní roušku. Rozhlédl se kolem svým typickým způsobem, s hlavou trochu ke straně.

Místnost neměla okna. U zdí stálo několik prosklených skříněk plných magických pomůcek. Většina těch tretek byla celkem k ničemu, hodila se leda pro salonní kouzelníky,* ale pár zajímavých kousků by se tam našlo.

* Samozřejmě, na někoho, kdo se v magii nevyzná, by to dojem udělalo. Tak se mrknem, co to tady máme: křišťálové koule, jasnovidceá zrcátka, lebky z hrobek, kůstky svatých, věštecké kosti uloupené sibiřským šamanům, lahvičky s krví nejasného původu, čarodějnické masky, vycpané krokodýly, kouzelnické hůlky podle nejnovější módy, celou řadu kápí pro nejružnější oficiální příležitosti a

Například povolávací roh, o kterém jsem věděl, že je pravý, protože se mi dělalo zle, jen když jsem se na něj podíval. Jediné zatroubení toho krámu a cokoli, co se nacházelo v moci dotyčného kouzelníka, by mu leželo u nohou a škemralo, aby mohlo splnit jeho přání. Byl to krutý a nesmírně starobylý nástroj a já se k němu nemohl ani přiblížit. V jiné skříňce leželo hliněné oko. Kdysi jsem jedno takové viděl v hlavě golema. Napadlo mě, jestli ten hlupák vůbec tuší, jaký má to oko potenciál. Skoro určitě ne – nejspíš si ho koupil jako zábavný suvenýr při nějakém skupinovém zájezdu do střední Evropy. Magická turistika... prosím vás.* No, s trochou štěstí ho to jednoho dne zabije.

A pak tu byl Amulet Samarkandu. Ležel ve zvláštní vitríně, chráněný sklem i svou pověstí. Přešel jsem k němu, projel roviny, hledal nebezpečí a našel – no, nic určitého, ale na sedmé rovině jsem měl silný dojem, že se něco hýbe. Ne tady, ale dost blízko. Radši bych sebou měl hodit.

Amulet byl malý, matný, vyrobený z lístkového zlata. Visel na krátkém zlatém řetízku a uprostřed měl oválný nefrit. Ve zlatě byl vyrytý jednoduchý vzor běžících koní. U středoasijského národa, který amulet před třemi tisíci lety vyrobil a později jej pohřbil v hrobce jedné ze svých princezen, byli koně cenným majetkem. V padesátých letech dvacátého století amulet objevil jistý ruský archeolog a brzo potom ho ukradli mágové, kteří rozpoznali jeho hodnotu. Jak k němu přišel Simon Lovelace – koho přesně zavraždil nebo podvedl, aby ho získal –, to jsem netušil.

spousty, spousty tlustých spisů o magii, které vypadaly, jako by je na počátku času svázali do lidské kůže, ale s největší pravděpodobností sjely minulý týden z pásu v nějaké tiskárně v Catfordu. Mágové takové věci milují, líbí se jim ta abrakadabra tajuplnost toho všeho (někteří tomu dokonce skoro věří) a naprosto *zbožňují*, jak to působí na nezasvěcence. A navíc tyhle cetky šikovně odvádějí pozornost od skutečného zdroje jejich moci, kterým jsme my.

* Dělali to všichni: v zájezdových autobusech (nebo, protože spousta z nich byla dost ve vatě, v pronajatých letadlech) obřázkem magické metropole minulosti. Vzdychnali nad slavnými památkami – chrámy, rodnými domy slavných kouzelníků, místy, kde tyhle kouzelníky potkal hrůzný konec. A všichni se jen jen třásli na to, aby někde šlohl kousek sochy nebo vyplnili černý trh v naději, že pořídí něco čarodějného úplně za babku. Nemám nic proti kulturnímu vandalství. Ale tohle je tak příšerně *vulgární*.

Opět jsem naklonil hlavu ke straně a naslouchal. V celém domě panovalo ticho.

Zvedl jsem ruku nad vitrínu, usmál se na svůj odraz ve skle a zaťal pěst.

Pak jsem prorazil sklo.

Na všech sedmi rovinách se ozvěnou rozezvučel výbuch magické energie. Popadl jsem amulet a pověsil si ho kolem krku. Rychle jsem se obrátil. Pokoj byl stejný jako dřív, ale na sedmé rovině jsem něco cítil – dalo se to do pohybu a rychle se to blížilo.

Čas tajného plížení skončil.

Když jsem se hnal ke dveřím, koutkem oka jsem postřehl, že se ve vzduchu otvírá portál. Temnota, která v něm pulzovala, rázem ještě ztmavla, když z něj něco vykročilo.

Vrhl jsem se na dveře a udeřil do nich chlapeckou pěstičkou. Vyletěly do chodby jako ohnutá hrací karta. Přeběhl jsem je bez zastavení.

Ropucha v chodbě se za mnou obrátila a otevřela tlamu. Vystřelil z ní chuchvalec zeleného slizu, který se stočil přímo ke mně. Mířil mi na hlavu. Uskočil jsem, sliz se rozprskl na stěně za mnou a zničil tak jeden obraz i celou stěnu pod ním až na holé cihly.

Vrhl jsem po ropuše šipku Kompresse. S krátkým žalostným zaskřehotáním se smrskla v hustou hmotu o velikosti kuličky na hraní a spadla na podlahu. Ani jsem nezpomalil. Zatímco jsem se hnal chodbou pryč, pro případ dalších útoků jsem vztyčil kolem svého fyzického těla ochranný štít.

Což byl nápad za všechny prachy, protože vzápětí zasáhla podlahu těsně za mnou Detonace. Výbuch byl tak silný, že jsem se vznesl do vzduchu, hlavou napřed jsem v mírném náklonu proletěl chodbou a napůl se zaryl do zdi. Kolem mě vyšlehovaly zelené plameny a na tapetách zanechávaly stopy připomínající otisky obrovských rukou.

Vyhrabal jsem se ze sutin a ohlédl se.

Nad rozbitými dveřmi se tyčilo něco, co na sebe vzalo podobu velmi vysokého muže s jasně červenou kůží a šakalí hlavou.

„Bartimae!“

Chodbou se prohnala další Detonace. Saltem jsem ji podskočil, zamířil ke schodům, a právě když zelený výbuch roztříštil roh chodby, skutálel jsem se po hlavě dolů, proletěl zábradlím a zřítíl se z téměř dvoumetrové výšky na černobílé dlaždice, které pod mou vahou ošklivě popraskaly.

Zvedl jsem se a juknul na hlavní dveře. Přes mléčné sklo ve výplni jsem zmerčil příkrčený žlutý obrys jednoho ze tří strážných. Číhal tam a vůbec ho nenapadlo, že je zevnitř vidět. Rozhodl jsem se vzít to jinudy. Pronikavá inteligence vždycky zvítězí nad hrubou silou.

Když už o tom mluvíme, musel jsem zmizet rychle. Shora se ozývaly zvuky pronásledování.

Proběhl jsem několika místnostmi – knihovnou, jídelnou – všude jsem se zastavil u okna a vždycky zase uskočil, když se venku vynořil některý z těch žlutých hlídačů. Jejich neschopnost maskování mohla soutěžit jen s mou touhou vyhnout se veškerým neznámým magickým zbráním, které mohli mít k dispozici.

Ze zadu kdosi zuřivým hlasem volal moje jméno. Začínal jsem propadat beznaději. Proběhl jsem dalšími dveřmi a ocitl se v kuchyni. Z ní se už nedalo prchat do dalších místností v domě, ale vedly odtamtud dveře do něčeho, co vypadalo jako přistavěný skleník plný bylinek a zeleniny. Za ním byla zahrada – a v ní ti tři strážní, kteří právě s nečekanou rychlostí obkroužili na svých rotujících nohách roh domu. Abych získal čas, vložil jsem na dveře za sebou Pečeť. Pak jsem se rozhlédl kolem a všiml si kuchaře.

Byl to dobrosrdečně vyhlízející tlouštík se zarudlým obličejem, seděl v koutě na židli a nohy měl položené na kuchyňském stole. V ruce držel sekáček na maso, ořezával si s ním nehty a každý úlomek odcvrknul nacvičeným pohybem do krbu za sebou. Přitom mě upřeně sledoval černýma očkami.

Nzervóznilo mě to. Nezdálo se, že by ho nějak zaskočilo, že mu do kuchyně vběhl malý Egypt'an. Prozkoumal jsem ho na dalších rovinách. Od první do šesté to byl pořád obtloustlý kuchař v bílé zástěře. Ale na sedmé...

Do háje.

„Bartimae.“

„Faquarle.“

„Jak se vede?“

„Ujde to.“

„Už je to dávno, co jsme se viděli naposledy.“

„Asi jo.“

„Škoda, co?“

„Jo. No... tak teď jsem tady.“

„To je pravda.“

Během téhle duchaplné konverzace k nám z druhé strany dveří doléhala nepřetržitá série Detonací. Moje Pečeť ale držela pevně. Usmál jsem se tak nonšalantně, jak jsem dokázal.

„Zdá se, že Džábor je pořád stejný vztekloun.“

„No jo, ten se nezměnil. Jenom mám dojem, že je možná trochu *hladovější*, Bartimae. To je jediná změna, které jsem si na něm povšiml. Nikdy nemá dost, dokonce ani když dostane najíst. A to se poslední dobou moc často nestává, jak si asi umíš představit.“

„Chovej se k nim hnusně, udržuj je napružený, to je heslo vašeho pána, co? Ale stejně musí být dost mocný, když se mu podařilo získat za otroky tebe i Džábora.“

Kuchař se tence usmál a pohybem sekáčku poslal úlomek nehtu ve spirále ke stropu. Projel omítkou a zabodl se do ní.

„No tak, Bartimae, ve slušné společnosti to slovo na ‚o‘ přece nepoužíváme. Džábor a já máme svoje plány.“

„No jasně.“

„A když už mluvíme o rozdílech v moci, nemůžu si nevšimnout, že se na mě záměrně neobracíš na sedmé rovině. To mi připadá poněkud nezdvořilé. Že bys měl z mé pravé podoby tak nahnáno?“

„Spíš se mi z ní dělá *nevolno*, Faquarle.“*

„No, vážně mě těší, že jsme se tu takhle sešli. Mimochodem, obdivuji *tvou* volbu podoby, Bartimae. Moc slušivá. Ale vidím, že tě tíží jistý amulet. Možná bys mohl být tak laskav, sundat si ho a odložit ho na stůl. Kdyby ses pak obtěžoval prozradit mi jméno mága, který tě sem poslal, možná bych k tomu přihlédl a ukončil naši schůzku způsobem, který by neznamenal *tvou* okamžitou likvidaci.“

* Uznávám, že taky nejsem žádný krasavec, ale Faquarl má na můj vkus přece jen trochu moc chapadel.

„To je od tebe hezký, ale dobře víš, že to udělat nemůžu.“*

Kuchař dloubl hrotem sekáčku do hrany stolu. „Budu k tobě naprosto upřímný. Můžeš to udělat a uděláš to. Není v tom samozřejmě nic osobního, za čas možná budeme zase pracovat v jednom týmu. Ale teď musím splnit svou povinnost, stejně jako ty. A taky svůj úkol. Takže to jako vždycky vede zpátky k otázce síly. Oprav mě, jestli se pletu, ale zdá se mi, že dneska zrovna nepřekypuješ sebedůvěrou – jinak bys odešel hlavním vchodem a cestou se zbavil těch triloidů, místo aby ses od nich nechal nahnat kolem domu rovnou ke mně.“

„Jen jsem podlehl náhlému rozmaru.“

„Hmmm. Snad aby ses přestal posunovat k oknu, Bartimae. Takový trik by byl trapně průhledný i pro člověka[†] a kromě toho tam na tebe čekají triloidi. Hod' sem amulet, nebo zjistíš, že ten tvůj chatrný Štít není k ničemu.“

Vstal a natáhl ruku. Chvilí se nic nedělo. Za mou Pečetí stále duněly Džáborovy vytrvalé (i když dost nevynalézavé) Detonace. Dveře jako takové se nepochybně dávno obrátily v prach. Na zahradě bzučeli ve vzduchu strážní, všechny oči upřené na mě. Rozhlédl jsem se kolem a hledal inspiraci.

„Ten *amulet*, Bartimae.“

Zvedl jsem ruku a s těžkým, dost teatrálním povzdechem popadl amulet. Pak jsem uskočil doleva. Zároveň jsem uvolnil Pečeť na dveřích. Faquarl podrážděně mlaskl a chystal se k magickému útoku. V polovině pohybu ho však čelně zasáhla mimořádně silná Detonace, která proletěla otvorem v místě, kde bývala Pečeť. Srazila ho po zádech do krbu, a ten se na něj vzápětí zřítil.

Proletěl jsem do skleníku právě ve chvíli, kdy otvorem vrazil do kuchyně Džábor. Než se Faquarl vyprostil z trosek, už jsem si to hasil do zahrady. Strážní se hnali ke mně, oči vykulené, nohy vířící

* To nebyla tak úplně pravda. *Mohl* jsem odevzdat amulet a nesplnit svůj úkol. Ale i kdyby se mi pak nakrásně podařilo uniknout Faquarlovi, musel bych se vrátit k tomu nedochůdětí s prázdnýma rukama. Svým selháním bych se mu vydal na milost, ocitl bych se dvojnásob v jeho moci, a tak nějak jsem tušil, že to není dobrý nápad.

[†] Au!

kolem. Z neforemných chodidel vyjely ostré zahnuté drápy. Vrhł jsem proti nim tu nejjasnější Iluminaci. Celá zahrada se rozzářila, jako by vybuchlo slunce. Světlo strážné oslepilo, rozštěbetali se bolestí. Přeskočil jsem je, proběhl zahradou a kličkoval přitom mezi magickými střelami, které vyletovaly z domu a spalovaly stromy na uhel.

Na konci zahrady, mezi hromadou kompostu a motorovou sekačkou na trávu, jsem se přehoupl přes zeď. Prorazil jsem modrou kupoli z magického pletiva a nechal v něm díru ve tvaru dětské postavy. Okamžitě se rozřinčel alarm.

Dopadl jsem na chodník, amulet se mi na hrudi houpal a poskakoval. Z druhé strany zdi jsem zaslechl dusot kopyt. Byl nejvyšší čas změnit podobu.

Sokol stěhovavý je nejrychlejší známý pták. Při letu střemhlav umí zrychlit až na dvě stě kilometrů v hodině. Ale kolikrát se mu to už podařilo při vodorovném letu nad střechami severního Londýna? Někdo by to dokonce mohl považovat za nemožné, zvlášť když měl ten pták na krku poměrně těžký amulet. Nicméně když Faquarl s Džáborem skočili do té zapadlé hampsteadské uličky a vztyčili neviditelnou bariéru, do níž vzápětí narazil stěhovací vůz, který nepřiměřenou rychlostí projížděl obcí, ani mě nezahlédli.

Byl jsem dávno pryč.

5

„Především,“ prohlásil mistr, „existuje jedna věc, kterou ti musíme natlouct do té zabedněné hlavy tak, abys ji už nikdy nezapomněl. Uhodneš, co to je?“

„Ne, pane,“ odpověděl chlapec.

„Ne?“ Rozježené obočí se povytáhlo v předstíraném úžasu. Chlapec sledoval jako uhranutý, jak obočí mizí pod převislými došky bílých vlasů. Tam se na vteřinu téměř stydlivě schovalo, než začalo s nesmírnou vahou a definitivností opět klesat. „Ne. V tom případě...,“ kouzelník se v křesle předklonil, „...ti to povím.“

Pomalým, uváženým pohybem spojil dlaně tak, aby špičky prstů vytvořily ostrý hrot, a ten pak namířil na chlapce.

„Pamatuj si *tohle*,“ pronesl tichým hlasem. „Démoni jsou velmi zlovolní. Ublíží ti, pokud dostanou příležitost. Chápeš to?“

Chlapec stále pozoroval obočí. Nedokázal od něj odtrhnout zrak. Teď se přísně stahovalo dolů, dva špičaté výběžky, které se uprostřed spojovaly. Bylo pozoruhodně pohyblivé – nahoru, dolů, do strany, do oblouku, někdy společně, někdy každé zvlášť. Svou parodií na nezávislý život chlapce podivně fascinovalo. Navíc mu připadalo nekonečně zajímavější zkoumat pohyby obočí než pohlédnout mistrovi do očí.

Kouzelník si varovně odkašlal. „Chápeš?“

„A-ano, pane.“

„No dobrá, říkáš, že ano, a věřím, že to myslíš upřímně –, ale přesto...“ Jedno obočí se zamyšleně vyhouplo výš. „Ale přesto nejsem přesvědčený, že to opravdu, skutečně *chápeš*.“

„Ale ano, pane, ano, chápu to, pane. Démoni jsou zlí a nebezpeční a ublíží vám, když jim to dovolíte, pane.“ Chlapec se na

polštáři úzkostlivě vrtěl. Horlivě se snažil dokázat, že dával pozor. Venku bušilo do trávy a rozpáleného chodníku letní slunce; před několika minutami projel pod okny s veselým cinkáním zmrzlinářský vůz. Ale pod těžkými rudými závěsy pronikal do mágoва pokoje jen srpek zářivého denního světla; vzduch uvnitř byl dusný a těžký. Chlapec toužil, aby už lekce skončila a on směl odejít.

„Poslouchal jsem vás pozorně, pane,“ řekl.

Mistr přikývl. „Viděl jsi někdy démona?“ zeptal se.

„Ne, pane. Totiž, jenom v knížkách.“

„Postav se.“

Chlapec vyskočil tak rychle, že mu na polštáři skoro uklouzla noha. Rozpačitě čekal, ruce svěšené podél boků. Mistr líným gestem ukázal na dveře za ním. „Víš, co tam je?“

„Vaše pracovna, pane.“

„Dobře. Sejdi po schodech, vstup dovnitř a přejdi přes místnost. Pod oknem stojí stůl. Na něm leží skříňka. Jsou v ní brýle. Nasad' si je a vrať se zpátky ke mně. Rozumíš tomu?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Tak běž.“

Pod zkoumavým pohledem svého mistra přešel chlapec ke dveřím z tmavého nelakovaného dřeva plného suků a žilek. S námahou otočil velkým mosazným knoflíkem, ale kov ho příjemně chladil do dlaně. Dveře se na naolejovaných pantech nehlučně zhouply, a jakmile jimi prošel, ocitl se nad schodištěm pokrytým kobercem. Stěny zdobila elegantní tapeta s květinovým vzorem. Okénkem nad prostředkem schodiště pronikal dovnitř přívětivý proud světla.

Chlapec sestupoval opatrně, schod za schodem. Ticho a světlo ho uklidnily a potlačily některé jeho obavy. Takhle daleko se ještě nikdy nedostal – jeho představy o tom, co může čekat za dveřmi mistrovy pracovny, utvářely výhradně pohádky a šeptané klepy. Hlavou mu divoce vířily hrůzné obrazy vycpaných krokodýlů a očních bulv naložených v lahvích. Zuřivě je zaháněl. Nesmí se bát.

U paty schodiště byly další dveře, podobné těm prvním, ale menší, s červenou pěticípou hvězdou uprostřed. Chlapec otočil knoflíkem a zatlačil: neochotně se otevřely, spodní hranou drhly o

vysoký koberec. Když se škvíra dostatečně zvětšila, chlapec se protáhl do pracovny.

Při vstupu bezděčně zadržel dech; teď opět vydechl, skoro zklamaně. Bylo to všechno tak *obyčejné*. Dlouhá místnost lemovaná po obou stranách knihovnami. Na konci stál velký dřevěný stůl a za ním polstrovaná kožená židle. Na stole bylo pár propisovaček a papírů, starý počítač a malé kovové pouzdro. Z okna za ním byl vidět vzrostlý kaštan v plné letní kráse. Světlo uvnitř mělo příjemný nazelenalý odstín.

Chlapec se vydal ke stolu.

V půlce cesty se zastavil a ohlédl.

Nic. Ale stejně měl zvláštní pocit... Pootevřené dveře, jimiž před chvilkou prošel, ho zneklidňovaly. Mrzelo ho, že je za sebou nezavřel.

Zavrtěl hlavou. To je zbytečné. Za pár vteřin se přece bude stejnou cestou vracet.

Čtyřmi chvatnými kroky se dostal ke stolu. Znovu se rozhlédl. Určitě zaslechl nějaký zvuk...

Místnost byla prázdná. Chlapec naslouchal, ostražitý jako králík v mlázi. Ne, neslyšel nic kromě vzdáleného hluku z ulice.

S vykulenýma očima se obrátil ke stolu, prudce oddechoval. Kovové pouzdro se lesklo na slunci. Sáhl po něm přes kožený potah. To vůbec nebylo nutné – mohl stůl obejít a pouzdro pohodlně zvednout –, ale něco ho nutilo spěchat, popadnout to, pro co přišel, a rychle pryč. Nahnul se nad stůl a natáhl ruku, ale pouzdro umíněně zůstávalo mimo dosah. Chlapec se zhoupł dopředu, prsty divoce zašmátaly. Pouzdro minul, zato převrhl stojánek na tužky. Tužky a propisovačky se rozkutálely.

Ucítil, jak mu z podpaží klouže kapka potu. Spěšně začal tužky sbírat a cpát je zpátky na místo.

Těsně za ním se v pokoji někdo chraplavě zasmál.

Chlapec se polekaně otočil a potlačil výkřik. Ale nikde nic.

Chvilku zůstal stát zády opřený o stůl, strnulý strachem. Pak se mu v hlavě ozval vnitřní hlásek. *Zapomeň na tužky*, jako by říkal. *Přišel jsi pro to pouzdro*. Pomalu, skoro nepostřehnutelně se začal posouvat kolem stolu, zády k oknu, oči upřené do místnosti.

Něco třikrát naléhavě zatřukalo na okno. Chlapec se ohlédl. Neviděl nic; jenom kaštan na zahradě zlehka kýval větvemi v letním vánku.

Nic tam nebylo.

V tu chvíli se jedna z rozsypaných tužek skutálela ze stolu na koberec. Nevydala žádný zvuk, ale chlapec její pád zachytil koutkem oka. Další tužka se začala kývat sem a tam – nejdřív pomalu, pak stále rychleji. Najednou se roztočila, odrazila se od počítače a spadla přes okraj na zem. Další udělala totéž. A ještě jedna. A už se všechny propisovačky kutálely několika různými směry, srážely se, padaly, přistávaly a zůstávaly nehybně ležet.

Chlapec třesl očima. Spadla poslední tužka.

Nepohnul se.

Něco se mu tiše zasmálo přímo do ucha.

S výkřikem se ohnal levou rukou, ale nic nezasáhl. Přitom se opět otočil ke stolu. Pouzdro leželo přímo před ním. Popadl je a okamžitě upustil – leželo na slunci a rozžhavilo se tak, že si o ně spálil dlaň. Spadlo na stůl, víčko se odklopilo. Ven vypadly brýle s kostěnými obroučkami. Popadl je a hnál se ke dveřím.

Něco vyrazilo za ním. Slyšel, jak mu to poskakuje těsně za zády.

Už byl skoro u cíle; viděl schodiště, které vedlo nahoru k mistrovi. Dveře se zabouchly.

Chlapec lomcoval knoflíkem, tloukl do dveří, bušil do nich, vzlykavě volal mistra, ale všechno marně. Co si mu šeptalo do ucha, ale slovům nerozuměl. V záchvatu smrtelné úzkosti do dveří kopl, ale jenom si narazil palec v černé botce.

Pak se obrátil čelem k prázdnému pokoji.

Všude kolem něco tichounce šustilo, zlehka klepalo a nepatrně se chvělo, jako by se o koberec, knihy, police a dokonce i o strop otíraly neviditelné pohyblivé věci. Stínidlo lampy nad jeho hlavou se mírně pohupovalo v neexistujícím vánku.

Navzdory slzám, navzdory úzkosti našel chlapec sílu promluvit.

„Dost!“ zakřičel. „Zmizte!“

Šustění, klepání a chvění rázem přestalo. Lampa se začala kývat pomaleji, stále zvolňovala a nakonec se zastavila úplně. V místnosti vládlo naprosté ticho.

Chlapec zalpal po dechu, dál se zády tiskl ke dveřím, čekal a pozoroval místnost. Ani hlásek.

Pak se rozpomněl na brýle, které stále držel v ruce. Z lepkavého oparu strachu se vynořila vzpomínka na mistrova slova. Říkal, že si je má nasadit, než se vrátí. Když to udělá, možná se dveře otevřou a on bude moci vystoupat po schodech do bezpečí.

Roztřesenými prsty zvedl brýle a nasadil si je.

A spatřil knihovnu v pravém světle.

Každý kousek prostoru před ním zaplňovala stovka démonků. Tísnil se jeden na druhém po celé místnosti, jako semínka v melounu nebo ořechy v sáčku, šlapali si vzájemně po obličejích a zarývali lokty do břicha. Byli natěsnaní tak hustě, že úplně zakrývali koberec. Dělal neslušné posunky, povalovali se po stole, houpali se na lampách a knihovnách a vznášeli se ve vzduchu. Někteří balancovali na dlouhých nosech svých druhů nebo jim viseli na nohách. Několik jich mělo obrovská těla a hlavičky o velikosti pomerančů; jiní zase veliké hlavy na drobném trupu. Měli ocasy, křídla, rohy, bradavice a spoustu rukou, úst, nohou a očí navíc. Šupiny, chlupy a různé další věci jim rašily na nesmyslných místech. Někteří z démonů měli zobáky, jiní přísavky, většina zuby. Hráli všemi představitelnými odstíny barev, často v nemožných kombinacích. A všichni se snažili zůstat naprosto nehybní, aby chlapce přesvědčili, že v místnosti nikdo není. Strnuli v prostoru, ačkoli jen s námahou potlačovali chvění a cukání ocasů či křídel a jejich nesmírně pohyblivá ústa sebou neovladatelně škubala.

Ale přesně ve chvíli, kdy si chlapec nasadil brýle a spatřil je, si i oni uvědomili, že je vidí.

A vzápětí se na něj s jásavým, škodolibým řevem vrhli.

Chlapec se rozkřičel, zády narazil do dveří a spadl bokem na podlahu. Zvedl ruce, aby se chránil, a srazil si přitom brýle z nosu. Slepě se převalil na obličej a stočil se do klubíčka, téměř zadušený strašným šustěním křídel a šupin a vyděšený ostrými malými drápkami, které cítil nad sebou, před sebou i vedle sebe.

Ležel tam ještě o dvacet minut později, když pro něj přišel mistr a d'áblíky rozehnal. Nechal chlapce odnést do jeho pokoje. Ten celý

den a noc nic nejedl. Další týden zůstával zamlklý a nereagoval, ale postupně opět začal mluvit a byl schopen vrátit se ke studiu.

Mistr se o té události už nikdy nezmínil, ale byl naprosto spokojen s výsledkem lekce – se studnicí nenávisti a strachu, kterou pro svého učně v tom slunném pokoji vyhloubil.

To byla jedna z Nathanielových nejranějších vzpomínek. S nikým o ní nemluvil, ale její stín mu už nikdy ze srdce nezmizel. Tenkrát mu bylo šest let.

Bartimaeus

6

Problém se silně magickým předmětem, jako je takový Amulet Samarkandu, spočívá v tom, že má výraznou pulzující auru*, která přitahuje pozornost jako naháč na pohřbu. Bylo mi jasné, že jak se Simon Lovelace dozví o mojí eskapádě, jeho pátrači začnou po tom výmluvném pulzování slídit, a čím víc se budu ometat na jednom místě, tím větší mají šanci amulet zaměřit. Kluk mě povolá až ráno,† takže jsem nejdřív musel přežít pár hodin bez odpočinku.

Co za mnou může Lovelace poslat? Pochyboval jsem, že by ovládal moc dalších džinů Faquarlova nebo Džáborova kalibru, ale rozhodně dá dohromady smečku slabších služebníků a pošle je na lov. Za normálních okolností bych si s folioty a jim podobnými poradil s jedním spárem přivázaným k boku, ale kdyby se dostavili hromadně a já byl utahaný, mohlo by se to krapet zkomplikovat.‡

* Živé bytosti mají také aury. Vypadají jako barevná svatozář obklopující celé tělo a vlastně jsou vizuálním jevem, který se nejvíc blíží zápachu. Aury sice na první rovině existují, ale většina lidí je nevidí. Hodně zvířat ano, například kočky; stejně tak džinové a pár výjimečných jednotlivců. Aura mění barvu podle nálady svého nositele, takže je užitečným ukazatelem strachu, nenávisti, smutku atd. Proto je tak těžké ošálit kočku (nebo džina), když s nimi máte nekalé úmysly.

† Mnohem víc by se mi hodilo, kdybych se ke skrčkovi mohl vrátit hned a fofrem se amuletu zbavil. Jenže mágové vždycky trvají na výslovném přivolání v přesně určenou hodinu. Snižují tak riziko, že je zastihneme ve chvíli nějaké (potenciálně osudné) slabosti.

‡ Dokonce i kouzelníky mate nekonečný počet našich druhů, které se od sebe liší stejně jako slon od brouka nebo orel od améby. Nicméně, stručně řečeno, existuje pět základních kategorií duchů, na které můžete v kouzelnických službách narazit.

Tryskem jsem odletěl z Hampsteadu a ukryl se pod převislou střechou jednoho opuštěného domu poblíž Temže, kde jsem si chvíli čechral peří a pozoroval oblohu. Za chvíli se po ní přehnalo sedm malých koulí červeného světla v nízké letové výšce. Když se dostaly nad střed řeky, rozdělily se: tři pokračovaly na jih, dvě se vydaly na západ a dvě na východ. Stáhl jsem se hluboko do stínu střechy, ale neuniklo mi, že když pátrací koule zmizely níž po proudu, amulet nápadně silně zavibroval. To mě znervóznilo; hned potom jsem se přesunul na kovový nosník v polovině jeřábu na protějším břehu, kde se právě stavělo nóbl pobřežní bydleníčko pro kouzelnickou smetánku.

Uplynulo pět minut klidu. Řeka mlaskala a vířila kolem zabahněných úvazních sloupků u přístavní hráze. Přes měsíc se hnaly mraky. Najednou ve všech oknech prázdného domu na druhé straně řeky zazářilo mdlé zelené světlo. Uvnitř se pohybovaly příkrčené stíny: hledaly. Nenašly nic; světlo se srazilo a proměnilo ve fosforeskující mlhu, která zvolna vyvanula z oken a nechala se odfouknout větrem. Dům znovu zahalila temnota. Okamžitě jsem vyrazil k jihu, kličkoval jsem a přeskakoval z ulice do ulice.

Tímhle divokým poletováním nad Londýnem jsem strávil půlku noci. Koule* se vyrojily v ještě větším počtu, než jsem čekal (očividně je povolávalo víc kouzelníků) a objevovaly se nade mnou v pravidelných intervalech. Kvůli bezpečnosti jsem nepřestával kmitat, a stejně mě dvakrát málem dostaly. Poprvé jsem přelétal nad jednou kancelářskou budovou a skoro se srazil s koulí svištící z protisměru;

Jsou to, v sestupném pořadí podle své moci a hrůzy, jakou vzbuzují: máridi, ifríti, džinové, folioti a šotci. (Existují tuny podřadných bytostí, které jsou ještě slabší než šotci, ale kouzelníci se málokdy obtěžují s jejich přivoláváním. A vysoko nad máridy zase stojí mocní duchové strašlivé síly, ale ti se na Zemi objevují zřídkakdy, neboť jen hrstka mágů se odváží byt' jen odhalit jejich jména.) Podrobná znalost hierarchie je životně důležitá jak pro kouzelníky, tak pro nás, neboť přežití často závisí na tom, že víte, jak si přesně stojíte. Například já, jako mimořádně povedený exemplář džina, jednám s jinými džiny a s čímkoli, co stojí nade mnou, s jistou mírou zdvořilosti, ale s folioty a šotky se nepárám.

* Pátrací koule jsou vlastně takoví houževnatí šotci. Mají obrovské šupinaté uši a jedinou štětinatou nosní díрку, takže jsou obzvlášť vnímaví k magickým vibracím a supercitliví na jakékoli hlasité zvuky nebo pronikavé pachy. Kvůli tomu jsem pár hodin tvrdnul v rotherhitheské čističce odpadních vod.

ta druhá se na mě vrhla, když jsem se uondaně snesl na jednu břízu v Green Parku. Při obou příležitostech se mi podařilo frknout dřív, než dorazily posily.

Brzo už jsem mlel z posledního. Unavovalo mě udržovat svou fyzickou podobu a plýtvat tak vzácnou energií. Takže jsem se rozhodl změnit plán a najít si místo, kde by pulzování amuletu zamaskovaly další magické výboje. Přišel čas připojit se ke společnosti, přidat se k masám, splynout s davem: jinými slovy, jít mezi lidi. Až tak jsem byl zoufalý.

Vrátil jsem se nad centrum. I v tuhle pozdní hodinu se na Trafalgarském náměstí hemžili turisté a proudili kolem podstavce Nelsonovy sochy, aby si se slevou koupili talismany v oficiálních prodejnách budkách zaklíněných mezi kamennými lvy. Tohle místo bude stejně dobrý úkryt jako každé jiné.

~ ~ ~

Nocí prosvíštl opeřený blesk a zmizel v úzké škvíře mezi dvěma stánky. Vzápětí se odtamtud vynořil malý egyptský chlapec se smutnými očima a začal si razit cestu davem. Na sobě měl nové modré džíny, bílé tričko a prošívaný černý bomber. Jo, a taky velké bílé tenisky s tkaničkami, které se v jednom kuse rozvazovaly. Vmísil se mezi lidi.

~ ~ ~

Cítil jsem, jak mě amulet pálí na hrudi. Rytmicky vysílal vlnky pronikavého horka, vždycky zdvojeně, jako údery srdce. Upřímně jsem doufal, že okolní aury ten signál pohltní.

Většina zdejší magie byla jen na efekt. Náměstí obsadili licencovaní šarlatáni, co prodávali podřadné talismany a magickou veteš, úředně schválenou pro obecné použití.* Naivní turisté ze

* Zvlášť oblíbené byly úlomky křišťálu, které měly údajně vyzařovat auru posilující životní energii. Lidé je nosili na krku a doufali, že jim přinesou štěstí. Ty střípky neměly vůbec žádné magické vlastnosti, ale podle mě jistým způsobem *sloužily* jako ochrana: lidi, co je nosili, tím dávali jasně najevo, že o záležitostech

Severní Ameriky a z Japonska dychtivě prohrabávali hromady pestrobarevných kamínků a bezcenné bižuterie a rozpomínali se na data narození svých příbuzných, zatímco je trpělivě obskakovali veselí londýnští trhovci. Kdyby tam neblýskaly blesky fotoaparátů, stejně dobře to mohl být bazar v Karnaku. Všude kolem lidi smlouvali, vykřikovali nadšením, všichni se uculovali. Nabízel se mi věčný obraz hloupé důvěřivosti a chamtivosti.

Ale všechno zboží tady nebylo falešné. Tu a tam stály uzavřené malé stany a u nich muži s vážnějšími obličejí. Dovnitř vstupovali návštěvníci po jednom. Tam se zřejmě prodávaly vzácnější kousky, protože v okolí stanů šmejdili malí ostražití hlídači. Brali na sebe nejružnější nenápadné podoby – většinou se vydávali za holuby. Raději jsem se jim zdaleka vyhýbal, pro případ, že by byli vnímavější, než se zdálo.

Davem procházelo i pár kouzelníků. Nedalo se předpokládat, že by chtěli něco koupit; spíš měli noční službu ve vládních kancelářích ve Whitehallu a o pauze si vyrazili na vzduch. Jednomu (v drahém obleku) poskakoval na druhé rovině v patách osobní šotek; jiné (oblečené trochu ošuntěleji) obklopoval pouze výmluvný odér kadidla, zaschlého potu a svíčkového vosku.

Nechyběli ani zástupci policie – několik obyčejných konstáblů a pár zarostlých týpků s ostře řezanými rysy, kteří byli od Noční policie, a přestože se drželi stranou, dávali o sobě vědět natolik, aby sama jejich přítomnost zadusila případné potíže v zárodku.

Po celém náměstí se míhaly světlomety vozů převážejících ministerské úředníky a jiné mágy z kanceláří v parlamentu do klubů ve čtvrti St. James. Byl jsem přímo uprostřed velkého kola moci, které pokrývalo celou říši, a tady se můžu s trochou štěstí úspěšně maskovat, dokud mě můj pán nepovolá.

Nebo taky ne.

Přiloudal jsem se k jednomu obzvlášť ošumělému stánku a zrovna jsem zkoumal nabídku, když se mě zmocnil nepřijemný pocit,

magie nevědí ani ň, a vyhnuli se tak nežádoucí pozornosti nejružnějších klik a frakcí soupeřících kouzelníků. V Londýně bylo pro člověka nebezpečné mít byt' jen základní magické školení: v takovém případě se stával užitečným a nebo nebezpečným – a tím pádem snadnou kořistí pro ostatní mágy.

že mě někdo pozoruje. Pootočil jsem hlavu a zkoumavě přelétl pohledem dav. Beztvará masa. Prozkoumal jsem další roviny. Žádná skrytá nebezpečí: stádo dobytka, všichni nudní a lidští. Zaměřil jsem se opět na stánek a roztržitě zvedl Mé Kouzelné Zrcátko™, laciné sklíčko v růžovém plastovém rámečku neobratně ozdobeném hůlkami, kočkami a kouzelnickými klobouky.

A vtom zas! Prudce jsem se otočil. Přímo za mnou se dav na okamžik rozevřel a já zahlédl malou baculatou kouzelnici, partu děcek namačkaných u nějakého stánku a policistu, který je podezřívavě sledoval. Nezdálo se, že by se o mě někdo sebeméně zajímal. Ale já jsem věděl, že jsem se nezmýlil. Příště budu připravený. Velmi okázale jsem zkoumal to zrcátko. Další báječný dárek z londýna, hlavního města světové magie! hlásala nálepka na zadní straně, vyrobeno na tchaj –

Ten pocit se objevil znovu. Otočil jsem se rychleji než kočka, a – úspěch! Zíral jsem drzounům, co na mě civěli, rovnou do očí. Byli dva, kluk a holka z té skupinky výrostků. Neměli čas uhnout pohledem. Klukovi mohlo být kolem patnácti; jeho obličej se s jistým úspěchem pokoušelo obsadit akné. Holka byla mladší, ale oči měla studené a tvrdé. Oplatil jsem jim pohled. Co je mi po nich? Jsou to jen lidi, nemůžou poznat, co jsem zač. Tak ať se koukají.

Po pár vteřinách toho měli dost; odvrátili se. Pokrčil jsem rameny a chystal se k odchodu. Majitel mého stánku si hlasitě odkašlal. Opatrně jsem vrátil Mé Kouzelné Zrcátko™ na pult, vrhl po něm falešný úsměv a šel si po svém.

Pubertáci mě sledovali.

Zahlédl jsem je od vedlejšího stánku, jak se schovávají za vozíkem s cukrovou vatou. Pohybovali se ve skupině – mohlo jich být tak pět nebo šest, nebyl jsem si jistý. O co jim jde? Chtějí mě přepadnout? V tom případě, proč zrovna mě? Byly tu tucty lepších, vypasenějších, bohatších kandidátů. Abych si tu teorii ověřil, přilepil jsem se na maličkého turistu blahobytného vzhledu, vybaveného obrovským foťákem a tlustými brýlemi. Kdybych se chystal někoho přepadnout, tenhle by byl hned na začátku seznamu. Ale když jsem ho nechal osudu a začal kroužit davem, spratci se pořád drželi za mnou.

Divné. A protivné. Nechtělo se mi měnit podobu a odletět odtamtud; na to jsem byl moc utahaný. Chtěl jsem jenom, aby mě všichni nechali na pokoji. Do svítání zbývala ještě spousta času.

Zrychlil jsem; moje parta taky. Než jsme takhle obešli náměstí potřetí, měl jsem toho plné zuby. Pár policistů sledovalo, jak tam kroužíme, a určitě se nás co nevidět chystali zastavit, když už nic jiného tak kvůli tomu, aby se jim přestala točit hlava. Bylo načase vypadnout. Ať už šlo těm harantům o cokoli, rozhodně jsem nestál o zbytečnou pozornost.

Nedaleko byla stanice podzemky. Seběhl jsem po schodech, vchodu do metra si nevšímal a vyběhl nahoru na druhé straně ulice vedoucí z náměstí. Pronásledovatele jsem nikde neviděl – možná zapadli do podzemky. To byla moje příležitost. Rychle jsem vklouzl za roh, proběhl kolem knihkupectví a stáhl se do jedné vedlejší uličky. Chvilku jsem čekal ve stínu mezi popelnicemi.

Po hlavní třídě projelo pár vozů. Nikdo mě nesledoval. Spokojeně jsem se zašklebil. Myslel jsem, že jsem je setřásl. Spletl jsem se.

Malý Egyptan se loudal uličkou pryč, dvakrát odbočil do pravého úhlu, a nakonec se vynořil zpátky na jedné z mnoha dopravních tepen vybíhajících z Trafalgarského náměstí. Cestou jsem pozměňoval plány.

Na náměstí jsem mohl zapomenout. Je tam moc všetečných spratků. Ale kdybych si našel úkryt někde poblíž, koule by možná i tak měly potíže amulet zaměřit. Třeba se do rána zahrabat někde u popelnic. Protože co jinak? Na poletování po obloze jsem už neměl sílu.

A taky jsem chtěl chvíli uvažovat.

Stará bolest se zase vrátila, bušila mi v hrudi, v břiše, v kostech. Nebylo zdravé zůstat tak dlouho v jednom těle. Jak to lidi dokážou vydržet a úplně se z toho nezbláznit? To prostě nechápu.*

Dusal jsem po studené tmavé ulici a sledoval svůj odraz v setmělých čtvercích výkladních skříní. Chlapec měl nahrbená ramena, aby se uchránil před větrem, ruce si vrazil hluboko do kapes bundy. Tenisky šoural po betonu. Jeho postoj dokonale odrážel znechucení, které jsem cítil. Amulet mi při každém kroku narážel do hrudi. Kdyby to bylo v mé moci, strhnul bych ho, hodil ho do nejbližšího koše na odpadky a pak se fofrem dematerializoval. Jenže mě vázal rozkaz, který jsem dostal od toho zmetka.† Musel jsem si ten krám nechat.

* Ale na druhou stranu... možná se tím ledacos vysvětluje.

† Z historie je známo několik případů, kdy se duch vzepřel rozkazu svého pána. Obzvlášť slavný je příběh Asmorala Rozhodného, kterému jeho pán nařídil zahubit džinnu Iannu. Jenomže Ianna byla dlouho Asmoralovou nejbližší spojenkyní a vládla mezi nimi velká láska. Navzdory stále krutějším donucovacím prostředkům

Zahnul jsem do boční ulice, kde nebyl tak hustý provoz. Ztemnělé domy natěsnané na obou stranách jako by se nade mnou zavíraly, drtily mě. Velkoměsta mě skličují skoro stejně jako podzemí. Londýn je obzvlášť hnusný – studený, šedivý, plný pachů a deště.

Pokaždé tam zatoužím po jihu, po pouštích a vysoké modré obloze.

Další odbočka vedla doleva a byla plná mokrých lepenkových krabic a starých novin. Automaticky jsem prověřil roviny, ale nic jsem nenašel. To půjde. První dva vchody jsem z hygienických důvodů zavrhl. Ve třetím bylo sucho. Posadil jsem se.

Byl nejvyšší čas srovnat si v hlavě události, ke kterým během noci zatím došlo. A že toho bylo dost. Ten nedomrlý kluk, Simon Lovelace, amulet, Džábor, Faquarl... Zatím celkem vzato pěkně nepříjemná kombinace. Ale na druhou stranu, co mi je do toho? Za svítání předám amulet a celou tuhle polízanici nechám za sebou.

Teda kromě vroubku, co u mě ten smrkáč má. Za tohle mi zaplatí, a pořádně. Jeden nemůže donutit Bartimaea z Uruku, aby strávil noc v nějaké zblešené uličce ve West Endu, a myslet si, že mu to projde! Nejdřív si zjistím jeho jméno a potom –

Počkat...

Kroky v uličce... Blížilo se několik párů nohou.

Možná je to jen náhoda. Londýn je velkoměsto. Dá se čekat, že v něm budou lidi. Že budou chodit uličkami. Ať už se blížil kdokoli, nejspíš jde prostě zkratkou domů.

Přesně tou uličkou, kde se náhodou schovávám. Na náhody já nevěřím.

Asmoral odmítal jednat. Bohužel, ačkoli silou vůle dokázal rozkazu vzdorovat, jeho esenci vázalo k mágovu povelu nezpřetrhatelné pouto, a protože se nepodvolil, byl zanedlouho doslova rozerván vedví. Následný výbuch hmoty zničil dotyčného mága, jeho palác a přilehlé bagdádské předměstí. Od této tragické události si kouzelníci vždycky dobře rozmyšlejí, jestli nařídít přímý útok na nepřátelské duchy (nepřátelští mágové jsou jiná věc). Pokud jde o nás, naučili jsme se vyhýbat střetům zájmů. Proto naše vzájemné vztahy bývají dočasné a rychle se mění. Přátelství je v zásadě otázka strategie.

Vmáčkl jsem se co nejhlouběji do stínu ve výklenku u dveří a vrhl na sebe kouzlo Zahalení. Zatímco jsem seděl ve stínech, pokryla mě vrstva těsně propletených černých vláken, takže jsem splynul s hustou tmou. Čekal jsem.

Kroky se přiblížily. Kdo by to mohl být? Hlídka Noční policie? Falanga kouzelníků vyslaná Simonem Lovelacem? Možná mě ty koule přece jen vyslídily.

Nebyla to ani policie, ani mágové. Byli to haranti z Trafalgarského náměstí.

Pět kluků pod vedením té holky. Klackovali se uličkou a nenápadně se rozhlíželi na obě strany. Trochu jsem se uklidnil. Byl jsem dobře schovaný, a i kdyby ne, teď, když jsme se ocitli mimo dohled veřejnosti, jsem se od nich neměl čeho bát. Připouštím, že ti kluci vypadali jako vazouni a zdálo se, že nejdou pro ránu daleko, ale pořád to byli jenom výrostci v džínách a v kůži. Holka měla černou koženou bundu a kalhoty, které se od kolen rozšiřovaly do obrovských zvonů. Bylo na nich tolik látky, že by se z ní daly ušít další kalhoty pro trpaslíka. Partička se loudala uličkou a kopala do odpadků. Najednou mi došlo, že se chovají nepřírozeně tiše.

Pro jistotu jsem znovu proskenoval roviny. Na každé bylo všechno přesně tak, jak to vypadalo. Šest fakanů.

Za magickou bariérou jsem čekal, až přejdou.

Holka byla v čele. Došla na úroveň dveří, u kterých jsem se schovával.

V bezpečí úkrytu jsem zívnu.

Jeden z výrostků jí poklepal na rameno.

„Je to tam,“ řekl a ukázal.

„Chyt’te to,“ nařídila holka.

Než jsem se vzpamatoval z leknutí, tři největší kluci vrazili do výklenku a skočili na mě. Jakmile se dotkli vláken Zahalení, nitky se zpřetrhaly a rozplynuly do nicoty. Na okamžik mě zalil dusivý pach kůže s umělou patinou, laciné vody po holení a nemytých těl. Sedli si na mě, bušili do mě a fackovali mě. Pak mě bez okolků vytáhli na nohy.

To už jsem se vzchopil k obraně. Koneckonců, já jsem Bartimaeus.

Uličku na vteřinu ozářil jasný horký plamen. Cihly kolem dveří vypadaly jako ogrilované.

K mému úžasu mě nepustili. Dva mi svírali zápěstí, zatímco třetí mě oběma rukama popadl zezadu kolem pasu.

Zkusil jsem to znovu, větší silou. Ve vedlejší ulici se rozřinčely autoalarmy. Napůl jsem čekal, že po tomhle kousku zůstanu stát ve zčernalém objetí tří zuhelnatělých mrtvol.*

Ale ti holomci se ani nehnuli, ztěžka funěli a drželi se mě jako přerostlá klíš'ata.

Něco tady nehrálo.

„Držte to pevně,“ nařídila holka.

Díval jsem se na ni, ona se dívala na mě. Byla trochu vyšší než moje momentální vtělení, měla tmavé oči a dlouhé tmavé vlasy. Dva kolohnáti stáli vedle ní jako nějaká poďobaná čestná stráž. Už jsem ztrácel trpělivost.

„Co chcete?“ zeptal jsem se.

„Na krku ti visí jedna věcička.“ Na takové mládě měla ta holčina podivuhodně klidný a autoritativní hlas. Hádal jsem, že jí může být tak třináct.

„Říká kdo?“

„Poslední dvě minuty je to jasně vidět, pitomče. Vypadlo ti to zpod trička, když jsme tě drapli.“

„Aha. Jo, jasně.“

„Dej mi to.“

„Ne.“

Pokrčila rameny. „Tak si to vezmeme sami. Tvoje smůla.“

„Ty fakt nevíš, co jsem zač, vid’?“ Snažil jsem se, aby to znělo sebejistě a jen maličko výhružně. „Nejseš čarodějka.“

„To teda nejsem.“ Skoro to vyplivla.

* Většinu z nás nijak zvlášť nebaví ubližovat obyčejným lidem, ačkoli se můžete setkat i s opačným názorem. Existují samozřejmě výjimky, například takový Džábor. Nicméně i mírumilovný džin jako já se rozčílí, když ho fakt vyprovokujete.

„Mág by se neodvážil zahrávat si s někým, jako jsem já.“ Snažil jsem se trochu přitlačit na faktor zastrašování, ačkoli to jde dost tuha, když vás nějaký svalnatý blbeček drží kolem pasu.

Holka se chladně ušklíbla. „Poradil by si snad mág takhle snadno s tvou zlovolností?“

Na tom něco bylo. Tak především, každý kouzelník by se mi vyhnul obloukem, pokud by nebyl po zuby obalený talismany a pentagramy. Navíc by s sebou musel mít šotky, aby mě pod Zahalením vůbec našel, a nakonec by si musel přivolat džina pěkně těžké váhy, aby mě dostal na lopatky. Kdyby si troufnul. Jenže tahle holka a její kámoši to zvládli sami a ani to nevypadalo, že by se moc namáhali.

Měl jsem proti nim poslat Detonaci max nebo tak něco, ale na takové ukázky síly jsem byl moc unavený. Vrátil jsem se k blafování.

Dutě jsem se zasmál. „Pcha. Jen si s vámi pohrávám.“

„Blafuješ.“

Zkusil jsem to jinak. „Musím připustit,“ prohlásil jsem, „že jste upoutali moji pozornost. Obdivuju statečnost, jakou jste tím útokem projeвили. Když mi povíš své jméno a záměr, ušetřím tvůj život. Vlastně bych ti možná mohl prospět. Ovládám mnoho věcí, o nichž se ti ani nesnilo.“

K mému zklamání si zacpala uši. „Nesváděj mě svými proradnými sliby, démone!“ vykřikla. „Nenechám se zlákat.“

„Přece si mě nechceš zneprátelit,“ pokračoval jsem úlisně. „Je mnohem výhodnější mít mě na své straně.“

„To mě nezajímá,“ odsekla holka a svěřila ruce. „Chci tu věc, kterou máš na krku, ať je to, co je to.“

„To mít nemůžeš. Ale můžu ti nabídnout rvačku, jestli o ni stojíš. Nejenže s vámi pořádně zatočím, ale taky se postarám, aby se sem Noční policie přiřítla jako gorgony z pekla. A o *jejich* pozornost asi nestojíš, co?“

Znervózněla. Rychle jsem toho využil.

„Nebud' hloupá,“ přitvrdil jsem. „Zamysli se nad tím. Pokoušíte se mě okrást o vzácný magický předmět. Patří strašlivě mocnému kouzelníkovi. Jestli se ho třeba jen dotkneš, najde si tě a přitluče si tvoji kůži na dveře.“

Nevím, jestli to způsobila ta pohružka, nebo fakt, že jsem ji obvinil z hlouposti, ale otrásl to s ní. Poznal jsem to podle trucovitě našpulených rtů.

Zkusmo jsem pohnul jedním loktem. Kluk, který mi z té strany visel na ruce, vyhekl a popadl mě pevněji.

O pár ulic dál se rozkvílela siréna. Holka a její poskoci se nerozhodně zadívali uličkou do temnoty. Z neviditelného nebe nad námi spadlo pár kapek deště.

„To stačí,“ prohlásila holka. Popošla o krok blíž.

„Opatrně,“ varoval jsem ji.

Natáhla ruku. Jakmile to udělala, pomaloučku jsem otevřel pusu. Sáhla po řetízku, co jsem měl na krku.

V tu chvíli se ze mě stal nilský krokodýl s otevřenou tlamou. Chňapl jsem jí po ruce. Holka vyvřískla a nečekaně hbitě ucukla. Ostré křivé zuby skláply naprázdno těsně vedle jejích prstů. Ohnal jsem se po ní znova a zároveň se pokoušel setřást ty pacholky. Holka vypískla, uklouzla, a když padala do hromady odpadků, porazila jednoho ze svých ochránců. Ty tři, co mě drželi, moje nečekaná proměna dost zaskočila, hlavně toho, který najednou zjistil, že objímá šupinaté plazi tělo. Povolil sevření, ale další dva na mně viseli dál. Máchl jsem dlouhým tvrdým ocasem na obě strany a ve dvou dubových lebkách to uspokojivě luplo. Jestli jejich majitelé měli aspoň kousek mozku, posloužil jsem jim pěkným otřesem – brady jim spadly a ruce ochably.

Jednoho z dívčích strážců to zmátlo jen na chvíli. Rychle se vzpamatoval, sáhl do kapsy u bundy a vytáhl z ní něco lesklého.

Když to po mně hodil, znova jsem změnil podobu. Musím se pochválit, střelhbitou proměnu z něčeho velkého (krokouš) v něco malého (liška) jsem si načasoval skvěle. Šest rukou, které se pokoušely udržet mohutné šupiny, se najednou sevřelo naprázdno, když mezi bezmocně šmátrajícími prsty proklouzla kulička zrzavých chlupů a sekajících drápů a dopadla na zem. Lesklá stříbrná šipka proletěla místem, kde se před chvílí nacházel krokodýlův krk, a zaryla se do kovových dveří za ním.

Liška se hnala uličkou a drápy se jí smekaly po kluzkých kočičích hlavách.

Někde před ní prot'al ticho ostrý hvizd. Liška na místě zabrzdila. Od domovních dveří a cihlových zdí se odráželo roztřesené světlo silných baterek. Rychle se blížil dusot nohou.

To mi ještě scházelo. Noční policie.

Když se jeden kužel světla zhoupl mým směrem, plavně jsem hupsnul do otevřené popelnice. Hlava, tělo, ocas – všechno zmizelo, světlo přejelo přes popelnici a pokračovalo uličkou dál.

Kolem se hnali lidé, křičeli, pískali na píšťalky a dusali k místu, kde jsem opustil dívku a její kumpány. Pak se ozvalo zavrčení, dolehl ke mně štiplavý zápach a za muži se rozběhlo něco, co *snad* mohl být velký pes.

Zvuky slábly. Liška vtěsnaná mezi pytle na odpadky, z něhož prosakovalo něco nechutného, a přepravkou plnou prázdných lahví, které byly cítit octem, poslouchala s nastraženýma ušima. Výkřiky a hvizdy se vytrácely, splývaly a liščím uším to znělo, jako by se slévaly v poplašené vytí.

Pak zvuky ustaly úplně. V uličce se rozhostilo ticho.

Liška zůstala sama ve špíně, na číhané.

Nathaniel

8

Arthur Underwood byl průměrný mág, který zastával středně důležitou funkci na ministerstvu vnitra. Byl to samotářský muž poněkud mrzoutského založení a bydlel se svou manželkou Martou ve vysokém georgiánském domě ve čtvrti Highgate.

Pan Underwood nikdy neměl učně a ani o žádného nestál. Docela si vystačil sám. Ale věděl, že dřív nebo později dojde i na něj, stejně jako na všechny ostatní mágy, a bude do svého domu muset přijmout dítě.

K nevyhnutelné události skutečně došlo: jednoho dne dorazil z ministerstva zaměstnanosti dopis s obávanou žádostí. Pan Underwood neochotně, byť rezignovaně splnil svou povinnost. V určený den odpoledne odjel na ministerstvo, aby si vyzvedl bezejmenného svěřence.

Vystoupal po mramorovém schodišti mezi dvěma žulovými sloupy a vešel do vysoké vstupní haly, kde všechno dunělo ozvěnou. Byl to rozlehlý holý prostor, kde úředníci tiše přecházeli sem a tam mezi dřevěnými dveřmi na obou stranách a pravidelný klapot jejich kroků se důstojně, uměřeně odrážel od podlahy. U protější zdi stály dvě předimenzované sochy bývalých ministrů zaměstnanosti a mezi ně kdosi vklínil stůl zavalený papíry. Pan Underwood k němu zamířil. Teprve když stál přímo před ním, zahlédl za nepravidelnou hradbou přecpaných složek usměvavý obličej malého úředníka.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil ho recepční zdvořile.

„Jsem vládní úředník Underwood. Mám si zde vyzvednout svého nového učně.“

„Och... jistě, pane. Očekával jsem vás. Kdybyste laskavě podepsal pár dokumentů...“ Recepční se zavrtal do jedné hromady. „Bude to jen chvílička. Pak si pro něj můžete dojít do společenské místnosti.“

„Pro něj? Takže je to chlapec?“

„Chlapec, věk pět let. Velmi talentovaný, aspoň podle testů. Samozřejmě, momentálně je trochu rozrušený...“ Recepční objevil listiny, které hledal, a sáhl po tužce, kterou měl za uchem. „Parafujte prosím každou stránku a na tečkované lince se podepište...“

Pan Underwood se rozmáchl propisovačkou po papíře. „A jeho rodiče – předpokládám správně, že už odešli?“

„Ano, pane. Mazali odtud, jako by jim hořelo za patami. Obvyklá sorta: seber prachy a zmiz, jestli víte, co tím myslím, pane. Skoro se s ním ani nerozloučili.“

„A všechna běžná bezpečnostní opatření –?“

„Jeho záznamy v matrice byly odstraněny a zničeny, pane, a bylo mu přísně nakázáno zapomenout rodné jméno a nikdy je nikomu neprozradit. Teď je z něj oficiálně nepopsaný list. Můžete s ním začít úplně od začátku.“

„No dobrá.“ Pan Underwood s povzdechem dokončil poslední pavoučí podpis a vrátil dokumenty recepčnímu. „Jestli je to všechno, asi bych pro něj měl jít.“

Radou tichých chodeb dorazil k těžkým táflováným dveřím. Za nimi byla místnost vymalovaná jasnými barvami a plná hraček k zabavení nešťastných dětí. Tam, mezi rozšklebeným houpacím koníkem a umělohmotným kouzelníkem v legračním špičatém klobouku, objevil malého bledého chlapce. Ještě před chvílí plakal, ale naštěstí toho už nechal. Když se dveře otevřely, dvě zarudlé oči se k nim otupěle zvedly. Pan Underwood si odkašlal.

„Já jsem Underwood, tvůj mistr. Dnes začíná tvůj pravý život. Pojď se mnou.“

Dítě hlasitě popotáhlo. Pan Underwood postřehl, že se mu nebezpečně třese brada. S jistým znechucením vzal chlapce za ruku, vytáhl ho na nohy a chodbami dunícími ozvěnou ho odvedl ke svému vozu.

Cestou zpátky do Highgate se kouzelník několikrát pokusil zapříst s dítětem rozhovor, ale odpovídalo mu pouze uslzené mlčení. Nepotěšilo ho to: s podrážděným odfrknutím se přestal snažit a zapnul rádio v naději, že stihne výsledky posledních utkání v kriketu. Dítě nehybně sedělo na zadním sedadle a dívalo se na kolena.

~ ~ ~

Jeho manželka na ně čekala u dveří. V ruce měla podnos s koláčky a hrnkem horkého kakaa a rovnou chlapce odvedla do útulného obývacího pokoje, kde v krbu plápolal oheň.

„Není s ním řeč, Marto,“ zabručel pan Underwood. „Neřekl ani slovo.“

„A ty se divíš? Chudáček, je celý vyžděšený. Nech to na mně.“ Paní Underwoodová byla drobná baculatá žena se sněhobílými, nakrátko ostříhanými vlasy. Usadila chlapce do křesla u ohně a nabídla mu koláček. Vůbec ji nevzal na vědomí.

Uplynulo půl hodiny. Paní Underwoodová vlídně švitořila o všem, co ji zrovna napadlo. Chlapec vypil trochu kakaa a párkrát si ukousl koláče, ale jinak jen mlčky hleděl do ohně. Nakonec se paní Underwoodová rozhodla. Posadila se vedle něj a objala ho kolem ramen.

„No tak, broučku,“ začala, „uzavřeme dohodu. Víím, že ti nařídili, abys nikomu neříkal, jak se jmenuješ, ale u mě můžeš udělat výjimku. Nemůžu se s tebou pořádně seznámit, když ti pořád musím říkat ‚chlapče‘, nemyslíš? Takže, jestli mi prozradíš svoje jméno, prozradím ti svoje – bude to naše tajemství. Co ty na to? Bylo to kývnutí? Výborně. Já jsem Martha. A ty...?“

Tiché popotáhnutí, ještě tišší hlásek. „*Nathaniel*.“

„To je moc hezké jméno, broučku, a neboj se, já to nikomu nepovím. Že už je ti líp? Na, vem si ještě koláček, Nathanieli, a já tě pak odvedu do tvého pokoje.“

~ ~ ~

Když paní Underwoodová dítě nakrmila, vykoupala a uložila do postele, vydala se za manželem do jeho pracovny.

„Konečně usnul,“ oznámila. „Nepřekvapilo by mě, kdyby byl v šoku – a není divu, když ho právě opustili rodiče! Podle mě je hanba brát z domova takhle malé děti.“

„Tak se to dělalo vždycky, Marto. Musíme někde získávat učně.“ Mág zůstával skloněný nad knihou, aby dal najevo, že nechce být rušen.

Jeho žena nevzala narážku na vědomí. „Měli ho nechat bydlet doma,“ pokračovala. „Nebo aspoň dovolit, aby rodiče občas navštěvoval.“

Pan Underwood unaveně odložil knihu. „Moc dobře víš, že to je naprosto vyloučené. Jeho jméno musí být zapomenuto, jinak by toho mohli v budoucnu zneužít nepřátelé, aby mu uškodili. A jak by se na ně dalo zapomenout, kdyby zůstal ve styku s příbuznými? A kromě toho, rodiče nikdo *nenutil*, aby se toho škvrněte vzdali. Nestáli o něj, přiznej si to, Marto, jinak by na ten inzerát neodpověděli. Celý postup je velmi přímočarý. Oni dostanou značnou sumu peněz jako odškodné, kluk získá příležitost sloužit vlasti na nejvyšší úrovni, stát má nového učně. Prosté a jednoduché. Všichni na tom vydělají, nikdo netratí.“

„Ale stejně...“

„A *mně* to rozhodně nijak neuškodilo, Marto.“ Pan Underwood opět sáhl po knize.

„Bylo by mnohem méně kruté, kdyby mágům dovolili mít *vlastní* děti.“

„To by vedlo k soupeřícím dynastiím, rodinným klanům... A nakonec by se mágové vzájemně vyvražďovali v zuřivé krevní mstě. Přečti si zase jednou učebnice dějepisu, Marto: vzpomeň si, co se stalo v Itálii. A s hochem si nedělej starosti. Je ještě malý. Brzy zapomene. Co kdybys mi teď přichystala něco k večeři?“

~ ~ ~

Dům kouzelníka Underwooda byl pro londýnské lepší čtvrti typický: za důstojným, úzkým nezdobeným průčelím se do nečekané dálky táhla spleť nejrůznějších schodišťátek, chodbiček a mírně posunutých mezipater. Bylo tu celkem pět hlavních podlaží: sklep se stojany na vinné lahve, nízkými přepravkami s hlínou, kde se

pěstovaly houby, a síty na sušení ovoce; pak přízemí, kde se nacházel obývací pokoj, jídelna, kuchyně a zimní zahrada. Dvě další poschodí se skládala převážně z koupelen, ložnic a místností určených k práci. Úplně nahoře byla mansarda. Právě tam, pod zkoseným stropem z bíle natřených trámů, spal Nathaniel.

Každé ráno ho za svítání probouzeli holubi, kteří poskakovali a vrkali na střeše. Ve stropě bylo malé střešní okénko. Když chlapec vylezl na židli, v dálce tím oknem viděl šedivé londýnské panorama omývané deštěm. Dům stál na kopci a byl z něj dobrý výhled: za jasných dnů dohlédl Nathaniel až k vysílací věži Křišťálového paláce na druhém konci města.

V jeho ložnici stála laciná překližková skříň, malý prádelník, stolek, židle a knihovnička. Týden co týden dávala paní Underwoodová do vázy na stole čerstvou kytici zahradních květín.

Od toho prvního nešťastného dne vzala mágova žena Nathaniela pod svá křídla. Měla chlapce ráda a byla k němu laskavá. V soukromí učně často oslovovala rodným jménem, přestože jejímu manželovi se to vůbec nezamlouvalo.

„My bychom správně neměli ani *vědět*, jak se ten spratek jmenuje,“ káral ji. „Je to zakázané! Mohlo by ho to zkompromitovat. Až mu bude dvanáct, bude oficiálně dospělý a dostane nové jméno, pod nímž ho budou znát jako mága i jako člověka zbytek života. V mezičase je naprosto pochybené...“

„Kdo se o tom dozví?“ namítala. „Nikdo. A pro toho chudáčka je to aspoň malá útěcha.“

Byla jediná, kdo ho tak oslovoval. Učitelé mu říkali Underwoode podle jeho mistra. A pro mistra samotného byl prostě „hoch“.

Nathaniel oplácel paní Underwoodové náklonnost nezastíraným zbožňováním. Lpěl na každém jejím slově a řídil se jejími radami.

Na konci prvního týdne, který u nich strávil, mu do pokoje přinesla dárek.

„Tohle je pro tebe,“ řekla. „Je to sice trochu zašlé a ponuré, ale napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit.“

Byl to obraz plachetnic plujících rovinatou krajinou proti proudu říčky s bahnitými břehy. Malba byla tak ztmavlá věkem, že podrobnosti se daly rozpoznat jen stěží, ale Nathaniel si ji okamžitě

zamiloval. Díval se, jak ji paní Underwoodová věší na zeď nad jeho stolem.

„Bude z tebe mág, Nathanieli,“ vysvětlila mu, „a to je největší pocta, jaké se může nějakému chlapci či dívce dostat. Tvoji rodiče přinesli nejvyšší oběť, když se tě vzdali, aby ti otevřeli cestu k tomuto vznešenému osudu. Ne, neplač, drahoušku. Abys jim to splatil, musíš být silný, tvrdě pracovat a svědomitě se učit všechno, co po tobě učitelé chtějí. Jen tak budeš dělat čest svým rodičům i sobě. Pojd' sem k oknu. Postav se na židli. A teď se podívej tamhle – vidíš tu věžičku v dálce?“

„Tamhletu?“

„Ne, to je nějaká kancelářská budova, drahoušku. Myslím tu malou hnědou nalevo. Ano. To je parlament, broučku, kde se scházejí naši nejlepší kouzelníci a vládnou odtamtud Británii a celému impériu. Pan Underwood tam chodí pořád. A když se budeš pilně učit a poslouchat svého mistra, jednoho dne tam budeš chodit také a já na tebe budu strašně pyšná.“

„Ano, paní Underwoodová.“ Nathaniel upřeně hleděl na věž, dokud se mu nerozslzely oči, a pevně si vrýval do mysli její polohu. Chodit do parlamentu... Ano, jednou se to splní. Bude pracovat ze všech sil, aby na něj mohla být pyšná.

Jak plynul čas, Nathanielovi se v laskavé péči paní Underwoodové stýskalo po domově stále méně. Vzpomínka na vzdálené rodiče vybledla a bolest z odloučení zeslábla tak, že na ni skoro zapomněl. Tvrdý rozvrh práce a studia mu to jen usnadnil: učit se musel skoro pořád a na stesk mu nezbyval čas. Každý všední den ráno vystoupala paní Underwoodová do podkroví a dvakrát krátce zatukala na dveře ložnice, aby Nathaniela probudila.

„Čaj máš venku na schodech. Do pusy, ne na nohy.“

Z výzvy se stal rituál poté, co jednou ráno rozespaly Nathaniel spěchal o patro níž do koupelny, zakopl o hrnek a horký čaj vyšplíchl na stěnu nad schodištěm. I po letech byla skvrna pořád vidět, jako cákanec zaschlé krve. Mistr se o téhle nehodě naštěstí nedozvěděl. Do podkroví nikdy nechodil.

Nathaniel se umyl v koupelně pod schody, oblékl si košili, šedé kalhoty, dlouhé šedé ponožky, naleštěné černé boty a v zimě, kdy

bývalo v domě chladno, také tlustý svetr z irské vlny, který mu koupila paní Underwoodová. Před vysokým zrcadlem v koupelně se pečlivě učesal a přešel pohledem upravenou hubenou postavičku s bledým obličejem, která se na něj dívala ze zrcadla. Pak s učebnicemi pod paží seběhl po zadním schodišti do kuchyně. Zatímco mu paní Underwoodová chystala kukuřičné lupínky a toast, snažil se dopsat úkoly, které mu zbyly z předchozího večera. Paní Underwoodová mu přitom často pomáhala, jak mohla.

„Hlavní město Ázerbajdžánu? Myslím, že je to Baku.“

„Ba-kúúú?“

„Ano. Podívej se do atlasu. Na co se to učíš?“

„Pan Purcell říká, že tenhle týden musím zvládnout Střední východ – naučit se ty státy a tak.“

„Netvař se tak utrápeně. Tady máš toast. Tohle všechno je důležité – musíš znát základy, než se dostaneš k těm zajímavým věcem.“

„Ale je to hrozná *nuda*.“

„Podle toho, jak se na to díváš. Já v Ázerbajdžánu byla. Baku je sice špinavá díra, ale je tam významné centrum pro výzkum ifritů.“

„Co to je?“

„Démoni ohně. Druhý nejmocnější typ duchů. V ázerbajdžánských horách je ohňový element velmi silný. Odtamtud také pochází zoroastriánská víra: její vyznavači uctívají božský oheň, který je ve všech živých bytostech. Jestli hledáš čokoládovou pomazánku, máš ji za krabicí s lupínky.“

„Viděla jste nějakého džina, když jste tam byla, paní Underwoodová?“

„Za džiny nemusíš jezdit do Baku, Nathanieli – a nemluv s plnou pusou. Prskáš mi drobečky všude po ubruse. Ne, džin k tobě přijde sám, a hlavně tady v Londýně.“

„Kdy uvidím nějakého fríta?“

„*Ifrita*. Ještě dlouho ne, jestli víš, co je pro tebe dobré. A teď honem dojez – pan Purcell už určitě čeká.“

Po snídani si Nathaniel posbíral učebnice a sešity a vypravil se do studovny v prvním patře, kde na něj skutečně čekal pan Purcell. Byl to mladý muž s řídnoucími světlými vlasy, které si často

uhlazoval v marné snaze schovat prosvítající lebku. Nosil šedý oblek, který mu byl trochu velký, a k němu střídal celou sbírku příšerných kravat. Jeho křestní jméno znělo Walter. Znervózňovala ho spousta věcí a z představy rozhovorů s panem Underwoodem (k nimž čas od času nutně docházelo) se prakticky hroutil. Své úzkosti si vybíjel na Nathanielovi. Byl příliš čestný na to, aby se ke svědomitému studentovi choval vysloveně krutě, takže jen nedůtklivě prskal při sebemenší chybě a ňafal jako pejsek.

Nathaniel se od něj nenaučil žádná kouzla. Učitel čarovat neuměl. Vzdělával ho však v mnoha jiných oborech, především v matematice, v moderních jazycích (francouzština, čeština), v zeměpise a dějepise. Důležitým předmětem byla i politika.

„Takže, Underwoode,“ začal pan Purcell. „Co je hlavním úkolem naší velevážené vlády?“ Nathaniel nechápavě mlčel. „No tak! No tak!“

„Aby nám vládla, pane?“

„Aby nás *chránila*. Nezapomínejte, že naše země je ve válce. Praha stále ovládá pláně východně od Čech a nás stojí spoustu sil udržet její armády za hranicemi Itálie. Žijeme v nebezpečné době. V Londýně se rojí štváci a špehové. Jestli máme impérium udržet, musíme mít silnou vládu, a *silnou* znamená kouzelnickou. Zkuste si představit zemi bez mágů. To je nepředstavitelné: všechno by řídili *plebejci*! Vypukl by chaos a rychle by následoval útok. Mezi námi a anarchií stojí pouze naši vůdci. A to by měl být váš cíl, chlapče. Stát se součástí vlády a řádně vládnout. Pamatujte si to.“

„Ano, pane.“

„Čest je nejdůležitější vlastností mága,“ pokračoval pan Purcell. „Kouzelníci mají velkou moc a musí ji používat uvážlivě. V minulosti se našli mágové, kteří se pokoušeli uchvátit moc a otrást základy státu. Vždycky byli poraženi. Proč? Protože skuteční mágové mají na své straně čest a spravedlnost.“

„Pane Purcelli, vy jste také mág?“

Učitel si s povzdechem uhladil vlasy. „Ne, Underwoode. Nebyl jsem... vyvolen. Ale přesto sloužím, jak nejlépe dokážu. A teď –“

„Takže jste *plebejec*!“

Pan Purcell pleskl dlaní do stolu. „Soustřed'te se, prosím. Otázky tady kladu já! Připravte si úhломěr. Začneme s geometrií.“

Krátce po Nathanielových osmých narozeninách se jeho učební plán rozšířil. Začal na jedné straně studovat i chemii a fyziku, na druhé pak dějiny náboženství. Rovněž se pustil do několika dalších zásadně důležitých jazyků, včetně latiny, aramejštiny a hebrejštiny.

Studiu těchto předmětů se Nathaniel věnoval od devíti ráno do jedné hodiny odpoledne, kdy sešel dolů do kuchyně a o samotě poobědval navlhle sendviče, které mu paní Underwoodová nechala pod mikrotenovou fólií.

Odpoledne se jeho program lišil. Dva dny v týdnu pokračoval ve studiu s panem Purcellem. Dvě další odpoledne chodil s doprovodem do veřejného bazénu na konci ulice, kde mohutný muž s kníry jako blatníky vedl drsný plavecký výcvik. Společně s hrstkou dalších promrzlých mokrých dětí musel Nathaniel uplavat nespočet délek všemi představitelnými plaveckými styly. Únava a nesmělost mu bránily dát se do řeči s ostatními plavci, a ti vycítili, co je zač, a udržovali si od něj odstup. Už v osmi letech tak zažil osamělost a ostrakování.

Zbývající dvě odpoledne byla zasvěcena hudbě (úterý) a kreslení (sobota). Hudební výchovy se Nathaniel bál ještě víc než plavání. Jeho učitel, pan Sindra, byl vznětlivý tloušťík, kterému se při chůzi třáslы všechny brady. Nathaniel ty brady pozorně sledoval: když se roztřáslы rychleji, znamenalo to, že učitel co nevidět vybuchne vzteky. A to se bohužel stávalo často. S panem Sindrou lomcovala zuřivost, kdykoli Nathaniel odzpíval stupnice příliš rychle, spletl se v notách nebo zpackal hraní z listu, což se dělo téměř neustále.

„Jak,“ hulákal pan Sindra, „si myslíte, že povoláte lamii, když takhle škubete za struny? Jak? Při té představě mě jímá hrůza! Dejte to sem!“ Vyškubl Nathanielovi lyru a přitiskl si ji na rozložitou hrud'. Pak zavřel oči a jako v transu začal hrát. Studovnou se linula sladká melodie. Krátké tlusté prstíky klouzaly po strunách jako tančící špekáčky, ptáci na stromě venku umlkali, aby si hudbu poslechli. Nathanielovy oči se zalily slzami. Vzpomínky z dávné minulosti se před ním vznášely jako přízraky...

„Teď vy!“ Melodie prudce skončila drásavým, pronikavým tónem. Učitel mu vrazil lyru zpátky a Nathaniel zabořil prsty do strun. Tolik se mu třáslly a škobrtaly, že několik ptáků venku zkoprněle spadlo ze stromu. Laločnaté tváře pana Sindry se roztráslly jako rosol.

„Vy hlupáku! Přestaňte! Chcete snad, aby vás lamie sežrala? Musíte ji okouzlit, ne rozběsnit! Odložte ten nebohý nástroj. Raději vyzkoušíme dudy.“

Dudy nebo lyra, zpěv nebo hra na sistrum – ať Nathaniel zkusil cokoli, jeho chabé výkony vždycky vyvolávaly záchvaty rozhořčení a zoufalství. Na hony se to lišilo od hodin kreslení, které probíhaly v klidu a pohodě pod vedením slečny Lutyensové. Vlídna, štíhlá učitelka kreslení byla z učitelů jediná, s kým si mohl Nathaniel svobodně promluvit. Stejně jako paní Underwoodová odmítala uznat jeho „bezejmenný“ stav. Potají ho požádala, ať jí prozradí své jméno, a on to bez rozmýšlení udělal.

„Proč,“ zeptal se jí jednoho jarního odpoledne, když seděli ve studovně a oknem dovnitř foukal mírný vánek, „proč musím pořád dokola obkreslovat tenhle vzor? Je to těžké a *navíc* nuda. Daleko radši bych kreslil zahradu nebo tuhle místnost nebo vás, slečno Lutyensová.“

Zasmála se tomu. „Skicování je výborné pro malíře, Nathanieli, nebo pro bohaté mladé dámy, které nemají nic jiného na práci. Z tebe ale nebude ani malíř, ani bohatá slečinka, a tužku bereš do ruky z úplně jiného důvodu. Musíš se z tebe stát řemeslník, technický kreslič. Musíš umět obkreslit jakýkoli vzor, a to rychle, jistě a především *přesně*.“

Nathaniel zasmušile pohlédl na papír, který ležel na stole mezi nimi. Byl na něm složitý vzor propletených větviček, květů a listů bujících všemi směry, mezi nimiž se skrývaly abstraktní tvary. Už dvě hodiny bez přestávky překresloval ten obrazec do skicáku. Zatím měl hotovou sotva polovinu.

„Mně prostě připadá, že to nemá smysl,“ pronesl tichým hláskem.

„Ale samozřejmě že to má smysl,“ odvětila slečna Lutyensová. „Ukaž mi svou práci. No, není to špatné, Nathanieli, vůbec to není

špatné, ale podívej – nezdá se ti, že tahle kopule je o dost větší než na původním obrázku? Vidiš to? A v tomhle stonku jsi nechal mezeru – to je dost velká chyba.“

„Je to jen *malá* chyba. Jinak je to přece v pořádku, ne?“

„O to nejde. Co by se stalo, kdybys překresloval pentagram a nechal v něm mezeru? Stálo by tě to život. Ty přece nechceš umřít, že ne, Nathanieli?“

„Ne.“

„Tak vidíš. Nesmíš dělat chyby. Jinak tě dostanou.“ Slečna Lutyensová se na židli zase opřela. „Správně bych tě měla požádat, abys začal znovu od začátku.“

„Slečno Lutyensová!“

„Pan Underwood by nic jiného neočekával.“ Zamyšleně se odmlčela. „Ale vzhledem k tvému úzkostnému výkřiku by asi bylo pošetilé očekávat, že to napodruhé nakreslíš lépe. Pro dnešek toho necháme. Co kdyby sis vyběhl do zahrady? Mám dojem, že by ti prospěla trocha čerstvého vzduchu.“

~ ~ ~

Zahrada u domu představovala pro Nathaniela útočiště, místo samoty a odpočinku. Žádné učení. Žádné nepříjemné vzpomínky. Zahrada byla dlouhá, úzká a obehnaná vysokou zdí z červených cihel. V létě se po zdi plazily popínavé růže a ze šesti jabloní padaly na trávník bílé květy. Uprostřed rostly dva velké rododendrony, které zahradu dělily na dvě části, a za nimi se nacházel stinný koutek, kam nebylo z nesčetných oken domu téměř vůbec vidět. Tráva tam byla dlouhá a vlhká, chráněná před sluncem mohutnými větvemi vzrostlého kaštanu, které se natahovaly přes zeď ze sousední zahrady. Ve stínu vysoké dělicí zdi stála kamenná lavička porostlá lišejníkem a vedle ní mramorová socha muže, který držel v ruce rozebraný blesk. Na sobě měl kabátec viktoriánského střihu a na tvářích výrazné kotlety, které mu trčely do stran jako klepeta brouka. Socha už byla omšelá a porostlá tenkou vrstvou mechu, ale stále z ní vyzařovala nesmírná energie a moc. Nathaniela fascinovala a jednou se zeptal paní Underwoodové, co je to za člověka, ale ta se jen usmála.

„Zeptej se svého mistra,“ poradila mu. „Ten ví všechno.“

Nathaniel se ho však zeptat neodvážil.

Na tohle klidné odlehlé místo s kamenným sedátkem a sochou neznámého mága se Nathaniel uchyloval, kdykoli potřeboval nabrat síly před lekcí u svého strohého, hrozivého mistra.

Od svých šesti do osmi let Nathaniel mistra navštěvoval pouze jednou týdně, vždycky v pátek odpoledne. Předcházely tomu náročné přípravy. Po obědě se musel jít nahoru do koupelny umýt a vzít si čistou košili. Potom, přesně v půl třetí, přistoupil ke dveřím mistrovy čítárny v prvním patře. Třikrát zaklepal, načež se zevnitř ozvalo: „Dále.“

Mistr si hověl v proutěném křesílku u okna, které vedlo na ulici. Obličej míval často zastíněný a světlo, které dovnitř padalo oknem, se kolem něj rozlévalo v mlžném oparu. Když Nathaniel vstoupil, dlouhá tenká ruka ukázala na polštáře navršené na orientálním sedátku u protější zdi. Nathaniel si jeden vzal a položil ho na podlahu. Pak se s bušícím srdcem posadil a snažil se zachytit každý záchvěv mistrova hlasu v hrůze, aby mu něco neuniklo.

V prvních letech se kouzelník obvykle spokojoval s několika otázkami na probranou látku – zkoušel ho z vektorů, z algebry, z principů pravděpodobnosti, nebo po něm chtěl, aby stručně shrnul dějiny Prahy či ve francouzštině vylíčil klíčové události křížových výprav. Odpovědi ho téměř vždycky uspokojily – Nathaniel se učil rychle.

Čas od času, velmi zřídka, mistr chlapci uprostřed odpovědi gestem naznačil, aby zmlkl, a pak se sám rozhovořil o účelech a omezeních magie.

„Mág,“ říkal, „vládne mocí. Prosazuje svou vůli, aby uskutečnil změnu. Může to dělat ze sobeckých nebo z ušlechtilých pohnutek. Důsledky jeho činů mohou být dobré nebo špatné, ale jediný *špatný* mág je neschopný mág. Jaká je definice neschopnosti, hochu?“

Nathaniel se na polštáři zavrtil. „Ztráta kontroly.“

„Správně. Pokud si mág udrží vládu nad silami, které uvedl do pohybu, zachová si – co si zachová?“

Nathaniel se zhoupł dopředu a dozadu. „Ehm...“

„Bé, es, té, hochu, bé, es, té. Mysli hlavou.“

„Bezpečí, sílu, tajemství, pane.“

„Správně. Jaké je největší tajemství?“

„Duchové, pane.“

„Démoni, hochu. Říkej jim pravým jménem. Na co nikdy nesmíme zapomínat?“

„Démoni jsou velmi zlovolní a ublíží vám, když dostanou příležitost, pane.“ Při těch slovech se chlapec zajíkl.

„Dobře, dobře. Máš opravdu výbornou paměť. Ale dávej si pozor na výslovnost – zdálo se mi, že se ti nějak plete jazyk. Špatně vyslovená slabika ve špatnou chvíli může démonovi poskytnout přesně tu příležitost, kterou hledá.“

„Ano, pane.“

„Takže, největším tajemstvím jsou démoni. Plebejci vědí o jejich existenci a vědí také, že je dokážeme ovládat – proto se nás tolik bojí! Ale neuvědomují si celou pravdu, totiž že *veškerá* naše moc pochází od démonů. Bez jejich pomoci jsme jen laciní kejklíři a šarlatáni. Umíme vlastně jenom jedno – povolat je a donutit je, aby se sklonili před naší vůlí. Když to uděláme správně, musí nás poslechnout. Když se dopustíme sebemenší chyby, vrhnou se na nás a roztrhají nás na kusy. Balancujeme na tenoučkém laně, hochu. Kolik je ti teď let?“

„Osm, pane. Příští týden mi bude devět.“

„Devět? Dobrá. Takže příští týden začneš s řádným studiem magie. Pan Purcell si dal záležet, aby ti poskytl dostatečnou oporu v obecných znalostech. Začneme se teď scházet dvakrát týdně a já tě budu zasvěcovat do hlavních zásad našeho řádu. A dneska mi na závěr odříkáš hebrejskou abecedu a prvních dvanáct hebrejských čísel. Začni.“

~ ~ ~

Pod dohledem mistra a domácích učitelů postupovalo Nathanielovo vzdělávání mílovými kroky. Své každodenní úspěchy

nadšeně líčil paní Underwoodové a vyhříval se v záři její chvály. Po večerech hleděl z okna směrem ke vzdálené nažloutlé záři obklopující věž parlamentu a snil o dni, kdy tam vstoupí jako mág, jako jeden z ministrů vznešené vlády.

Dva dny po jeho devátých narozeninách přišel mistr do kuchyně, právě když chlapec snídal.

„Nech to být a pojď se mnou,“ vyzval ho.

Nathaniel se za ním vydal chodbou do místnosti, která mistrovi sloužila jako hlavní knihovna. Pan Underwood se zastavil vedle široké knihovničky plné svazků všech velikostí a barev, od nesmírně starých, tlustých, v kůži vázaných lexikonů po ohmatané žluté brožurky s mystickými znaky na hřbetech.

„Tohle je tvoje četba na příští tři roky,“ oznámil mu mistr a poklepal na vršek knihovny. „Než ti bude dvanáct, musíš se seznámit se vším, co tady je. Ty knihy jsou psané převážně ve středověké angličtině, latině, češtině a hebrejštině, ačkoli tu narazíš i na nějaké koptské spisy o egyptských pohřebních rituálech. Přidal jsem ti k nim koptský slovník. Musíš to zvládnout sám, nemám čas tě vodit za ručičku. O rozvoj tvých jazykových znalostí se postará pan Purcell. Jasně?“

„Ano, pane. Pane?“

„Co je, hochu?“

„Až tohle všechno přečtu, pane, budu už vědět všechno, co potřebuji? Totiž, aby se ze mě stal mág. Připadá mi to jako hrozná spousta knih.“

Mistr si odfrkl, obočí vyletělo do výše.

„Ohlédni se,“ vyzval ho.

Nathaniel se otočil. Za dveřmi stála další knihovna – táhla se od podlahy až ke stropu a přetékala stovkami spisů, každý byl tlustší a zaprášenější než ty předchozí. Ani jste je nemuseli otvírat, abyste poznali, že jsou vytištěné tím nejdrobnějším písmem ve dvojitých sloupcích na každé stránce. Nathaniel tiše polkl.

„Až přečteš tohle všechno,“ prohlásil mistr suše, „můžeš tvrdit, že jsi už urazil kus cesty. V téhle části knihovny jsou rituály a zaklínadla, která budeš potřebovat k povolání mocnějších démonů, a s tím nezačneš dřív, než ti bude aspoň třináct, takže na to zatím

zapomeň. Tvoje oddělení“ – znovu zaklepal na dřevo – „obsahuje základní informace, a to je pro začátek víc než dost. Ted’ pojd’ se mnou.“

Vydali se do dílny, kterou Nathaniel dosud nikdy nenavštívil. Na špinavých policích plných skvrn se tu tísnila spousta lahví a flakonů s tekutinami nejrůznějších barev. V některých cosi plavalo. Nathaniel nedokázal odhadnout, jestli ty předměty uvnitř vypadají tak znetvořeně a podivně jen díky tlustému zakřivenému sklu.

Mistr se posadil na stoličku u jednoduchého dřevěného ponku a naznačil Nathanielovi, že si má sednout vedle něho. Přistrčil k němu podlouhlé pouzdro. Nathaniel je otevřel. Uvnitř ležely malé brýle. Chlapec se otrásl při dávné vzpomínce.

„Jen je vyndeš, hochu, nekousnou tě. Tak. A ted’ se na mě podívej. Podívej se mi do očí. Co vidíš?“

Nathaniel neochotně poslechl. Bylo pro něj strašně těžké zahledět se do tvrdých, pichlavých hnědých očí starého muže, a mozek mu vypověděl službu. Neviděl nic.

„Tak co?“

„Ehmmm, ehm... Omlouvám se, já ne...“

„Podívej se mi na duhovky – vidíš tam něco?“

„Ehmmm...“

„Bože, ty jsi hňup!“ vykřikl nespokojeně mistr a pod jedním okem si stáhl kůži dolů, takže odhalil krvavé bělmo. „Copak jsi slepý? Čočka, hochu! Kontaktní čočka! Uprostřed oka! Už ji vidíš?“

Nathaniel se v zoufalství podíval znovu a tentokrát spatřil tenký kroužek, který lemoval duhovku jako čára tužkou, a průsvitnou blanku, jež ji zakrývala.

„Ano, pane,“ vyhrkl horlivě. „Ano, vidím.“

„No proto. Dobrá.“ Mistr se zase posadil. „Až ti bude dvanáct, dojde ke dvěma důležitým věcem. Za prvé, dostaneš nové jméno, které přijmeš za vlastní. Proč?“

„Aby nade mnou démoni nemohli získat moc tím, že odhalí moje rodné jméno, pane.“

„Správně. Nepřátelští mágové jsou samozřejmě stejně nebezpeční. Za druhé, dostaneš své první kontaktní čočky, které budeš neustále nosit. Umožní ti prohlédnout některé z démonických

triků. Do té doby budeš používat tyhle brýle, ale jenom pokud ti to přikážu, a v žádném případě je nesmíš odnášet z téhle místnosti. Jasně?“

„Ano, pane. Jak mi pomůžou prohlédnout ty triky, pane?“

„Když se démoni zhmotňují, berou na sebe řadu různých falešných podob, nejenom v materiální sféře, ale i na jiných rovinách vnímání – o těch tě poučím jindy, teď se na ně nevyptávej. Někteří démoni vyšší kategorie se dokonce dokážou zneviditelnit; ve své zlovolnosti se uchylují k nesčetným úskokům. S čochami, a v menší míře i s brýlemi, budeš vidět na několika rovinách zároveň a můžeš prohlédnout jejich iluze. Teď dávej pozor –“

Nathanielův mistr sáhl na přeplněnou polici za sebou a sundal z ní velkou skleněnou láhev s korkovou zátkou zalitou voskem. Obsahovala nazelenalou tekutinu s krystalky soli, v níž se vznášela mrtvá krysa s hnědavou srstí a bledou kůží. Nathaniel se zašklebil odporem. Mistr se na něj zkoumavě zadíval.

„Co bys řekl, že to je, chlapče?“ zeptal se.

„Krysa, pane.“

„Jaký druh?“

„Potkan, pane. *Rattus norvegicus*.“

„Dobrá. Dokonce i latinský název, co? Velmi dobře. Samozřejmě úplně špatně, ale stejně dobře. Vůbec to není potkan. Nasad' si brýle a podívej se skrz ně.“

Nathaniel poslechl. Brýle ho na nose studily a tlačily. Zamžoural skrze zamlžené křišťálové sklo a chvílku trvalo, než zaostřil pohled. Když mu láhev konečně vplula do zorného úhlu, zalapal po dechu. Potkan byl pryč. Na jeho místě se nacházelo černo-červené stvořeníčko s houbovitým obličejem, hmyzími křídly a břichem jako harmonika. Mělo otevřené oči a tvářilo se dost znechuceně. Nathaniel si sundal brýle a podíval se ještě jednou. V roztoku zase plaval potkan.

„Páni,“ vydechl.

Mistr si odfrkl. „Svível šarlatová, ulovená a zalahvovaná Lékařským ústavem Lincoln's Inn. Obyčejný šotek, ale významný přenašeč moru. Iluzi krysy dokáže vytvořit pouze na materiální rovině. Na všech ostatních se odhalí jeho pravá podstata.“

„Je to mrtvé, pane?“ zeptal se Nathaniel.

„Hmmm? Mrtvé? To bych řekl. Jestli ne, tak to asi bude dost rozzuřené. Už v té láhvi vězí nejméně padesát let – zdědil jsem ji po svém bývalém mistrovi.“

Vrátil láhev zpět na polici. „Víš, hochu,“ vysvětloval, „i ti nejslabší z démonů jsou zlí, nebezpeční a zákešní. Musíš se mít neustále na pozoru. Podívej se na tohle.“

Zpoza Bunsenova hořáku vytáhl obdélníkovou skleněnou nádobku, která vypadala, jako by neměla víčko. Bzučelo v ní šest droboučkových bytostí, které neustále narážely do stěn svého vězení. Zdálo se, že vypadají jako hmyz; když se k nim Nathaniel naklonil blíž, zjistil, že na to mají příliš mnoho nohou.

„Tihle roztočící,“ vysvětloval mistr, „jsou patrně nejnižší formou démona. Nedá se u nich mluvit o nějaké inteligenci. Nepotřebuješ ani brýle, abys odhalil jejich pravou podstatu. Ovšem i tihle se mohou stát hrozbou, pokud se mágovi vymknou z ruky. Všiml sis těch oranžových žihadel pod ocasy? Způsobují velice bolestivá bodnutí, daleko horší než včely nebo sršni. Výborná metoda, jak někoho potrestat – ať už je to obtížný protivník..., nebo neposlušný žák.“

Nathaniel sledoval, jak roztočící zuřivě narážejí do skla. Rychle přikývl. „Ano, pane.“

„Jsou pěkně draví.“ Mistr odsunul nádobku stranou. „Ale stačí znát správná slova, a poslechnou každý příkaz. Tím v malém měřítku dokonale potvrzují zásady našeho řemesla. Používáme nebezpečné nástroje, které musíme mít pod kontrolou. A teď se začneš učit, jak se nejlépe chránit.“

~ ~ ~

Nathaniel brzy zjistil, že potrvá ještě dlouho, než bude smět používat takové nástroje sám. Dvakrát týdně docházel do dílny na lekce k mistrovi a celé měsíce si jenom zapisoval poznámky. Naučil se principy pentagramů a umění run. Naučil se správné očišťovací rituály, které museli mágové podstoupit, než mohli začít s povoláváním. S hmoždířem a paličkou se učil správně míchat a tlouct vonné směsi, které měly přilákat demony, nebo naopak udržet ty

nežádoucí z dosahu. Krájel svíčky různých velikostí a skládal je do řady odlišných vzorů. A mistr mezitím ani jednou nic nepovolal.

Nathaniel toužil po nějakém pokroku, a tak ve volném čase hltal jednu knihu ze své knihovničky za druhou. Na pana Purcella udělal svou touhou po věděni velký dojem. V hodinách kreslení se slečnou Lutyensovou usilovně trénoval a získané dovednosti uplatňoval na pentagramech, které teď kreslil pod bedlivým dohledem mistra. Na brýle uložené na polici v pracovně se celou dobu snášel prach.

Se svou nespokojeností se Nathaniel svěřil jenom slečně Lutyensové.

„Musíš být trpělivý,“ radila mu. „Trpělivost je nejdůležitější ctností. Když budeš moc pospíchat, selžeš. A selhání bolí. Vždycky se musíš uvolnit a soustředit se na úkol, který máš před sebou. A teď bych chtěla, abys tohle nakreslil znovu, ale tentokrát poslepu.“

Po šesti měsících výcviku směl Nathaniel poprvé přihlížet při povolávání. Hluboce ho zklamalo, že nedostal žádnou aktivní roli. Mistr pentagramy nakreslil sám, včetně jednoho navíc pro Nathaniela. Ten nesměl ani zapálit svíčky, a co hůř, mistr mu nařídil odložit brýle.

„Ale to nic neuvidím,“ namítl dotčeněji, než mívával v přítomnosti mistra ve zvyku; přísný pohled ho však okamžitě umlčel.

Začátek rituálu Nathaniela zklamal. Jakmile skončilo zařikávání, kterému ke své radosti povětšinou rozuměl, zdálo se, že se nic neděje. Pracovnou províval jemný vánek, jinak byl klid. Prázdný pentagram zůstával prázdný. Mistr stál poblíž, oči zavřené, jako by spal. Nathaniela to strašně nudilo. Rozbolely ho nohy. Přivolaný démon se podle všeho rozhodl pozvání odmítnout. Ale znenadání si Nathaniel s úlekem všiml, že se několik svíček v rohu pracovny převrhlo. Vzňala se od nich hromádka papírů a oheň se rychle šířil. Nathaniel zděšeně vykřikl a vykročil –

„Zůstaň na místě!“

Chlapci se strachy málem zastavilo srdce. Znehybněl s jednou nohou ve vzduchu. Mistr otevřel oči a teď se rozzuřeně díval přímo na něj. Hromovým hlasem pronesl sedm slov Propuštění. Oheň v rohu místnosti zmizel, hromádka papírů s ním, svíčky opět stály rovně a tiše si hořely. V Nathanielovi byla malá dušička.

„Tak tys chtěl vystoupit z kruhu, co?“ Mistr ještě nikdy nemluvil tak jízlivě. „Říkal jsem ti přece, že někteří zůstávají neviditelní. Jsou mistry iluzí a znají tisíc způsobů, jak tě rozptýlit a svést. Stačil krok, a sám bys hořel v ohni. Přemýšlej o tom, až půjdeš dneska spát bez večere. Marš do ložnice!“

~ ~ ~

Další povolávání už neprobíhala tak dramaticky. Jen s pomocí normálních smyslů pozoroval Nathaniel démony v nejružnějších klamných podobách. Někteří se zjevovali jako domácí zvířata – mňoukající kočky, psi s velkýma smutnýma očima, zubožení kulhaví křečci, které Nathaniel toužil vzít do náruče. V pentagramech poskakovali roztomilí ptáčkové a klovali do okrajů svého vězení. Jednou se ze vzduchu snesla sprška jablečných kvítků a provoněla místnost sladkou, omamnou vůní.

Chlapec se naučil odolávat podnětům všeho druhu. Někteří neviditelní duchové na něj útočili odpornými pachy, z nichž se mu zvedal žaludek; jiní ho mámili vůní, která mu připomínala slečnu Lutyensovou nebo paní Underwoodovou. Další se ho pokoušeli vyděsit strašidelnými zvuky – podivným čvachtáním, drásáním, šepotem a mumlavými výkřiky. Slyšel, jak na něj žalostně volají podivné hlasy, nejdřív vysoké, pak stále hlubší a hlubší, až nakonec zněly jako umíráček. Ale uzavřel před tím vším svou mysl a už nikdy se neocítl v pokušení vystoupit z kruhu.

Teprve za rok dostal svolení nosit při každém povolávání brýle. Nyní mohl pozorovat mnohé z démonů v pravých podobách. Jiní, trochu mocnější, dokázali své iluze udržet i na dalších pozorovatelných rovinách. Všem těmto matoucím posunům vnímání se Nathaniel přizpůsoboval klidně a s jistotou. Učení mu šlo od ruky, jeho sebeovládání se stále zlepšovalo. Zocelil se, stal se odolnějším a cílevědomějším. Veškerý volný čas trávil nad knihami.

Mistr byl s jeho výsledky spokojený a Nathaniel, ačkoli se mu zdálo, že pořád postupuje příliš pomalu, se radoval z nových vědomostí. Byl to užitečný, i když ne moc důvěrný vztah, a mohl jím zůstat, nebýt strašné události, k níž došlo v létě před Nathanielovými jedenáctými narozeninami.

Bartimaeus

10

Konečně se rozednilo.

Na východě projasnilo oblohu několik váhavých paprsků. Na obzoru za přístavem se zvolna vynořoval sluneční kotouč. Povzbuzoval jsem ho, aby sebou hodil. Nemohl jsem se ho dočkat.

Celá ta noc byla únavná a často ponižující. V jednom kuse jsem se plížil, schovával a prchal, v tomhle pořadí, přes dobrou půlku londýnských čtvrtí. Vyskakovala si na mě třináctiletá holka. Byl jsem zahrabaný v popelnici. A tohle tomu nasadilo korunu – krčil jsem se na střeše Westminsterského opatství, maskovaný za chrlič*. O moc horší to už být nemohlo.

Paprsky vycházejícího slunce dopadly na okraj amuletu, který mi visel kolem lišejníkem porostlého krku. Zablýskal se jako zrcátko. Automaticky jsem zvedl pařát, abych ho zakryl před všetečnými očima, ale teď už jsem si moc starostí nedělal.

V té popelnici v zastrčené uličce jsem tvrdnul hezkých pár hodin, takže jsem si trochu odpočinul a skrznaskrz nasákl pachem hniјící zeleniny. Pak jsem dostal ten báječný nápad zkamenět na střeše opatství, pod ochranou záření ze vši té magické veteše uvnitř budovy, které dokonale maskovalo signál amuletu.† Ze svého nového

* Chrlice jsou už od středověku můj oblíbený převlek při schovávačkách ve starých evropských městech. Na střechách jich je jako máku, s kamennými křídly se dá létat, pařáty jsou silné a hodně znuďný džin si navíc může krátit dlouhou chvíli snahou o co nejděsivější nebo nejbizarnější podobu.

† Ve Westminsterském opatství bylo po své smrti (a v jednom či dvou případech krátce před ní) pohřbeno mnoho význačných mágů devatenáctého a dvacátého

stanoviště jsem v dálce zahlédl několik pátracích koulí, ale žádná se nevydala mým směrem. Blížil se úsvit a mágové byli unavení. Koule na obloze tiše zhasly. Pátrání bylo odvoláno.

Zatímco slunce stoupalo výš, netrpělivě jsem čekal na povolání. Kluk tvrdil, že mě zavolá za svítání, ale určitě se ještě válel v posteli jako každý jiný líný výrostek.

V mezičase jsem se snažil srovnat si myšlenky. Jedna věc mi byla kříšťálově jasná: ten kluk je jenom nástroj dospělého mága, nějakého chlápka v pozadí, který se snaží svalit vinu za loupež na to děcko. Dalo se to snadno uhodnout – nikdo jeho věku by se sám od sebe neodvážil povolat mě k takovému úkolu. Ten neznámý kouzelník si nejspíš přál uškodit Lovelaceovi a zároveň získat vládu nad mocí amuletu. Jestli ano, riskoval tím všechno. Vzhledem k tomu, kolik lovců za mnou poslali, ztráta amuletu musela znepokojit pár sakra vlivných lidí.

A Simon Lovelace byl nebezpečný protivník i sám o sobě. Dokazoval to už jen fakt, že dokázal zaměstnat (a ovládnout) jak Faquarla, tak Džábora. Na šance toho spratka, až ho Lovelace odhalí, bych si rozhodně nevsadil.

Pak tu byla ta holka, která se sice nevyznala v magii, ale její přátelé odolali té mojí a prohlédli moje iluze. Už to bylo pár století, co jsem naposledy narazil na lidi tohohle druhu, takže mě vážně zaujalo, že se vyskytli tady v Londýně. Těžko říct, jestli chápali, co ta jejich schopnost znamená. Holka podle všeho ani netušila, co přesně se mi pokouší ukrást – jenom že je to něco cenného. Určitě nebyla spolčená ani s Lovelacem, ani s tím klukem. Zvláštní... Nechápal jsem, jak do toho zapadá...

No, to nebude můj problém. Slunce zaskvítilo na střechu opatství. Nakrátko jsem si rozkošnický protáhl křídla. V tu chvíli jsem ucítil povolávání.

století. Téměř všichni si s sebou do hrobu vzali alespoň jeden mocný magický předmět. Jenom tím nestydatě předváděli vlastní bohatství a moc a zlomyslně odepřeli svým následovníkům šanci dotýčný artefakt zdědit a využít – mágové se téměř nikdy neodvážují vykrádat hroby, protože se oprávněně bojí nadpřirozené odplaty.

Jako by se do mě zarylo tisíc rybářských háčeků a každý mě táhl jiným směrem. Kdybych výzvě vzdoroval příliš dlouho, hrozilo, že se roztrhne moje esence, ale já jsem se vůbec nechystal zdržovat. Chtěl jsem jen předat amulet a na celou věc zapomenout.

S touhle lákavou představou jsem se podvolil příkazu, zmizel ze střechy...

~ ~ ~

...a vzápětí se zhmotnil v klukově ložnici. Rozhlédl jsem se kolem sebe.

„Co má být tohle?“

„Přikazuji ti, Bartimae, abys odhalil, zda jsi řádně a beze zbytku splnil svůj úkol –“

„Jasně že jo! Co myslíš, že mám na krku – bižuterii?“ Ukázal jsem kamenným parátem na amulet, který se mi houpal na hrudi. V mihotavém světle svíček se trpytivě leskl. „Amulet Samarkandu. Měl ho Simon Lovelace. Teď ho máš ty. Brzo ho zase bude mít Simon Lovelace. Vezmi si ho a těš se na to, co přijde. Ale já se ptal na ten pentagram, co jsi tu nakreslil: co je tohle za runy? Ta linie navíc?“

Kluk se nadmul pýchou. „Adelbrandův pentagram.“ Kdyby to bylo možné, přísahal bych, že se samolibě ušklíbl, což je výraz, který takovým neopeřencům vůbec nesluší.

Adelbrandův pentagram. To věštilo potíže. Okázale jsem zkoumal linie hvězdy a kruhu, hledal drobnou zlomy nebo roztřesenou čáru. Pak jsem stejně pečlivě prohlédl runy a symboly samotné.

„Aha!“ zařval jsem. „Tady máš chybu! A víš, co to znamená, že jo?“ Nahrbil jsem se jako kočka připravená ke skoku.

V klukově obličejí se rychle vystřídala celá škála odstínů mezi červenou a bílou, spodní ret se mu roztřásl, vytřeštil oči. Vypadalo to, že se dá na útek, ale zůstal na místě, takže můj plán byl v háji.* Chvatně přešel pohledem znaky na podlaze.

* Když mág během povolávání vystoupí z pentagramů, jeho moc nad obětí je zlomena. Doufal jsem, že se mi takhle podaří vyklouznout. Čistě náhodou by mi to taky umožnilo opustit vlastní pentagram a trochu si ho podat.

„Podlý démone! Pentagram je pevný – stále tě váže!“

„No jo, blafoval jsem.“ Trochu jsem se zmenšil a kamenná křídla složil pod hrb na zádech. „Chceš ten amulet, nebo ne?“

„P-polož ho do nádoby.“

Na podlaze přesně uprostřed mezi vnějšími liniemi obou pentagramů ležela krabička na mýdlo. Stáhl jsem si amulet z krku a s jistou dávkou vnitřní úlevy ho nonšalantně hodil do nádoby. Kluk se k němu naklonil. Koutkem oka jsem ho pozorně sledoval: kdyby jen jednou nohou, jedním prstem přesáhl hranici kruhu, skočil bych po něm rychleji než kudlanka nábožná.

Ale dával si bacha. Z kapsy rozdrbaného pláště vylovil hůlku, která měla na konci kus drátu nápadně připomínající rozloženou kancelářskou svorku. Chvilku nástrojem opatrně šmátral a cukal, než se mu podařilo zachytit háčkem okraj krabičky a přitáhnout si ji k sobě do kruhu. Zvedl amulet za řetízek, na kterém byl zavěšený, a znechuceně se zašklebil.

„Fuj, to smrdí!“

„Já za to nemůžu. Poděkuj rotherhitheský čističce odpadních vod. Ne, když o tom tak přemýšlím, poděkuj sám sobě. Kvůli tobě jsem se musel celou noc schovávat, aby mě nelapli. Můžeš být rád, že jsem se do toho svinstva nenamočil celý.“

„Pronásledovali tě?“ Otázka zněla skoro dychtivě. Chyba, chlapečku – spíš bys měl mít strach.

„Polovina démonických hord z celého Londýna.“ Obrátil jsem kamenné oči v sloup a zaklapal rohovitým zobákem. „Věř mi, hošánku, brzy dorazí sem, rozběsnění a hladoví, a dopadnou tě. Zůstaneš proti nim bezmocný a bez ochrany. Zbývá ti jediná možnost: propusť mě z kruhu a já ti pomůžu uniknout z jejich spárů.“*

„Máš mě za hlupáka?“

„Ten amulet, co držíš v ruce, je sám o sobě odpověď. No, mně je to vlastně jedno. Úkol jsem splnil, moje práce je u konce. Loučím se s tebou na zbytek tvého krátkého života!“ Moje podoba se rozostřila, začala blednout. Z podlahy vytryskl bublající sloup páry, jako by mě

* Jo, tím, že tě odrovnám dřív, než se sem dostanou.

chtěl pohltit a odnést pryč. Naneštěstí jsem si o tom mohl nechat jenom zdát – zásluhou Adelbrandova pentagramu.

„Nelze ti odejít! Nového díla jestiž mi od tebe třeba.“ Zastaralý jazyk, který občas používal, mi lezl na nervy ještě víc než to, že jsem byl pořád v jeho moci. *Jdiž, podlý démone* – prosím vás! Takhle nikdo nemluví už dobře dvě stě let. Jeden by si myslel, že všechno, co ten kluk ví o magii, vyčetl z nějaké staré knihy.

Ale když pomínu ta příležitostná *jestiž* a *jdiž*, měl naneštěstí pravdu. Většina obyčejných pentagramů vás zavazuje jenom k jedné službě. Vyřídíte to, co máte, a můžete si jít po svém. A až vás bude mág zase potřebovat, musí celou tu únavnou šaškárnu s povoláváním zopakovat od začátku. Jenže Adelbrandův pentagram tohle pravidlo ruší: jeho dodatečné znaky, čáry a zařikávání zamknou dveře na dva zámky, takže musíte zůstat a počkat na další příkazy. Byla to pořádně složitá magická formule, která vyžadovala výdrž a soustředění dospělého mága, což mi poskytlo munici pro další útok.

Nechal jsem proud páry zeslábnout a vyhasnout. „Tak kde je?“

Chlapec zrovna soustředěně obracel amulet v bledých rukách. Roztržitě vzhlédl. „Kde je kdo?“

„Šéf, tvůj pán, šedá eminence, ten, kdo tady tahá za drátky. Člověk, který tě navedl k téhle krádeži a poradil ti, co máš říkat a nakreslit. Ten, který zůstane ve stínu, živý a zdravý, zatímco si bude Lovelaceův džin pohazovat s tvou mrtvolou nad londýnskými střechami. Hraje tady hru, o které nevíš vůbec nic, využívá tvé nevědomosti a dětinské ješitnosti.“

To se ho dotklo. Nepatrně ohrnul rty.

„Copak ti asi napovídal?“ Nasadil jsem blahosklonný zpěvavý hlas: „Výýýborně, mládenče, ty jsi ten nejlepší malý kouzelník, jakého jsem kdy viděl. Pověz mi, nechtělo by se ti třeba povolat mocného džina? Chtělo? Výýýborně, tak co kdybychom to udělali? A přitom si z někoho vystřelíme – necháme ho ukrást takový amuletík –“

Kluk se rozesmál. To mě zaskočilo. Očekával jsem výbuch hněvu nebo úzkost a strach. Ale ne, on se chechtal.

Naposledy obrátil amulet v dlaních, pak se sehnul a položil ho zpátky do misky. To mě taky zaskočilo. Pomocí hůlky s háčkem

postrčil nádobku na mýdlo ven z kruhu, zpátky na místo, kde ležela původně.

„Co to děláš?“

„Dávám ti to zpátky.“

„Já to nechci.“

„Zvedni to.“

Neměl jsem v úmyslu pouštět se do malicherných hádek s dvanáctiletým harantem, obzvlášť když mi mohl svou vůli stejně vnutit, takže jsem se natáhl z kruhu a amulet zvedl.

„A co teď? Až dorazí Simon Lovelace, já to před ním nebudu chránit jako oko v hlavě, abys věděl. Rovnou mu to vrátím, hezky se usměju a pošlu mu pusu. A s radostí mu ukážu, za kterým závěsem se klepeš strachy.“

„Počkej.“

Z vnitřní kapsy obrovského pláště vylovil něco lesklého. Už jsem se zmínil, že mu ten plášť byl dobře o tři čísla větší? Kdysi očividně patřil nějakému hodně neopatrnému mágovi, protože byl sice důkladně zalátaný a záplatovaný, ale stejně se nedala přehlédnout spousta děr a skvrn způsobených ohněm, krví a drápy. Klukovi jsem srdečně přál stejný osud.

V levé ruce teď držel lesklý plochý kotouč – jasnovidecké zrcátko z dokonale vyleštěného bronzu. Několikrát po něm přejel pravou dlaní, znehybněl a soustředěně se zadíval do zrcadlového kovu. Šotek uvězněný uvnitř se ohlásil celkem rychle. Na povrchu zrcátka se objevil rozmazaný obraz a chlapec si ho pozorně prohlížel. Z dálky jsem nerozeznal, na co se kouká, ale protože si mě přestal všimnout, trochu jsem se mezitím porozhlédl kolem.

Jeho pokoj... Hledal jsem nějaké vodítko, které by mi mohlo prozradit jeho totožnost. Třeba dopis s adresou nebo jmenovku na kabátě. Tyhle věci se mi v minulosti osvědčily. Nešlo mi samozřejmě o jeho rodné jméno – nemohl jsem doufat, že budu mít až takovou kliku –, ale to oficiální by pro začátek úplně stačilo.* Jenže smůla.

* Všichni mágové mají dvě jména, oficiální a rodné. Rodné jméno je to, které jim dali rodiče, a protože je úzce spjaté s jejich pravou podstatou, jádrem jejich bytí, představuje zdroj velké síly i slabosti. Snaží se je za každou cenu utajit, protože nepřítel by je mohl použít, aby nad nimi získal vládu, podobně jako si mág může

Nejsoukromější, nejdůvěrnější místo, které o něm vypovídalo nejvíc – jeho pracovní stůl –, bylo pečlivě zakryté silnou černou látkou. Šatník v rohu byl zavřený, prádelník taky. Mezi změtí svíček stála naprasklá skleněná váza s čerstvými květinami – fakt zářející. Usoudil jsem, že sám si je tam nedal, takže někdo ho má asi rád.

Kluk mávl nad jasnovideckým zrcátkem rukou a kov zase zmatněl. Zastrčil je zpátky do kapsy a pak ke mně náhle vzhlédl. Ajajaj. Už je to tady.

„Bartimae,“ začal, „přikazuji ti odnést Amulet Samarkandu, uschovat jej mezi magickými pomůckami mága Arthura Underwooda a skrýt jej, aby ho nemohl zpozorovati, a učiniti to takovým způsobem, aby tě nikdo, ani člověk, ani duch, na této rovině či na jiné, neviděl vstoupit nebo odejít, a dále ti přikazuji, aby ses poté neprodleně vrátil ke mně, neslyšen a nespářen, a vyčkal dalších pokynů.“

Než to dořekl, úplně zmodral v obličeji, protože tu větu vychrlil na jedno nadechnutí.* Vztekle jsem na něj hleděl zpod kamenného obočí.

„No dobrá. A kde ten chudák mág sídlí?“

Chlapec se pousmál. „O patro níž.“

podrobit džina, pokud zná jeho pravé jméno. Kouzelníci proto svá rodná jména důsledně tají a nahrazují je oficiálními, která jim přiklepnou v dospělosti. Vždycky se šikne znát mágovo oficiální jméno, ale mnohem, mnohem lepší je vypátrat to tajné.

* Což lze při jednání s rafinovanými inteligentními bytostmi, jako jsem já, jenom doporučit. Odmliku si totiž můžeme snadno vyložit jako tečku za větou, což buď změni význam řečeného, nebo to z povelu udělá nesrozumitelný blábol. Když máme šanci pochopit něco nedopatřením tak, abychom z toho měli prospěch, věřte mi, že toho využijeme.

11

O patro níž... No, tak *tohle* bylo překvapení.

„Snažíš se to hodit na svého mistra, co? Pěkná špinavost.“

„Nenažím se to na něj hodit. Svě věci má zabezpečené a amulet se mezi nimi dobře schová. Nikdo ho tam nenajde.“ Kluk se odmlčel.

„Ale kdyby ho náhodou našli...“

„Tak ty budeš v suchu. Typická mágská finta. Učíš se rychleji než většina.“

„Nikdo ho nenajde.“

„Myslíš? Uvidíme.“

Ale nemohl jsem se tam zbůhdarma vznášet a tlachat celý den. Zajistil jsem amulet zaklínadlem, takže se na čas zmenšil a vypadal jako vlající pavučinka. Pak jsem se protáhl dírou po suku v nejbližším prkně, jako obláček páry jsem prokličkoval pod podlahou a v podobě pavouka opatrně prolezl škvírou ve stropě do místnosti pod klukovou ložnicí.

Byla to prázdná koupelna. Dveře měla otevřené; rozběhl jsem se k nim po omítce tak rychle, co mi osm nohou stačilo. Celou dobu jsem přitom potřásal kusadly nad drzostí toho holobrádka.

Udělat obětního beránka z jiného mága byl celkem běžný postup. Patřilo to ke hře, počítalo se s tím, normálka.*

* Kouzelníci jsou spolek těch nejhorších, nejzávistivějších, nejpodlejších intrikánů na světě – překonávají v tom dokonce i právníky a akademiky. Zbožňují svou moc, rádi ji používají a nenechají si ujít jedinou příležitost uškodit konkurenci. Když nás povolávají, asi tak v osmdesáti procentech případů jim jde o to, abychom provedli nějakou špinavost jinému mágovi, nebo je před něčím podobným ochránili. Naopak většina střetů mezi elementálními bytostmi není vůbec osobní, jednoduše proto, že k nim nedochází z naší svobodné vůle. Například vůči Faquarlovi jsem při našem konfliktu necítil žádnou velkou zášť; no tak jo – upřímně jsem ho

Ale podrazit vlastního mistra zas tak obvyklé nebylo – u dvanáctiletého zelenáče to vlastně bylo přímo unikátní. Jasně, mágové jdou jeden druhému po krku s železnou pravidelností, ale ne v době, kdy začínají. Ne, když se teprve učí řemeslo.

A proč jsem si byl tak jistý, že dotyčný kouzelník je jeho mistr? No, jestli se pradávné tradice zničehonic nezměnily a učňové nezačali jezdit autobusy do internátních škol (to těžko), jinak se to vysvětlit nedalo. Pro mágy jsou vědomosti největším pokladem, žárlivě je tisknou na svá vyschlá svraštělá srdce, ochraňují moc, kterou z nich čerpají, jako lakomec své zlato, a dělí se o ně jen neochotně. Už od dob médských mágů platí pravidlo, že studenti bydlí v domech svých učitelů – jeden mistr, jeden žák – a výuka probíhá v nejhlubším soukromí. Od zikkuratu k pyramidám, od posvátného dubu k mrakodrapům, tisíce let zůstává všechno při starém.

Sečteno a podtrženo: ten nevděčný spratek klidně riskuje, že se na hlavu jeho nevinného mistra snese hněv mocného mága, jen aby si chránil vlastní kůži. To na mě udělalo dojem. I když stejně musel být v tandemu s někým dospělým – patrně s nějakým mistrovým nepřítelem –, na tak malé děcko to byl obdivuhodně zákeřný plán.

Na špičkách všech osmi nohou jsem vykoukl ze dveří. A uviděl jsem klukova mistra.

O tomhle kouzelníkovi, Arthuru Underwoodovi, jsem nikdy neslyšel, takže jsem předpokládal, že jde o nějakého bezvýznamného šejdíře, který předvádí jen iluzionistické kejkle s magickou veteší a nikdy by se neodvážil rušit klid vyšších bytostí, jako jsem já. Když pode mnou rázoval do koupelny (vytratil jsem se odtamtud právě včas), rozhodně dokonale odpovídal popisu druhořadého břídila. Neklamným důkazem bylo, že ho zdobilo úplně všechno, co si nevědomí lidé odedávna spojují s mocnými magickými schopnostmi: hřívá rozčuchaných vlasů v barvě tabákového popela, dlouhý bělavý plnovous, který mu trčel z brady jako lodní příď, a nápadně husté

nesnášel, ale na chlup stejně jako předtím. A naše vzájemná nenávist se budovala po staletí, téměř po tisíciletí. Mágové se handrkují čistě pro zábavu. My na tom musíme makat.

rozježené obočí.* Dokázal jsem si představit, jak se krade ulicemi Londýna v černém sametovém úboru a vlasy za ním strašidelně vlají. Nepochybně vlastnil hůl se zlatou špičkou a možná dokonce i elegantní plášť s kápí. Ano, opravdu by pak vypadal jako čaroděj: impozantní osobnost. Jenže teď, když se motal po koupelně v kalhotách od pyžama, drbal se na intimních místech a pod paží měl složené noviny, na něm nic impozantního nebylo.

„Martó!“ houkl, než za sebou zavřel dveře. Z jedné ložnice se vynořila malá kulatá osoba ženského pohlaví. Naštěstí oblečená.

„Ano, drahoušku?“

„Neříkalas, že tady ta ženská včera uklízela?“

„To je pravda, drahoušku. Proč?“

„Protože na stropě visí zaprášená pavučina a schovává se v ní odporný pavouk. Nechutné. Měla bys ji vyrazit.“

„Ach ano, už to vidím. Fuj. Neboj se, promluvím si s ní. A hned zajdu pro smeták.“

Mocný mág si odfrkl a zabouchl dveře. Žena shovívavě zavrtěla hlavou, a když šla po schodech dolů, broukala si nějakou veselou melodii. „Odporný“ pavouk udělal dvěma ze svých nohou vulgární posunek, vydal se po stropě dál a pavučinu táhl za sebou.

Musel jsem několik minut pobíhat sem a tam, než jsem pod krátkým schodištěm objevil vchod do mágovy pracovny. A tam jsem se zarazil. Dveře chránilo proti vetřelcům ohňové kouzlo ve tvaru pěticípé hvězdy. Bylo to celkem jednoduché bezpečnostní opatření. Hvězda vypadala jako namalovaná červenou barvou, místy trochu oprýskanou, kdyby však nezvaný návštěvník otevřel dveře, past by sklapla a „barva“ by se vrátila do původního stavu – změnila by se v pohyblivou ohnivou šipku.

Zní to hrozně, já vím, ale ve skutečnosti jde o prostinkou fintu. Zastavila by leda všetečnou služku, ale na Bartimaea byla krátká. Vztyčil jsem kolem sebe ochranný štít, a jakmile jsem se tenkou nožkou dotkl spodní části dveří, okamžitě jsem uskočil.

Okraj hvězdy začaly zevnitř obtékat oranžové pramínky. Vteřinu se přelévaly jako tekutina, kroužily po obvodu hvězdy stále dokola.

* Kouzelníci menšího formátu si dávají záležet, aby jejich vzhled odpovídal roli. Skutečně mocní mágové si většinou zakládají na tom, že vypadají jako účetní.

Pak z nejvyššího hrotu vystřelil ohnivý jazyk, odrazil se od stropu a zamířil na mě.

Připravil jsem se na úder do štítu, jenomže ten se nekonal.

Výboj mě úplně minul, zasáhl pavučinu, kterou jsem vlácel za sebou, a ta ho vcucala do sebe. Vysála z hvězdy oheň jako džus brčkem. Za okamžik bylo po všem. Oheň zhasl. Zmizel v pavučině, která zůstala stejně chladná jako předtím.

Kapánek zmateně jsem se rozhlížel kolem. Hvězda na dveřích pracovny teď byla vyhořelá a zčernalá. Sledoval jsem, jak pomalu zase rudne: připravovala si výboj pro dalšího vetřelce.

A najednou jsem pochopil, co se stalo. Bylo to nabíledni. Amulet Samarkandu udělal to, co se od amuletů čeká – chránil svého nositele.* A šlo mu to moc dobře. Bez nejmenší námahy pohltil útočné kouzlo. To mi docela vyhovovalo. Zrušil jsem štít a proklouzl pode dveřmi do Underwoodovy pracovny.

Za nimi jsem nenarazil na žádné další nástrahy, ani na jedné rovině – další důkaz, že jde o mága dost nízké kategorie. (Vzpomněl jsem si přitom na rozsáhlou síť bezpečnostních opatření, kterou si pořídil Simon Lovelace a kterou jsem tak lehce a elegantně překonal. Jestli si ten kluk myslí, že v pracovně jeho mistra bude amulet v „bezpečí“, tak se šeredně plete.) Místnost byla uklizená, i když zaprášená, a mimo jiné v ní stál i zamčený sekretář, kde kouzelník pravděpodobně skladoval své poklady. Protáhl jsem se klíčovou dírkou a pavučinu nasoukal za sebou dovnitř.

Ve skřínce jsem si posvítíl malou lůminací. Na třech skleněných poličkách tam byla s láskyplnou péčí vyrovnaná ubohoučká sbírka magických terek. Některé z nich jako například drátenická mošna se skrytou kapsou, v níž „zázračně“ mizely mince, vůbec magické nebyly. Můj původní názor, že jde o druhořadého břídila, byl možná až příliš velkorysý. Skoro mi bylo toho starého nekňuby líto. V jeho

* *Amulety* jsou ochranná kouzla, která odpuzují zlo. Mají pasivní magii, a přestože dokážou pohltil či odrazit všechny možné druhy nebezpečné magie, jejich vlastník je nemůže aktivně ovládat. Jsou tak protikladem *talismanů*, v nichž je obsažena aktivní magická síla, kterou může vlastník využívat podle své vůle. Podkova pro štěstí je (primitivní) amulet, sedmimílové boty jsou jistým druhem talismanů.

zájmu jsem doufal, že sem Simon Lovelace nikdy nezaskočí na návštěvu.

Úplně vzadu na policičce byl zastrčený javánský ptačí totem, který měl zobák i peří zšedlé prachem. Underwood na něj očividně nikdy ani nesáhl. Natáhl jsem pavučinu mezi mošnu a zaječí pacičku z edwardiánské doby a zastrčil je za totem. Dobrá práce. Tady to nikdo nenajde, pokud nepůjde najisto. Nakonec jsem odstranil kouzlo a navrátil amuletů jeho původní tvar a velikost.

Hotovo. Zbývalo jenom vrátit se ke klukovi. Bez nehod jsem opustil sekretář i pracovnu a zamířil zpátky nahoru.

A vtom to začalo být zajímavé.

Vracel jsem se do mansardy po zkoseném stropě nad schodištěm, když najednou vidím, že kluk jde proti mně dolů. Loudal se za kouzelníkovou manželkou a tvářil se otráveně. Nejspíš si ho zavolal mistr.

Okamžitě jsem se rozveselil. Ocítl se v nepříjemné situaci a z jeho výrazu jsem poznal, že je mu to jasné. Věděl, že se potloukám někde poblíž. Věděl, že půjdu za ním, protože jsem dostal nakázáno se k němu neprodleně vrátit, neslyšen a nespátrán, a očekávat další instrukce. Bylo mu jasné, že ho možná právě teď sleduju, poslouchám a pozoruju, abych o něm získal co nejvíc informací, a on s tím nemůže vůbec nic udělat, dokud se nevrátí zpátky do svého pokoje a nepostaví se do pentagramů.

Stručně řečeno, věci se mu vymkly z rukou, což je pro každého mága ošemetná situace.

Udělal jsem čelem vzad a nadšeně vyrazil za nimi. Přesně jsem se držel pokynů, a když jsem cupital dolů, nikdo mě neviděl ani neslyšel.

Žena odvedla kluka k jednomu dveřím v přízemí. „Už na tebe čeká, broučku,“ řekla.

„Dobře,“ odpověděl mírným, pokorným tónem, přesně jak to mám rád.

Vešli dovnitř, žena první, kluk za ní. Dveře se zavřely tak rychle, že jsem musel bleskově vypustit pár pavoučích vláken, abych se přes ně přehoupl dřív, než zaklaply. Byl by to parádní akrobatický výkon

– kdyby ho ovšem někdo viděl. Ale ne. Nespatřen a neslyšen, to je moje heslo.

Ocitli jsme se v ponuré jídelně. Ten mág, Arthur Underwood, seděl v čele tmavého naleštěného jídelního stolu a u ruky měl šálek, podšálek a stříbrnou kávovou konvici. Byl zahloubaný do novin, které měl před sebou přeložené napůl. Když žena a chlapec vstoupili, zvedl noviny, rozložil je, se zašustěním obrátil stránku a opět noviny přeložil. Ani nezvedl hlavu.

Žena se zastavila poblíž stolu. „Arthure, Nathaniel je tady,“ upozornila ho.

Pavouk zacouval do temného rohu nade dveřmi. Zůstal při těch slovech nehybně sedět, jak mají pavouci ve zvyku, ale uvnitř jásal.

Nathaniel! Bezva. Začíná to dobře.

Potěšilo mě, že sebou kluk trhnul. Těkal očima sem a tam a bezpochyby se snažil uhodnout, jestli jsem v místnosti.

Mág nedal v nejmenším najevo, že ji slyšel, a dál si četl noviny. Paní Underwoodová začala přerovnávat dost chudičkou výstavku sušených květín na krbové římse. V tu chvíli mi došlo, kdo je odpovědný za vázu v klukově pokoji. Suché kytky pro manžela, čerstvé pro učně – to je zajímavé.

Underwood ještě jednou obrátil list, srovnal si noviny, pleskl do nich a pokračoval v četbě. Kluk mlčky čekal. Teď, když jsem se dostal z kruhu a nebyl plně v jeho moci, jsem si ho mohl prohlédnout objektivněji. Samozřejmě už schoval ten ošuntělý hábit a byl střízlivě oblečený do šedých kalhot a svetru. Vlasy si namočil a sčesal dozadu. Pod paží držel svazek papírů. Ztělesněná poslušnost.

Nebylo na něm nic nápadného – žádná mateřská znaménka, zvláštnosti, jizvy. Vlasy měl tmavé a rovné, obličej spíš hubený, pleť velice bledou. Pro náhodného pozorovatele úplně obyčejný chlapec. Ale můj zkušenější a zatrpklejší zrak odhalil i to, co by náhodnému pozorovateli uniklo: bystré a vypočítavé oči, prsty, které na ty papíry netrpělivě poklepávaly, a ze všeho nejvíc velmi živý obličej, který drobnými pohyby nabíral přesně ten výraz, jaký se od něj očekával. V téhle chvíli se tvářil pokorně, ale pozorně – přesně tak, aby zalahodil stařecké marnivosti. Ale nepřestával se rozhlížet kolem a hledat mě.

Usnadnil jsem mu to. Když se podíval mým směrem, párkrát jsem po zdi popoběhl, zamával párem nohou a rozverně zatřásl břichem. Okamžitě mě zaznamenal, zbledl ještě víc a kousl se do rtu. Jenže s tím nemohl nic dělat, protože by se prozradil.

Uprostřed mého tanečku si Underwood znenadání pohrdavě odfrkl a udeřil hřbetem ruky do novin. „Podívej se na tohle, Marto,“ řekl. „Makepeace už zase plní divadla svými pitominkami ve východním stylu. *Labutě z Arábie*... Prosím tě, slyšelas někdy tak příšerně sentimentální blábol? A přesto je až do konce ledna vyprodáno! To nechápu.“

„Všechna představení jsou vyprodaná? Ach, Arthure, já jsem docela chtěla –“

„A cituju: ‚...hra, v níž se rozkošná mladá misionářka z Chiswicku zamiluje do snědého džina...‘ – tyhle romantické žvásty jsou docela nebezpečné. Šíří mezi lidmi falešné informace.“

„Ach, Arthure –“

„Ty jsi přece džiny viděla, Marto! Všimla sis snad, že by měl některý z nich, ‚vášnivé temné oči, které vás zasáhnou přímo do srdce‘? Jo, dostanete z toho infarkt.“

„Určitě máš pravdu, Arthure.“

„Makepeace by měl mít víc rozumu. Tohle je ostudné. Rád bych s tím něco udělal, jenže ten pisálek je jedna ruka s ministerským předsedou.“

„Ovšem. Nechceš ještě trochu kávy, drahoušku?“

„Ne. Předseda vlády by měl radši pomáhat nám na ministerstvu vnitra, místo aby marnil čas na společenských akcích. Došlo ke čtyřem dalším krádežím, Marto. Čtyři během jediného týdne! A ztratily se předměty značné ceny. Řeknu ti, s touhle zemí to jde z kopce.“ Po těch slovech si Underwood nazvedl jednou rukou knír a zkušeně pod něj vpravil okraj šálku. Pil dlouze a hlasitě srkal. „Marto, to kafe je úplně studené! Přines mi novou konvici, ano?“

Manželka spěchala ke dveřím, aby splnila jeho přání. Jakmile odešla, kouzelník odhodil noviny stranou a konečně se uvolil pohlédnout na svého žáka.

Odfřkl si a prohlásil: „Tak to by bylo. Jsi tady, co?“

Navzdory úzkosti odpověděl kluk pevným hlasem: „Ano, pane. Poslal jste pro mě, pane.“

„Ovšem. Takže, mluvil jsem s tvými učiteli a s výjimkou pana Sindry všichni považují tvé výsledky za uspokojivé.“ Zvedl ruku, aby zarazil příval díků, který se klukovi dral na rty. „Nebesa vědí, že po tom, co jsi provedl loni, si to vůbec nezasloužíš. Ale navzdory jistým nedostatkům, na něž jsem tě opakovaně upozorňoval, jsi v hlavních bodech výuky dosáhl jistého pokroku. A proto“ – dramatická odmlka – „jsem usoudil, že nastal čas, aby sis poprvé vyzkoušel povolávání.“

Poslední větu pronesl pomalu, zvučným hlasem, který měl v klukovi zřejmě vzbudit posvátnou hrůzu. Ale Nathaniel, jak už jsem mu v duchu začal s chutí říkat, to dvakrát neoceníl. V hlavě měl pavouka.

Jeho roztěkanost Underwoodovi neunikla. Rezolutně poklepal na stůl, aby upoutal učňovu pozornost.

„Poslouchej mě, chlapče!“ vyzval ho. „Jestli se rozklepeš při pouhé představě povolávání, nikdy se z tebe nestane mág. Dobře připravený kouzelník se nebojí ničeho. Rozumíš?“

Kluk se vzchopil a začal mu věnovat pozornost. „Ano, pane. Samozřejmě, pane.“

„Navíc zůstanu během povolávání pořád s tebou, ve vedlejším kruhu. Budu mít po ruce tucet ochranných kouzel a spoustu drcené rozmarýny. Začneme s velice slabým démonem, šotčíkem ropuším.* Jestli uspěješ, přejdeme k moulákovi.“†

Kouzelník rozhodně nevynikal všímavostí ke svému okolí, protože mu úplně unikl záblesk pohrdání, který se chlapci mihl v očích. Slyšel jen jeho pokorný, dychtivý hlas. „Ano, pane. Moc se na to těším, pane.“

„Výborně. Máš svoje čočky?“

„Ano, pane. Přišly minulý týden.“

„Dobře. Pak nám zbývá udělat jen jedno, a to je –“

„Neklepal někdo, pane?“

* Šotčík ropuší: tupá a omezená bytost, která přejímá podobu a zvyklosti velmi nudného druhu žáby.

† Moulák: ještě nudnější démon než šotčík ropuší, pokud je to vůbec možné.

„Nepřerušuj mě, chlapče. Jak se opovažuješ? Ta druhá záležitost, kterou s radostí odložím, jestli na mě budeš zase drzý, je volba tvého oficiálního jména. Tomu se budeme věnovat dnes odpoledne. Přines mi po obědě do knihovny *Loewiho almanach jmen* a vybereme je spolu.“

„Ano, pane.“

Kluk svěsil ramena; jeho hlas byl stěží slyšitelný. Nemusel ani vidět, jak křepčím po pavučině, aby pochopil, že jsem slyšel a rozuměl.

Nathaniel nebylo jen jeho oficiální jméno! Bylo to jeho pravé jméno! Ten hlupák mě povolal dřív, než se jeho rodné jméno ocitlo v hlubinách zapomnění. A já je teď znal!

Underwood se zavrtěl na židli. „Tak na co čekáš, hochu? Není čas otálet – do oběda máš před sebou ještě hodiny studia. Pospěš si.“

„Ano, pane. Děkuju, pane.“

Chlapec se sklesle šoural ke dveřím. Když jsem se hnál za ním a předvedl přitom extraspeciální salto vzad s osminohým výkopem, nadšením jsem skřípal kusadly.

Teď jsem měl šanci. Naše síly se trochu vyrovnaly. On znal moje jméno, já znal jeho. On měl šest let zkušeností, já pět tisíc deset. S takovýmhle poměrem sázek se už dalo ledacos podniknout.

Vyprovázel jsem ho nahoru. Po schodech se vysloveně šoural, šel co noha nohu mine.

No tak, dělej! Jen se vrať do svého pentagramu. Uháněl jsem napřed a nemohl se dočkat, až souboj začne.

Jo, teď jsou okované botky na jiných osmi nohou, cha, chá!

Nathaniel

12

Jednou v létě, když bylo Nathanielovi deset, seděl s učitelkou na kamenné lavičce v zahradě a kreslil uhlím kaštan za zdí. Na červené cihly sálalo žhavé slunce. Na zdi se vyhřívala šedobílá kočka a ospale mávala ocasem ze strany na stranu. Větve stromu ohýbal mírný vánek, který s sebou přinášel slabou vůni rododendronů. Mech na soše muže s rozeklaným bleskem se v jasném slunečním světle leskl. Kolem bzučel hmyz.

Byl to den, kdy se mělo všechno změnit.

„Trpělivost, Nathanieli.“

„To říkáte pořád, slečno Lutyensová.“

„A budu to nepochybně říkat dál. Jsi moc nedočkavý. To je tvá největší chyba.“

Nathaniel podrážděně vyšrafoval kousek stínu.

„Ale mě to hrozně rozčiluje!“ vykřikl. „On mě nenechá vůbec nic *zkusit*! Smím jenom připravovat svíčky a kadidlo a další věci, a to bych dokázal i ze spaní, s levou rukou uvázanou za zády. Nesmím s nimi ani mluvit!“

„A tak je to správné,“ opáčila slečna Lutyensová pevně. „Měj na paměti, že chci vidět jen jemný náznak stínu. Žádné ostré linie.“

„Je to směšné.“ Nathaniel udělal obličej. „On si vůbec neuvědomuje, co umím. Přečetl jsem všechny jeho knihy a –“

„Všechny?“

„No, všechny v té malé knihovně, a on říkal, že ty mi vydrží, než mi bude dvanáct. Ale ještě mi není ani jedenáct, slečno Lutyensová. A přitom jsem se už naučil Příkazová a Ovládací slova, teda většinu

z nich, a mohl bych dát džinovi příkaz, kdyby ho pro mě povolal. Ale on mě to nenechá ani zkusit.“

„Vážně nevím, co je protivnější, Nathanieli – jestli tvoje vychloubání, nebo vzdorovitost. Měl by ses přestat trápit kvůli tomu, co ještě nemáš, a ocenit to, co máš. Například tuhle zahradu. Měl jsi výborný nápad, že si dneska uděláme hodinu tady.“

„Já sem chodím vždycky, když mám trochu času. Dobře se mi tu přemýšlí.“

„To chápu. Je tady klid, soukromí... a takových míst je v Londýně pomálu, takže bys za to měl být vděčný.“

„Tenhle mi dělá společnost.“ Nathaniel mávl k soše. „Mám ho rád, i když nevím, kdo to je.“

„Tohle?“ Slečna Lutyensová vzhlédla od skicáře, ale pokračovala v kreslení. „Lehká hádanka. To je Gladstone.“

„Kdo?“

„Gladstone. O něm jsi už přece slyšel, ne? Copak tě pan Purcell neučí moderní dějiny?“

„Už jsme prostudovali současnou politiku.“

„To je zas *moc* moderní. Gladstone zemřel před více než sto lety. Ve své době byl velký hrdina. Tehdy vznikly snad tisíce jeho soch a jsou rozeseté po celé zemi. A po právu, z vašeho hlediska. Vděčíte mu za hodně.“

Nathaniel nechápal. „Proč?“

„Byl to nejmocnější mág, jaký se kdy stal předsedou vlády. Víc než třicet let vévodil viktoriánské politice a podařilo se mu dostat soupeřící kouzelnické frakce pod kontrolu vlády. Ty jsi nikdy neslyšel o jeho souboji s kouzelníkem Disraelim na Westminster Green? Vážně ne? Měl by ses tam jít podívat. Na kamenech jsou pořád vidět stopy spáleniny. Gladstone byl proslulý neuvěřitelnou energií a nezdolností tváří v tvář nesnázím. Nikdy se nevzdával, ani když situace vypadala černě.“

„Páni.“ Nathaniel se zahleděl na přísný obličej pod příkrovem mechu. Kamenná ruka držela blesk volně, sebevědomě, připravená k výpadu.

„Proč se bil v tom souboji, slečno Lutyensová?“

„Myslím, že Disraeli utrousil hrubou poznámku o nějaké Gladstoneově přítelkyni. To byla velká chyba. Gladstone nestrpěl, aby někdo urážel jeho čest nebo čest jeho přátel. Byl velmi mocný a postavil se každému, kdo mu zkřížil cestu.“ Odfoukla ze skici uhelný prach, zvedla ji ke světlu a kriticky si ji prohlížela.

„Především Gladstoneovou zásluhou se Londýn stal významnou kouzelnickou metropolí. Tehdy byla ještě nejslavnějším magickým městem na světě Praha, ale její zlatá éra už dávno minula; město bylo zchátralé, dekadentní, a tamější kouzelníci se vybíjeli ve vzájemných šarvátkách ve zpustlých uličkách ghetta. Gladstone nabídl světu nové ideály, nové projekty. Přilákal sem mnoho zahraničních kouzelníků, neboť se mu podařilo získat jisté relikvie. Londýn se stal centrem dění. A pořád jím je, v tom dobrém i v tom špatném. Jak říkám, měl bys být vděčný.“

Nathaniel se na ni podíval. „Co jste myslela tím ‚v dobrém i špatném‘? Co je na tom špatného?“

Slečna Lutyensová stáhla rty. „Současný systém je velmi výhodný pro kouzelníky a pár dalších šťastlivců, kteří se na ně lepí. Pro všechny ostatní už tolik ne. A teď mi ukaž, jak jsi pokročil s prací.“

Něco v jejím tónu Nathaniela popudilo. Vzpomněl si na hodiny s panem Purcellem. „Takhle byste o vládě mluvit neměla,“ napomenul ji. „Bez mágů by bylo impérium bezmocné! Zemi by řídili plebejci a propadla by se do chaosu. Kouzelníci nasazují životy, aby udrželi naši vlast v bezpečí! To byste měla mít na paměti, slečno Lutyensová.“ I jemu samému zněl vlastní hlas dost protivně.

„Jsem si jistá, že až dospěješ, nasadíš pro vlast všechny síly, Nathanieli.“ Učitelka promluvila mnohem ostřeji, než mívala ve zvyku. „Ale po pravdě řečeno, všude nevládnou mágové. Mnohé státy se bez nich docela dobře obejdou.“

„Zdá se, že o tom víte hodně.“

„Na obyčejnou učitelku kreslení? Zaslechla jsem snad v tvém hlase překvapení?“

„No, jste jen plebejec –“ Zmlkl v půlce věty a začervenal se. „Promiňte, nemyslel jsem tím –“

„Máš naprostou pravdu,“ přitakala slečna Lutyensová úsečně. „Jsem plebejec. Ale mágové nemají monopol na vědomosti, víš? Zdaleka ne. A navíc, vědomosti a inteligence jsou dvě rozdílné věci. Jak sám jednoho dne zjistíš.“

Pár minut se mlčky věnovali svým papírům a uhlům. Kočka na zdi se líně ohnala po kroužící vose. Nakonec Nathaniel přerušil mlčení.

„Vy jste se nechtěla stát kouzelnicí, slečno Lutyensová?“ zeptal se nesměle.

Suše se zasmála. „Nedostalo se mi té cti,“ odpověděla. „Ne, já jsem jen učitelka kreslení a úplně mi to vyhovuje.“

Chlapec to zkusil jinak. „A co děláte, když nejste tady? Myslím se mnou?“

„Jsem samozřejmě s jinými žáky. Co sis myslel – že sedím doma s rukama v klíně? Tolik mi pan Underwood neplatí. Musím pracovat.“

„Aha.“ Nathaniela nikdy nenapadlo, že by slečna Lutyensová mohla mít i jiné žáky. Z té myšlenky se mu podivně sevřel žaludek.

Učitelka to možná vycítila; po krátké pauze promluvila méně chladně. „V každém případě,“ řekla, „se na naše společné hodiny velmi těším. Je to jeden ze světlých bodů mého pracovního týdne. Jsi příjemný společník, i když máš pořád sklon moc spěchat a myslet si, že všechno víš. Tak se trochu rozvesel a ukaž mi, jak jsi na tom s tím stromem.“

Několik minut si klidně povídali o umění a jejich rozhovor opět nabral obvyklé příjemné tempo, ale krátce poté hodinu nečekaně přerušila paní Underwoodová, která za nimi přiběhla celá rozčilená.

„Nathanieli!“ zvolala. „Tady jsi!“

Slečna Lutyensová i Nathaniel uctivě vstali. „Hledala jsem tě po celém domě, drahoušku,“ vyhrkla paní Underwoodová a ztěžka přitom oddechovala. „Myslela jsem, že budete v učebně...“

„Velice se omlouvám, paní Underwoodová,“ začala slečna Lutyensová. „Ale byl takový pěkný den –“

„Ach, na tom nezáleží. To je úplně v pořádku. Já jen, že Nathaniela shání můj manžel. Má hosty a chce ho představit.“

„Tak vidíš,“ pošeptala mu slečna Lutyensová, když pospíchali přes zahradu zpátky. „Pan Underwood tě vůbec nepodceňuje. Musí být na tebe přece hrdý, když tě chce představit jiným kouzelníkům. Chce se s tebou pochlubit!“

Nathaniel se mdle pousmál, ale neřekl nic. Z představy, že se seznámí s jinými mágy, se mu podlamovala kolena. Za celá léta učení nikdy nedostal příležitost setkat se s kolegy svého mistra, kteří občas zašli na návštěvu. Vždycky musel zůstat ve svém pokoji nebo seděl ve studovně s některým z učitelů. Tohle byl nový a vzrušující obrat, i když ho trochu lekal. Představoval si místnost plnou vysokých, zachmuřených mocných mužů, kteří na něj budou shlížet přes rozježené vousy a vlající pláště. Roztřásla se mu kolena.

„Jsou v salonu,“ vysvětlila mu paní Underwoodová, když došli do kuchyně. „Ukaž se mi...“ Naslinila si prst a chvatně mu setřela z čela šmouhu od uhlu. „Vypadáš dobře. Tak do toho, běž dovnitř.“

~ ~ ~

Místnost *byla* plná, to odhadl správně. Vzduch zahřívalo teplo lidských těl, pára z čajníku a úsilí vynakládané na zdvořilou konverzaci. Ale když za sebou Nathaniel zavřel dveře a vklouzl na jediné volné místo, do stínu přezdobeného příborníku, jeho nadnesené představy o společnosti velikánů rychle vyprchaly.

Tihle na tu roli prostě nevypadali.

Neviděl jediný plášť s kápí. Zahlédl jen pár plnovousů, a žádný nebyl z poloviny tak důstojný jako vousy jeho mistra.

Většina mužů na sobě měla bezvýrazné obleky s ještě bezvýraznějšími kravatami a jen několik se honosilo odvážnějšími doplňky – například šedou vestičkou nebo barevným kapesníkem v náprsní kapse. Všichni měli nablýskané černé boty. Nathaniela se zmocnil pocit, jako by omylem zabloudil na firemní večírek pohřební služby. Žádný z přítomných mágů se silou ani vystupováním zdaleka nepodobal Gladstoneovi. Někteří byli malí, jiní staří a shrbení, poměrně dost jich mělo sklony k tloušťce. Vážně mezi sebou rozprávěli, usrkávali čaj, ukusovali sušenky a ničím hlas se nepozvedl nad tón souhlasného mumlání.

Nathaniela to nesmírně zklamalo. Zastrčil si ruce do kapes a zhluboka dýchal.

Jeho mistr se proplétal mezi hosty, potřásal jim rukama a divně, štěkavě se smál každé poznámce, o níž usoudil, že měla být vtipná. Když chlapce zahlédl, pokývl mu, ať jde k němu. Nathaniel se protáhl mezi podnosem se sušenkami a nějakým vyvaleným pupkem a postavil se vedle mistra.

„To je ten kluk,“ oznámil Arthur Underwood nevrle a neohrabaně sevřel Nathanielovi rameno. Shlíželi na něj tři muži. Jeden byl starý, bělovlasý, s brunátným obličejem pokrytým sítí drobných vrásek, který připomínal rajče usušené na slunci. Další byl těstovitý chlapík středního věku s vodnatýma očima; jeho pleť vypadala studeně a lepkavě jako mrtvá ryba na řeznickém pultě. Ten třetí, mnohem mladší a hezčí, měl pečlivě uhlazené vlasy, kulaté malé brýle a nápadně velké, zářivě bílé zuby. Nathaniel jim pohled mlčky oplácel.

„Na první pohled nic moc,“ prohodil ten upocený. Hlasitě popotáhl a polkl.

„Učí se pomalu,“ prohlásil Nathanielův mistr a stále poklepával Nathanielovi na rameno v rozpačitém gestu, které prozrazovalo, že se cítí nesvůj.

„Pomalý, co?“ vyštěkl stařec. Mluvil s tak silným přízvukem, že mu Nathaniel stěží rozuměl. „Jo, někteří kluci jsou takoví. Musíte vytrvat.“

„Bijete ho?“ zeptal se upocený kouzelník.

„Zřídka.“

„Děláte chybu. Povzbuzuje to paměť.“

„Kolik je ti let, chlapče?“ zeptal se mladý muž.

„Deset, pane,“ odpověděl Nathaniel zdvořile. „V listopadu mi bude je –“

„Ještě pár let potrvá, než vám bude k nějakému užitku, Underwoode.“ Mladý mág skočil Nathanielovi do řeči, jako by chlapec vůbec neexistoval. „Předpokládám, že to stojí celé jmění.“

„Co, nocleh a strava? Jistěže.“

„A určitě se taky cpe jako nezavřený.“

„Hltoun, co?“ přidal se stařec. Lítostivě přikývl. „Ano, někteří kluci jsou takoví.“

Nathaniel poslouchal se stěží potlačovaným rozhořčením. „Nejsem hltoun, pane,“ ohradil se svým nejzdvořilejším hlasem. Starý mág k němu zalétl pohledem a pak se odvrátil, jako by nic neslyšel, ale mistr sevřel Nathanielovi rameno pevněji.

„No, hochu, už se musíš vrátit ke studiu,“ vybídl ho. „Utíkej.“

Nathaniel byl jen rád, že se může vytratit, ale když začal couvat pryč, mladík v brýlích zvedl ruku.

„Vidím, že máš dobrou vyřídilku,“ řekl. „A schází ti respekt ke starším.“

Nathaniel neřekl nic.

„Možná si dokonce ani nemyslíš, že bys k nám měl mít respekt?“

Muž mluvil lehkým tónem, ale ostří v jeho hlase se nedalo přeslechnout. Nathaniel okamžitě poznal, že o něj vůbec nejde a že se mladík pokouší vyprovokovat jeho mistra. Soudil, že by měl odpovědět, ale otázka ho natolik zmátla, že nevěděl, jestli říct ano, nebo ne.

Mladý muž si jeho mlčení úmyslně vyložil nesprávně. „A teď mu nestojíme ani za to, aby s námi vůbec mluvil!“ prohodil ke svým společníkům s úšklebkem. Upocený mág se vlhce uchechl do dlaně a rudolící stařec potřásl hlavou. „Pcha,“ prskl.

„Tak běž, chlapče,“ pobídl Nathaniela znovu mistr.

„Počkejte, Underwoode,“ zarazil ho mladý kouzelník a vycenil v úsměvu všechny zuby. „Než půjde, rád bych zjistil, co jste toho mládenečka naučil. Bude to zábava. Pojd' sem, chlapče.“

Nathaniel se podíval na mistra, ale ten uhnul očima. Pomalu a neochotně se vrátil ke skupince. Mladík okázale luskl prsty a bleskurychle vypálil otázku.

„Kolik klasifikovaných typů duchů existuje?“

Nathaniel bez rozmyšlení odpověděl: „Třináct tisíc čtyřicet šest, pane.“

„A neklasifikovaných?“

„Petronius uvádí pětáctýřicet tisíc, Zavattini osmačtyřicet tisíc, pane.“

„Jaký je *modus apparendi* kartaginské podskupiny?“

„Zjevují se v podobě plačících nemluvnat, pane, nebo jako dvojníci daného mága v mládí.“

„Jakým způsobem je můžeme přivést k poslušnosti?“

„Donutit je vypít kád' oslího mléka.“

„Hmmm. Jaká opatření je třeba dodržovat při povolávání baziliška?“

„Vzít si zrcadlové brýle, pane. A také ze dvou stran obklopit pentagram zrcadly, aby to baziliška nutilo dívat se jediným směrem, kde ho mají očekávat psané instrukce.“

Nathaniel získával sebedůvěru. Takové jednoduché podrobnosti důkladně nastudoval už dávno a potěšilo ho, že jeho správné a rychlé odpovědi vyvádějí mladého mága z míry. Umlčely i hihňání upoceného chlapíka a starý kouzelník, který poslouchal s hlavou nachýlenou ke straně, jednou či dvakrát dokonce neochotně přikývl. Nathaniel postřehl, že se mistr dost samolibě usmívá. Ne že bych za něco z toho vděčil tobě, pomyslel si s opovržením. Všechno jsem vyčetl z knih. Tys mě nenaučil skoro nic.

Palba otázek na chvíli ustala. Zdálo se, že se mladý mág zamyslel. „Dobrá,“ řekl nakonec mnohem pomaleji, jako by si každou slabiku vychutnával, „jak zní šest Příkazových slov? V jakémkoli jazyce.“

Arthur Underwood se odhodlal k překvapené námitce. „Mějte rozum, Simone! Tohle ještě nemůže znát!“ Ale než domluvil, Nathaniel už otvíral ústa. O téhle formuli se zmiňovalo několik svazků z mistrovy velké knihovny, kterou už nějakou dobu potají zkoumal.

„*Appare, Mane, Ausculta, Se Dede, Pare, Redi*: Zjev se, Zůstaň, Slyš, Podrob se, Poslechni, Vrať se.“ Když domluvil, zadíval se mladému mágovi do očí s vědomím, že vyhrál. Publikum zamručelo na souhlas. Jeho mistr se ani nesnažil zakrýt spokojený úšklebek, upocený chlapík povytáhl obočí a stařec se ironicky pousmál a tiše zašeptal: „Bravo.“ Ale tazatel jen lhostejně pokrčil rameny, jako by šlo o něco naprosto bezvýznamného. Tvářil se tak pohrdavě, že se Nathanielovo uspokojení změnilo v zuřivý hněv.

„Úroveň vzdělání musela jít skutečně dolů,“ prohlásil, vytáhl z kapsy kapesník a otřel si z rukávu neexistující skvrnku, „když se dá

omezenému učni gratulovat, že dokáže odříkat něco, co jsme se my naučili už u matčina prsu.“

„Vy prostě neumíte prohrávat,“ vyhrkl Nathaniel.

Na okamžik všechno ztichlo. Pak mladý muž vyšťekl jediné slovo a chlapec ucítil, jak mu na ramena ztěžka dopadlo něco malého a pevného. Neviditelné ruce ho chytily za vlasy a škubly s nimi dozadu tak prudce, že zvrátil hlavu ke stropu a vykřikl bolestí. Pokusil se zvednout ruce, ale zjistil, že mu je k bokům tiskne odporná svalnatá smyčka, která se kolem něj ovíjela jako obrovský jazyk. Neviděl nic kromě stropu; droboučné prstíky ho s příšernou přesností šimraly na odhaleném hrdle. V panice začal volat mistra.

Někdo k němu popošel, ale mistr to nebyl. Byl to ten mladý muž.

„Ty nafoukaný spratku,“ oslovil ho tiše. „Co uděláš teď? Dokážeš se osvobodit? Ne. To je překvapení: jsi bezmocný. Znáš pár slůvek, ale nedokážeš nic. Možná si teď budeš pamatovat, že je nebezpečné chovat se drze, když jsi moc slabý, abys dokázal vrátit úder. A teď se mi klid' z očí.“

Něco se mu posměšně uchechtlo do ucha a silné nožky se s kopnutím odrazily od Nathanielových ramenou. Zároveň se mu uvolnily paže. Hlava mu klesla dopředu a do očí mu vhrkly slzy. Způsobila je bolest ve vlasech, ale Nathaniel nechtěl, aby to vypadalo jako zbabělé fňukání. Otřel si je rukávem.

V místnosti se rozhostilo ticho. Všichni kouzelníci přestali mluvit a dívali se na něj. Nathaniel pohlédl na mistra a mlčky prosil o podporu či pomoc, ale oči Arthura Underwooda sršely hněvem – hněvem, který byl podle všeho namířen proti němu. Nathaniel mu pohled bezvýrazně oplatil, pak se otočil, uličkou, která se před ním tiše rozevřela, došel ke dveřím, otevřel je a vyšel ven.

Opatrně a tiše za sebou zavřel.

Bledý jako stěna, se strnulým výrazem v obličeji se vydal nahoru.

Na schodech potkal paní Underwoodovou, která právě scházela dolů.

„Jak to šlo, drahoušku?“ zeptala se. „Oslnil jsi je? Stalo se něco?“

Žalem a studem se na ni Nathaniel nedokázal ani podívat. Chystal se kolem ní projít bez odpovědi, ale na poslední chvíli se zarazil. „Nic se nestalo,“ řekl. „Povězte mi, nevíte, kdo je ten kouzelník s malými brejličkami a velkými bílými zuby?“

Paní Underwoodová se zamračila. „To bude nejspíš Simon Lovelace. Náměstek ministra obchodu. Má opravdu pořádné tesáky, co? Říká se, že ho čeká skvělá budoucnost. Seznámil ses s ním?“

„Ano.“

Nedokážeš nic.

„Vážně ti nic není? Jsi celý bledý.“

„Nedělejte si starosti, paní Underwoodová. Jdu nahoru.“

„Slečna Lutyensová na tebe čeká v učebně.“

Jsi bezmocný.

„Hned tam budu, paní Underwoodová.“ Ale Nathaniel nezamířil do učebny. Pomalým, rozvážným krokem se vydal do mistrovdy dílny, kde se prach na špinavých lahvích ve slunci matně leskl a předměty uvnitř se pod ním jen nejasně rýsovaly.

Prošel kolem ponku plného rýh a skvrn a posetého papíry se vzorci, na nichž den předtím pracoval.

Jsi moc slabý, abys dokázal vrátit úder.

Zastavil se a sáhl po oblé skleněné krabičce, v níž bzučelo a divoce poletovalo šest drobných tvorečků.

Uvidíme.

Pomalým, rozvážným krokem přešel ke skřínce u stěny a vytáhl jednu zásuvku. Byla tak zkřivená, že se v polovině zasekla, a on musel krabičku opatrně odložit na pracovní desku a párkrát prudce škubeout, než se mu zásuvku podařilo otevřít. Uvnitř leželo ve zmeti různých dalších nástrojů malé ocelové kladívko. Nathaniel je vytáhl, znovu zvedl krabičku, zásuvku nechal otevřenou a opustil prosluněnou pracovnu.

Zůstal stát v chladných stínech na podestě a tiše si opakoval Příkazová a Ovládací slova. Šest roztočků začalo poletovat rychleji, krabička se mu v ruce roztrásla.

Nedokážeš nic.

Hosté se rozcházelí. Dveře salonu se otevřely a pár prvních kouzelníků se zvolna chystalo k odchodu. Pan Underwood je

vyprovázel. Halou zněly zdvořilé fráze, mágové se loučili. Bledého chlapce, který je sledoval z podesty nad schodištěm, si nikdo nevšiml.

Jméno se muselo vyslovit *po* prvních třech příkazech, ale *před* tím posledním. Nebylo to moc těžké, pokud jste nezaškobrtli o ty rychlejší slabiky. Ještě jednou si je v duchu zopakoval. Ano, měl to dobře zvládnuté.

Odešli další hosté. Nathanielovi úplně zledovatěly prsty. Mezi nimi a krabičkou, kterou svíraly, se vytvořila tenká vrstva potu.

Ze salonu se vynořil mladý mág se svými dvěma společníky. Živě rozprávěli a pochechtávali se nad nějakou poznámkou toho upoceného. Pomalu přistoupili k Nathanielovu mistrovi, který čekal u dveří.

Nathaniel pevně stiskl kladívko.

Podržel krabičku před sebou. Celá se chvěla energií bytostí uvězněných uvnitř.

Starý muž podával panu Underwoodovi ruku. Mladý mág stál hned za ním a vyhlížel na ulici, jako by se nemohl dočkat, až bude venku.

Nathaniel hlasitě pronesl první tři příkazy, jméno Simona Lovelace a doplnil poslední slovo.

Pak krabičku roztříštil.

Sklo popraskalo, bzukot zesílil. Střípky se sypaly na koberec. Šest roztočků se vyřítilo ze svého vězení a hnalo se ze schodů, žihadla dychtivě namířená před sebe.

Kouzelníci měli stěží čas zvednout hlavy, než se na ně vrhli. Tři vyrazili přímo proti obličejí Simona Lovelace; mág zvedl ruku a udělal rychlé gesto. V tom okamžiku se všichni změnili v ohnivé koule, které uhnuly stranou a vybuchly na stěně. Další tři neuposlechli příkazu. Dva se rozletěli k tomu lepkavému kouzelníkovi s těstovitým obličejem – s výkřikem klopýtl dozadu, zakopl o práh a upadl na zahradní cestičku. Rukama si zoufale mával před obličejem, ale marně. Dostal několik žihadel a při každém záupěl bolestí. Šestý roztočík si zvolil za cíl starého mága. Zdálo se, že stařec nedělá vůbec nic, ale útočící hmyz se pár centimetrů od jeho tváře znenadání na místě zarazil a začal couvat tak rychle, že

udělal ve vzduchu salto. Zcela ztratil vládu nad svým tělem a spadl kousek od Simona Lovelace, který ho vzápětí zašlápl do koberce.

Arthur Underwood to celé zděšeně sledoval; teprve pak se vzchopil k činu. Překročil práh, zastavil se u hosta, který se svíjel v květinovém záhonku, a hlasitě tleskl. Zbylí rozběsnění roztočící spadli na zem, jako by je zasáhl elektrický proud.

V tu chvíli Nathaniel usoudil, že by se měl raději ztratit.

Vklouzl do učebny, kde seděla u stolku slečna Lutyensová a četla si nějaký časopis. Usmála se na něj.

„Jak to šlo? Na tuhle denní dobu mi to připadalo jako docela divoký večírek. Jsem si jistá, že jsem slyšela, jak někdo rozbil sklenici.“

Nathaniel neřekl nic. V duchu stále viděl, jak se ti tři roztočící neškodně rozmázli na stěně. Roztrásl se – sám nevěděl, jestli strachy, nebo hněvem a zklamáním.

Slečna Lutyensová okamžitě vyskočila. „Nathanieli, pojď sem. Co se stalo? Vypadáš strašně. Celý se třeseš!“ Objala ho a dovolila, aby si zlehka opřel hlavu o její bok. Zavřel oči. Obličej mu žhnul, lomcovala s ním zároveň horečka a zimnice. Pořád na něj mluvila, ale on jí nemohl odpovídat...

V tu chvíli se dveře učebny rozletěly.

Stál v nich Simon Lovelace a od brýlí se mu odráželo slunce. Vyslovil příkaz – Nathaniela něco vyvrvalo z objetí slečny Lutyensové a zvedlo do vzduchu. Chvilku visel mezi stropem a podlahou, dost dlouho na to, aby zahlédl ty dva další mágy, kteří se tlačili za svým vůdcem, a také, úplně vzadu, téměř mimo dohled, svého mistra.

Uslyšel, jak slečna Lutyensová něco křičí, ale najednou ho to otočilo vzhůru nohama, krev se mu nahrnula do uší a všechno ztichlo.

Visel hlavou dolů, nohama a rukama máchal k podlaze, zadek měl ve vzduchu. Pak ho přes něj udeřila neviditelná ruka, nebo spíš hůl. Zařval, zavrtěl se, kopal do všech stran. Ruka dopadla znovu, silněji než předtím. A potom znovu...

Dávno předtím, než neúnavná ruka dokončila svou práci, přestal Nathaniel kopat. Visel zcela bezvládně a vnímal jen palčivou bolest a

nedůstojnost toho trestu. Nejhorší bylo, že jeho ponížení přihlížela slečna Lutyensová. Zoufale si přál umřít. A když konečně začala všechno zahalovat temnota a unášet ho pryč, přivítal ji z celého srdce.

Neviditelné ruce ho pustily, ale byl v bezvědomí dřív, než dopadl na zem.

~ ~ ~

Měsíc nesměl opustit svůj pokoj a dostal celou řadu dalších trestů a zákazů. Po první sérii potrestání se mistr rozhodl, že s ním nebude mluvit, a zakázal mu jakýkoli kontakt s jinými lidmi – kromě paní Underwoodové, která mu nosila jídlo a vynášela nočník. Nathaniel neměl vyučování a nesměl si brát žádné knihy. Od svítání do soumraku seděl ve svém pokoji a díval se přes londýnské střechy ke vzdáleným budovám parlamentu.

Takové osamění ho mohlo dohnat k šílenství, kdyby pod postelí nenašel zapadlou propisovačku. S ní si na kouscích papíru, které se mu čas od času povedlo schovat, donekonečna kreslil svět za oknem. Jakmile ho to omrzelo, začal místo toho sepisovat nesmírně podrobné seznamy a poznámky, které čáral přes ty kresbičky a ukrýval je pod matrací, kdykoli zaslechl na schodech kroky. Představovaly zárodek plánované pomsty.

Jeho trápení umocňovalo to, že paní Underwoodová měla přísně zakázáno s ním mluvit. I když se mu snažila projevit jistý soucit, její mlčení pro něj bylo chabou útěchou. Stáhl se do sebe a při jejích návštěvách nepronesl ani slovo.

Tak se stalo, že teprve když po měsíci vyšel ze své samoty a zase začal brát hodiny, zjistil, že slečna Lutyensová byla propuštěna.

13

Během toho dlouhého vlhkého podzimu se Nathaniel uchyloval do zahrady, kdykoli měl volnou chvíli. Když se udělalo hezky, nosil si s sebou knihy z mistrovny knihovny a neúnavně hltal jejich obsah, zatímco na kamennou lavičku a trávník kolem padalo uschlé listí. Za deštivých dnů jen seděl, díval se na mokré keře a nechával své myšlenky kroužit po známých stezkách hořkosti a pomsty.

V učení dělal velké pokroky, protože ho poháněla nenávist. Studoval všechny povolávací rituály, všechna zaklínadla, která kolem sebe mohl mág proplést, aby se ochránil před útokem, všechna slova moci, která dokázala zdrtit neposlušného démona nebo ho v mžiknutí oka propustit, a pečlivě si je ukládal do paměti. Když narazil na obtížnou pasáž – někdy napsanou sumersky či koptsky nebo zoufale nečitelným runovým písmem – a cítil, jak ho opouští odvaha, stačilo, aby se podíval na šedo zelenou Gladstoneovu sochu, a opět sebral síly.

Gladstone se pomstil každému, kdo mu kdy ukřivdil: uhájil svou čest a získal si za to úctu. Nathaniel měl v úmyslu udělat totéž, ale už se naučil ovládat svou netrpělivost; od nynějška ji využíval jen k tomu, aby ho poháněla dál. Jestli ho ta bolestná zkušenost něčemu naučila, pak to bylo nevrhat se do akce, dokud není skutečně připravený. Během dlouhých osamělých měsíců neúnavně zdokonaloval plán, jehož účelem bylo pokoření Simona Lovelace.

Historické knihy, které četl, byly plné příběhů o bojích zneprátelených mágů. Někdy vítězili ti mocnější, ale často byli poraženi pomocí lsti nebo podvodu. Nathaniel neměl v žádném případě v úmyslu vyzvat svého protivníka na boj muže proti muži – aspoň dokud nezíská víc síly. Ne, musí ho porazit jinými prostředky.

Jeho oficiální výuka pro něj v tu dobu znamenala jen otravné rozptylování. Jakmile opět začala, Nathaniel okamžitě nasadil masku poslušnosti a lítosti, která měla Arthura Underwooda přesvědčit, že se hluboce stydí za to, co provedl. Tu masku nenechal nikdy sklouznout, ani když v dílně dostával ty nejúnavnější a nejnudnější úkoly. Když ho mistr káral za nějakou zanedbatelnou chybu, Nathaniel nedovolil, aby mu přes obličej přeletěl třebas jen stín vzdoru. Prostě sklonil hlavu a rychle šel problém napravit. Navenek byl dokonalým učněm, který ve všech ohledech projevoval mistrovi úctu a rozhodně nikdy nedal najevo sebemenší nespokojenost s tím, že jeho studium nyní pokračuje hlemýždím tempem.

Po pravdě řečeno to bylo tím, že Nathaniel už nepovažoval Arthura Underwooda za svého skutečného mistra. Jeho mistry byli dávní mágové, kteří k němu promlouvali svými díly, umožňovali mu postupovat tak rychle, jak mu vyhovovalo, a neustále nabízeli jeho mysli další a další zázraky. Nepřezírali ho a nezrazovali.

Arthur Underwood přišel o právo na Nathanielovu poslušnost a úctu v okamžiku, kdy ho neochránil před popichováním a fyzickými útoky Simona Lovelace. Chlapec věděl, že to se prostě nedělá. Každému uční odmalička vtloukali do hlavy, že jeho mistr je vlastně jako jeho rodič. Mistři své žáky chránili, dokud nebyli dost staří, aby za sebe mohli bojovat sami. A v tom Arthur Underwood zklamal. Stál stranou a jen přihlížel Nathanielovu nespravedlivému ponížení – nejprve na večírku, pak v učebně. Proč? Protože byl zbabělec a měl strach z Lovelaceovy moci.

A co hůř, vyhodil slečnu Lutyensovou.

Z krátkého rozhovoru s paní Underwoodovou Nathaniel zjistil, že když visel ve vzduchu hlavou dolů a Lovelaceův šotek ho tloukl, slečna Lutyensová se mu ze všech sil snažila pomoci. Oficiálně byla propuštěna pro „drzost a nevhodné chování“, ale paní Underwoodová naznačila, že učitelka se ve skutečnosti snažila uhodit pana Lovelace a zabránili jí v tom až jeho společníci. Když na to Nathaniel pomyslel, vřela mu krev ještě víc než při vzpomínce na vlastní pokoření. Snažila se ho chránit a kvůli tomu – kvůli tomu, že udělala přesně to, co *měl* udělat pan Underwood –, ji jeho mistr vyhodil.

Tohle mu Nathaniel nikdy neodpustí.

Po odchodu slečny Lutyenové byla jedinou osobou, z jejíž společnosti se Nathaniel těšil, paní Underwoodová. Svou vlídností mu prosvětlovala dny vyplněné studiem a poskytovala mu úlevu od mistrova chladného odstupu a lhostejnosti učitelů. Ale se svými plány se jí svěřit nemohl: byly příliš nebezpečné. Bezpečí a síla pramení z utajení. Pravý mág si nechává důležité věci pro sebe.

~ ~ ~

Po několika měsících si Nathaniel uložil první skutečnou zkoušku: povolat jednoho slabšího šotka. Skrývala se v tom jistá rizika: věřil sice, že zaklínání se naučil dobře, ale ještě nedostal kontaktní čočky, s nimiž by viděl na prvních třech rovinách, ani dosud nezískal nové, oficiální jméno. Tyhle věci závisely na Underwoodově rozhodnutí a mělo k nim dojít, až Nathaniel dosáhne požadovaného věku, jenže on na ten vzdálený den prostě nemohl čekat. S viděním mu pomohou brýle z pracovny. A pokud jde o jméno, nesmí dát démonovi příležitost, aby je odhalil.

Sebral v mistrově dílně starý plát bronz a se značnými obtížemi z něj vyřezal přibližný kruh. Několik týdnů ho leštil, brousil a opět leštil, dokud ve světle svíček nejiskřil a dokonale neodrážel jeho obraz.

Potom si vyčíhal víkend, kdy měl mistr odjet s paní Underwoodovou pryč. Sotva jejich vůz zmizel na konci ulice, dal se do práce. Sroloval ve své ložnici koberec a na holá prkna nakreslil křídou dva jednoduché pentagramy. Když zatahoval závěsy a zapaloval svíčky, silně se potil, ačkoli v pokoji bylo chladno. Mezi kruhy položil misku zhotovenou ze dřeva jeřábu a lísky (stačila pouze jedna, protože dotyčný šotek byl slabý a bojácný). Jakmile měl všechno připravené, vzal ten vyleštěný plátek bronz a položil ho do středu pentagramů, v němž se měl démon zjevit. Pak si nasadil brýle, natáhl si otrhaný laboratorní plášť, který obvykle visel na dveřích dílny, a vstoupil do pentagramu, aby zahájil zaříkávání.

Než vyslovil šest slabik povolávacího příkazu a zavolal šotkovo jméno, vyschlo mu v ústech. Hlas se mu trochu lámal a zamrzelo ho,

že neměl dost předvídavosti, aby si do kruhu postavil sklenici s vodou. Jediné špatně vyslovené slovo by se mu mohlo vymstít.

Čekal a v duchu odpočítával devět vteřin nezbytných k tomu, aby se jeho hlas přenesl přes nicotu na Onen svět. Pak odpočítal sedm vteřin nutných k tomu, aby se stvoření při zaznění svého jména probudilo. A nakonec odpočítal tři vteřiny, které mělo trvat, než –

Nad kruhem se vznášelo nahé nemluvně a komíhalo rukama a nohama, jako by plavalo. Podrážděně na něj zíralo žlutýma očima. Malé červené rtíky se našpulily a drze po něm plivly.

Nathaniel pronesl Zadržovací slova.

Mimino zaklokotalo vztekem a zuřivě máchalo buclatýma ručkama, když něco začalo stahovat jeho nohy dolů k lesklému bronzovému kotouči. Příkaz byl příliš silný: nemluvně se náhle protáhlo a změnilo se v proud barvy, který ve spirále vtekl do kotouče jako voda z vany do odtokového kanálku. Chvilku byla vidět rozzuřená tvářička, která zespodu tiskla nosík na kovovou plochu, pak ji zakryla mlžná blanka a kotouč byl opět prázdný a čistý.

Nathaniel pronesl několik zaklínadel, aby kouzlo zajistil a ověřil si, zda někde nejsou nastražené pasti, ale všechno bylo v pořádku. S rozklepanými koleny vystoupil z kruhu.

Jeho první povolávání proběhlo úspěšně.

~ ~ ~

Uvězněný šotek byl trucovitý a drzý, ale pomocí drobného kouzla, které připomínalo rychlý elektrický šok, ho Nathaniel dokázal přimět, aby mu odhalil zlomky dění, jež se odehrávalo daleko od něj. Šotek uměl převyprávět rozhovory, které vyslechl, a přenést na zrcadlovou plochu obrazy toho, co viděl. Nathaniel si to neuměle zhotovené jasnovidecké zrcátko uložil pod střešní tašky venku za oknem a s jeho pomocí se dozvídal mnohé.

Na zkoušku nařídil šotkovi, aby mu ukázal, co se děje v mistrově pracovně. Celé dopoledne ho sledoval a zjistil, že Underwood tráví většinu času u telefonu, aby udržel krok s vývojem politické situace. Podle všeho se strašně bál, že jeho nepřátelé v parlamentu kují pikle, aby mu zničili kariéru. Nathanielovi to sice celkově připadalo zajímavé, ale v podrobnostech nudné, a brzy přestal mistra špehovat.

Potom začal zdálky pozorovat slečnu Lutyensovou. Po zrcátku se chvilku honila mlha, pak se roztrhala a Nathanielovi se rozbušilo srdce, když svou učitelku znovu zahlédl tak, jak si ji dobře pamatoval: jak se usmívá, pracuje... a vyučuje. Obraz se posunul a v zrcátku se objevil malý učeň s mezírkami mezi zuby, který něco usilovně kreslil do skicáře a zjevně visel na každém učitelčině slově. Nathaniela pálily oči žárlivostí a žalem. Přerývaným hlasem vydal pokyn, aby se obraz smazal, a zaskřípal zuby, když se šotek zlomyslně zachichotal.

Pak se zaměřil na svůj hlavní cíl. Jednou pozdě večer nakázal šotkovi, aby špehoval Simona Lovelace, ale k jeho zklamání se na vyleštěném bronzu místo mága objevila nemluvněcí tvářička.

„Co to děláš?“ vykřikl Nathaniel. „Dal jsem ti příkaz – tak poslechni!“

Mimino nakřčilo nosík a promluvílo nečekaně hlubokým hlasem. „Hele, šéfiku, todlecto bude kapánek problém, kapišto?“ pronesl démonek. „Má tam vobransy. Nevim, esli je zmáknu. Mohlo by to nadělat pěknou paseku, esli mi rozuměj.“

Nathaniel zvedl ruku a výhružně s ní zamával. „Říkáš snad, že je to nemožné?“

Miminko se otrásl a z koutku úst opatrně vystrčilo špičatý jazýček, jako by si lízalo staré rány. „Nemožný né, to bych kecal. Jen děsná facha.“

„Tak do toho.“

Děťátko si ztěžka povzdechlo a ztratilo se. Po chvilce se začal na zrcadlové ploše mihotat obraz. Rozmazával se a třásl jako obrazovka špatně naladěné televize. Nathaniel zaklel. Právě se chystal pronést slova Kárného bodce, když si uvědomil, že šotek zřejmě nic lepšího nesvede. Sklonil se těsně nad zrcátko, zadíval se do něj, zaostřil na výjev před sebou...

U stolu seděl muž a rychle cosi ťukal do notebooku.

Nathaniel přimhouřil oči. Ano, byl to Simon Lovelace.

Šotek ho sledoval ze stropu, takže Nathaniel měl dobrý výhled na místnost za mágem, i když obraz byl trochu zkreslený, jako by se na něj díval vypouklou čočkou. Pokoj tonul ve stínech, svítila jenom

lampička na Lovelaceově stole. V pozadí byly vidět tmavé závěsy, které se táhly od stropu až k podlaze.

Mág soustředěně psal. Měl na sobě sako od obleku a povolenou kravatu. Jednou nebo dvakrát se podrbl na nose.

Najednou obraz vystřídala nemluvněcí tvářička.

„Kouknou, todlecto už moc dlouho nepude,“ prskl šotek. „Nudim se, kapišto, a jak sem říkal, dyž tam budem trčet moc dlouho, pude vo kejhák.“

„Zůstaneš, dokud ti nedovolím odejít,“ zavrčel Nathaniel. Vyslovil jedinou slabiku a dítě zavřelo oči bolestí.

„No jó, furt! Takhle ubližovat nebohýmu děcku, to je vod nich hnusný!“ Obličejík se vmžiku ztratil a obraz naskočil zpátky. Lovelace seděl a stále psal. Nathaniel by se strašně rád blíž podíval na papíry na jeho stole, jenže kouzelníci často na těle nosili čidla, která je upozorňovala na cizí magii v jejich blízkosti. Nebylo by rozumné tolik riskovat. Ničeho lepšího se už asi stejně nedočká...

Nathaniel nadskočil.

V Lovelaceově pracovně byl ještě kdosi další, stál ve stínech u závěsů. Nathaniel ho neviděl vcházet a nevšiml si ho ani mág, který stále psal zády k vetřelci. Tím byl vysoký mohutný člověk zahalený v dlouhém koženém cestovním plášti, který mu sahal téměř po paty. Plášť i pevné boty měl staré, odřené a potřísněné blátem. Většinu obličeje mu zakrýval hustý černý plnovous, nad nímž se do tmy leskly oči. Z jejich výrazu naskočila Nathanielovi husí kůže.

Muž zřejmě v tu chvíli promluvil nebo udělal nějaký hluk, protože Simon Lovelace sebou náhle trhl a prudce se na židli obrátil.

Obraz se zamihotal, vybledl a pak se znovu objevil. Nathaniel zaklel a naklonil se ještě hlouběji. Zdálo se, jako by obraz poskočil o pár okamžiků v čase. Muži teď byli vedle sebe – vetřelec mezitím přešel ke stolu. Simon Lovelace k němu dychtivě promlouval. Natáhl ruku, ale druhý muž pouze kývl směrem ke stolu. Mág přítakal, otevřel zásuvku, vytáhl z ní plátěný sáček a vysypal ho před sebe. Ven se vyřinuly svazky bankovek.

Z bronzového kotouče se chraptivým hlasem naléhavě ozvalo: „Jen mně bliklo, že jim dám hlášku, a prosím, už do mě nepíchaj, ale

žene se sem nákej bachař. Je vo dvě cimry dál a míří zrovinka semdle. Měli bysme to zabalit, šéfiku, a to pronto!“

Nathaniel se kousl do rtu. „Zůstaň, kde jsi, jak nejdéle to půjde. Chci vidět, za co mu platí. A zapamatuj si jejich rozhovor.“

„Jak myslěj, šéfiku, schytaj to voni.“

Neznámý muž vytáhl zpod pláště ruku v rukavici a pomalu začal vracet bankovky do sáčku. Nathaniel skoro nadskakoval nedočkavostí – každou chvíli se šotek stáhne a on se nic nedozví.

Naštěstí jeho netrpělivost sdílel i Simon Lovelace, který opět natáhl ruku, tentokrát rázněji. Zahalený návštěvník přikývl. Znovu sáhl pod plášť a vytáhl malý balíček. Kouzelník ho popadl a dychtivě z něj strhl obal.

Ozval se šotkův hlas: „Už je za dveřma! Padáme!“

Nathaniel ještě stihl zahlédnout, jak jeho nepřítel sahá do roztrženého obalu a vytahuje něco, co ve světle lampy zářilo. Pak se obraz ztratil.

Vydal strohý příkaz a nemluvněcí tvářička se neochotně objevila.

„Co zas? Potřeboval bych si kapánek vorazit, to jim povím. Páni, vypařil sem se na poslední chvíli! Málem nás drapsli.“

„Co říkali?“

„Jó, jó, jó, co že to jako říkali? Možná sem něco semo tamo zaslechnul, neříkám, že né, ale moje uši už nejsou, co bejvaly, dyž sem tak dlouho pod zámekem...“

„Prostě to vyklop!“

„Ten velkej toho moc nenažvanil. Nevšimli si čistě náhodou těch červenejch flekanců, co měl na plášti? Móóóc podezřelý. Ty nebyly vod kečupu, kapišto? A ta krev byla čerstvá, cejtil sem ji. Takže, co to povídal? ‚Mám to.‘ Jo, to povídal. A: ‚Nejdřív peníze.‘ Ten chlápek fakt nerad plejtvá slova.“

„Byl to démon?“

„Z jejich neomalený poznámky soudim, že maj na mysli vznešenou bytost z Onoho světa. Ne. Člověk.“

„A co říkal kouzelník?“

„Ten byl trošíčku hovornější. Vlastně toho nakecal celkem dost. ‚Máte to?‘ Tím začal. Pak povídá: ‚Jak to šlo? Ne, nechci slyšet

podrobnosti. Jen mi to dejte.‘ Děsně vo tu věc stál. Pak vysypal ty prašule.“

„Co to bylo? Ten předmět? Řekl to některý z nich?“

„Nevim, esli se rozpomenu – né, počkat! Počkat! Nemusej se hnedka čilit – dělám, co po mně chtěj, né? Dyž ten velkej předával balíček, něco breptnul...“

„Co?“

„Tak potichu, že mi to málem uteklo...“

„Co řekl?“

„Povídal: ‚Amulet Samarkandu je váš, Lovelaci.‘ Todle povídal.“

~ ~ ~

Trvalo ještě skoro šest měsíců, než Nathaniel usoudil, že je připravený. Zvládl další oblasti svého řemesla, naučil se nové, mocnější Příkazy a každé ráno před vyučováním chodil plavat, aby si zlepšil výdrž. Tak si posiloval tělo i ducha.

Už nikdy se mu nepodařilo svého nepřítele takhle špehovat.

Ať už jeho přítomnost odhalili, nebo ne, šotek k Lovelaceovi znovu nepronikl.

Na tom však nesešlo. Nathaniel měl informaci, kterou potřeboval.

Když jaro přecházelo do léta, vysedával v zahradě, promýšlel svůj plán a zdokonaloval ho. Měl z něj radost. Jeho výhoda spočívala v jednoduchosti a také v tom, že nikdo na celém světě netušil, jakou má Nathaniel moc. Jeho mistr mu teprve teď objednal čocky a roztržitě hovořil o tom, že by v zimě mohli zkusit pár jednoduchých povolávání. Pro svého mistra, učitele a dokonce i pro paní Underwoodovou byl učněm bez zvláštního talentu. A na tom se nic nezmění ani poté, co uloupí amulet Simona Lovelace. Ta krádež měla znamenat teprve začátek, na němž si vyzkouší svou moc. Pak, jestli všechno půjde dobře, nastraží past.

Zbývalo jen najít služebníka schopného vykonat to, co požadoval. Bytost dost mocnou a vynalézavou, aby dokázala jeho plán provést, ale zase ne tak silnou, aby mohla Nathaniela ohrozit. Čas povolávat nejmocnější bytosti dosud nenastal.

Probádal všechna mistrova pojednání o démonologii. Studoval minulé činy a úspěchy jednotlivých démonů. Četl si o nižších služebnících Šalamouna a Ptolemaia.

A nakonec se rozhodl: Bartimaeus.

Bartimaeus

14

Věděl jsem, že až se dostaneme zpátky do podkroví, začne mela, takže tentokrát jsem se pečlivě připravil. Ze všeho nejdřív jsem se musel rozhodnout, jakou na sebe vezmu podobu. Potřeboval jsem něco, co by ho fakt dostalo a vyvedlo ho to z míry, čili – ačkoli vás to možná překvapí – vypadávala ze hry většina mých děsivějších vtělení. Vlastně to znamenalo zjevit se mu v podobě nějakého člověka. Je to zvláštní, ale urážky mihotavého přízraku nebo nadávky ohnivého okřídleného hada nenakrknou otrlého mága zdaleka tolik, jako když se hrnou z úst něčeho, co vypadá lidsky. Neptejte se mě proč. Nějak to souvisí s tím, jak lidem funguje mozek.

Usoudil jsem, že nejlepší bude zjevit se jako jiný kluk přibližně v jeho věku, někdo, s kým ten spratek bude chtít soupeřit a vytahovat se na něj. Žádný problém. V době, kdy jsem ho znal nejlíp, bylo Ptolemaiovi čtrnáct. Takže Ptolemaios.

Pak mi už zbývalo jen procvičit si nejlepší protikouzla a radostně se kochat vyhlídkou, že se už brzo vrátím domů.

Všímavější čtenáři možná postřehli v mém postoji vůči klukovi nebývalý optimismus. Trefa! Proč? Protože jsem znal jeho rodné jméno.*

Ale musím mu nechat, že se k tomu postavil statečně. Hned jak se vrátil do pokoje, natáhl si plášť, skočil do kruhu a zvukným

* Představovalo zbraň, s jakou bych odolal i nejzlovolnějším útokům. Znalost jména trochu vyrovnává poměr sil, jestli mi rozumíte, a pro džina v pentagramu představuje ochranný štít. Je to jednoduchý a starobylý talisman – hele, a proč se vlastně zdržujete touhle poznámkou? Rychle čtěte dál a uvidíte sami.

hlasem mě povolal. Nemusel tak hulákat, byl jsem hned vedle – lezl jsem po podlaze.

Vzápětí se v protějším kruhu zhmotnil malý Egyptan v moderním londýnském ohozu. Ušklíbl jsem se.

„Tak Nathaniel, co? Nóbl jméno. Vůbec se k tobě nehodí. Tipoval bych tě na něco obvyklejšího – třeba Vilík nebo Tonda.“

Kluk zbledl vztekem a strachem; v očích jsem mu viděl paniku. S námahou se ovládl a nasadil předstíraně klidný výraz.

„To není moje pravé jméno. To nezná ani můj mistr.“

„Jo, *jasně*. Na to ti tak akorát skočím.“

„Mysli si, co chceš. Prikazuji ti, abys –“

Nevěřil jsem vlastním uším – on se mě chystá znovu někam poslat! Vysmál jsem se mu do tváře, vyzývavě si dal ruce v bok a vybraným jazykem ho přerušil.

„Trhni si nohou.“

„Prikazuji ti –“

„Víš, co mi můžeš?“

Kluk už skoro pěníl vzteky.* Dupl nohou jako batole na pískovišti. Pak – přesně jak jsem doufal – se zapomněl a zahájil přímý útok. Zase Systémový skřípec, oblíbený nástroj každého surovce.

Pronesl zaklínadlo a já ucítil, jak se obruče stahují.†

„*Nathaniel*.“ Pronesl jsem šepem jeho jméno a pak slova odpovídajícího protikouzla.

Obruče okamžitě změnilý směr. Roztahovaly se z pentagramů ven, dál ode mě, jako vlnky na hladině. Přes svoje čočky kluk viděl, jak míří jeho směrem. Vyjekl a po chvilkové panice se rozpomněl na rušící příkaz. Vykoktal správná slova a obruče zmizely.

Smetl jsem si z rukávu bundy neexistující smítko a mrkl na něj.

„Krucíš,“ prohodil jsem. „Málem ti to uskríplo hlavu.“

* Staří nebo mladí, tlustí nebo tencí, největší slabinou všech mágů je ješitnost. Nesnášejí, když se jim někdo směje. Štve je to tolik, že i ti nejchytřejší můžou ztratit hlavu a udělat nějakou hloupou chybu.

† Systémový skřípec se skládá z řady soustředných obručí, které se kolem vás stahují jako obvazy na mumii. Když mág zaklínadlo opakuje, obruče se svírají víc a víc, dokud bezmocný džin nezačne škemrat o milost.

Kdyby se ten smrkáč na chvíli zamyslel, došlo by mu, co se děje, ale na to byl moc rozzuřený. Nejspíš si myslel, že někde udělal chybu, vyslovil něco nesprávně. Zhluboka dýchal a v duchu probíral svůj repertoár špinavých triků. Pak tleskl a zase promluvil.

Takovou pecku jako Kružidlový hromoklín jsem nečekal. Ze všech pěti vrcholů mého pentagramů vyrazily vzhůru sloupy jiskřící elektřinou, drásavé, praskající. Jako by tam na okamžik uvízlo pět blesků; hned potom se každý z nich proměnil ve vodorovný paprsek, který mě probodl jako šavle. Kolem těla se mi přelévaly oblouky elektrických výbojů; křičel jsem a svíjel se a síla výbojů mě zvedla ze země.

Skrze zaťaté zuby jsem procedil: „*Nathaniel*,“ a stejně jako posledně přidal protikouzlo. Účinek byl okamžitý. Elektřina, co mi probíhala tělem, zmizela a já se zhroutil na zem. Malé blesky se rozletěly všemi směry. Kluk uhnul právě včas – když se vrhl k zemi, výboj, který by ho dokázal krásně zabít, mu probodl jen cíp pláště. Další blesky se srazily s jeho postelí a stolem; jeden trefil tu vázu s květinami a čistě ji roztřel vedví. Ostatní se zabořily do stěn a nechaly po sobě jen malé spáleniny ve tvaru hvězdiček. Skvělá podívaná.

Plášť klukovi spadl do obličeje. Pomalu zvedl hlavu a vykoul zpod něj. Povzbudivě jsem mu ukázal vztyčené palce.

„Jen se nevzdávej,“ poškleboval jsem se. „Jednou, když se budeš fakt snažit a přestaneš dělat tyhle blbiny, by se z tebe mohl stát opravdový mág.“

Neřekl nic. Ztěžka se škrabal na nohy. Čistě náhodou sebou předtím plácl tak, že byl pořád v bezpečí uvnitř pentagramu, ale moc mi to nevadilo. Těšil jsem se na jeho další chybu.

Jenže bohužel mu to už zase myslelo. Minutku nehybně stál a hodnotil situaci.

„Radši by ses mě měl rychle zbavit,“ doporučoval jsem mu přátelsky. „Dědouš Underwood se určitě přijde podívat, co je to tady za kravál.“

„Nepřijde. Jsme moc vysoko.“

„Jen dvě patra nad ním.“

„A je na jedno ucho hluchý. Nikdy nic neslyší.“

„Jeho panička –“

„Bud' zticha. Přemýšlím. Ty jsi něco udělal, dvakrát... Co to bylo?“ Luskal prsty. „Moje jméno! To je ono! Použil jsi ho, abys odvrátil zaklínadla, k čertu s tebou.“

Zádumčivě jsem si prohlížel vlastní nehty a maličko jsem povytáhl obočí. „Možná jo, možná ne. Já to vím a nepovím.“

Kluk si zase dupnul. „Přestaň! Takhle se mnou nemluv!“

„Jako jak?“

„Jako zrovna teď. Mluvíš jako dítě.“

„Jo, jo, podle sebe soudím tebe, kámo.“

Skvěle jsem se bavil. Fakt jsem se mu dostal pod kůži. Když ztratil jméno, ztratil i nervy. Za pár vteřin zaútočí znova, to se dalo poznat z jeho postoje. Zaujal jsem podobnou, ale obrannou pozici, jako zápasník sumo. Ptolemaios byl stejně vysoký jako tenhle kluk a taky měl tmavé vlasy,* takže jsme vypadali fakt úhledně a symetricky.

Prcek se s námahou ovládl. Bylo mi jasné, že si v duchu opakuje všechno, co se naučil, a snaží se rozpomenout, co by měl udělat. Došlo mu, že obyčejné rychlé rázné potrestání teď nepřípadá v úvahu: jednoduše bych mu to poslal zpátky.

„Já na něco přijdu,“ zamumlal temně. „Jen počkej.“

„No tos mě fakt vyděsil,“ opáčil jsem. „Hele, jak se třesu.“

Kluk usilovně přemýšlel. Pod očima měl napuchlé šedivé váčky. S každým zaklínadlem se trochu víc unavil, což se mi hodilo do krámu. Občas se stávalo, že mág prostě umřel vyčerpáním. Mají vážně hrozně náročný životní styl, chudáčci.

Přemýšlení mu teda trvalo. Okázale jsem zazíval a zhmotnil si na ruce hodinky, abych mohl předstírat, že netrpělivě sleduju, jak ten čas letí.

„Co takhle zeptat se šéfa?“ navrhl jsem. „Ten tě z toho vytáhne.“

„Mého mistra? Děláš si legraci?“

„Ne toho starého hlupáka. Myslím toho, co tě štve proti Lovelaceovi.“

Kluk nakrčil čelo. „Nikdo takový neexistuje. Nemám žádného šéfa.“

* Samozřejmě byl daleko hezčí.

Ted' jsem byl s nechápavým výrazem na řadě já.

„Tohle je moje záležitost.“

Uznale jsem hvízdal. „Chceš říct, že jsi mě fakt povolal jen sám o sobě? To není špatný... na dítě.“ Snažil jsem se, aby to znělo správně podlézavě a obdivně. „V tom případě ti něco poradím. Nejlepší bude, když mě pustiš. Potřebuješ si odfrknout. Díval ses v poslední době do zrcadla? Myslím do nějakýho, kde nebydlí šotek? Máš na čele spoustu vrásek. To v tvém věku vůbec není dobrý. Za chvíli začneš šedivět. A co se stane, až narazíš na prvního succuba?*" Pěkně ho znechutíš, to ti zaručuju.“

Já vím, kecal jsem až moc, ale nedokázal jsem se zarazit. Dělal jsem si starosti. Kluk si mě měřil hodnotícím pohledem, který se mi vůbec nezamlouval.

„A navíc,“ pokračoval jsem, „až zmizím, nikdo nebude vědět, že ten amulet máš ty. Můžeš ho pak používat naprosto v tajnosti. Je to horký zboží – vypadá to, že po něm jde skoro každý. Neřekl jsem ti to, ale když jsem se s ním poflakoval po městě, pokusila se mi ho sebrat nějaká holka.“

Kluk se zamračil. „Jaká holka?“

„Nemám potuchy.“ Zapomněl jsem dodat, že se jí to málem povedlo.

Pokrčil rameny. „Mě zajímá Simon Lovelace,“ zamumlal spíš jen pro sebe. „Ne amulet. Ponížil mě a já ho za to zničím.“

„Tolik nenávisti ti vůbec neprospívá,“ prohodil jsem.

„Proč?“

„No...“

„Prozradím ti tajemství, démone,“ spustil kluk. „Prostřednictvím svých kouzel[†] jsem zjistil, jak Simon Lovelace získal Amulet Samarkandu. Před pár měsíci ho uprostřed noci navštívil nějaký muž se snědou pletí, černým vousem a dlouhou kápí. Přinesl mu amulet. Dostal za něj zapláceno. Byla to tajná schůzka.“

* *Succubus*: džin v podobě ženy svůdných tvarů. U kouzelníků-mužů se těší nepochopitelné oblibě.

† Takhle se chlubit cizím peřím je pro mágy typické. Všechnu práci oddřel ten chudák šotek v bronzovém zrcátku.

Pohrdavě jsem si odfrkl. „Co je na tom zvláštního? Takhle se mezi mágy kšeftuje v jednom kuse. To bys už mohl vědět. Vyžívají se ve zbytečném tajnůstkářství.“

„V tomhle bylo něco víc. Těm dvěma se to dalo poznat na očích. Šlo o něco nelegálního, pokoutního... A ten chlap měl na kabátě čerstvou krev.“

„To na mě taky nedělá dojem. U vás vražda přece patří k věci. Jen se koukni na sebe – už teď jsi posedlý pomstou, a to je ti teprve asi tak šest.“

„Dvanáct.“

„To je fuk. Ne, tohle je úplně normální. Ten chlápek s pláštěm od krve má nejspíš zavedenou firmu. Najdeš ho ve Zlatých stránkách, když si budeš trochu namáhat prsty.“

„Chci zjistit, kdo to je.“

„Hmmm. Černý plnovous a dlouhý plášť, jo? To zužuje počet podezřelých na zhruba pětapadesát procent kouzelníků v Londýně. A zdaleka to nevylučuje všechny kouzelnice.“

„Drž klapáčku!“ Zdálo se, že kluk už toho má dost.

„Co tě najednou bere? Myslel jsem, že spolu docela hezky vycházíme.“

„Já vím, že ten amulet je kradený! Někdo přišel o život, aby ho Lovelace dostal. Až zjistím kdo, odhalím Lovelace a přivedím jeho pád. Nastražím na něj amulet, přilákám ho k němu a zároveň upozorním policii. Dopadnou ho přímo při činu. Ale nejdřív chci o něm a o jeho plánech zjistit co nejvíc. Chci poznat jeho tajemství, jeho obchody, odhalit, kdo jsou jeho přátelé, prostě všechno! Musím přijít na to, kdo měl amulet předtím a k čemu přesně slouží. A musím odhalit, *proč* ho Lovelace ukradl. Za tím účelem ti příkazuji, Bartimae –“

„Hele, přibrzdi trochu. Nezapomínáš na něco?“

„Na co?“

„Znám tvoje pravé jméno, Natoušku. To znamená, že nad tebou mám jistou moc. Už to není hra jen pro jednoho, chápeš?“

Kluk se na chvíli zamyslel.

„Ted' mě nemůžeš tak snadno zranit,“ pokračoval jsem. „A to ti podle mě dost omezilo manévrovací prostor. Když něco zkusíš, naservíruju ti to rovnou zpátky.“

„Stejně tě můžu podrobit své vůli. Pořád musíš poslouchat moje příkazy.“

„To je pravda. Tvoje příkazy umožňují, že vůbec můžu pobývat v tomhle světě. Kdybych se jim vzepřel, vypustíš na mě Svrašťující oheň.* Ale každopádně ti můžu ošklivě znepríjemnit život, zatímco budu ty příkazy plnit. Až budu špehovat Simona Lovelace, proč bych tě třeba neměl prásknout jinému mágovi? Zatím mi v tom bránil jedině strach z následků. A i kdybys mi výslovně zakázal tě bonznout, najdu si způsob, jak tě podrazit. Třeba bych mohl pošeptat tvoje jméno někomu ze svých známých. Budeš se bát usnout ve vlastní posteli starostmi, co bych ti mohl provést.“

Otřásl to s ním, to jsem poznal. Těkal očima ze strany na stranu, jako by v mých závěrech hledal logickou chybu. Jenomže já překypoval tichým sebevědomím: svěřit posláním džinovi, který zná vaše jméno, to je jako házet hořící sirky do továrny na rachejtle. Dřív nebo později se dostaví *následky*. Nejlepší, co mohl udělat, bylo nechat mě jít a doufat, že mě během jeho života nepovolá nikdo jiný.

To jsem si aspoň myslel. Jenže tohle byl mimořádně chytrý a vynalézavý klučina.

„Ne,“ odpověděl pomalu. „Nemůžu ti zabránit, abys mě zradil. Můžu jen zařídit, že budeš trpět společně se mnou. Podívejme se...“

Začal se hrabat v kapsách odrbaného pláště. „Někde to tady mám... Aha!“ Když se ruka opět vynořila, svírala malou otlučenou tabatěrku, na které bylo zdobným písmem napsáno Fumero.

„To je plechovka na tabák!“ vykřikl jsem. „Copak nevíš, že kouření zabíjí?“

„Tabák už tam dávno není,“ odpověděl kluk. „Je to jedna z mistrových nádobek na kadidlo. Ted' je plná rozmarýny.“ Maličko nadzvedl víčko – a samozřejmě, o chvíli později jsem ucítil závan

* Rafinovaný trest, který sestává z patnácti kleteb v pěti různých jazycích. Mágové ho můžou použít jen na ty z nás, kteří *úmyslně* neuposlechnou nebo odmítnou splnit daný příkaz. Způsobuje okamžité zpopelnění. Používá se jenom v případech nejvyšší nouze, protože je pro mága vyčerpávající a navíc tak přijde o otroka.

toho pekelného oděru, z něhož se mi ježily vlasy na zátylku. Některé byliny naší esenci hodně škodí a rozmarýna je jedna z nich. Přesně kvůli tomu se jí mágové nemůžou nabažít.*

„Na tvým místě bych to vysypal a nacpal tam trochu poctivýho tabáku,“ doporučil jsem mu. „Je daleko zdravější.“

Kluk zaklapl víčko. „Pověřím tě úkolem,“ prohlásil. „Jakmile odejdeš, použiju zaklínadlo Věčného uvěznění, které tě bude vázat k téhle tabatěrce. Zaklínadlo se nespustí okamžitě, nařídím ho tak, aby začalo účinkovat přesně za měsíc. Pokud z nějakého důvodu nebudu moci zaklínadlo zrušit, než měsíc vyprší, vtáhne tě to do tabatěrky, kde zůstaneš uvězněný, dokud ji někdo znovu neotevře. Jak se ti ta představa zamlouvá? Pár set let v mrňavé plechovce s rozmarýnou? S tvou pleť to udělá zázraky.“

„Ty jsi ale mazaný hajzlík, co?“ zamumlal jsem sklesle.

„A pro případ, že bys byl ochotný to riskovat, zatížím tu plechovku cihlami a ještě dneska ji hodím do Temže. Takže nečekej, že tě někdo osvobodí moc rychle.“

„Nebudu.“ Jasně že nebudu – rozhodně netrpím nepřičetným optimismem.[†]

Po klukově obličejí se teď rozléval odporně vítězoslavný výraz. Tvářil se jako protivný harant ze hřiště, co mě právě obehrál o moji nejhezčí kuličku.

„Takže, Bartimae,“ prohlásil s úšklebkem, „co říkáš na *tohle*?“

Zářivě jsem se na něj usmál.

„Co kdybys na všechny tyhle pitomosti zapomněl a jednoduše mi věřil?“

„Ani náhodou.“

Ramena mi poklesla. V tom to vězí, rozumíte? Můžete se třeba přetrhnout, ale mágové si vždycky nakonec najdou způsob, jak se vám dostat na kobytku.

* V bylinkových vodách po holení a kuličkových deodorantech s ochranným účinkem se točí velké prachy. Například Simon Lovelace doslova čpěl jeřabinovou kolínskou.

[†] Věčné uvěznění je svinstvo a jedna z nejhorších výhrůžek, jaké mágové používají. Můžete strávit celá staletí v příšerně stísněných prostorách a navíc jsou některá z těch míst prostě trapná. Krabičky od sirek, lahve, kabelky... Dokonce jsem znal jednoho džina, který pekelně dlouho trčel ve špinavé staré lampě.

„O.K., Nathanieli,“ řekl jsem. „Co teda přesně chceš, abych udělal?“

Druhá část

Nathaniel

15

Jakmile se džin změnil v holuba a vyletěl oknem ven, Nathaniel otočil kličkou, zatáhl závěsy a zhroutil se na podlahu. V obličeji byl mrtvolně bledý a po celém těle se trásl vyčerpáním. Skoro hodinu zůstal ležet zhroucený u stěny a díval se do prázdna.

Dokázal to, ano, opravdu to dokázal! Přechytračil démona, dostal ho znovu pod kontrolu. Stačí, aby použil na plechovku to vázací kouzlo, a Bartimaeus mu bude muset sloužit tak dlouho, jak si Nathaniel bude přát. Všechno půjde jako na drátkách. Nemusí se ničeho bát. Vůbec ničeho.

Aspoň si to namlouval. Ale ruce se mu na klíně chvěly, srdce v hrudi bolestivě bušilo a sebejisté úvahy, kterými se snažil přesvědčit sám sebe, že všechno dobře dopadne, ho vůbec neuklidňovaly. Zlobil se na sebe za tu slabost, přiměl se zhluboka dýchat a pevně si tiskl ruce, aby se přestaly klepat. Samozřejmě, ten strach je naprosto přirozený. Před Kružidlovým hromoklínem uskočil na poslední chvíli, ve zlomku vteřiny. Poprvé se ocitl na dosah smrti. Něco takového se musí projevit. Za pár minut se vzchopí, vytvoří kouzlo, zajede autobusem k Temži...

Ten džin zná jeho rodné jméno.

Zná jeho rodné jméno.

Bartimaeus z Uruku, Sakhr al-Džinni z Al-Ariše... Ten démon odhalil jeho jméno, Nathaniel tomu nezabránil. Paní Underwoodová ho vyslovila, džin ji vyslechl; v tu chvíli došlo k porušení nejdůležitějšího pravidla. A teď byl Nathaniel zkompromitovaný. Možná navždy.

Cítil, jak se mu v hrdle vzdouvá panika tak silná, že se téměř dusil. Poprvé za dlouhou dobu mu do očí vhrkly slzy. První pravidlo... Pokud je porušíte, jste ztraceni. Démoni si vždycky najdou cestu. Dejte jim sebemenší šanci, a dřív nebo později vás dostanou. Někdy to trvá roky, ale vždycky...

Vzpomínal si na slavné případové studie z učených knih. Werner Pražský: připustil, aby jeho rodné jméno odhalil neškodný šotek, kterého zaměstnával; šotek je v průběhu času prozradil foliotovi, ten je sdělil džinovi a džin ifritovi. A o tři roky později, právě když Werner krácel přes Václavské náměstí, aby si koupil grilovanou klobásu, se náhle objevil vzdušný vír, uchopil ho a vynesl do výše. Obyvatele města, kteří si dál chodili po své práci, několik hodin ohlušoval mágův řev, jenž skončil až v okamžiku, kdy začaly z nebe na korouhvičky a komíny pršet části jeho těla. A tohle nebylo zdaleka nejhorší, co se mohlo neopatrným kouzelníkům přihodit. Byl tu Paolo z Turína, Septimus Manning, Johannes Faust...

Nathaniel zavzlykal a ten tichý žalostný zvuk ho vytrhl ze zoufalství a sebelítosti. Tak to by stačilo! Ještě není mrtvý a démona má pod kontrolou. Nebo bude mít, jakmile se správným způsobem zbaví té tabatěrky. Musí se vzchopit.

Zvedl se z podlahy, přestože ho zmáhala slabost. S velkým úsilím zahnal obavy do nejzazšího koutku mysli a začal se připravovat. Překreslil pentagram a vyměnil kadidlo. Zapálil nové svíčky. Vkradl se dolů do mistrovky knihovny a znovu si zopakoval správná zaklínadla. Pak přisypal do tabatěrky další rozmarýnu, položil ji do středu vyhrazeného kruhu a začal vytvářet kouzlo Věčného uvěznění. Po dlouhých pěti minutách mu v hrdle vyschlo a hlas mu skřípal, ale na povrchu plechovky se rozzářila ocelově šedá aura. Zaplála a opět vybledla. Nathaniel pronesl Bartimaeovo jméno, přidal astrologické datum, kdy mělo uvěznění začít, a dokončil kouzlo. Plechovka vypadala stejně jako dřív. Nathaniel si ji strčil do kapsy, sfoukl svíčky a přes čáry na podlaze přehrnl koberec. Pak se zhroutil na postel.

~ ~ ~

Když o hodinu později nesla paní Underwoodová manželovi oběd, svěřila se mu se svými starostmi.

„Ten chlapec se mi nějak nelíbí,“ prohlásila. „Sendviče se skoro nedotkl. U stolu mu padala hlava a byl pobledlý, jako by celou noc nespal. Bud’ ho něco vyděsilo, nebo je nemocný.“ Odmlčela se. „Drahoušku?“

Pan Underwood si soustředěně prohlížel jídlo před sebou. „Žádné mangové čatní, Marto? Víš přece, jak ho mám k šunce a salátu rád.“

„Čatní nám došlo, Arthure. Tak co myslíš, že bychom měli udělat?“

„Koupit nové. To je přece jasné, ne? Nebesa, ženská –“

„Já mluvím o chlapci.“

„Hmmm? Jo, *tomu* nic není. Kluk je jen nervózní kvůli Pojmenování. A kvůli tomu, že má povolat svého prvního šotčíka. Vzpomínám si, jak vyděšený jsem byl tenkrát já – můj mistr mě málem musel do kruhu nahnat bičem.“ Pan Underwood si nacpal do úst velké sousto šunky. „Vyřiď mu, ať za mnou přijde za hodinu a půl do knihovny a nezapomene s sebou vzít almanach. Ne – radši už za hodinu. Budu pak ještě muset volat Duvallovi kvůli těm zatraceným krádežím.“

~ ~ ~

V kuchyni zatím Nathaniel spolykal jen půlku sendviče. Paní Underwoodová mu pocuchala vlasy.

„No tak, seber se,“ povzbuzovala ho. „To tě tak trápí to Pojmenování? Nemusíš se toho vůbec bát. Nathaniel je sice pěkné jméno, ale existuje i spousta dalších dobrých jmen. A jen si představ, že si můžeš vybrat *jakékoli*, které se ti bude zamlouvat, samozřejmě v rozumných mezích. A pokud ho nemá žádný ze současných mágů. Plebejci tuhle možnost nemají, víš? Musejí se spokojit se jménem, které jim vybrali rodiče.“ Pobíhala po kuchyni, napouštěla vodu do konvice, hledala mléko a celou dobu mluvila, mluvila a mluvila. Nathaniel cítil, jak ho v kapse tíží tabatěrka.

„Rád bych šel na chvilku ven, paní Underwoodová,“ řekl.
„Potřebuju na vzduch.“

Nechápavě se na něj podívala. „Ale to přece nejde, drahoušku. Ne před Pojmenováním. Tvůj mistr chce, abys za ním za hodinu přišel do knihovny. A říkal, že nemáš zapomenout almanach jmen. I když, jak tak na tebe koukám, opravdu jsi nějaký přešlý mrazem. Trocha čerstvého vzduchu by ti nejspíš jen prospěla... Určitě si toho ani nevšimne, když na pět minut vyběhneš ven.“

„To nic, paní Underwoodová. Zůstanu doma.“ Pět minut? Potřeboval dvě hodiny, ne-li víc. Bude se plechovky muset zbavit později a doufat, že na něj Bartimaeus do té doby nic nezkusí.

Žena nalila do hrnku čaj a postavila ho na stůl před něj. „Z toho ti zružoví tvářičky. Dneska je tvůj velký den, Nathanieli. Až tě znovu uvidím, budeš už někdo jiný. Teď tě nejspíš naposledy oslovuju tvým starým jménem. Asi bych ho měla hned teď začít zapomínat.“

Proč jste nemohla začít zapomínat už ráno? napadlo ho. Nějaká malá, zlovolná část jeho duše si přála svalit na ni vinu za tu příliš bezstarostnou náklonnost, ale věděl, že by to nebylo spravedlivé. To on zavinil, že se démon dostal do její blízkosti a uslyšel ji. *Bezpečí, síla, tajemství*. Neměl z toho ani jedno. Napil se čaje a spálil si jazyk.

~ ~ ~

„Pojď dál, hochu, jen pojď dál.“ Mistr seděl na vysoké židli s rovným opěradlem za stolem v knihovně a choval se skoro srdečně. Když se k němu chlapec blížil, upřeně se na něj zadíval a pak ukázal na stoličku vedle sebe.

„Posaď se, posaď se. Musím říct, že vypadáš trochu upraveněji než obvykle. Vzal sis sako, co? Těší mě, že si uvědomuješ vážnost téhle události.“

„Ano, pane.“

„Správně. Tak kdepak máme almanach? Výborně, podíváme se...“ Kniha byla vázaná v lesklé zelené kůži a měla záložku upletenou z volských žíní. Z tiskárny od Jaroslavových ji doručili teprve včera a ještě ji nikdo nečetl. Pan Underwood ji opatrně otevřel a pohlédl na titulní stranu. „*Loewiho almanach jmen*, třísté devadesáté páté vydání... Jak ten čas letí. Já si vybíral jméno z

třístého padesátého, věřil bys tomu? Pamatuju si to, jako by to bylo včera.“

„Ano, pane.“ Nathaniel potlačil zívnutí. Ranní námaha si začínala vybírat svou daň, ale musel se soustředit na úkol, který měl před sebou. Sledoval, jak mistr během hovoru otáčí stránky.

„V tomhle almanachu, milý hochu, jsou obsažena všechna oficiální jména, která mágové používají od zlatého věku Prahy do současnosti. Mnohá byla použita více než jednou. Vedle každého je značka, která uvádí, zda je jméno momentálně obsazeno. Pokud ne, je k dispozici. Nebo by sis mohl vymyslet nějaké vlastní. Podívej, tady – ,Underwood, Arthur, Londýn‘... Jsem toho jména druhý, chlapče. První byl významný jakobínský mág, mám dojem, že patřil k blízkým spolupracovníkům krále Jakuba I. A pokud jde o tebe, vážně jsem se nad tou otázkou zamyslel a domnívám se, že bys udělal dobře, kdybys pokračoval ve šlépějích některého z velkých mágů.“

„Ano, pane.“

„Myslel jsem třeba na Theofila Throckmorta – to byl vynikající alchymista. A... ano, vidím, že tahle kombinace *je* volná. Ne? To se ti nezdá? Co takhle Baltazar Jones? Ani to tě nepřesvědčilo? No, možná by bylo opravdu těžké chtít se vyrovnat jemu. Ano, chlapče? Máš nějaký nápad?“

„Je William Gladstone volný, pane? Velmi ho obdivuju.“

„Gladstone!“ Mistr vytřeštil oči. „Taková troufalost... Existují jistá jména, chlapče, která jsou příliš velká a příliš čerstvá, než aby se jich někdo mohl dotknout. Nikdo by se neodvážil! Představovalo by vrchol drзости obléct si jeho plášť.“ Obočí se naježilo. „Jestli nejsi schopný přijít s nějakým rozumným návrhem, vyberu ti jméno sám.“

„Omlouvám se, pane. To mě nenapadlo.“

„Ctižádost je sice moc pěkná věc, hochu, ale musíš ji maskovat. Když ji budeš dávat najevo příliš okatě, zřítíš se v plamenech k zemi, ještě než ti bude dvacet. Mág nesmí upoutat pozornost příliš brzy, a rozhodně ne předtím, než povolá svého prvního mouláka. Takže to spolu projdeme od začátku...“

~ ~ ~

Trvalo hodinu a pětadvacet minut, než konečně dospěli k rozhodnutí, a pro Nathaniela to byly velmi krušné chvíle. Ukázalo se, že mistr si libuje v obskurních kouzelnících s ještě obskurnějšími jmény, a příjmením jako Fitzgibbon, Treacle, Hooms a Gallimaufry se Nathaniel vyhnul jen s velkými obtížemi. Jeho vlastní návrhy zase panu Underwoodovi pokaždé připadaly moc nafoukané nebo okázalé. Ale nakonec se dohodli. Pan Underwood unaveně vyhledal oficiální formulář, vepsal do něj nové jméno a podepsal ho. Nathaniel se musel také podepsat, do velké kolonky dole na stránce. Podpis byl hranatý a neohrabaný, ale koneckonců ho zkoušel poprvé. V duchu si ho pro sebe přečetl: John Mandrake.

Byl třetím mágem toho jména. Žádný z jeho předchůdců ničím příliš nevynikl, ale tou dobou už to Nathanielovi bylo jedno. Cokoli bylo lepší než Treacle. S tímhle dokáže žít.

~ ~ ~

Mistr složil papír, zastrčil ho do hnědé obálky a pohodlně se na židli opřel.

„Tak, Johnne,“ prohlásil, „je rozhodnuto. Hned to nechám na ministerstvu potvrdit a pak začneš oficiálně existovat. Ale ne aby ti to stouplo do hlavy! Pořád skoro nic neumíš, jak zjistíš, až se budeš zítra pokoušet přivolat šotčíka ropušího. Ale přesto, první fázi tvého vzdělávání jsme zdárně ukončili, mou zásluhou.“

„Ano, pane. Děkuji vám, pane.“

„Nebesa vědí, že to bylo šest dlouhých a únavných let. Často jsem pochyboval, jestli se vůbec dostaneme takhle daleko. Většina mistrů by tě po takovém kousku, jaký jsi předvedl loni, vyhodila na ulici. Já ovšem vytrval... No, na tom nesejde. Od téhle chvíle můžeš nosit čočky.“

„Děkuji vám, pane.“ Nathaniel nedokázal potlačit zamrknání. Čočky měl nasazené.

V hlase pana Underwooda zazněl samolibý tón. „Když všechno půjde dobře, za pár let ti opatříme slušné zaměstnání: možná místo podtajemníka na některém z méně významných ministerstev. Nic

příliš vznešeného, ale bude to dokonale odpovídat tvým skromným schopnostem. Ne každý mág může doufat, že se stane důležitým vládním činitelem jako já, Johne, ale přesto by ses měl snažit přispět společnosti svým dílem, i když třeba skromným. Mezitím, jako můj učeň, mi můžeš pomáhat při jednoduchých magických úkonech a alespoň nepatrně se tak odvděčit za všechen čas a námahu, co jsem na tebe vynaložil.“

„Bude to pro mě čest, pane.“

Mistr ho mávnutím ruky propustil, takže se k němu Nathaniel mohl otočit zády a udělat kyselý obličej. Byl už v půlce cesty ke dveřím, když si mistr na něco vzpomněl.

„Ještě jedna věc,“ ozval se. „K tvému Pojmenování došlo právě včas. Za tři dny bych se měl v parlamentu zúčastnit slavnostního výročního projevu, který ministerský předseda přednese ke všem významným členům vlády. Je to víceméně formální záležitost, ale premiér má v úmyslu nastínit tam hlavní linie budoucí zahraniční i domácí politiky. Pojmenování učni a partneři členů vlády jsou rovněž zváni. Pokud do té doby neprovedeš nic, čím by ses mi znelíbil, vezmu tě s sebou. Bude to pro tebe velká zkušenost, vidět na vlastní oči všechny mistry magie pohromadě.“

„Ano pane, velice vám děkuji, pane!“ Snad poprvé, pokud si vzpomínal, bylo Nathanielovo nadšení během rozhovoru s mistrem nepředstírané. Parlament! Předseda vlády! Vyšel z knihovny, vyběhl po schodech do svého pokoje a zadíval se ze střešního okénka do dálky, kde se budovy parlamentu nezřetelně rýsovaly proti šedivé listopadové obloze. Ale Nathanielovi připadalo, jako by tu vysokou úzkou věž zalévalo slunce.

~ ~ ~

Pak si vzpomněl na tabatěrku v kapse.

Do večere pořád zbývaly dvě hodiny. Paní Underwoodová byla v kuchyni, mistr telefonoval v pracovně. Nathaniel se tiše vykradl hlavními dveřmi ven a cestou sebral pět liber ze skleničky na drobné pro podomní obchodníky, kterou paní Underwoodová nechávala na poličce v předsíni. Na hlavní třídě naskočil do autobusu směřujícího k jihu.

Mágové obvykle městskou dopravou nejezdili. Nathaniel se usadil na zadní sedadlo, co nejdál od ostatních cestujících, a koutkem oka sledoval, jak lidé nastupují a vystupují. Muži, ženy, staří, mladí; výrostci v šatech nevýrazných barev, dívky, kterým se na krku blýskaly šperky. Dohadovali se, smáli se nebo tiše seděli, četli noviny, knihy a barevné časopisy. Byli to lidské bytosti, jistě, ale dalo se snadno poznat, že nemají žádnou moc. Nathanielovi, jehož zkušenosti s lidmi byly velmi omezené, kvůli tomu připadali podivně ploší. Jejich rozhovory se mu zdály prázdné, knihy, které četli, vypadaly plytce. Získal neurčitý dojem, že většina z nich je poněkud vulgární, ale jinak jim moc nerozuměl.

Po půl hodině autobus dojel k mostu Blackfriars, k Temži.

Nathaniel vystoupil a zamířil přímo doprostřed mostu, kde se nahnul přes zábradlí z tepaného železa. Hladina byla vzdušná; šedivá voda se divoce hnala pod mostem, proudy donekonečna vířily. Po obou stranách se tyčily vysoké kancelářské budovy se slepými okny, natěsnané podél ulic na nábřeží, kde se právě začala rozsvěcovat světla aut a pouliční lampy. Nathaniel věděl, že parlament stojí hned za ohybem řeky. Ještě nikdy u něj nebyl tak blízko. Už jen z té představy se mu rozbušilo srdce.

Na to teď není čas. Nejdříve musí splnit životně důležitý úkol. Z jedné kapsy vytáhl igelitový sáček a půlku cihly, kterou našel v mistrově zahradě, z druhé tabatěrku. Cihlu i tabatěrku vložil do sáčku a ten nahoře zavázal na dvojitý uzel.

Rychle se rozhlédl na obě strany mostu. Míjeli ho chodci; spěchali kolem se sklopenými hlavami a nahrbenými rameny.

Jeho směrem nikdo ani nepohlédl. Bez dalších okolků hodil balíček přes zábradlí a díval se, jak padá dolů.

Hlouběji..., hlouběji... Nakonec se změnil v bílou skvrnku. Nathaniel skoro ani neviděl, jak se nad ním zavřela voda.

Byl pryč. Potopil se jako kámen.

Nathaniel si vyhrnul límec saka, aby si ochránil krk před lezavým větrem od řeky. Byl v bezpečí. No, alespoň natolik v bezpečí, jak to za daných okolností šlo. Splnil svou hrozbu. Jestli se ho teď Bartimaeus pokusí zradit...

Když se vracel po mostě na autobusovou zastávku, rozpršelo se. Šel pomalu, pohroužený v myšlenkách, a málem se srazil s několika spěchajícími chodci, kteří mířili opačným směrem. Za chůze mu nadávali, ale on si toho stěží všiml. Bezpečí... Na ničem jiném nezáleželo...

S každým krokem na něj doléhala nesmírná únava.

Bartimaeus

16

Když jsem vyletěl z klukova střešního okna, měl jsem hlavu tak plnou soupeřících plánů a složitých lstí, že jsem vůbec nekoukal, kam letím, a narazil jsem přímo do komína.

Na tom bylo něco symbolického. Tohle s vámi udělá klamný pocit svobody.

Řítil jsem se vzduchem dál, jeden z milionů holubů obývajících velkolepou metropoli. Slunce se mi opíralo do křídel, chladný vzduch mi čečral hezká peříčka. Pode mnou se táhly nekonečné řady šedohnědých střech až ke vzdálenému obzoru, jako brázdy na obrovském podzimním poli. Jak mě ten rozlehlý prostor vábil! Chtělo se mi letět dál a dál, dokud bych nenechal to prokleté město daleko za sebou. Ani bych se neohlédl. Mohl jsem to udělat. Nikdo by mi v tom nezabránil. Nic by mě nedokázalo přitáhnout zpátky.

Ale nesměl jsem té touze podlehnout. Kluk dal celkem jasně najevo, co se stane, jestli nebudu špehovat Simona Lovelace a hlásit mu, co dělá. Jasně, momentálně jsem mohl vyrazit, kam se mi zachtělo. Jasně, mohl jsem použít jakoukoli metodu, abych získal žádané informace (pokud bych měl na paměti, že jestli udělám něco, co uškodí Nathanielovi, uškodí to vzápětí i mně). Jasně, asi chvíli potrvá, než mě kluk povolá znova. Byl utahaný a potřeboval si dáchnout.* Jasně, měl jsem na tu práci celý měsíc. Ale stejně jsem musel splnit příkazy k jeho spokojenosti. Jestli to neudělám, čeká mě

* A nebyl sám, na to vemte jed.

rande s tabatěrkou, která v tuhle chvíli už nejspíš tiše klesá do hustého tmavého bahna na dně Temže.

Svoboda je iluze. Vždycky má nějakou cenu.

~ ~ ~

Když jsem si to promyslel, usoudil jsem, že mi nezbyvá než začít známým místem nebo známým faktem. Tím místem byla vila Simona Lovelace v Hampsteadu, kde patrně probíhala většina jeho tajných aktivit. Neměl jsem chuť tam znovu lézt, ale třeba bych mohl číhat venku a sledovat, kdo chodí dovnitř a ven. Známý fakt spočíval v tom, že mág údajně získal Amulet Samarkandu nekalým způsobem. Mohl bych vypátrat, kdo ví něco víc o nedávné minulosti toho předmětu. Například komu patřil předtím.

Z těchtole možností mi návštěva Hampsteadu připadala pro začátek slibnější. Přinejmenším jsem věděl, jak se tam dostat.

Tentokrát jsem se držel v uctivé vzdálenosti. Sotva jsem na druhé straně ulice objevil dům, z něhož se nabízel slušný výhled na příjezdovou cestu a bránu vily, snesl jsem se na něj a usadil se na okapu. Pak jsem prozkoumal okolí. Od včerejšího večera došlo v Lovelaceově doupěti k drobným změnám. Ochranná kupole byla opravená a posílená o další vrstvu a nejhůř ožehnuté stromy už porazili a odvezli. Na čtvrté a páté rovině se teď také po trávníku pohybovalo několik vysokých tenkých narudlých stvoření. To nevěstilo nic dobrého.

Po Lovelaceovi, Faquarlovi nebo Džáborovi nebylo ani vidu, ani slechu, ale já taky nepředpokládal rychlý úspěch. Budu si asi muset nějakou tu hodinku počkat. Načechral jsem si peří, aby mě chránilo před větrem, a začal hlídkovat.

~ ~ ~

Tvrdnul jsem na tom okapu tři dny. Tři dny v kuse! Oddech mi jenom prospěl, to je pravda, ale bolest, která v tomhle vtělení pořád sílila, ve mně budila neklid. A navíc jsem se hrozně nudil. Nedělo se nic zajímavého.

Vždycky ráno se po zahradě šoural postarší zahradník a sypal hnojivo na ty pásy trávníku, kam dopadly Džáborovy Detonace. Odpoledne uštipoval vybrané úponky rostlin a uhrabal příjezdovou cestu, než se odbelhal dovnitř na šálek čaje. Ty červené tvory vůbec nevnímал, přestože tři z nich mu byli pořád v patách jako obrovští hladoví dravci. Jen přísné podmínky, za jakých byli povoláni, jim nejspíš bránily ho sežrat.

Každý večer vyletěla flotila pátracích koulí, aby zase začala prohledávat město. Mág se držel doma a nepochybně se snažil vypátrat amulet jinými prostředky. Bezděčně mě napadlo, jestli Faquarla a Džábora potrestal za to, že mě nechali utéct. No, doufat můžu.

Třetí den ráno mě vyrušilo tiché lichotivé zavrkání. Napravo ode mě na okapu přistál malý úhledný holoubek a zaujatě se na mě díval s hlavičkou nakloněnou ke straně. Něco v jeho pohledu mi prozradilo, že to asi bude samička. Vydal jsem zvuk, který jsem považoval za povýšené a odmítavé vrknutí, a odvrátil se. Holubice po okapu koketně poskočila. To mi ještě chybělo: zaláskovaný opeřenec. Odsunul jsem se o kus dál. Poposkočila blíž. Zase jsem se odsunul. Teď už jsem byl až na konci okapu, nad rourou vedoucí dolů.

Měl jsem sto chutí proměnit se v kočku a vyděsit tu holubici tak, že by vyletěla z peří, ale bylo by moc nebezpečné měnit podobu tak blízko vily. Už už jsem se chystal, že se seberu a poletím jinam, když jsem konečně uviděl, jak někdo opouští sídlo Simona Lovelace.

V mihotavé modré kupoli se rozšířil malý kruhový otvor a tím se vzápětí protáhl lahově zelený šotek s netopýřími křídly a prasečím rypákem. Otvor se uzavřel; šotek roztáhl křídla a vyrazil ve výši pouličních lamp pryč.

V jedné tlapě svíral dva dopisy.

V tu chvíli mi to milostně zavrkalo přímo do ucha. Pootočil jsem hlavu – a zadíval se rovnou do zobáku té natvrdlé holubice. S typickou ženskou mazaností využila příležitost, aby se ke mně přitulila.

Moje reakce byla stručná a jasná. Dostala špičkou křídla do oka a parátem do peří. Vzápětí jsem se vznesl a vyrazil za šotkem.

Bylo mi jasné, že je to posel a nejspíš nese něco příliš nebezpečného či tajného, aby to bylo možné svěřit telefonu nebo poště. S bytostmi jeho druhu jsem už měl tu čest.* Ať nesl cokoli, byla to moje první příležitost vypátrat, co Lovelace chystá.

Šotek přeletěl pár zahrad, nadnášený vzestupným vzdušným proudem. Usilovně jsem mával krátkými křídly, abych ho neztratil z dohledu. Během letu jsem pečlivě zvažoval situaci. Nejbezpečnější a nejrozumnější by bylo nevšímat si obálek, které nesl, a zkusit se s ním spřátelit. Třeba bych na sebe mohl vzít podobu jiného kurýrního šotka, dát se s ním do řeči a získat si jeho důvěru během několika „náhodných“ setkání. Kdybych byl dost trpělivý, přátelský a nenucený, tutově by mi nakonec něco vyklopil...

Nebo ho taky můžu prostě zmáčknout. To je daleko rychlejší a přímější postup a celkem vzato mi mnohem víc vyhovuje. Takže jsem šotka z bezpečné vzdálenosti sledoval a nad Hampstead Heath po něm skočil.

Když jsme se dostali do míň obydlené oblasti, změnil jsem se z holuba v chrlič, přepadl chudáka šotka a strhl nás oba do nějakého křoví. Jakmile jsme se ocitli na zemi, popadl jsem ho za nohu a důkladně s ním zatřásl.

„Pusť mě!“ pištěl a sekal kolem sebe všemi čtyřmi tlapami. Měl docela slušné drápy. „Já tě přetrhnu! Rozcupuju tě na hadry, to budeš čubrnět!“

„Fakt, kámo?“ *Zatáhl* jsem ho do hustého roští a hezky si ho přiklopil malým balvanem. Ven mu koukal jen rypák a tlapy.

„Fajn,“ prohodil jsem, jakmile jsem se usadil se zkříženýma nohama na vršek toho balvanu a z tlapy mu vytrhl dopisy. „Nejdřív si tohle přečtu a pak si promluvíme. Můžeš mi povědět všechno, co víš o Simonu Lovelaceovi.“

Předstíral jsem, že neslyším ty dost šokující nadávky, které zaznívaly zdola, a začal jsem zkoumat obálky. Hodně se od sebe lišily. Jedna byla obyčejná a úplně čistá: nebylo na ní žádné jméno

* Některé civilizace, které jsem poznal, hojně využívaly kurýrních šotků. Střechy a datlovníky starého Bagdádu (kde neznali ani telefon, ani e-mail) se kdysi v době těsně po snídani a krátce před soumrakem, což byla dvě tradiční období pro posílání vzkazů, těmi tvory vysloveně hemžily.

ani znak a zapečetěná byla jen kapkou červeného vosku. Ta druhá byla elegantnější, z měkkého nažloutlého pergamenu, a do pečeti byl otištěn mágův monogram, SL. Adresována byla někomu jménem Ctihodný R. Devereaux.

„První otázka,“ řekl jsem. „Kdo je R. Devereaux?“

Šotkův hlas byl tlumený, ale drzý. „Si děláš srandu? Ty nevíš, kdo je Rupert Devereaux? Seš padlej na hlavu, nebo co?“

„Dám ti malou radu,“ prohlásil jsem. „Obvykle moc neprospívá zdraví chovat se hrubě k někomu, kdo je větší než ty, hlavně když tě právě drží pod kamenem.“

„Můžeš si svoje rady strčit –“

*****^{*}

„Zeptám se znova. Kdo je Rupert Devereaux?“

„Je to britský předseda vlády, ó Svrchovaně štědrý a milosrdný.“

„Vážně?[†] Lovelace se opravdu pohybuje ve vysokých kruzích. Tak se podíváme, co panu premiérovi píše...“

Natáhl jsem nejostřejší ze svých drápů, opatrně odloupl pečeť tak, abych ji nepoškodil, a odložil ji vedle sebe na kámen. Pak jsem obálku otevřel. Rozhodně to nebyl ten nejzajímavější dopis, jaký jsem kdy zachytil.

Milý Ruperte,

prosím, přijměte moje nejponíženější omluvy, ale možná se dnes večer dostavím do parlamentu trochu později. Objevilo se něco mimořádně naléhavého v souvislosti s tou velkou událostí příští týden a já se prostě musím pokusit vyřešit to ještě dnes.

^{*} Zdvořilé hvězdičky nahrazují krátkou cenzurovanou epizodu vyznačující se vulgárními výrazy a jistou mírou bohužel nezbytného násilí. Když příběh pokračuje, všechno je jako předtím, až na to, že já se trochu potím a zkratlý šotek vzorně spolupracuje.

[†] Tu noc, co jsem ukradl amulet, jsem zaslechl Lovelaceovy skeptické poznámky ohledně schopností současného premiéra a tahle mezera v mých vědomostech naznačovala, že se nemýlil. Kdyby byl Devereaux vynikající mág, dost pravděpodobně bych jeho jméno znal. Zprávy o těch mocných, co vždycky dělají největší potíže, se šíří rychle.

Rozhodně bych si nepřál, aby přípravy začaly váznout. Ze srdce doufám, že se rozhodnete mi odpustit, pokud se zdržím.

Rád bych také využil této příležitosti, abych Vám zopakoval, jak nesmírně jsem vděčný za příležitost stát se hostitelem konference. Amanda už nechala sídlo zrenovovat a nyní právě zařizuje Vaše apartmá novými závěsy a koberci (v neoperském stylu). Také objednala velké množství Vašich oblíbených pochoutek, včetně čerstvých slavičích jazyčků.

Ještě jednou se omlouvám. V každém případě přijdu před začátkem Vašeho projevu.

*Váš věrný a oddaný služebník,
Simon*

Jenom typické podlézavé mágské žvásty; přesně ten druh licoměrných řečiček, který zanechává na jazyku mastný povlak. A taky to nebylo zrovna bohaté na informace. Přesto jsem hravě uhodl, že to „něco mimořádně naléhavého“ může být samozřejmě pouze ztracený amulet. Taky bylo nápadné, že to potřeboval vyřešit do té „velké události“ příští týden – šlo o nějakou konferenci. To by možná stálo za hlubší průzkum. Amanda je nepochybně ta žena, kterou jsem viděl s Lovelacem při svém prvním výletu do vily. Hodilo by se zjistit o ní něco víc.

Opatrně jsem vrátil dopis do obálky, sebral odlomenou pečeť a uvážlivým použitím žhavého paprsku roztopil její spodní část. Vrátil jsem ji na původní místo – a hotovo! Jako nové.

Pak jsem otevřel druhou obálku. Uvnitř byl lístek s naškrábaným vzkazem:

Vstupenky jsou stále ztracené. Možná bude nutné představení zrušit. Prosím, zvaž naše možnosti. Uvidíme se dnes večer v P.

No, tohle už bylo lepší! *Daleko* podezřelejší: žádný adresát, žádný podpis, všechno krásně mlhavé. A jako u všech dobrých tajných zpráv byl skutečný smysl vzkazu skrytý. Přinejmenším pro každého natvrdlého člověka, kterému by nedopatřením padl do rukou. Já však narážku na ztracené vstupenky okamžitě prokoukl.

Lovelace zase nadhodil otázku ukradeného amuletu. Vypadalo to, že kluk se nepletl: možná má ten kouzelník vážně co tajit. Bylo načase položit kámoši šotkovi pár přímých otázek.

„Takže,“ začal jsem, „ta nepopsaná obálka. Kam ji neseš?“

„Do domu pana Schylera, ó Nejstrašlivější. Bydlí v Greenwichi.“

„A kdo je pan Schyler?“

„Domnívám se, ó Světlo všeho džinstva, že je to bývalý mistr pana Lovelace. Pravidelně nosím jejich vzájemnou korespondenci. Oba pracují pro vládu.“

„Chápu.“ Na tomhle už se dalo stavět, ačkoli jen nepatrně. Copak mají za lubem? Co je to za „představení“, které možná bude muset být zrušeno? Z narážek v obou dopisech vyplývalo, že se Lovelace a Schyler sejdou dnes večer v parlamentu, aby svoje záležitosti probrali. Určitě by stálo za pokus se tamavit a poslechnout si to.

Prozatím jsem se vrátil k výsledku. „Simon Lovelace. Co o něm víš? Co to organizuje za konferenci?“

Šotek žalostně zanaříkal. „O, Zářný paprsku hvězdného světla, působí mi to nesmírný zármutek, leč o tom mi není nic známo! Kéž za svou nevědomost zhynu v ohni! Prostě jen nosím zprávy, jsem ubohý bezvýznamný šotek. Jdu tam, kam mě pošlou, přináším zpátky odpovědi, nikdy se neodchyluju od svého směru a nikdy se nezastavím –, pokud nemám to štěstí, že by mě přepadla vaše vznešenost a strčila pod kámen.“

„Jistě. Takže, kdo je Lovelaceovi nejbližší? Komu nosíš dopisy nejčastěji?“

„Ó Nejvznešenější bytosti nesmírného věhlasu, patrně nejčastěji si koresponduje s panem Schylerem. Jinak mě nikdo nenapadá. Většinou jde o politiky a významné osobnosti z londýnské vyšší společnosti. Všechno to jsou samozřejmě mágové, ale je jich celá řada. Zrovna nedávno jsem například nesl zprávu Timu Hildickovi, ministru pro místní rozvoj, a Šoltu Pinnovi z Pinnova starožitnictví, a můj pán si také vyměnil několik dopisů s Quentinem Makepeacem, tím divadelním impresáři. To je moje typická doručovatelská kombinace.“

„Co je Pinnovo starožitnictví?“

„Kdyby mi tu otázku položil kdokoli jiný, ó Ty, jenž jsi strašlivý a velký, řekl bych mu, že je zabeđený hlupák; u tebe je to však známka odzbrojující prostoty, jež jest základem všech ctností. Pinnovo starožitnictví je nejproslulejší obchod s magickými předměty v celém Londýně. Najdeš ho na Piccadilly. Šolto Pinn je jeho majitelem.“

„Zajímavé. Takže kdyby chtěl kouzelník koupit nějaký magický předmět, šel by k Pinnovi?“

„Jo.“

„Co?“

„Omlouvám se, ó Zázračný, je obtížné vymýšlet si pro tebe stále nové tituly, když kladeš tak krátké otázky.“

„Dobrá, protentokrát to nechme. Takže kromě Schylera mezi jeho kontakty nikdo nevyčuhuje? Víš to jistě?“

„Ano, Nejvelkolepější tvore. Má mnoho přátel. Nemyslím, že by byl některý z nich bližší.“

„Kdo je Amanda?“

„Nemám tušení, ó Jedničko mezi všemi. Možná je to jeho manželka. Jí jsem nikdy vzkaz nenesl.“

„Ó *Jedničko mezi všemi*? Tobě už fakt dochází fantazie, co? Dobrá. Poslední otázky. Za prvé: viděls někdy vysokýho člověka s černým plnovousem, který měl na sobě ošumělý cestovní plášť a rukavice? Zachmuřený, záhadný. Nenesl jsi mu nějaký vzkaz? Za druhé: jaké sluhy Simon Lovelace zaměstnává? Nemyslím tím záprtky jako ty, ale ty mocný jako já. Když to vysypeš rychle, možná zvednu ten šutr, než odsud vypadnu.“

Šotkův hlásek vyjadřoval hluboké zoufalství. „Rád bych uspokojil každý váš rozmar, Pane všeho, kam jen oko dohlédne, ale za prvé se obávám, že jsem nikdy takovou vousatou osobu nespasil, a za druhé nemám přístup do žádné z mágových vnitřních komnat. Sídlí tam mocné bytosti; cítím jejich sílu, ale naštěstí jsem se s nimi nikdy nepotkal. Víím jen, že dnes ráno rozmístil pán na svých pozemcích třináct dravých krelů. Třináct! Už jeden by byl až až. Vždycky se mi ženou po nohách, když nesu dopis.“

Chvilku jsem přemýšlel. Nejlepším vodítkem bylo to spojení se Schylerem. On a Lovelace spolu něco pečou, o tom není pochyb, a

když budu večer nenápadně šmírovat v parlamentu, můžu vypátrat, o co jde. Ale do té schůzky zbývala ještě spousta hodin, takže jsem si řekl, že nejdřív zaskočím do Pinnova starožitnictví na Piccadilly. Tam Lovelace amulet určitě nekoupil, ale když to omrknu, třeba se mi povede něco vyzvědět o nedávné minulosti té trestky.

Pod kamenem se to zahemžilo.

„Pokud jsi už skončil, ó Velkomyslný, mohl bys mě propustit, abych pokračoval v cestě? Kdykoli se opozdím se vzkazy, potrestají mě Rozpálenými svorkami.“

„Dobře.“ Džinové běžně požírají menší šotky, pokud se jim dostanou do spárů, ale to není můj styl.* Zvedl jsem se z balvanu a odhodil ho stranou. Posel, placatý jako papír, se na několika místech složil a s obtížemi se vyhrabal na nohy.

„Tady máš svoje dopisy. Nedělej si starosti, neupravoval jsem je.“

„Nevadilo by mi, kdybys tak učinil, ó Jasná hvězdo Východu. Já jenom nosím obálky. Nevim vo ničem, co je vevnitř, jasný?“ Jakmile byl z nejhoršího venku, šotek se rychle vracel ke svému obvyklému otravnému způsobu vyjadřování.

„Nikomu o našem setkání neříkej, jinak si na tebe počkám, až poletíš příště.“

„Có? Myslíš, že si chci sám koledovat vo malér, nebo co? Ani náhodou. No, esli už mám vejprask za sebou, tak vocaď mizim.“

Šotek několikrát unaveně mávl kožnatými křídly, vznesl se do vzduchu a zmizel nad stromy. Dal jsem mu pár minut náskok, pak jsem se opět změnil v holuba a odletěl přes ten osamělý lesík k jihu, směrem ke vzdálenému Piccadilly.

* Kromě toho bych měl těžké břicho na let.

Pinnovo starožitnictví patřilo k těm obchodům, do nichž se odvažují vstoupit jen velice bohatí nebo velice stateční. Leželo na výhodném místě na rohu Duke Street a Piccadilly a působilo dojmem, že tam parta udřených džinů omylem upustila nějaký palác, který se vzápětí slepil s ošumělejšími sousedními domy. Osvětlené výlohy a rýhované pozlacené sloupy průčelí nápadně kontrastovaly s kouzelnickými knihkupectvími a obchody s kaviárem a horkými pastičkami, které lemovaly široký šedivý bulvár. Dokonce i ze vzduchu se dala na míle daleko rozeznat aura rafinované elegance.

Při přistávání jsem musel dávat pozor – hodně okenních říms bylo opatřeno bodci nebo natřeno ptačím lemem, což mělo odradit ničemné holuby jako já –, ale nakonec jsem se snesl na vršek dopravní značky, z níž se nabízel dobrý výhled na Pinnovo starožitnictví, a trochu si ten krám očíhnul.

Každá z jeho výloh byla pomníkem okázalosti a vulgárnosti, k níž měli všichni mágové tajné sklony: na podstavcích se otáčely hole zdobené drahokamy; na blyštivé soupravy prstenů a náramků byla nastavena obrovská zvětšovací skla; krejčovské panny řízené automatem sebou trhaly dopředu a dozadu a předváděly módní italské obleky s diamantovými jehlicemi v klopách. Po chodníku před obchodem se vlekli nižší mágové v ošoupaných pracovních oblecích, toužebně hleděli na tu nádheru a odcházeli s hlavami plnými snů o bohatství a slávě. V okolí se dalo zahlédnout jen málo nekouzelníků. Tahle čtvrt' nebyla pro plebejce.

Přes sklo jsem viděl vysoký pult z leštěného dřeva, za nímž seděl obludně tlustý muž celý v bílém. Vratce balancoval na vysoké stoličce a štěkal rozkazy na hromadu krabic, která se třásla a

kymácela vedle něj. Jakmile vydal poslední povel, odvrátil se a hromada krabic se škobrtavě vydala přes místnost.

O chvilku později se obrátila a já zahlédl malého zakrslého foliota*, který se ji snažil udržet. Když dorazil k policím v rohu obchodu, natáhl mimořádně dlouhý ocas a zkušeně začal přesouvat krabice z vršku hromady jednu po druhé do regálů.

Thust'och musel být sám Šolto Pinn, majitel obchodu. Kurýrní šotek tvrdil, že je to mág, a já si všiml, že má v jednom oku monokl se zlatou obroučkou. Určitě mu umožňoval spatřit pravou podobu sluhy, protože na první rovině vypadal foliot jako obyčejný lidský příručí, aby neděsil nekouzelnické kolemjdoucí.

Na člověka působil Šolto docela hrozivě; přes svou tloušťku se pohyboval plavně a rychle a oči měl bystré a pichlavé. Něco mi říkalo, že se nedá lehko ošálit, takže jsem zavrhl svůj původní plán vzít na sebe lidskou podobu a pokusit se pumpnout o informace přímo jeho.

Radši jsem vsadil na toho malého foliota. Trpělivě jsem čekal na příležitost.

Když nastala doba oběda, tenký pramínek zazobaných zákazníků, který se k Pinnovi vléval, trochu zesílil. Šolto lichotil a poklonkoval; foliot na jeho rozkaz běhal po obchodě sem a tam a nosil krabice, pláště, deštníky a všechno ostatní, co se po něm chtělo.

Něco prodali, pak přestávka na oběd skončila a zákazníci se vytratili. V tu chvíli si Šolto vzpomněl na vlastní břich. Vydal foliotovi pár pokynů, natáhl si teplý černý převlečník a odešel. Sledoval jsem, jak mává na taxík, nasedá a mizí do dále. To bylo slibné. Určitě bude nějakou dobu pryč.

Foliot pověsil na dveře cedulku ZAVŘENO a odebral se na stoličku za pultem, kde napodobil Šolta a začal se důležité nakrucovat.

Moje chvíle přišla. Změnil jsem podobu. Holub zmizel a místo něj zaklepal na Pinnovy dveře malý kurýrní šotek, inspirovaný tím, co jsem ho ztloukl v Hampsteadu. Foliot překvapeně vzhlédl, zamračil se a naznačil mi, abych se ztratil. Zaťukal jsem znovu, tentokrát hlasitěji. Foliot seskočil s rozhořčeným výkřikem ze

* Foliot: džin za poloviční cenu.

stoličky, odloudal se ke dveřím a na špehýrku je otevřel. Zvonek nad vchodem zacinkal.

„Máme zavřeno.“

„Vzkaz pro pana Šolta.“

„Je pryč. Vrať se později.“

„Nemůžu, kámo. Kvaltuje to. Kdy se má vrátit?“

„Asi tak za hodinu. Pán odešel na oběd.“

„Kam?“

„Tuto informaci mi nesdělil.“ Foliot se choval naduté a povýšeně; očividně si připadal až moc dobrý, než aby se vybavoval s takovými nanicovatými šotky.

„To je fuk. Počkám na něj.“ Natočil jsem se bokem, protáhl se dveřmi a proklouzl mu pod rukou dovnitř.

„Páni, tohle je fakt nóbl kšeft, co?“

Foliot zděšeně spěchal za mnou. „Zmiz! Zmiz! Pan Pinn mi přísně nakázal, abych nikoho nepouštěl –“

„Tak se hned nečil, kámo. Já tady nic nevotočím.“

Foliot se postavil mezi mě a nejbližší podnos se stříbrnými kapesními hodinkami. „To bych řekl, že ne! Jediným dupnutím můžu povolat horlu, která pozře každého zloděje či vetřelce. A teď prosím odejdi.“

„No jo, no jo.“ Když jsem se obracel ke dveřím, svěsil jsem ramena. „Jsi na mě příliš mocný. A těšíš se velké přízni. Tak vznešený podnik nemůže vést každý.“

„To máš pravdu.“ Foliot byl nadutý, ale také marnivý a slabý.

„Vsadím se, že ty nikdy neschytáš bití ani Rozpálené svorky.“

„Samozřejmě že ne. Jsem nesmírně výkonný a pán se ke mně chová velmi laskavě.“

Došlo mi, s kým mám tu čest. Byl to kolaborant nejhoršího druhu. Měl jsem chuť ho kousnout.* Ale aspoň jsem v jeho obraně objevil mezeru, která se dala rozšiřovat.

* Většina z nás vykonává své povinnosti pod nátlakem, jednoduše proto, že kdybychom nespolupracovali, bolestivě by nás potrestali. Ale někteří, obvykle takoví, co si našli teplé místo jako tenhle Šoltův poskok, si své podřízené postavení oblíbí a přestane jim vadit. Často se stává, že je ani není třeba povolávat, protože s radostí vykonávají dlouhodobou práci pro své pány bez ohledu na bolest,

„Páni!“ vydechl jsem. „To bych se vsadil, že si tě předchází. A proč? Páč ví, jakou má kliku, že mu pomáháš. Určitě by se bez tebe vůbec neobešel. Vsadím se, že uneseš i pěkně těžký věci. A tím svým ocasem dosáhneš na nejvyšší police nebo s ním můžeš zametat podlahu –“

Foliot se nadmul. „Ty drzá plesnivá houbo! Pán si mě cení kvůli mnohem větším schopnostem! Měl bys vědět, že o mně mluví (a to ve společnosti, prosím) jako o svém *asistentovi*! Hlídám mu krám, když je na obědě. Vedu účty, pomáhám zkoumat historii nabízených předmětů, udržuju spoustu kontaktů –“

„Počkej – předměty?“ Tiše jsem hvízdal. „Chceš říct, že tě nechá pracovat se zbožím – s těma magickýma věcičkama, amuletama a tak? To ti nežeru!“

Prísahám, že po těch slovech se ta odporná kreatura zaculila. „Ale ano! Pan Pinn mi důvěřuje.“

„A svěřuje ti i fakt mocný předměty, nebo jen cetky, jako jsou ruce slávy, sklenice s moulákama a tak?“

„*Samozřejmě* že ty nejdůležitější! Artefakty, které jsou nepředstavitelně nebezpečné a vzácné! Pán si musí být jistý jejich účinkem a ověřit si, zda nejde o padělky, a na to potřebuje moji pomoc, chápeš?“

„Ne! A co už jsi měl v pazouře? Nic slavnýho asi né, co?“ Teď už jsem se tam choval jako doma a pohodlně jsem se opíral o zeď. Ten zrádce pro samé nafukování* úplně zapomněl, že mě chtěl vykopnout.

„Chm, ty jsi nejspíš o žádném z nich neslyšel. Ale počkej... Loni byl hitem sezony kotníkový náramek, který patřival Nefertiti. To byla senzace! Jeden z agentů pana Pinna ho vykopal v Egyptě a přiletěl s ním zvláštním letadlem. Osobně jsem ho směl vyčistit! Jen si představ *tohle*, až budeš příště poletovat venku v dešti. Vévoda z Westminsteru ho koupil v aukci za slušnou sumičku. Říká se“ –

kterou jim působí nepřerušované uvěznění ve fyzickém těle. My ostatní na ně pohlížíme s nenávistí a opovržením.

* Myslím to doslova. Jeho hlava vypadala jako ostře zelený balon, do kterého někdo pomalu hustí vzduch pumpičkou. Někteří folioti (ti hodně primitivní) změnou velikosti a tvaru vyjadřují emoce.

naklonil se blíž a důvěrně ztišil hlas –, „že to byl dárek pro jeho manželku, která je beznadějně ošklivá. Ten nákotníček totiž propůjčuje nositelce nesmírné osobní kouzlo a krásu a Nefertiti faraona okouzila pochopitelně jen díky němu. Ale ty o takových věcech nemůžeš nic vědět.“*

„To je fakt.“

„Co jsme tu ještě měli? Romulovu vlčí kůži, flétnu z Chartres, lebku mnicha Bacona... Mohl bych pokračovat, ale to by tě jenom nudilo.“

„To je na mě všechno moc složitý, kámo. Ale hele, o jedný věcíčce sem slyšel. Nějakej Amulet Samarkandu. Můj pán se vo něm párkrát zmínil. Vsadím se, že ten jsi nikdy nečistil.“

Ale tahle nevinná poznámka zasáhla nějaké citlivé místo. Foliot podezřívavě přimhouřil oči a trochu se mu zachvěl ocas. „A kdo vůbec je tvůj pán?“ zeptal se úsečně. „A kde máš dopis? Nevidím, že bys něco nesl.“

„Jasně že ne. Mám ho tady, ne?“ poklepal jsem si pařátem na hlavu. „A pokud de vo mýho pána, to nejni žádný tajemství. Menuje se Simon Lovelace. Možná už si ho tady viděl.“

Byla trochu sázka do loterie vydávat se za sluhu tohohle mága. Ale při zmínce o amuletu se foliotovo chování změnilo a já nechtěl přiživit jeho podezřívavost vyhýbavou odpovědí. Naštěstí to vypadalo, že jsem na něj udělal dojem.

„Á, takže pan Lovelace? Ale ty jsi u něj nový, ne? Co se stalo s Nittlesem?“

„Včera večer ztratil zprávu. Pán ho trvale zasvorkoval.“

„Skutečně? No, Nittles mi vždycky připadal hrozně lehkomyšlný. Dobře mu tak.“ Zdálo se, že to příjemné pomyšlení foliota dostalo do trochu lepší nálady; v oku se mu objevil zasněný pohled. „Pan Lovelace je skutečný džentlmen a dokonalý zákazník. Vždycky pěkně oblečený, hovoří zdvořile. Samozřejmě je to dobrý

* Může se někdo víc plést? Vždyť ten náramek jsem Nefertiti přinesl já! A musím dodat, že byla krasavice už *předtím*, než si ho nasadila. (Mimochodem, moderní mágové se mýlili. Ten šperk nezkrášluje vzhled ženy, jenom dokáže jejího manžela přimět, aby vyhověl jejímu sebemenšímu rozmaru. Napadlo mě, jak se tomu chudákovi vévodovi asi vede.)

přítel pana Pinna... Takže on o amuletu mluvil, co? Není samozřejmě divu, když uvážíme, co se s ním stalo. Byla to ošklivá záležitost, vraha ještě nenašli, a už je to šest měsíců.“

Zbystrčil jsem, ale nedal jsem nic najevo. Nonšalantně jsem se poškrábal na nose.

„Jó, pan Lovelace říkal, že se stalo něco vošklivýho. Ale nepovídal, vo co šlo.“

„No, takové nicce jako ty se bude těžko svěřovat, ne? Někteří si myslí, že to udělali členové Odboje, ať už je to cokoli. Nebo nějaký zrádný kouzelník – to je asi pravděpodobnější. Nevím, jeden by si myslel, že když má vláda takové prostředky –“

„A co s tím amuletem teda je? Někdo ho šlohnul, co?“

„Ano, ukradli ho. A také došlo k vraždě. Odporné vraždě. Bylo to vážně hrozné. Ubohý, *ubohý* pan Beecham.“ Při těch slovech si ta parodie na foliota setřela z oka slzu.* „Ty myslíš, jestli jsme měli amulet tady? No, samozřejmě že ne. Byl příliš cenný, aby se prodával na volném trhu. Dávno patřil k majetku vlády a posledních třicet let ho drželi na panství pana Beechama v Surrey, kde byl dobře hlídáný. Nejvyšší ostraha, portály a všechno. Pan Beecham se o tom panu Pinnovi příležitostně zmiňoval, když k nám zašel. Byl to skvělý člověk – tvrdý, ale spravedlivý, skutečně obdivuhodný. Taková tragédie.“

„A Beechamovi amulet někdo ukradl?“

„Ano, před šesti měsíci. Ani jeden z portálů nespustil, stráže nic netušily, ale jednou večer zmizel. Beze stopy! A chudák pan Beecham ležel vedle prázdné skříňky v kaluži krve. Dočista mrtvý! Musel být v místnosti s amuletem, když tam lupiči vnikli, a než stihl přivolat pomoc, podřízli mu hrdlo. Takové neštěstí. Pana Pinna to nesmírně rozrušilo.“

„Tomu věřím. To je fakt hrůza, kámo.“ Zatvářil jsem se tak truchlivě, jak jen šotek dokáže, ale v duchu jsem jásal. Tohle byl přesně ten druh zajímavých faktů, o jaké mi šlo. Takže Simon Lovelace *vážně* nechal amulet ukrást – a lupič přitom někoho zabil.

* Jak daleko na stranu nepřítele přešel se dalo poznat už z toho, že o smrti mága mluvil jako o „vraždě“. A rozrušilo ho to! Jednomu by se málem zastesklo po Džáborově přímočaré účinnosti, fakt.

Ten chlap s černým plnovousem, kterého Nathaniel viděl v Lovelaceově pracovně, tam musel dorazit hned poté, co zlikvidoval Beechama. A Lovelace navíc, ať už pracoval sám, nebo jako člen tajné skupiny, ukradl amulet samotné vládě a tím se dopustil velezrady. No, jestli z tohohle nebude mít kluk radost, tak jsem moulák.

Jednu věc jsem věděl jistě: když mi malý Nathaniel nařídil sebrat ten amulet, zapletl se do špinavé hry, daleko špinavější, než tušil. Bylo jasné, že Simon Lovelace se nezastaví před ničím, aby dostal tu tretku zpátky – a umlčí každého, kdo ví, že ji někdy měl.

Ale proč amulet Beechamovi ukradl? Co ho přimělo riskovat hněv státních úřadů? Pověst amuletu jsem z doslechu znal, ale přesnou povahu jeho moci ne. Možná mi foliot pomůže i v tomhle. „Ten amulet musí bejt teda vzácnost,“ řekl jsem. „Užitečná věcička, ne?“

„Podle mého pána ano. Prý je v něm uvězněná nesmírně mocná bytost – cosi z nejvzdálenějších končin Onoho světa, kde vládne chaos. Chrání svého nositele před útokem ze strany...“

Foliot zatěkal očima kamsi za mě a prudce zalapal po dechu. Padl na něj široký stín, který se stále rozšiřoval a rozlézal se po nablýskané podlaze. Zacinkal zvonek, dveře Pinnova starožitnictví se otevřely a do vznešeného, útulného ticha v obchodě nakrátko vpustily hluk dopravy z Piccadilly. Pomalu jsem se otočil.

„Ale, ale, Simpkins,“ pronesl zvolna Šolto Pinn, když za sebou dveře zaklapl slonovinovou hůlkou. „Jakmile vytáhnu paty, vybavujeme se tu s kamarádíčkem, co? Když kočka není doma...“

„N-n-ne, pane, tak to vůbec nebylo.“ Ten podlézavý šmejd se ponížene ukláněl a přitom se snažil couvat co nejdál. Jeho nafouknutá hlava se viditelně zmenšovala. Skvělá podívaná. Já zůstal na místě a dál jsem se opíral o zeď, jako by se nechumelilo.

„Takže to není kamarád?“ Šolto měl hluboký zvučný bručivý hlas, který vyvolával představu slunečních paprsků na dřevě zčernalém věkem, nádobek s leštidlem z včelího vosku a lahví dobrého červeného portského.* Byl to dobrosrdečný hlas, který jako by se měl každou chvíli změnit v dunivý smích. Pinn měl velká ústa

* Ne? No dobře. To bude nejspíš ten básník ve mně.

s tenkými rty, na kterých mu pohrával úsměv, ale oči nad nimi byly studené a tvrdé. Zblízka byl ještě větší, než jsem čekal; chlap jako obrovská bílá hora. Kdyby měl na sobě kožich, mohli jste si ho ve špatném osvětlení splést s mamutím zadkem.

Simpkin už zacouval až k pultu. „N-ne, p-pane. J-je to posel. P-p-přinesl vám vzkaz.“

„Překvapuješ mě, Simpkin. Posel, který přinesl vzkaz. Jak neobvyklé. Takže proč jsi ten vzkaz nepřevzal a neposlal ho, odkud přišel? Nechal jsem ti tu spoustu práce.“

„Ano, pane, nechal. Ale on dorazil teprve před chvílíčkou!“

„Ještě neobvyklejší. A přitom jsem svým jasnovideckým zrcátkem viděl, jak tady dobře deset minut klevete jako babky na trhu. Čím to může být? Že by mi v pokročilém věku selhával zrak?“ Mág vytáhl z kapsičky u vesty monokl, nasadil si ho na levé oko*, o pár kroků popošel a líně přitom mával holí. Simpkin sebou cukl, ale neodpověděl.

„No dobře.“ Hůl náhle mávla mým směrem. „Kde máš ten vzkaz, šotku?“

Uctivě jsem se uklonil. „Uložil jsem si ho do paměti, pane. Můj pán ho považoval za příliš důležitý, aby ho mohl svěřit papíru.“

„Skutečně?“ Oko za monoklem si mě měřilo od hlavy k patě. „A tvým pánem je...?“

„Simon Lovelace, pane!“ Hbitě jsem zasalutoval a postavil se do pozoru. „A s vaším dovolením, pane, vám zprávu nyní předám a pak se rozloučím. Nechci vás zbytečně připravovat o čas.“

„Správně.“ Šolto Pinn přistoupil blíž a zaujatě si mě prohlížel oběma očima. „Tak sem s tím vzkazem.“

„Obsahuje toto, pane: ‚Milý Šolto, byl jste dnes večer pozván do parlamentu? Já nikoli – zdá se, že mě předseda vlády opomněl, a poněkud se mě to dotklo. Prosím, poradte mi, jak postupovat dál. Co nejrychleji. Zatím se loučím, Simon.‘ Tak to bylo, pane, slovo od slova, přesně.“ Připadalo mi to celkem věrohodné, ale nechtěl jsem zbytečně pokoušet štěstí.

* S kontaktními čočkami vidí mágové jasně na druhé a třetí rovině a matně na čtvrté. Šolto si mě nepochybně na těch rovinách prověřoval. Naštěstí moje šotčí podoba sahala až na čtvrtou rovinu, takže jsem byl v bezpečí.

„Dotklo se ho to, co? Chudák Simon. Hmmmm.“ Kouzelník se na chvilku zamyslel. „Než půjdeš, prozrad' mi svoje jméno, šotku.“

„Ehm... Bodmin, pane.“

„Bodmin. Hmmm.“ Šolto Pinn si zammnul jednu ze svých brad tlustým prstem ozdobeným ještě tlustším prstenem. „Jistě dychtíš po návratu ke svému pánovi, Bodmine, ale než půjdeš, měl bych dvě otázky.“

Váhavě jsem se zastavil. „Ach – ovšem, pane.“

„Ty jsi ale opravdu velice zdvořilý šotek. Takže za prvé – proč by Simon takhle neškodný vzkaz *nenapsal*? Není na něm nic tajného ani podvrtného a v paměti nižšího démona jako ty by nemusel přežít bez úhony.“

„Mám vynikající paměť, pane. Jsem tím pověstný, opravdu.“

„Stejně mu to není podobné... No, na tom nesejde. Moje druhá otázka...“ V tu chvíli Šolto popošel o pár kroků blíž a prakticky se nade mnou tyčil. Tyčit se – to mu šlo výborně. Ve své momentální podobě jsem si najednou připadal hrozně maličký. „Moje druhá otázka zní: proč mě Simon nepožádal o radu osobně před patnácti minutami, *když jsme se sešli na předem domluveném obědě?*“

Aha. Nejvyšší čas zdrhat.

Vrhl jsem se k východu, ale i když jsem byl rychlý, Šolto Pinn byl rychlejší. Udeřil holí o podlahu a namířil ji před sebe. Z hrotu vyletěl žlutý paprsek, narazil do dveří a rozstříkly se z něj kuličky plazmy, které okamžitě zmrazily všechno, čeho se dotkly. Přenesl jsem se saltem skrze oblak ledové páry a přistál na vitríně k prasknutí narvané saténovým spodním prádlem. Z hole vyrazil další paprsek; ještě než dopadl, vznesl jsem se do vzduchu, přeletěl mágovi přes hlavu a dopadl na pult tak prudce, že papíry lítaly na všechny strany.

Pak jsem se obrátil na podpatku a odpálil Detonaci – narazila kouzelníkovi do zad a poslala ho přímo do zamrzlé vitríny. Měl kolem sebe ochranné pole – viděl jsem je v podobě hezoučkových žlutých jiskříček, když jsem postupně kontroloval jednotlivé roviny – , ale i když mu Detonace neudělala díru do těla, jak jsem doufal, vyrazila mu dech. Zachroptěl a zhroutil se mezi zmražené trenýrky. Vyrazil jsem k nejbližšímu oknu s úmyslem probourat si cestu ven.

Jenže jsem nepočítal se Simpkinem. Hbitě vykročil zpoza věšáku s kabáty, za nímž se schovával, a pokusil se mě obrovskou holí (visela na ní cedulka *Typ: Extravelká*) udeřit do hlavy. Uhnul jsem a hůl narazila do skla v přední části pultu. Simpkin ucouvl, aby se mohl rozmáchnout znovu; skočil jsem po něm, vyrval mu hůl z drápů a dal mu ránu, po které se mu obličej úplně propadl dovnitř. S heknutím se svalil na hromadu směšných klobouků a já pokračoval v cestě.

Mezi dvěma krejčovskými pannami jsem zahlédl volný kus výlohy s průzračným vypouklým sklem, které odráželo sluneční světlo venku do jemných duhových barev. Vypadalo to moc pěkně a draze. Odpálil jsem před sebe Detonaci, takže se do ulice vysypal oblak jemných střípků, a vletěl jsem do vzniklého otvoru.

Pozdě. Rozbitím okna se spustila past.

Krejčovské panny se otočily.

Byly z tmavého leštěného dřeva – ten druh, co nemá v obličejích žádné rysy, jen štíhlý hladký ovál na místě, kde by měla být tvář. Možná nepatrný náznak nosu, ale žádná ústa, žádné oči. Předváděly nejnovější trendy v kouzelnické módě – pánské i dámské černé obleky s tenkými bílými proužky a klopami ostrými jako žiletky; citronově žluté a bílé košile s vysokými, dobře naškrobenými límečky; odvážné pestré vázanky. Neměly boty: z každé nohavice trčel jen zaoblený kus dřeva.

Když jsem mezi nimi proskočil, jejich paže se vymrštily, aby mi zahradily cestu. Z hlubin každého rukávu vyjelo stříbrné ostří a zacvaklo do dlaní bez prstů. Letěl jsem moc rychle, abych se dokázal zastavit, ale pořád jsem držel tu *extravelkou* hůl. Ostří se ke mně blížila ve dvou synchronizovaných obloucích. Zvedl jsem hůl před obličej právě včas: stříbrné šavle se do ní zaryly tak hluboko, že ji málem přerázly vejpůl, a já se škubnutím zastavil.

Na okamžik jsem na kůži ucítil chladnou auru stříbra*, pak jsem hůl pustil a uskočil dozadu. Figuríny vyprostily své šavle ze dřeva a

* Stříbro nám vůbec nedělá dobře; spaluje naši esenci palčivým mrazem. Proto si je Šolto nechal zabudovat do svého bezpečnostního systému. Co to provádělo s džinem, který byl v těch krejčovských pannách uvězněný, se ani neodvažuju hádat.

hůl dopadla na podlahu ve dvou kusech. Pokrčily kolena a vyskočily

–

Saltem vzad jsem se přenesl přes pult.

Stříbrná ostří se zaryla do parket v místě, kde jsem před okamžikem stál.

Musel jsem se proměnit, a fofrem – podoba sokola by nejspíš stačila –, ale taky jsem se musel bránit. Než jsem stihl vymyslet jak, figuríny se na mě znovu vrhly: prosvištěly vzduchem, který jim vzdouval příliš velké límce. Uskočil jsem ke straně a srazil na zem hromadu dárkových krabic. Jedna panna dopadla na pult, druhá za něj a jejich bezvýrazné obličejy se obrátily ke mně.

Cítil jsem jak hladina mé energie klesá. Příliš mnoho proměn, příliš mnoho kouzel v příliš krátké době. Ale ještě mě nemají! Vrhhl jsem na bližší figurínu – na tu, která se plazila po pultu – Inferno. Z předku její naškrobené bílé košile vyšlehl modrý plamen a rychle se šířil po látce. Vázanka se spekla, sako doutnalo. Jak se dalo čekat, krejčovská panna si toho nevyšímala* a znova pozvedla ostří. Ucouvl jsem. Figurína pokrčila nohy, připravená ke skoku. Košile jí plápolala a teď už hořelo i lakované dřevěné tělo.

Vyskočila vysoko do vzduchu a obloukem se řítila na mě – plameny za ní tancovaly jako vzduť plášť. Na poslední chvíli jsem uskočil. Panna ztěžka dopadla na zem. Ozvalo se bolestné zapraskání: ohořelé dřevo se při nárazu roztržilo. Figurína kulhavým krokem pokračovala v cestě, tělo nachýlené v groteskním úhlu – pak se jí podlomily nohy, zčernalé údy se změnily v ohnivou kouli a figurína znehybněla.

Právě jsem se chystal stejným způsobem vyřídit tu druhou, která přeskočila hořící hranici a rychle se blížila, když mě tichý zvuk za mnou upozornil, že Šolto Pinn se už částečně vzpamatoval. Ohlédl jsem se. Tlustý mág se pomalu zvedl do sedu a vypadal, jako by se přes něj přehnalo stádo buvolů. Na čele měl ve šviháckém úhlu posazené drahé slipy. Ale přesto byl pořád nebezpečný. Šmátral po své holi, našel ji a namířil ji mým směrem. Zase z ní vystřelilo žluté

* Džin uvnitř byl povinen splnit svůj úkol – bránit obchod – bez ohledu na následky, které by to mohlo mít pro něj samotného. V tomhle jsem měl nepatrnou výhodu, protože v tu chvíli bylo mým jediným úkolem zachránit si vlastní kůži.

světlo – ale já už byl pryč a plazmové kuličky zasáhly druhou pannu uprostřed skoku. Se zmrazenými údy se zhroutila na podlahu a jedna z jejích nohou se roztránila na kusy.

Šolto zaklel a divoce se rozhlédl kolem sebe. Nemusel mou maličkost hledat daleko. Byl jsem přímo nad ním, usazený na volně stojícím vysokém regálu s policemi. Byl plný pečlivě očíslovaných složek a hezky uspořádaných štítů, sošek a starožitných krabiček, nepochybně odcizených právoplatným majitelům po celém světě. Musely stát jmění. Opřel jsem se zády o zeď, pevně zapřel nohy o vrchol regálu a zatlačil.

Regál zaskřípal a zakymácel se.

Šolto ten zvuk zaslechl. Vzhlédl. Viděl jsem, jak se mu oči rozšířily hrůzou.

Zabral jsem ze všech sil a vložil do toho i trochu zlomyslnosti. Myslel jsem na toho bezmocného džina uvězněného ve zničené krejčovské panně.

Regál se chvíli kymácel ve vzduchu. Nejdřív spadla malá egyptská kanopa a vzápětí ji následovala kadidelnice z týkového dřeva. Nakonec se těžký regál převážil, police se zatřáslly a celá konstrukce se pozoruhodnou rychlostí zřítíla na ležícího mága.

Padající předměty uťaly Šoltův výkřik v půli.

Při tom zvuku dostala auta na Piccadilly smyk a začala do sebe narážet. Z roztráštěných pozůstatků luxusního zboží se vznesl oblak kadidlové vůně a pohřebního prachu.

Můj výkon mě zatím celkem uspokojoval, ale v nejlepším se má přestat. Ostražitě jsem si trosky prohlédl – nic se pod nimi nehýbalo. Nedokázal jsem odhadnout, jestli byl mágův ochranný štít dost pevný, aby ho zachránil. Bylo mi to celkem fuk. Teď už určitě můžu v klidu vypadnout.

Zase jsem zamířil k otvoru ve výloze. A zase se přede mnou vztyčila postava, která mi zahradila cestu.

Simpkin.

Zastavil jsem se uprostřed skoku. „*Prosím,*“ protáhl jsem, „přestaň marnit můj čas. Už jsem ti jednou vylepšil fasádu.“ Jeho původně dlouhý a špičatý nos byl pořád zamáčknutý hluboko do

hlavy, trochu jako prst v naruby obrácené rukavici. Vypadal naštvaně.

Huhňavě zašeptal: „Ublížil jsi pánovi.“

„Jo, a ty bys měl skákat radostí!“ odsekl jsem. „Na tvém místě bych se ho snažil dorazit, místo abych fňukal opodál jako ty, ty podlézavý ubožáku.“

„Trvalo mi týdny, než jsem to zboží rozmístil správně.“

Ztratil jsem trpělivost. „Máš vteřinu na to, abys zmizel, zrádče!“

„Je pozdě, Bodmine! Spustil jsem poplach. Úřady sem posílají if –“

„Jasně, jasně.“ Sebral jsem zbytky energie a proměnil se v sokola. Od obyčejného kurýrního šotka Simpkin takovou proměnu nečekal. Zavrával, já mu přeletěl nad hlavou, do vlasů jsem mu upustil drobný pozdrav na rozloučenou a konečně vyrazil ven na vzduch.

Z něhož se vzápětí snesla síť stříbrných vláken a srazila mě na dlážděný chodník.

Vlákna tvořila Osidlo toho nejpevnějšího druhu: poutala mě na všech rovinách, lepila se mi k máchajícím křídlům, kopajícím nohám a klapajícimu zobáku. Bránil jsem se ze všech sil, ale vlákna mě omotávala pevně, posílená zemí, která je mé esenci ze všech prvků nejvíc nepřátelská, a bolestivě mě bodala stříbrem. Nemohl jsem se proměnit, nebyl jsem schopen žádné magie, velké ani malé. Moji esenci zraňoval pouhý kontakt s vlákny – čím víc jsem se zmítal, tím horší to bylo.

Po pár vteřinách jsem to vzdal. Choulil jsem se pod sítí, malá nehybná hromádka peří. Jedním okem jsem zpod křídla sledoval okolí. Skrz vražednou spleť vláken jsem viděl šedivý chodník, stále vlhký po posledním dešti a posetý drobnými skleněnými střípky. A odněkud zdálky jsem slyšel Simpkinův smích, hlasitý a vřeštivý.

Pak se na chodník snesl tmavý klesající stín. Na dláždění s tichým klapnutím dopadla dvě velká rozdělená kopyta. Beton pod nimi bublal a praskal.

Kolem sítě se zvedl opar prosycený jedovatými výpary česneku a rozmarýny. Mozek mi vypověděl službu, točila se mi hlava, svaly ochabovaly...

Pak sokola pohltila temnota a sfoukla jeho vědomí jako dohořívající svíčku.

Nathaniel

18

Po Pojmenování prožil Nathaniel dva svízelné dny. Zdravotně na tom nebyl valně: povolání Bartimaea a jejich magický souboj ho vyčerpaly. Když se vrátil z výpravy k Temži, mírně popotahoval; večer už funěl jako kanec a do rána byl jaksepatří nachlazený, s rýmou a kašlem. Když se jako přízrak zjevil v její kuchyni, stačil paní Underwoodové jediný pohled, aby ho vzala za ramena a poslala šupem zpátky do postele. Krátce nato mu přinesla ohřívací láhev, hromadu chlebičků s čokoládovou pomazánkou a hrnek horké směsi medu a citronu. Nathaniel, zavrтанý v pokrývkách, jí mezi záchvaty kašle poděkoval.

„To nestojí za řeč, Johnne,“ opáčila. „A dneska dopoledne zůstaň pěkně v posteli. Musíš se uzdravit, abys s námi mohl jet do parlamentu, ne?“ Zachmuřeně se rozhlédla po pokoji. „Jsou tu hrozně cítit svíčky,“ řekla. „A kadidlo. Netrénoval jsi náhodou tady nahore, že ne?“

„Ne, paní Underwoodová.“ Nathaniel si za tu neopatrnost v duchu vynadal. Měl v úmyslu vyvětrat, ale včera večer byl tak unavený, že mu to úplně vypadlo z hlavy. „To se občas stává. Pachy z dílny pana Underwooda stoupají domem nahoru.“

„Zvláštní. Ještě nikdy jsem si toho nevšimla.“

Znovu zavětrila. Nathaniel nedokázal odtrhnout oči od cípu koberečku, zpod nějž k jeho zděšení vykukoval kousek usvědčujícího pentagramu. Silou vůle se přiměl odvrátit zrak a usilovně se rozkašlal. To pozornost paní Underwoodové spolehlivě odvedlo. Podala mu hrnek citronovo-medové směsi.

„Vypij to, broučku. A pak zkus usnout,“ pobídla ho. „V poledne se na tebe zase přijdu podívat.“

Dávno předtím, než se vrátila, Nathaniel otevřel okno, důkladně vyvětral a podlahu pod kobercem vydrhl do čista.

~ ~ ~

Nathaniel ležel v posteli. Jeho nové jméno, na které se ho paní Underwoodová zjevně snažila navyknout, mu znělo cize. Připadalo mu falešné, dokonce i trochu hloupé. John Mandrake. To se hodilo leda pro mágy z učebnic dějepisu, ale ne pro usmrkaného nastydlého kluka. Bude pro něj těžké zvyknout si na novou totožnost a ještě těžší zapomenout své staré jméno...

Ne že by měl šanci na ně zapomenout, dokud se bude Bartimaeus zdržovat poblíž. Dokonce ani se svou pojistkou – tabatěrkou, která teď ležela na dně řeky – se Nathaniel necítil úplně v bezpečí. Úzkost se mu vracela, přestože ji usilovně zaháněl: hryzala ho a popichovala jako špatné svědomí, nenechala ho v klidu odpočívat. Co když zapomněl na něco životně důležitého a démon na to přijde... Možná právě teď kuje své plány, místo aby špehoval Lovelace, jak měl nařízeno.

Zatímco ležel mezi pomerančovými slupkami a zmuchlanými kapesníky, hlavou se mu honily další a další nepříjemné možnosti. Byl v pokušení vytáhnout z úkrytu pod střechou jasnovidecké zrcátko a Bartimaea zkontrolovat. Věděl ale, že by to nebylo rozumné – hlavu měl těžkou, hlas ochraptělý a nedokázal se ani pořádně posadit, natož aby zkontroloval malého bojovného šotka. Prozatím musí džina nechat, ať si dělá, co chce. Určitě to dobře dopadne.

~ ~ ~

V péči paní Underwoodové se Nathaniel třetí den ráno uzdravil.

„Už bylo načase,“ prohlásila. „Dneska večer nás čeká ta velká sláva.“

„Kdo všechno tam bude?“ zeptal se Nathaniel. Seděl se zkříženými nohama na podlaze v koutku kuchyně a leštil si boty.

„Tři sta mágů z ministerstev, jejich manželé a manželky, pár pojmenovaných učňů, kteří měli to štěstí, a taky houf nohsledů – nižších kouzelníků ze státní správy nebo z armády, kteří sice mají naději na povýšení, ale ještě neznají ty správné lidi. Je to dobrá příležitost zjistit, kdo je u kormidla a kdo stojí stranou, John, nemluvě o tom, co se právě nosí. Na letním shromáždění v červnu několik ministryň experimentovalo s kaftany v samarkandském stylu. Způsobilo to docela poprask, ale samozřejmě se to neujalo. Prosím, *soustřed’ se trochu, John.*“ Při jejích posledních slovech upustil kartáč.

„Promiňte, jenom mi to upadlo. Proč samarkandský, paní Underwoodová? Co je na tom tak módního?“

„Nemám nejmenší tušení. Jestli jsi už s botami skončil, měl by sis teď vykartáčovat sako.“

~ ~ ~

Byla sobota, takže Nathaniel neměl žádné lekce, které by ho odváděly od myšlenek na večer, a jak den ubíhal, jeho rozechvělé očekávání narůstalo. Už ve tři, několik hodin před odchodem, byl oblečený do svých nejlepších šatů a bezcílně bloumal po domě – až do chvíle, kdy mistr vystrčil hlavu z ložnice a příkře mu nakázal, aby toho nechal.

„Přestaň tady dusat, hochu! Třeští mi z toho hlava. Nebo bys byl radši, kdybychom tě večer nechali doma?“

Nathaniel mlčky zavrtěl hlavou, po špičkách odešel do knihovny, a aby se vyhnul potíží, soustředil se na zkoumání nových Omezujících zaklínadel vhodných pro džiny střední úrovně. Příjemně mu přitom utíkal čas a ještě pořád se soustředěně učil zaklínání ke kouzlu Rozeklaného kyvadla, když do místnosti vrazil pan Underwood a jeho nejlepší plášť mu vlál za zády.

„Tady jsi, hlupáku! Sháním tě po celém domě. Stačilo málo, a odešli bychom bez tebe.“

„Promiňte, pane... Četl jsem si –“

„Tuhle knihu určitě ne, ty lenochu ospalá. To je příručka čtvrté úrovně, psaná v koptštině – houby bys tomu rozuměl. Tloukl jsi

špačky, nesnaž se zapírat. Tak honem, zvedni se, nebo tě vážně nechám doma.“

Nathaniel měl ve chvíli, kdy mistr vešel dovnitř, skutečně zavřené oči: už dávno zjistil, že mu to pomáhá při učení. Celkem vzato to bylo vlastně štěstí, neboť si nemusel vymýšlet žádná další vysvětlení. Za okamžik už kniha ležela zapomenutá na židli a on se hnul mistrovi v patách ozlomkrk do haly a pak ven do večerní tmy. Před domem už u velkého černého auta s úsměvem čekala paní Underwoodová. Na sobě měla lesklé zelené šaty a kolem krku volně obtočené něco, co nápadně připomínalo chlupatou anakundu.

Nathaniel jel zatím v mistrově autě jen jednou a vůbec si na to nevzpomínal. Posadil se dozadu a vychutnával si dotek lesklého koženého potahu i divnou nepřírozenou vůni osvěžovače vzduchu ve tvaru stromku, který visel na zpětném zrcátku.

„Sedni si pořádně a nesahej na okna.“ Obočí pana Underwooda se na něj do zrcátka hrozivě sraštilo. Nathaniel se opřel, ruce složil do klína a pak se už rozjeli k parlamentu.

~ ~ ~

Vůz ujížděl k jihu a Nathaniel se díval ven. Nesčetná světla Londýna – reflektory aut, pouliční lampy, výlohy obchodů, okna, bezpečnostní koule – se mu rychle míhala před obličejem. Díval se s očima dokořán, skoro nemrkal, aby mu nic neuteklo. Jízda přes město byla zážitkem sama o sobě – alespoň pro Nathaniela, který své zkušenosti se světem čerpal převážně z knih. Paní Underwoodová ho brala jenom na nutné výpravy do obchodů s oblečením a obuví a jednou, když byl pan Underwood na služební cestě, se vypravili do zoo. Ale jen zřídka se dostal za hranice čtvrti Highgate, a večer ještě nikdy.

Město ho jako obvykle zaskočilo už svou velikostí – bludiště bulvárů a postranních uliček, zářivé stupy, které se vlnily na všechny strany. Většina domů se na hony lišila od těch, které stály v jejich ulici: byly mnohem menší, ošklivější, natěsnané jeden na druhém. Často stály v hustých řadách kolem velkých budov bez oken, s plochými střechami a vysokými komíny, patrně továren, kam

plebejci docházeli za nějakou nudnou každodenní prací. Ti lidé jako takoví ho doopravdy příliš nezajímali.

V ulicích je bylo vidět taky. Nathaniel vždycky žasl nad tím, kolik jich je. Navzdory tmě a večernímu mrholení se jich venku pohybovalo celkem hodně – se sklopenými hlavami spěchali za svým cílem jako mravenci na zahradě, vcházeli do obchodů a opět z nich vycházeli nebo mizeli ve zchátralých hospodách na nároží, z jejichž bílé zamalovaných oken se linulo přívětivé naoranžovělé světlo. Nade dveřmi každého takového podniku svítila zdaleka viditelná bezpečnostní koule; kdykoli pod ní někdo prošel, zahoupala se, ztmavla a zablikala.

Vůz právě minul jednu takovou hospodu – obzvlášť velkou, naproti stanici podzemní dráhy –, když pan Underwood uhodil pěstí do přístrojové desky tak silně, že Nathaniel nadskočil leknutím.

„To je ona, Marto!“ vykřikl. „Tohle je jedna z nejhorších! Kdyby bylo po mém, Noční policie by sem hned zítra vrazila a sebrala každého, koho tam najde.“

„Ach ne, Noční policie ne, Arthure,“ namítla jeho žena posmutněle. „Určitě existují lepší způsoby, jak je přivést k rozumu.“

„Nevíš, o čem mluvíš, Marto. Ukaž mi kteroukoli londýnskou hospodu, a já ti ukážu doupeř spiklenců. V podkroví, ve sklepě, v tajné místnosti za barem... Zním všechny jejich triky, ministerstvo vnitra tam pořádá razie dost často. Ale nikdy se nenajdou žádné důkazy ani kradené věci – jen prázdné místnosti, pár stolů a židlí... Věř mi, zrovna v těchhle špeluňkách je semeniště všech potíží. Předseda vlády bude brzy nucen jednat, ale kdo ví, jaké škody se jim do té doby podaří napáchat. Bezpečnostní koule nestačí! Měli bychom ty peleše vypálit do základů – zrovna dneska odpoledne jsem to říkal Duvallovi. Ale na mě samozřejmě nikdo nedá.“

Nathaniel se už dávno naučil na nic se nevyptávat, i když uvnitř hořel zvědavostí. Ohlédl se a sledoval, jak za nimi oranžová světla hospody slábnou a zvolna mizí.

Dojeli do centra Londýna, kde byly domy výstavné a velkolepé, jak odpovídalo významu hlavního města impéria. Jezdilo tu víc soukromých vozů, výlohy obchodů byly širší a pestřejší a na chodnících se mezi plebejci proplétali i mágové.

„Jak se tam vzadu máš, broučku?“ zeptala se paní Underwoodová.

„Velmi dobře, paní Underwoodová. Už tam budeme?“

„Ještě pár minut, Johne.“

Mistr se podíval do zpětného zrcátka. „Dost času, abych tě důrazně varoval,“ prohlásil. „Dneska budeš reprezentovat mě. Ocitneme se v jedné místnosti s největšími mágy celé země, a to jsou muži a ženy, jejichž moc si nedokážeš ani představit. Stačí jediný chybný krok, a zničíš moji pověst. Víš, co se stalo učňovi Disraeliho?“

„Ne, pane.“

„Došlo k tomu na státní slavnosti hodně podobné té dnešní. Zrovna když byl Disraeli představován shromáždění, učeň na schodech Westminsterského sálu zakopl. Vrazil do svého mistra a shodil ho po hlavě dolů. Jeho pád zarazila až vévodkyně z Argylu, což byla naštěstí dáma velmi kyprých tvarů.“

„Ano, pane.“

„Disraeli vstal a s vybranou zdvořilostí se vévodkyni omluvil. Pak se obrátil k učňovi, který se na vrcholku schodiště s pláčem klepal strachy, a hlasitě tleskl. Učeň padl na kolena a vztáhl k mistrovi ruce, ale nadarmo. Na zhruba patnáct vteřin zahalila celou síň tma. Když opět nastalo světlo, kluk byl pryč a na jeho místě stála železná socha, která měla přesnou podobu toho nešťastníka. V prosebně vztažených rukou držela škrabku na boty, o kterou si každý, kdo za posledních sto padesát let vešel dovnitř, mohl otřít bláto z obuvi.“

„Opravdu, pane? A uvidím ji?“

„Jde o to, hochu, že jestli mě nějak znemožníš, postarám se, aby ji doplnil ještě věšák na klobouky. Je to jasné?“

„Jistě, pane.“ Nathaniel si řekl, že se musí znovu podívat na správné formule pro zaklínadlo Zkamenění. Matně si vzpomínal, že je k tomu nezbytné povolat značně mocného ifríta. Na základě toho, co už o schopnostech svého mistra věděl, silně pochyboval, že by měl Underwood sebemenší naději svou hrozbu uskutečnit. Nepatrně se do tmy pousmál.

„Drž se pořád vedle mě,“ nařizoval dál pan Underwood. „Nemluv, dokud ti to nedovolím, a na nikoho z mágů nezírej, bez ohledu na to, jaká znetvoření možná spatříš. A teď zmlkni – už jsme na místě a musím se soustředit.“

Automobil zvolnil a zařadil se do kolony podobných černých vozů, které se posouvaly po širokém šedivém bulváru Whitehallu. Minuli řadu žulových pomníků dobytých mágů z konce viktoriánské éry a padlých hrdinů z Velké války, a poté několik monumentálních soch, které představovaly ideální ctnosti (Vlastenectví, Respekt k autoritám, Poslušná manželka). Za nimi se tyčily kancelářské mrakodrapy s plochými fasádami a mnoha okny, kde pracovali úředníci impéria.

Auta se teď už jenom ploužila. Nathaniel si všiml, že na chodnících postávají mlčenlivě hloučky lidí a sledují projíždějící kolonu. Pokud mohl soudit, převládala mezi nimi ponurá, až nepřátelská nálada. Většina obličejů vypadala pohuble a ztrhaně. Opodál se nenápadně pohybovali mohutní muži v šedivých uniformách a pozorně sledovali dav. Všichni – policisté i přihlížející – vypadali prokřehle.

Jak tak seděl v teple a bezpečí vozu, Nathaniel pocítil záchvěv pýchy a samolibosti. Teď je součástí dění; konečně patří k významným osobnostem, které míří do parlamentu. Byl důležitý, vydělil se z davu – a to byl příjemný pocit. Poprvé v životě se ho zmocnilo lenivé opojení ze snadno získané moci.

Vůz vjel na Parlamentní náměstí a odbočil doleva k branám z tepaného železa. Pan Underwood ukázal propustku, někdo na ně mávl, ať jedou dál, a vzápětí už auto přešlo dlážděný dvůr a sjelo po rampě do podzemních garáží s pruhovým zářivkovým osvětlením. Pan Underwood našel volné místo a zaparkoval.

Nathaniel zaryl prsty do koženého sedadla. Třásl se potlačovaným vzrušením.

Byli na místě.

K ráčeli kolem nekonečné řady nablýskaných černých vozů k dvoukřídlé kovové bráně. Tou dobou už napjaté očekávání zachvátilo Nathaniela natolik, že neviděl a neslyšel. Byl tak roztěkaný, že vzal stěží na vědomí dva útlé strážné, kteří je zastavili u dveří, a ani si nevšiml, že mistr vytáhl tři plastové propustky, které byly vzápětí prozkoumány a vráceny. Skoro nevnímal výtah obložený dubovým dřevem, do nějž nastoupili, ani malou červenou bezpečnostní kouli, která je sledovala ze stropu. Teprve když se dveře výťahu otevřely a oni vešli do velkolepého Westminsterského sálu, náhle se probral k vědomí.

Byla to prostorná, široká a vysoká síň se zkoseným stropem z trámů zčernalých věkem. Stěny a podlahu tvořily obrovské hladké kamenné kvádry, okna byla klenutá a umně vykládaná barevným sklem. Na jednom konci vedla řada prosklených dveří a oken na terasu nad řekou. Lucerny zavěšené na střešních trámech nebo upevněné v kovových držácích na stěnách zalévaly sál žlutým světlem. Uvnitř už postávalo nebo přecházelo dobře dvě stě lidí, ale v rozlehlém prostoru se natolik rozptýlili, že síň přesto vypadala poloprázdná. Nathaniel ztěžka polkl. Najednou se zase cítil malý a bezvýznamný.

Stál za panem a paní Underwoodovými nad schodištěm, které vedlo dolů do sálu. Připlul k nim sluha v černém obleku a vzápětí se vzdálil s mistrovým pláštěm. Další je uctivě vyzval, aby ho následovali.

Nathanielovu pozornost upoutal předmět na kraji schodiště. Matně šedá socha klečícího chlapce v podivném oděvu, který hleděl vytrěštěnými očima vzhůru a v rukou držel škrabku na boty.

Přestože čas už setřel rysy jeho tváře, stále měla zvláště prosebný výraz, z nějž Nathanielovi naskočila husí kůže. Zrychlil krok a dával si dobrý pozor, aby mistrovi nešlapal na paty.

Pod schodištěm se zastavili. Přistoupili k nim sluhové se sklenicemi šampaňského (které Nathaniel chtěl) a citronové limonády (kterou nechtěl, ale dostal). Pan Underwood se zhluboka napil ze své sklenky a úzkostlivě těkal pohledem kolem. Paní Underwoodová se rozhlížela s mírným zasněným úsměvem. Nathaniel usrkl limonádu a taky se rozhlédl.

V sále se rojili mágové nejrůznějšího věku, hovořili a smáli se. Míhaly se tam černé obleky a elegantní róby, bílé zuby blýskaly v úsměvu a šperky jiskřily ve světle luceren. U každého východu stáli dva muži v jednotných šedých bundách a s nehybnými obličejí. Nathaniel tušil, že jsou to policisté nebo mágové pověřeni bezpečnostní službou, kteří při sebemenším náznaku potíží povolají džina, ale ani s čóčkami neviděl, že by se v místnosti nacházely nějaké nadpřirozené bytosti.

Zahlédl však pár mladíků a dívek – očividně učňů jako on. Chodili se vztyčenou hlavou, drželi se zpříma, sebejistě rozprávěli s dalšími hosty a chovali se jako doma. Nathaniel si najednou s hořkostí uvědomil, jak rozpačitě tu jeho mistr a paní Underwoodová postávají, o samotě a stranou.

„Neměli bychom si s někým promluvit?“ navrhl nesměle.

Pan Underwood po něm vrhl vražedný pohled. „Myslím, že jsem ti říkal –“ Zarazil se a mávl na tlustého muže, který právě přicházel po schodišti. „Grigori!“

Grigori nevypadal, že by ho setkání příliš nadchlo. „Aha. Zdravím, Underwoode.“

„Moc rád vás vidím!“ Pan Underwood se k cizímu mágovi téměř rozběhl, dychtivý zapříst hovor. Paní Underwoodová s Nathanielem osaměli.

„To nás ani nepředstaví?“ zeptal se Nathaniel trochu dotčeně.

„Nedělej si starosti, drahoušku. Pro tvého mistra je důležité, aby si promluvil s významnými lidmi. My dva přece nepotřebujeme s nikým hovořit, ne? Ale můžeme se dívat, a to je vždycky

příjemné...“ Tiše zamlaskala. „Musím říct, že letošní modely jsou hodně konzervativní.“

„Je tady předseda vlády, paní Underwoodová?“

Chvilku se rozhlížela. „Myslím, že ne, broučku. Ne, ještě nepřišel. Ale támhle je policejní prezident, pan Duvall...“ Nedaleko od nich stál mohutný mág v šedivé uniformě a trpělivě naslouchal dvěma mladým ženám, které na něj obě najednou rychle mluvily. „Jednou jsem s ním prohodila pár slov – okouzlující džentlmen. A koho tu ještě máme? Proboha, no jistě... vidíš támhleto dámu?“

Nathaniel ji viděl. Byla děsivě vychrtlá a měla nakrátko ostříhané bílé vlasy; její prsty svíraly nožku sklenice jako ptačí pařáty. „Jessica Whitwellová. Má něco společného se Státní bezpečností: jedna z nejproslulejších kouzelnic. Právě ona před deseti lety odhalila ty české špiony. Poštvali na ni tenkrát márida, ale ona vytvořila Vakuum a vtáhla ho do něj. A celé to zvládla sama, s minimálními ztrátami na životech. Takže si dej v budoucnosti velký pozor, abys ji proti sobě nepopudil, John.“

Zasmála se a dopila sklenici. Za ní se okamžitě objevil sluha a dolil jí šampaňské skoro po okraj. Nathaniel se také zasmál. Cítil, jak se na něj přenáší něco z klidu a vyrovnanosti paní Underwoodové, což se mu v její společnosti stávalo často. Trochu se uvolnil.

„S dovolením, s dovolením! Vévoda a vévodkyně z Westminsteru.“ Kolem se prohnala dvojice lokajů v livrejích a bez okolků odstrčili Nathaniela stranou. Mezi lidmi si razila cestu drobná rázná ženuška ve staropanenských černých šatech, se zlatým řetízkem na kotníku a panovačným výrazem v obličeji. Následoval ji vyčerpaně vyhlízející muž. Paní Underwoodová se za nimi ohromeně dívala.

„Taková *příšerná* ženská; nechápu, co na ní vévoda vidí.“ Dala si další doušek šampaňského. „A támhle – nebesa! Co se mu stalo? – je starožitník Šolto Pinn.“ Nathaniel spatřil velkého tlustého muže v bílém plátěném obleku, který sestupoval po schodech o berlích. Zdálo se, že mu každý pohyb působí značnou bolest. Obličej měl plný modřin a jedno oko oteklé tak, že je nemohl otevřít. Dva sluhové ho vedli k několika židlím u zdi.

„Nevypadá moc dobře,“ řekl Nathaniel. „To opravdu ne. Asi nějaká nehoda. Možná neobratná manipulace s nějakým zbožím... Chudák.“ Paní Underwoodová, posílená šampaňským, dál Nathaniela podrobně informovala, kdo je kdo mezi význačnými muži a ženami, kteří proudili do sálu. Byla to smetánka státní správy i lepší společnosti; nejvlivnější osobnosti v Londýně (a tedy i na světě). Když vyprávěla o jejich proslulých činech, Nathaniel si stále bolestněji uvědomoval, jak nepatrný je jeho podíl na vši té slávě a moci. Samolibý pocit, který ho nakrátko zahřál v autě, byl zapomenut. Vystřídala ho hladavá nespokojenost. Několikrát zahlédl mistra, vždycky na okraji nějaké skupinky, která ho trpně snášela nebo přehlížela. Už od toho incidentu s Lovelacem si byl Nathaniel vědom, jak je Underwood bezvýznamný. Tohle byl jenom další důkaz. Všichni jeho kolegové *věděli*, že ten člověk je neschopný. Nathaniel vztekle zaskřípal zuby. Být opovrhovaným učněm opovrhovaného mága! Takový start do života si nepřál ani si ho nezasloužil...

Paní Underwoodová ho naléhavě zatahala za loket. „Podívej, John! Vidíš ho? To je on! To je on!“

„Kdo?“

„Rupert Devereaux. Předseda vlády.“

Nathaniel neměl tušení, kde se tam ten muž vzal. Ale najednou byl tady: drobný štíhlý mužík se světle hnědými vlasy stál uprostřed rozbouřeného moře večerních obleků a společenských rób, ale přesto z něj jako zázrakem vyzařovala důstojnost a klid. Někomu naslouchal, pokyvoval hlavou a nepatrně se usmíval.

Předseda vlády! Nejmocnější muž v Británii, možná i na světě... Dokonce i takhle na dálku Nathaniela zaplavil obdiv; nepřál si nic jiného než se k tomu člověku dostat co nejbliž, dívat se na něj, slyšet ho mluvit. Vycítil, že všichni v místnosti reagují stejně: pod hladinou každé konverzace měli smysly nastražené jedním jediným směrem. Ale právě když se na předsedu vlády zadíval, řady okolostojících se sevřely a skryly tu úhlednou drobnou postavu.

Nathaniel se váhavě odvrátil. Rezignovaně se napil limonády – a ztuhl.

Kousek od paty schodiště stáli dva mágové. Patřili k hrstce hostů, která si vůbec nevšimala davu kolem předsedy vlády; naléhavě spolu hovořili s hlavami těsně u sebe. Nathaniel se zhluboka nadechl. Oba je znal – po pravdě řečeno, při tom strašném ponížení před rokem se mu jejich tváře nesmazatelně vryly do paměti. Stařec s rudým vráscitým obličejem, ještě sešlejší a ohnutější než dřív, a mladší mág s upocenou kůží a ulízanými dlouhými vlasy, které mu sahaly až pod límec. Lovelaceovi přátelé. A pokud jsou tady, Lovelace určitě nebude daleko.

Nathanielovi se nepříjemně sevřel žaludek a ta náhlá slabost ho popudila. Uklidni se! Není se čeho bát. Lovelace neměl šanci vystopovat ukradený amulet k němu, ani kdyby se setkali tváří v tvář. Jeho pátrači by museli přímo vstoupit do Underwoodova domu, aby odhalili auru amuletu. Je celkem v bezpečí. Naopak, měl by jako každý správný mág využít příležitosti. Kdyby se dostal ke svým nepřítelům dost blízko, mohl by vyslechnout, o čem si povídají.

Opatrně se rozhlédl. Paní Underwoodová na něj zapomněla, hovořila s pomenším zavalitým pánem a právě se něčemu srdečně smála. Nathaniel se začal proplétat mezi lidmi do stínu schodiště, co nejbližší k těm dvěma.

Už tam skoro byl, když si náhle všiml, že starý muž umkl v půlce věty a zadíval se nahoru ke vchodu. Nathaniel sledoval jeho pohled. Dech se mu zadrhl.

Byl to on: Simon Lovelace, celý zrudlý a zadýchaný. Očividně právě dorazil. Chvatně si stáhl plášť, hodil ho sluhovi a pak si uhladil klopy saka a pospíchal po schodech dolů. Vypadal přesně tak, jak si ho Nathaniel pamatoval: brýle, vlasy sčesané dozadu, energické pohyby, široká ústa, která se usmívala na kolemjdoucí. Seběhl po schodišti, odmítl nabízené šampaňské a vydal se ke svým přátelům.

Nathaniel zrychlil krok. V několika vteřinách dorazil k masivnímu zaoblenému zábradlí schodiště a postavil se jen kousek od něj, nedaleko místa, kde se konec zábradlí ohýbal ke zdobenému podstavci, na němž stála kamenná váza. Zpoza vázy se mu z jedné strany nabízel výhled na zátylek upoceného mága, z druhé na kus saka starého muže. Lovelace se k nim připojil, ale postavil se tak, že na něj Nathaniel neviděl.

Přes vázu ho nemohli zahlédnout. Popošel k zadní části soklu a opřel se o něj způsobem, o němž doufal, že vypadá nonšalantně. A pak našpicoval uši, aby oddělil jejich hlasy od všeobecného šumu okolní konverzace.

Povedlo se. Mluvil Lovelace, drsným podrážděným hlasem: „...vůbec nic. Vyzkoušel jsem všechny možné metody. Nic, co jsem až dosud povolal, mi nedokáže prozradit, kdo ho ovládá.“

„Pcha, jenom marníš čas.“ Silný přízvuk starého kouzelníka. „Jak by to mohli ostatní démoni vědět?“

„Nemám ve zvyku něco opomíjet. Ale máš pravdu. A pátrací koule byly taky na nic. Takže možná budeme muset změnit plány. Chápete? Myslím, že bychom to měli zrušit.“

„Zrušit?“ Třetí hlas, zřejmě ten upocený muž.

„Vždycky to můžu svést na tu ženskou.“

„Nemyslím, že by to bylo rozumné.“ Starý mág promluvil tak tiše, že Nathaniel stěží rozeznával slova. „Devereaux se po tobě bude vozit ještě víc, jestli to zrušíš. Už se těší na všechny ty luxusní maličkosti, které jsi mu slíbil obstarat. Ne, Simone, musíme vytrvat. Hledat dál. Ještě nám pár dní zbývá. Třeba se to někde vynoří.“

„Jestli to nevyjde, je se mnou konec. Víte vůbec, kolik mě ta místnost stála?“

„Uklidni se. Moc křičíš.“

„Dobrá. Ale víte, co je vážně k nesnesení? Ať už to udělal kdo chtěl, je *tady*, někde *tady*. Dívá se na mě, směje se mi... Až zjistím, kdo to byl, tak –“

„Ztlum to, Lovelacei!“ Zase ten upocený chlápek.

„Možná bychom opravdu *měli* jít někam, kde budeme mít větší soukromí, Simone...“ Nathaniel za podstavcem prudce ucouvl, jako by dostal elektrickou ránu. Odcházeli. Nebylo by dobré setkat se s nimi tváří v tvář. Bez rozmyšlení vykročil ze stínu schodiště a popošel do davu. Jakmile se dostal dost daleko, aby to bylo bezpečné, ohlédl se. Lovelace a jeho společníci se posunuli jen o pár kroků: do jejich skupinky se vnutil postarší mág a k jejich nesmírnému podráždění nepřestával žvanit.

Nathaniel upil ze sklenice a trochu se sebral. Všemu, co vyslechl, sice nerozuměl, ale Lovelaceova zuřivost byla příjemně zjevná. Aby

zjistil víc, bude muset povolat Bartimaea. Možná je jeho otrok tady v sále a sleduje Lovelace... Čočky mu sice nic neukázaly, ale džin mohl změnit podobu na všech čtyřech prvních rovinách. Každá z těch zdánlivě skrznaskrz lidských bytostí mohla být jen skořápkou, v níž se skrýval démon.

Zůstal stát, pohroužený v myšlenkách, nedaleko hloučku mágů. Až po chvíli začal vnímat, o čem hovoří.

„...tak hezký. Má nějakou známost?“

„Simon Lovelace? Objevuje se ve společnosti s nějakou ženou. Nevzpomínám si, jak se jmenuje.“

„Radši se mu vyhni obloukem, Devino. Už není na výsluní.“

„Zrovna příští týden přece pořádá tu konferenci, ne? A je *tak* krásný...“

„Musel na Devereauxovi dlouho tvrdě pracovat, aby ta pocta připadla jemu. Ne, ten už nemá dobré vyhlídky na rychlý postup.“

„Předseda vlády ho přeskočil. Lovelace se chtěl stát ministrem vnitra, ale proti jeho jmenování se postavil Duvall. Nenávidí ho, už si nevzpomínám proč.“

„Na Duvalla premiér dá, to je pravda.“

„Není to tam s Lovelacem starý Schyler? Co to proboha povolal, že z toho vyšel s takovým obličejem? Znáš šotky, co vypadají líp než on.“

„Lovelace si na významného člena vlády vybírá dost zvláštní společnost, to musím říct. Kdo je vlastně ten umaštěný človíček?“

„Mám dojem, že se jmenuje Lime. Dělá na ministerstvu zemědělství.“

„Takový divný pavouk...“

„Kde se má ta konference vůbec konat?“

„Nějaké bohem zapomenuté místo – na venkově.“

„Ne, *opravdu*? Jak únavné. Nejspíš tam do nás budou muži v kaftanech píchat vidlemi.“

„No, jestli si to premiér přeje...“

„Děsné.“

„Ale stejně, *tak* hezký člověk...“

„Johne –“

„Ty jsi vážně hrozně povrchní, Devino. Mě by spíš zajímalo, kde sehnal ten oblek.“

„Johne!“

Před Nathanielem se vynořila paní Underwoodová, celá zrůžovělá – možná to bylo horkem. Popadla ho za paži. „Johne, pořád tě volám! Pan Devereaux se chystá pronést svůj projev. Musíme se postavit dozadu, místa vpředu jsou jen pro lidi z ministerstev. Pospěš si.“

Ustoupili stranou právě ve chvíli, kdy hosté podlehli stádnímu pudu a za klapotu podpatků a šustění šatů se začali přesouvat k malému pódiu potaženému purpurovým sukrem, které vyvezli z jedné postranní místnosti. Nathaniel a paní Underwoodová se chvíli nepohodlně mačkali mezi ostatními, než skončili úplně vzadu a kousek stranou od největšího davu, poblíž dveří na terasu nad řekou. Počet hostů od jejich příchodu výrazně stoupl; Nathaniel odhadoval, že se jich teď v sále tísni už několik set.

Rupert Devereaux svižně vyskočil na pódium.

„Dámy a pánové, kolegové ministři – velmi rád vás tu dnes večer vidím...“ Měl příjemný hlas, hluboký, ale melodický, a zněla v něm autorita. Ozval se spontánní potlesk a jásot. Paní Underwoodová nadšením málem upustila skleničku. Nathaniel vedle ní usilovně tleskal.

„Pronést výroční projev je pro mě vždycky nesmírně *radostným* úkolem,“ pokračoval Devereaux, „neboť jsem při té příležitosti vždy obklopen tolika *úžasnými* lidmi...“ Tentokrát byly projevy nadšení tak hlasité, že se prastaré trámy málem třásly. „Děkuji vám. Dnes mohu s potěšením oznámit úspěchy na všech frontách, doma i v cizině. Za okamžik se o tom rozhovořím podrobněji, ale teď bych chtěl pouze říct, že naše jednotky zastavily italské vzbouřence u Turína a rozbily tábory na zimu. Navíc naše alpské pluky rozdrtily českou expediční armádu“ – jeho hlas na okamžik zanikl ve všeobecném potlesku – „a zničily značný počet jejich džinů.“

Odmlčel se. „Na domácí frontě opět sílí znepokojení nad epidemií drobných krádeží v Londýně: jen během několika posledních týdnů byly nahlášeny krádeže mnoha magických předmětů. Všichni samozřejmě víme, že jde o činy bezvýznamné

hrstky zrádců a drobných záškodníků. Nicméně pokud to nepotlačíme v zárodku, další plebejci mohou následovat jejich příkladu jako tupá zvěř, což je v jejich přirozenosti. Proto přikročíme k drastickým opatřením, abychom tomuto vandalství učinili přítrž. Všichni podezřelí z rozvracení státu budou uvězněni bez soudu. Jsem si jist, že když ministerstvu vnitra rozšíříme pravomoci, dostane osnovatele těch ničemností rychle za mříže.“

Projev pokračoval donekonečna, čas od času přerušovaný výbuchy nadšení z řad posluchačů. To málo smysluplných informací, které obsahoval, se rychle rozměnilo v opakovanou frázi o ušlechtilosti vlády a ničemnosti jejích nepřátel. Nathaniel se za chvíli začal nudit: přímo cítil, jak mu rosolovatí mozek, když se pokoušel poslouchat. Nakonec to vzdal úplně a začal se dívat kolem.

Když se pootočil, dohlédl otevřenými dveřmi na terasu. Pod bílým zábradlím se táhla černá hladina Temže, na níž se tu a tam zrcadlila žlutá světla z jižního břehu. Řeka sama byla vzdutá a plynula doleva pod Westminsterský most, směrem k přístavu a k moři.

Jednoho z hostů projev podle všeho znudil natolik, že si šel drze odpočinout na terasu. Nathaniel ho zahlédl těsně za kuzelem světla, které se linulo ze sálu. Musel by to však být někdo hodně lehkovážný, aby takhle okázale ignoroval předsedu vlády... nejspíš to bude jenom člen ostrahy.

Nathaniel se v myšlenkách zatoulal dál. Představoval si bahno na dně Temže. Bartimaeova tabatěrka je teď už napůl pohřbená pod ním; navždy omývaná proudící temnotou.

Koutkem oka postřehl, že osamělý muž na terase udělal náhlý prudký pohyb, jako by něco vytahoval zpod bundy nebo kabátu.

Nathaniel se na něj zahleděl pozorněji, ale postavu halily stíny. Odněkud z dálky k němu stále doléhal melodický hlas předsedy vlády „...vstupujeme do období konsolidace, přátelé. Jsme nejlepším magická elita na světě a nic nás nemůže zastavit...“

Postava popošla ke dveřím.

Nathanielovy čočky zaznamenaly ve tmě záblesk barvy; něco, co neexistovalo úplně jen na jedné rovině...

„...musíme následovat příkladu svých předků a především usilovat o...“

Nathaniel, zmítaný pochybnostmi, se pokusil promluvit, ale jazyk se mu přilepil k patru.

Postava skočila do sálu. Byl to mladík s divokýma tmavýma očima, oblečený v černých džínách a černé bundě. Obličej měl natřený nějakou tmavou tekutinou nebo krémem a v ruku držel zářivě modrou kouli velkou asi jako grapefruit. Pulzovala světlem. Nathaniel v ní zahlédl drobné bílé částičky vířící stále dokola.

„...rozšíření své nadvlády. Naši nepřátelé slábnou...“

Mladík zvedl ruku. Koule se zaleskla ve světle luceren.

Z davu se ozvalo zalapání po dechu. Někdo si ho všiml –

„Ano, znovu opakuji, že...“

Nathanielova ústa se otevřela v bezhlesém výkřiku. Rozmáchl se a vrhl kouli mezi lidi. „...slábnou...“

Modrá koule přelétla obloukem Nathanielovi nad hlavou, přes shromážděné mágy. Chlapci, který její let sledoval stejně fascinovaně jako myš svíjení kobry, připadalo, že padá celou věčnost. Ticho narušoval jen její stěží slyšitelný sykot – a zajímavé počátky ženského vřískotu.

Koule prolétla nad davem. Pak zařinčelo sklo.

A o zlomek vteřiny později došlo k explozi.

Rozbití elementální koule v uzavřeném prostoru má vždycky dramatické následky: čím menší prostor nebo čím větší koule, tím horší zkázu způsobí. Naštěstí pro Nathaniela a většinu shromážděných kouzelníků byl Westminsterský sál mimořádně rozlehlý a vržená koule relativně malá. Přesto měla pozoruhodný účinek.

Jakmile se sklo roztříštilo, uvěznění elementálové, kteří se uvnitř tísnili dlouhá léta a dusili se nenávistí k esencím svých společníků a jejich omezeným konverzačním schopnostem, se okamžitě odtrhli jeden od druhého. Vzduch, země, oheň a voda: všechny čtyři prvky vyletěly ze svého miniaturního vězení nejvyšší rychlostí a rozsévaly chaos všemi směry. Mnoho lidí v nejbližším okolí to zároveň odfouklo, zasypalo kamením, ožehlo ohněm a zalilo horizontálními proudy vody. Téměř všichni přítomní mágové padli na zem a kutáleli se jako kuželky kolem epicentra výbuchu. Nathaniel, který stál stranou od davu, byl nejhoršího ušetřen, ale přesto ho poryv větru vynesl do vzduchu a mrštil s ním na dveře vedoucí na terasu.

Nejvýznamnější kouzelníci vyvázli celkem bez úhony. Měli osobní ochranu, většinou zajaté džiny, kteří byli pověřeni zhmotnit se v okamžiku, kdy se v blízkosti jejich pána spustí nějaká útočná magie. Ochranné štíty pohlcovaly nebo odrážely pršící kusy ohně, země a vody a posílaly závany větru s kvílením ke stropním trámům. Několik ne tak mocných mágů a jejich hostů však takové štěstí nemělo. Někteří uvízli mezi ochrannými štíty, takže s nimi soupeřící elementálové pohazovali sem a tam, dokud neupadli do bezvědomí; jiné zase malé přílivové vlny vody ohřáté ohněm odplavily po dlažbě

na druhou stranu místnosti, kde zůstali bezmocně ležet, zmáčení a potlučení.

Předseda vlády byl už pryč. Jakmile koule dopadla na kamennou dlažbu tři metry od pódia, ze vzduchu se snesla tmavozelená ifrítka, zahalila ho Hermetickým pláštěm a vzápětí s ním zmizela střešním oknem v noční tmě.

Napůl omráčený Nathaniel se zrovna pokoušel vstát, když spatřil dva muže v šedých bundách, kteří se k němu řítili děsivou rychlostí. Rychle si zase lehl, muži z ochranky ho přeskočili a vyběhli dveřmi na terasu. Když se nad něj mohutným skokem vznesl ten druhý, zavrčel tak chraptivě a temně, že z toho Nathanielovi naskočila husí kůže. Z terasy k němu dolehly zvuky šarvátky, něco, co znělo jako škrábání drápů o kamení, a pak dvě vzdálená šplouchnutí.

Opatrně zvedl hlavu. Terasa byla prázdná. V síni se nashromážděná energie uvolněných elementálů už vyčerpala. Ve štěrbinách mezi dlaždicemi šplíchala voda, stěny a tváře hostů pokrývaly cákance bláta a hlíny, několik plamínek stále olizovalo cáry purpurového sukna visící z pódia. Mnozí z mágů se už začínali hýbat, sbírali se ze země nebo pomáhali vstát ostatním. Několik lidí leželo bezvládně na zemi. Po schodišti a z okolních místností přibíhali sluhové. Lidé pomalu nacházeli hlas; ozýval se křik, pláč a několik opožděných a celkem zbytečných zaječení.

Nathaniel vstal, nevšímal si pronikavé bolesti v pohmožděném rameni a plný obav se vydal hledat paní Underwoodovou. Na zašpiněné podlaze se mu smekaly nohy.

Tlustý muž v bílém obleku se opíral o berle a naléhavě hovořil se Simonem Lovelacem a tím starým vrásčitým mágem. Zdálo se, že nikdo z nich neutrpěl při útoku velkou újmu, ačkoli Lovelace měl modřinu na čele a popraskané brýle. Když je Nathaniel mýjel, dali hlavy dohromady a zjevně odrecitovali sdružené povolávací kouzlo, neboť se před nimi náhle zhmotnilo šest štíhlých, metr osmdesát vysokých džinů ve stříbrných pláštích. Padly rozkazy. Démoni se vznesli do vzduchu a vysokou rychlostí zamířili přes terasu nad řeku.

Paní Underwoodová seděla na zemi s nechápavým výrazem v obličeji. Nathaniel přidřep l k ní. „Nestalo se vám nic?“

Žena měla na bradě bláto a vlasy nad jedním uchem trochu ožehnuté; jinak se zdálo, že není zraněná. Nathanielovi vhrkly do očí slzy úlevy. „Ne, ne, John, myslím, že mi nic není. Nemusíš mě takhle objímat. Jsem ráda, že se ti nic nestalo. Kde je Arthur?“

„Já nevím.“ Nathaniel se zadíval do zuboženého davu. „Aha, už ho vidím.“

Mistr zjevně neměl čas na účinnou obranu, pokud se dalo soudit podle jeho plnovousu, který nyní připomínal strom rozčísnutý bleskem. Předek elegantní košile a saka z něj serval vítr, takže mu zůstala pouze zčernalá vesta a kravata, z níž se ještě trochu kouřilo. Ani kalhoty útok nepřežily bez poškození: začínaly teď příliš pozdě a končily příliš brzy. Stál poblíž skupinky několika dalších mágů v podobném stavu, v obličeji byl rudý a zmazaný od sazí a oči měl vypoulené rozhořčením.

„Myslím, že to přežije,“ podotkl Nathaniel.

„Běž mu pomoci, John. Honem. Já se o sebe postarám. Jenom se potřebuju na chvíli posadit.“

Nathaniel se k mistrovi blížil s jistou obezřetností. Underwoodovi by bylo podobné, kdyby z té katastrofy obvinil jeho.

„Pane. Jste –“

Zdálo se, že ho pan Underwood vůbec nevnímá. Zpod zčernalého obočí mu šlehaly hněvivé blesky. S nesmírným úsilím si upravil zbytky saka a zapnul je na jediný zbývající knoflík. Uhladil si kravatu a trochu sebou cukl, když si o ni spálil ruku. Pak zamířil k nejbližšímu hloučku zbědovaných hostů. Nathaniel nevěděl co dělat, a tak se vlekl za ním.

„Kdo to byl? Viděli jste ho?“ zeptal se Underwood příkře.

Žena, které trosky večerních šatů visely z ramen jako mokré kapesník, zavrtěla hlavou. „Seběhlo se to hrozně rychle.“ Několik dalších přikývlo na souhlas.

„Nějaký předmět, přiletělo to zezadu...“

„Nejspíš magickým portálem, mezi mágy se musel objevit zrádce...“

Promluvil bělovlasý muž s vřeštivým hlasem: „Říkají, že někdo přišel z terasy...“

„To určitě ne – co ochranka?“

„Promiňte, pane...”

„Nemyslíte, že to má na svědomí Odboj –?“

„Lovelace, Schyler a Pinn poslali po řece stopovací demony.“

„Pane –“

„Ten ničema určitě skočil do Temže a nechal se odnést proudem.“

„Pane! Já ho viděl!“

Underwood se konečně obrátil k Nathanielovi. „Cože? Cos to říkal?“

„Viděl jsem ho, pane. Toho kluka na terase –“

„U všech d'áblů, jestli lžeš...”

„Ne, pane, viděl jsem ho těsně předtím, než to hodil, pane. Měl v ruce modrou kouli. Proběhl dveřmi dovnitř a hodil ji, pane. Byl to tmavovlasý kluk, o něco starší než já, pane. Hubený, v tmavém oblečení, myslím, že měl plášť nebo bundu. Neviděl jsem, co se s ním stalo potom, co tu věc hodil. Jsem si jistý, že to byla elementární koule, pane, a dost malá, takže nemusel být mág, aby ji dokázal rozbít...”

Nathaniel se odmlčel, aby se nadechl, a náhle si uvědomil, že ve svém nadšení projevil daleko větší znalosti magie, než se daly očekávat u učně, který ještě ani nepovolal svého prvního mouláka. Ani Underwood, ani žádný jiný mág si toho však nevšimli. Chvilku trvalo, než jim došel význam jeho slov. Pak se od něj odvrátili a začali horečně mluvit jeden přes druhého, dychtiví podělit se s ostatními o své teorie.

„Musel to být Odboj –, ale ten organizují mágové, nebo ne? Já vždycky říkal –“

„Underwoode, tenhle druh vyšetřování je přece váš obor. Nenahlásil někdo krádež elementálních koulí? A jestli ano, co s tím sakra děláte?“

„Nemůžu nic prozradit, jde o důvěrné informace...”

„Nemumlejte si pod tím, co vám zbylo z vousů, člověče. Máme právo to vědět!“

„Dámy, pánové...” Tenhle hlas byl tichý, ale okamžitě zapůsobil. Šum utichl, všechny hlavy se otočily. Na okraji skupinky stál Simon Lovelace. Vlasy měl opět dokonale učesané. Navzdory

rozbitým brýlím a zhmožděnému čelu působil stejně elegantně jako vždycky. Nathanielovi vyschlo v ústech.

Lovelace se rozhlédl po přítomných svýma těkavýma tmavýma očima. „Přestaňte chudáka Arthura trápit, prosím,“ řekl. Po obličeji mu přeletěl prchavý úsměv. „Za tuhle nehodu nenese odpovědnost. Zdá se, že útočník přišel od řeky.“

Nějaký mág s černým plnovousem ukázal na Nathaniela. „To tvrdí ten kluk taky.“

Tmavé oči se upřely na Nathaniela a nepatrně se rozšířily, když ho kouzelník poznal. „Underwoodův kluk. Ty jsi ho viděl?“

Nathaniel tupě přikývl.

„Tak. Jak vidím, jsi pořád stejně bystrý. Už má jméno, Underwoode?“

„Ehm, ano – John Mandrake. Nechal jsem je oficiálně zapsat.“

„Tak, Johne.“ Tmavé oči se opět upřely na Nathaniela. „Měl bych ti poblahopřát. Nikdo, s kým jsem zatím mluvil, toho teroristu ani nezahlédl. Policie tě možná bude chtít později vyslechnout.“

Nathaniel konečně našel řeč. „Ano, pane.“

Lovelace se obrátil zpět k ostatním. „Útočník nechal pod terasou loďku, pak vyšplhal po stěně nad řekou a podřízl hrdlo strážnému. Tělo jsme nenašli, ale bylo tam dost krve, takže nejspíš hodil mrtvolu do řeky. Také to vypadá, že po činu skočil do vody a nechal se unášet proudem. Možná se utopil.“

Muž s černým plnovousem podrážděně mlaskl. „To je neslýchané! Co ten Duvall dělá? Policie tomu měla zabránit!“

Lovelace zvedl ruku. „Naprosto souhlasím. Nicméně dva policejní důstojníci se ihned pustili po stopě – možná něco najdou, ačkoli voda zřejmě smyla většinu pachů. Poslal jsem také jednoho džina, aby propátral břehy. Nic víc vám bohužel momentálně sdělit nemůžu. Musíme být všichni vděční, že předseda vlády je v bezpečí a nikdo důležitý nepřišel o život.“

Mohl bych vám teď navrhnout, abyste se laskavě odebrali domů, pořádně si po tom šoku odpočinuli – a možná se také převlékli? Další informace dostanete nepochybně později. A teď, pokud mě omluvíte...“

S úsměvem se odvrátil a zamířil k dalšímu hloučku. Všichni za ním zírali s otevřenou pusou.

„Ze všech namyšlených –“ Mág s černým plnovousem se s pohrdavým odfrknutím odmlčel. „Jeden by nevěřil, že je to jenom náměstek ministra obchodu! Jednoho dne si na něj počíhá nějaký ifrít... No, nevím jak vy, ale já odsud mizím.“ Oddusál pryč a ostatní ho jeden po druhém následovali. Pan Underwood mlčky vyzvedl svou ženu, která si mezitím porovnávala modřiny s manželským párem z ministerstva zahraničních věcí, a s Nathanielem v patách opustil zmatek a chaos Westminsterského sálu.

~ ~ ~

„Můžu jen doufat,“ prohlásil pan Underwood, „že tohle je konečně donutí, aby mi poskytli víc prostředků. Jestli to neudělají, co můžou čekat? Mám v oddělení jen šest mágů! Zázraky dělat neumím!“

V první části cesty vládlo ve voze těžké ticho prosáklé pachem spálených vousů. Když vyjeli z centra Londýna, Underwood najednou spustil. Zdálo se, že mu něco vrtá hlavou.

„Není to tvoje chyba, drahoušku,“ řekla paní Underwoodová chlácholivě.

„Ne, ale oni mi to budou dávat za vinu! Tys je slyšel, hochu – obviňovali mě kvůli všem těm krádežím!“

Nathaniel se odhodlal k otázce. „Jakým krádežím, pane?“

Underwood rozčileně uhodil dlaní do volantů. „Těm, které provádí ten takzvaný Odboj, samozřejmě! Po celém Londýně kradou neopatrným kouzelníkům magické artefakty. Předměty jako ta elementární koule – v lednu se jich opravdu několik ztratilo z jednoho skladu, pokud si vzpomínám. V posledních pár letech jsou podobné zločiny pořád častější a ode mě se očekává, že se s tím vypořádám – s pomocí ubohých šesti mágů ze svého oddělení na ministerstvu!“

Nathaniel se osmělil a naklonil se ze zadního sedadla dopředu. „Promiňte, pane, ale co to je, ten Odboj?“

Underwood odbočil za roh příliš rychle a jen o vlásek minul nějakou stařenku. Když na ni vztekle zatroubil, leknutím uskočila do

škarpy. „Spolek zrádců, kterým se nelíbí, že jsme u moci my,“ vyštěkl. „Jako bychom právě my nepřinesli téhle zemi všechno její bohatství a slávu! Nikdo neví, co jsou zač, ale rozhodně jich není moc. Hrstka plebejců, kteří shánějí přívržence po hospodách; partička horkokrevných hlupáků, kteří nenávidí magii a všechno, co pro ně magie dělá.“

„Takže to nejsou mágové, pane?“

„Samozřejmě že ne, ty hlupáku, o to právě jde! Jsou obyčejní jako hnůj! Nenávidí nás, nesnášejí magii a chtějí svrhnout vládu! Jako by to šlo.“ Projel křižovatku na červenou a netrpělivě zahrozil na chodce, kteří uskakovali zpět do bezpečí chodníku.

„Ale proč kradou magické artefakty, pane? Totiž, jestli tak nenávidí magii...“

„Kdo ví? Jejich uvažování je samozřejmě naprosto zvrácené, jsou to přece plebejci! Možná doufají, že tak zmenší naši moc –, jako by ztráta několika artefaktů hrála nějakou roli! Ale jak jsi dneska viděl, některé z nich mohou využít i nemágové. Možná sbírají zbraně pro nějaký plánovaný útok, snad na pokyn cizí vlády... Těžko říct – dokud je nenajdeme a nevykouříme z děr.“

„A to tentokrát zaútočili poprvé, pane?“

„Poprvé v takovém rozsahu. Došlo už k několika směšným incidentům – sklenice s mouláky vržené na vládní vozy a podobně. Pár mágů tak přišlo k úrazu. V jednom případě řidič havaroval – zatímco byl v bezvědomí, ukradli mu z auta aktovku s několika magickými pomůckami. Pro toho nešťastníka to bylo hrozně trapné. Ale dneska zašel Odboj příliš daleko. Říkáš, že útočník byl mladý?“

„Ano, pane.“

„Zajímavé... Máme hlášení, že na místech těch ostatních zločinů se také pohybovali mladí lidé. Ale stejně, mladí nebo staří, tihle zloději budou hořce litovat, až je dopadneme! Po dnešku bude každý, u koho se najde kradené magické zboží, podroben tomu nejpřísnějšímu trestu, jaký má vláda k dispozici! Nebudou umírat lehce, to mi věř. Říkáš něco, chlapče?“

Nathaniel bezděčně vydal úzkostný zvuk, něco mezi odkašláním a vypísknutím. Náhle před sebou spatřil Amulet Samarkandu, který

nyní spočíval kdesi v Underwoodově pracovně. Mlčky zavrtěl hlavou.

Auto odbočilo za poslední roh a zpomalilo v tmavé ztichlé ulici. Underwood zajel na parkovací místo před domem. „Dej na má slova, hochu,“ prohlásil, „vláda teď bude nucena jednat. Hned ráno požádám o posílení stavů ve svém oddělení. Pak možná budeme mít naději, že ty zloděje dopadneme. A až se to stane, zadupeme je do země.“

Vystoupil a zabouchl za sebou dvířka tak prudce, že do vozu znovu zavanul odér spáleniny. Paní Underwoodová se otočila k zadnímu sedadlu, kde Nathaniel seděl naprosto zpříma, strnule jako socha, a hleděl do prázdna.

„Nedal by sis před spaním trochu horké čokolády, broučku?“ zeptala se.

Bartimaeus

21

Temnota halící mou mysl se zvedla. Byl jsem naprosto bdělý, všechny smysly křišťálově čisté a jasné, svinutá pružina připravená vymrštit se do akce. Je čas uprchnout!

Bohužel není.

Moje mysl funguje na několika rovinách najednou.* Už jsem v minulosti dokázal vést příjemnou lehkou konverzaci, zatímco jsem připravoval slova zaklínadla a zároveň hodnotil možné únikové cesty. Taková schopnost přijde čas od času vhod. Jenže právě teď mi úplně stačila jedna úroveň vnímání, abych zjistil, že útěk nepřipadá v úvahu. Byl jsem sakra v bryndě.

Ale pěkně jedno po druhém. Přinejmenším můžu vypadat trochu k světu. Jakmile jsem se probral, zjistil jsem, že zatímco jsem byl v bezvědomí, moje podoba se rozplynula. Sokolí tělo se proměnilo v hustý mastný oblak, který se ve vzduchu převaloval sem a tam, zmítaný miniaturním příbojem. Tahle mlhovina se ve skutečnosti blížila mé pravé esenci† natolik, nakolik se mohla projevit, dokud jsem byl vázán na zemi, ale navzdory své ušlechtilé povaze nebyla

* Totiž na několika *vědomých* rovinách. Lidé obecně zvládají jenom jednu vědomou rovinu, plus pár dalších víceméně podvědomých, které se matně vynořují pod ní. Představte si to asi takhle: já bych dokázal číst knihu, v níž jsou čtyři různé příběhy vytištěné jeden přes druhý, a vnímat je jediným pohybem oka. Vám můžu nabídnout leda *poznámky pod čarou*.

† *Esence*: základní, skutečná podstata spirituální bytosti mého druhu, která obsahuje naši totožnost a přirozenost. Ve vašem světě jsme nuceni vpravit své esence do nějakého druhu fyzického těla, na Onom světě, odkud pocházíme, se naše esence svobodně a bez omezení mísí.

dvakrát přitažlivá.* Raději jsem se tedy rychle proměnil ve štíhlou lidskou ženu oblečenou do prosté tuniky a pak jsem jí jen tak pro zábavu nechal ve vlasech vyrůst dva malé růžky.

Nakonec jsem se znechuceně rozhlédl kolem.

Stál jsem na vrcholku úzkého kamenného sloupu nebo soklu, asi dva metry nad prostředkem dlážděné podlahy. Na první rovině byl všude čistý vzduch, ale na druhé až sedmé mi ve výhledu bránilo něco odporného: malé uzavřené energetické pole značné síly. Tvořila je síť tenkých bílých siločar, které proudily z vrcholku sloupu pod mýma útlýma nožkama a zase se spojovaly nad mou něžnou hlavou. Nemusel jsem na ně sahat, abych věděl, že kdybych to udělal, způsobily by mi nesnesitelnou bolest a odrazily by mě zpátky.

Moje vězení nemělo žádný východ, žádné slabé místo. Nemohl jsem ven. Trčel jsem uvnitř té energetické koule jako nějaká pitomá zlatá rybka v akváriu.

Jenže ve srovnání s průměrnou zlatou rybkou jsem měl slušnou paměť. Dobře jsem si pamatoval, co se odehrálo po mém útěku ze Šoltova obchodu. Stříbrné Osidlo, které na mě padlo, ifritova rozžhavená kopyta rozpouštějící dlažbu, pach rozmarýny a česneku, který mě dusil jako ruka škrtiče, dokud jsem neztratil vědomí. Taková urážka – já, Bartimaeus, zhasnu jako svíčka na londýnské ulici! Ale na vztek bude čas později. Teď musím zachovat klid a číhat na příležitost.

Přes obrysy zaobleného pole jsem viděl celkem velkou místnost, která vypadala dost starobyle. Tvořily ji šedé kamenné kvádry a střechu podpíraly těžké dřevěné trámy. Jediné okno vysoko na zdi propouštělo dovnitř sloup slabého, chorobného světla, které se stěží dokázalo prodrat vířícími částicemi prachu tak daleko, aby dopadlo na podlahu. Okno kryla magická bariéra ze stejné spleti siločar jako moje vězení. Po podlaze bylo rozmístěno několik dalších podstavců podobných tomu, na kterém jsem stál. Většina byla prázdná a opuštěná, ale na jednom ležela malá, zářící a velmi hutná modrá koule. Nemohl jsem si tím být jistý, ale zdálo se mi, že uvnitř vidím obrysy nějakého zkrouceného a slisovaného tvora.

* Upřímně řečeno, vypadala a páchla jako špinavá voda z nádobí.

Cela neměla dveře, ale na tom nezáleželo. Dočasné portály byly v kouzelnických vězeních běžným opatřením. Dostat se ven (nebo dovnitř) bylo možné jenom branami otvíranými na povel prověřených strážných z řad mágů. Bylo by vyčerpávající zkoušet přes ně prorazit, i kdyby se mi nakrásně podařilo zdrhnout z toho silového pole.

A zdejší dozorcí taky nevěstili nic dobrého. Byli to dva mohutní utukku^{*}, kteří pravidelným krokem obcházelí místnost. Jeden z nich měl hlavu a chochol pouštního orla – krutý zahnutý zobák a spoustu rozježeného peří. Druhého zdobila býčí hlava a z nozder mu odletovaly obláčky slin. Oba pochodovali vzpřímeně na mohutných nohou a v silných žilnatých rukách svírali kopí se stříbrnými hroty. Na svalnatých zádech jim ztěžka visela složená opeřená křídla. Očima bez ustání kroužili kolem sebe a tupým surovým pohledem prohledávali každý centimetr místnosti.

Vydal jsem tichý dívčí vzdech. Opravdu to nevypadalo moc slibně.

Ale ještě mě nedostali. Vzhledem k tomu, jak bylo tohle vězení vybavené, jsem nejspíš padl do spárů vládě, ale bude lepší si to ověřit. Nejdřív ze všeho musím vymáčkout ze svých věznitelů veškeré informace, které mají.[†]

* Druh džina, který se těšil oblibě mezi asyrskými mágy díky svým sklonům k tupému násilí. Poprvé jsem se s nimi střetl v bitvě u al-Ařiše, kde faraon zahnal asyrskou armádu z egyptského území. Utukku vypadali skvěle – měřili čtyři metry, měli hlavy dravých zvířat a ptáků, kříšťálové náprsní krúněře a lesklé zakřivené šavle. Ale všichni se dali nacytat na ten starý trik „Bacha, za tebou“. Zaručený recept na úspěch: 1. Vezmi kámen. 2. Hod' ho za utukku tak, aby to pořádně bouchlo. 3. Sleduj, jak se utukku otáčí a valí oči. 4. Vší silou ho zezadu probodni. 5. Vytahuj se po libosti. Kupodivu jsem si toho dne svými kousky nadělal mezi těmi utukku, kteří to přežili, pár nepřátel.

† Což nejspíš nebude žádná sláva. Inteligence džina se dá obvykle docela dobře odhadnout podle množství podob, jaké na sebe s oblibou bere. Bystré, čiperné bytosti jako já mají co do podoby neomezené možnosti. Čím víc, tím líp – naše existence je tak aspoň o maličko zábavnější. Na druhé straně ty primitivní týpci (viz Džábor, utukku a tak dále) dávají přednost jedné podobě, a navíc většinou takové, která je pár tisíc let za opicemi. Podoby, které na sebe vzali tihle utukku, byly v módě v ulicích Ninive v roce 700 před Kristem. Prosím vás, kdo dneska chodí po světě jako démon s býčí hlavou? Přesně. Je to tak strašně *out*.

Přidržle jsem na ně zahvízdal. Bližší utukku (ten s orlím zobákem) se ohlédl a máchl kopím směrem ke mně.

Roztomile jsem se usmál. „Čauky, vy tam.“

Utukku zasyčel jako had a kmitl špičatým ptačím jazykem. Popošel blíž a pořád se přitom oháněl kopím, aby vypadal drsně.

„Pomalů s tou věcičkou,“ upozornil jsem ho. „Vždycky dělá lepší dojem, když držíš zbraň nehybně. Takhle vypadáš, jako když se pokoušíš napíchnout na rožen bramboru.“

Orlí zobák se postavil přede mě. Nohama stál na zemi, dva metry pod mým podstavcem, ale i tak byl dost vysoký, aby se mi mohl dívat do očí. Dával si pozor, aby se nedostal moc blízko k zářící stěně mého vězení.

„Ještě jednou bez vyzvání otevřeš klapačku,“ prohlásil utukku, „a já do tebe nadělám pár děr.“ Ukázal na hrot svého kopí. „Tudle je stříbro. Snadno projde tím polem, a jestli nebudeš kušovat, udělá z tebe jehelníček.“

„Jasně, беру na vědomí.“ Odhodil jsem si z čela kadeř vlasů. „Vidím, že jsem vám vydán na milost.“

„Přesně tak.“ Utukku se obrátil k odchodu, ale vtom se do pouště jeho mysli zjevně zatoulala nějaká osamělá myšlenka. „Tady,“ dodal, „můj kámoš“ – ukázal na Býčí hlavu, který nás zpovzdálí sledoval malýma červenýma očkama, – „říká, že tě už někde viděl.“

„To bude omyl.“

„Už je to prej dávno. Akorát žes vypadal jinak. Říká, že tě rozhodně *cejtíl*. Jenom si nevzpomíná kdy.“

„Může být. Už se tu nějaký čásek vyskytuju. Ale mám bohužel hrozně špatnou paměť na obličeje. Asi mu nepomůžu. Kde vlastně jsme?“ Snažil jsem se změnit téma, protože mě znervózňovala představa, že by se rozhovor mohl každou chvíli stočit k bitvě u al-Ařiše. Jestli je Býčí hlava jeden z těch, co to přežili, a zjistí, jak se jmenuju...

Utukku svěsil chochol, zatímco hloubal nad mou otázkou. „To vědět můžeš,“ rozhodl nakonec. „Jsme v Toweru. V *londýnském* Toweru.“ Tohle mi sděloval s očividnou škodolibostí a při každém slově na důraz udeřil ratištěm kopí o podlahu.

„Aha. A to je dobře?“

„Pro tebe ne.“

Na jazyk se mi dralo pár jedovatých poznámek, ale donutil jsem se je spolknout a zůstat zticha. Nechtěl jsem, aby do mě začal šťouchat. První utukku se vrátil ke zdi a zase začal místnost obcházet dokola, ale teď ke mně popošel blíž Býčí hlava a celou dobu přitom čenichal a frkal svým hnusným vlhkým čumákem.

Když se dostal k silovému poli tak blízko, že se chuchvalce pěny, které mu odletovaly od nozder, škvařily a prskaly na bílých vlákních nabitých energií, temně zavyl. „Já tě znám,“ řekl. „Znám tvůj pach. Pravda, je to už dávno, ale já nikdy nezapomínám. Znám tvoje jméno.“

„Možná máme společný známý?“ Nervózně jsem sledoval špičku jeho kopí. Na rozdíl od Orlího zobáku s ním vůbec nemával.

„Ne... nepřítel...“

„Hrůza, když si jeden nemůže vzpomenout na něco, co má zrovna na jazyku,“ poznamenal jsem, „vid’? Pořád si s tím lámeš hlavu, ale ne a ne na to přijít, protože tě nějaký pitomec pořád vyrušuje a něco mele, takže se nemůžeš soustředit a –“

Býčí hlava zlostně zabučel. „Buď zticha! Už jsem to skoro měl!“

Místnost se náhle zachvěla vibrací, která se rozbíhala po podlaze a nahoru po mém podstavci. Býčí hlava se ihned otočil a odešel zaujmout postoj bdělého hlídače u naprosto nezajímavého kousku stěny. O pár metrů dál udělal Orlí zobák totéž. Mezi nimi se ve vzduchu otevřel oválný otvor a vzápětí se dole rozšířil, takže se z něj stal široký oblouk. Z temnoty uvnitř se vynořily dvě postavy, a když se protlačily ven ze sirupovité nicoty v portálu, zvolna získaly barvu a tvar. Obě byly lidské, ačkoli tak odlišné, že se tomu dalo těžko věřit.

Jednou z nich byl Šolto.

Pořád stejně kulatý, ale rozkošně se belhal, jako by ho bolely všechny svaly. Také mě potěšilo zjištění, že vycházkovou hůl vystřelující kuličky plazmy nahradil pár úplně obyčejných berlí. Jeho obličej vypadal, jako by si na něj sedl slon, a mohl bych přísahat, že obroučku monoklu měl slepenou izolepou. Jedno oko bylo tak napuchlé, že se nedalo otevřít. Maličko jsem se pousmál. Navzdory neradostné situaci mi pořád ještě zbývá pár životních potěšení.

Vedle potlučené masy Šoltova těla vypadala ta žena ještě hubenější, než byla. Na pohled připomínala volavku – tenká a nahoře ohnutá, s chocholkou rovných bílých vlasů, ostříhaných těsně pod uši. Na sobě měla šedou halenku a dlouhou černou sukni. Vystoupilé lícní kosti, velké oči a v obličeji ani náznak barvy – dokonce i ty oči vypadaly vybledle, jako by jí někdo do hlavy zasadil dva matné oblázky barvy dešťové vody. Z krajkových rukávů trčely prsty s nehty dlouhými a ostrými jako skalpely. Vyzařovala z ní moc a nebezpečí: utukku srazili podpatky a zaslutovali jí, když je minula a lusknutím těch příliš ostrých nehtů zavřela portál.

Zpoza spleti siločar jsem se díval, jak se ti dva blíží – tenká a tlustý, nahrbená a kulhající. A celou dobu na mě Šolto upíral zpoza monoklu zdravé oko.

Zastavili se pár metrů ode mě. Žena opět luskla prsty a k mému mírnému údivu se dlaždice, na nichž stáli, pomalu vznesly do vzduchu. Uvěznění šotci pod kameny sem tam hekli, když zvedali svůj náklad, ale jinak to byla docela hladká jízda. Žádné zadrhávání a kývání. Dlaždice se za chvíli zastavily a mágové se mi dívali přímo do očí. Vyrovnaně jsem jejich pohled opětoval.

„Tak už ses probral, co?“ ozvala se žena. Hlas měla jako skleněné střepy v kbelíku s ledem.* „No dobře. Tak bys nám možná mohl pomoci. Za prvé, tvoje jméno. Nebudu marnit čas tím, že bych ti říkala Bodmine; prověřili jsme záznamy a víme, že je to falešná totožnost. Jediný džin toho jména zahynul za třicetileté války.“

Beze slova jsem pokrčil rameny.

„Chceme vědět, jak se jmenuješ, s jakým úmyslem jsi přišel do obchodu pana Pinna a všechno, co víš o Amuletu Samarkandu. A především nás zajímá totožnost tvého pána.“

Odhodil jsem si vlasy z čela a přihladil je dlaní. Znuděně jsem se rozhlížel kolem.

Žena nedala najevo hněv ani netrpělivost; její tón zůstal klidný.

„Budeš se chovat rozumně?“ zeptala se. „Prozradíš nám to buď hned, nebo později. To závisí jen a jen na tobě. Pan Pinn

* Nečekaně ostrý. A studený. Nikdo nemůže tvrdit, že se vám nesnažím věci vysvětlit.

mimochodem nevěří, že budeš rozumný. Proto přišel se mnou. Chce vidět, jak trpíš.“

Laškovně jsem na potlučeného Šolta mrkl. „No tak,“ pobídl jsem ho (veseleji, než jak jsem se cítil), „zkuste taky mrknout. Pro pohmožděné oko je to dobré cvičení.“ Kouzelník vycenil zuby, ale nepromluvil.

Žena mávla rukou a její dlaždice popojela dopředu. „Drzost ti nijak neprospěje, démone. Dovol, abych ti objasnila tvou situaci. Tohle je londýnský Tower, kam se dříve či později dostanou všichni nepřátelé státu, aby byli potrestáni. Ještě jsi o tomhle místě neslyšel? Už sto padesát let sem přicházejí lidé a duchové všeho druhu; nikdo z nich ještě toto místo neopustil bez našeho svolení. Tato cela je zajištěna třemi okruhy magických hradeb. V prostoru mezi nimi neustále hlídkují pluky bdělých horel a utukku. Ale už jen aby ses dostal k nim, musel by ses vyprostit z toho silového pole, což je nemožné. Nacházíš se v Prstenci utrpení. Pokud se ho dotkneš, roztrhá tvou esenci na kusy. A na můj pokyn“ – pronesla nějaké slovo a siločáry pole se zachvěly a zesílily – „se nepatrně zmenší. Nepochybně se také dokážeš zmenšit, takže zpočátku se vyhneš popáleninám a puchýřům. Ale Prstenec utrpení se může zmenšovat donekonečna – a ty ne.“

Mimoděk jsem mrknul na vedlejší podstavec, kde ležela hutná modrá kulička. Uvnitř té koule něco bylo. Pořád to tam ještě je. Svrášťovalo se to, dokud mu nedošlo místo. Bylo to jako dívat se na mrtvého pavouka na dně láhve z tmavého skla.

Žena sledovala můj pohled. „*Přesně tak*,“ řekla. „Nemusím k tomu nic dodávat, že ne?“

„Jestli *budu* mluvit,“ obrátil jsem se k ní, „co se se mnou stane? Co mi zaručí, že mě stejně nerozmačkáte napadrt?“

„Když budeš spolupracovat, necháme tě jít,“ odpověděla. „Není nám k ničemu zabíjet otroky.“

To bylo tak brutálně upřímné, že jsem jí málem uvěřil. Ale jen málem.

Než jsem stihl odpovědět, Šolto Pinn si sípavě odkašlal, aby upoutal její pozornost. Mluvil s obtížemi, jako by ho při každém slově bolela žebra. „Ten útok,“ zašeptal. „Odboj...“

„Aha, jistě.“ Žena se obrátila zpátky ke mně. „Získáš ještě větší naději na propuštění, pokud nám poskytneš informace o události, k níž došlo včera večer po tvém zajetí –“

„Moment,“ přerušil jsem ji. „Jak dlouho mě tady držíte?“

„Necelých čtyřadvacet hodin. Vyslechli bychom tě už včera, ale jak říkám, měli jsme jiné starosti... Stříbrnou síť jsme z tebe sňali teprve asi před půl hodinou. Udělalo na mě dojem, jak rychle ses zotavil.“

„To nestojí za řeč. Mám praxi.* Takže ta událost... Povězte mi, o co jde.“

„Došlo k útoku teroristů, kteří se hlásí k takzvanému Odboji. Tvrdí, že jim jsou odporné všechny druhy magie, ale bez ohledu na to mohou mít nějaké kontakty v kouzelnických kruzích. Třeba na džina, jako jsi ty, povolaného nepřátelským mágem. Možné to je.“

Zase ten Odboj. Simpkin o něm taky mluvil. Myslel si, že amulet ukradli oni. Ale za tou loupeží stál Lovelace – možná je i tohle jeho práce.

„Co se přesně stalo?“

„Elementární koule. Neúčinná akce, která pouze vyvolala zmatek.“

To na Lovelace nevypadalo. Považoval jsem ho spíš za typ, který se vyžívá v podlosti a intrikách. Takový ten chlápek, co vydává rozkazy k vraždění, zatímco ožďibuje obložené chlebičky na zahradní slavnosti. A jeho dopis Schylerovi taky naznačoval, že plánují něco většího.

Z úvah mě neomaleně vytrhlo chraptivé odfrknutí mého starého přítele Šolta.

„To stačí! Ten démon ti dobrovolně nic neprozradí, drahá Jessiko. Zmenši to pole. Jakmile se začne kroutit, rozváže se mu jazyk! Oba máme na práci lepší věci než celý den postávat v téhle cele.“

Ženina ústa, sevřená do tenké ostré čáry, se poprvé roztáhla v jakési parodii na úsměv. „Pan Pinn ztrácí trpělivost, démone,“

* To byla pravda. Do bezvědomí mě už posílali nejrůznější lidé v nejrůznějších dobách a na tak odlišných místech jako Persepolis, poušť Kalahari a Chesapeake Bay.

upozornila mě. „Je mu jedno, jestli budeš mluvit, chce především, abych uvedla do pohybu silové pole. Ale já se vždycky radši držím správného postupu. Vysvětlila jsem ti, co od tebe chceme – teď je na tobě, abys mluvil.“

Rozhostilo se ticho. Rád bych prohlásil, že bylo nabitě očekáváním. Rád bych řekl, že jsem sváděl boj se svým svědomím a váhal, zda mám prozradit všechno o Nathanielovi a svém poslání, rád bych vyprávěl o vlnách pochybností, které se dramaticky přelévaly po mé jemné tváři, zatímco moji věznitelé napjatě čekali, jak se rozhodnu. To bych moc rád, ale byla by to lež.* Takže to bylo spíš takové olovené, ponuré a nešťastné ticho, během kterého jsem se připravoval na bolest, o níž jsem věděl, že přijde.

Nic by mi neudělalo větší radost než do toho Nathaniela pořádně namočit. Vyklopil bych jim všechno: jméno, adresu, číslo bot – dokonce bych se pokusil odhadnout i délku kalhot, kdyby o ni měli zájem. Řekl bych jim taky o Lovelaceovi a Faquarlovovi a přesně označil místo, kde Amulet Samarkandu najdou. Zpíval bych jako kanárek – měl jsem toho na srdci spoustu. Jenže kdybych to udělal, odsoudil bych se k záhubě. Proč? Protože za a) bylo dost pravděpodobné, že mě stejně nechají rozmáčkнут těmi siločárami, a za b) i kdyby mě nechali jít, Nathaniel by pak přišel o život nebo se dostal do jiné šlamastyky a já bych skončil v tabatěrce na dně Temže. Jenom z pomýšlení na všechnu tu rozmarýnu se mi spouštěla rýma.†

Radši rychlý konec v prstenci než věčnost plná utrpení. Zamnul jsem si tedy půvabnou bradičku a čekal na nevyhnutelné.

Šolto zamručel a podíval se na ženu. Ta si poklepala na hodinky. „Čas vypršel,“ oznámila mi. „Takže?“

A právě v tu chvíli, jako v nějakém špatném románu, se stalo něco neuvěřitelného. Už už jsem se chystal k poslední salvě

* A já jsem, jak víte, úzkostlivě pravdomluvný.

† Přemýšliví jedinci by mohli v tuto chvíli namítnout, že jelikož amulet ukradl Lovelace a pracoval tedy proti vládě, mohlo by stát za pokus vylíčit jim jeho zločiny. Možná by pak Nathaniela a mě nechali jít z vděčnosti za prokázané služby. Pravda, jenomže jsem bohužel neměl tušení, kdo *ještě* je do Lovelaceova spiknutí zapletený, a jelikož Šolto Pinn s ním den předtím obědval, *jemu* se rozhodně věřit nedalo. Vzato kolem a kolem rizika pravdomluvnosti převyšovala potenciální zisk.

pohrdavých (leč vynalézavých!) urážek, když jsem v břiše ucítil známé bolestivé sevření. Stiskly mě tucty doruda rozžhavených kleští, tahaly za mou esenci...

Byl jsem povoláván!

Popravé za dobu, co jsme se znali, jsem byl klukovi vděčný. Takové skvělé načasování! Neskutečná náhoda! Teď jsem jim mohl zmizet před očima, nechat se přenést pryč, zatímco oni budou civět a naprázdno otvírat pusy jako párek zpitomělých ryb. Když sebou hodím, stihnu na ně před odchodem ještě udělat dlouhý nos.

Smutně jsem zavrtěl hlavou. „*Móóó* mě to mrzí.“ Usmál jsem se. „Strašně *rád* bych vám pomohl, opravdu. Ale už musím běžet. Možná si to věznění a mučení můžeme zase někdy zopáknout. S jednou malou obměnou. Já budu tam venku a v prstenci se budete krčit vy *dva*. Takže byste měl radši začít rychle hubnout, Šolto. A v mezičase se můžete třeba – au! – kousnout do zadku a – áááá!... Óóóó!“ Připouštím, že to nebyla moje nejúdernější poznámka, ale bolest povolávání se stávala nesnesitelnou. Zdála se mi horší než obvykle – pronikavější, nezdravější...

A taky to trvalo nějak dlouho.

Přestal jsem předstírat, že jsem nad věcí, a začal se na podstavci zoufale svíjet. Ať si s tím ten kluk pospíší. Co má sakra za problém? Copak neví, že tady chcípám? Ne že bych se mohl svíjet po libosti – siločáry prstence byly nepříjemně blízko.

Po dvou velice nepříjemných minutách mučivý tah povolávání zeslábl, odumřel a nechal mě na podstavci v nedůstojné póze – byl jsem stočený do klubíčka, hlavu jsem měl mezi koleny a zakrýval si ji rukama. Pomalu, zdřevěnělý prožitou bolestí, jsem zvedl hlavu a opatrně si odhrnul vlasy z očí.

Pořád jsem byl v prstenci. Ti dva mágové stáli na místech a šklebili se na mě přes bílé siločáry mého vězení.

Z toho se nedalo vyvázat se cít. Zachmuřeně, celý rozlámaný tisícem doznívajících bolístek, jsem se napřímil, postavil se a vyrovnaně čelil nevyhnutelnému. Šolto se pro sebe tiše pochechtával. „Teda za tohle bych klidně zaplatil vstupné, drahá Jessiko,“ prohlásil. „Jeho výraz byl prostě dokonalý.“

Žena přikývla. „Vynikající načasování,“ řekla. „Jsem ráda, že jsme tu byli, abychom si to vychutnali. Ještě jsi to nepochopil, ty tupý démone?“ Její dlaždice popojela blíž. „Říkala jsem ti přece, že z Prstence utrpení není možné uniknout, a to ani když jsi povolán. Tvoje esence je uzavřena uvnitř. Ani tvůj pán tě nedostane ven.“

„Ona si nějaký způsob najde,“ opáčil jsem a pak jsem se kousl do rtu, jako bych těch slov litoval.

„Ona?“ Žena přimhouřila oči. „Tvým pánem je žena?“

„Ten démon lže.“ Šolto Pinn zavrtěl hlavou. „Takový průhledný trik. Jessiko, už mě to unavuje, a navíc jdu pozdě na svou ranní masáž v Byzantských lázních. Touhle dobou jsem měl být dávno v sauně. Co kdybychom to stvoření nechali změkknout, aby si to v klidu o samotě rozmyslelo?“

„Obdivuhodný nápad, drahý Šolto.“ Pětkrát luskla nehty. Zabzučení, zachvění. Musím se zmenšit, a fofrem! Vložil jsem zbytky své energie do urychlené proměny, a zatímco se mihotavé siločáry stahovaly, vzal jsem na sebe jinou, menší podobu. Na podstavci se objevila elegantní kočka, nahrbená, hbitě uhýbající před stěnami, které se kolem ní svíraly.

Během pár vteřin se pole smrsklo asi tak na třetinu původní velikosti. Jeho smrtící energie mi hlasitě hučela v kočičích uších, ale pořád jsem si od stěn udržoval zdravý odstup. Žena luskla nehty a tempo zmenšování se výrazně zpomalilo.

„Fascinující...,“ prohodila k Šoltovi. „V kritické situaci se to promění v pouštní kočku. *Velmi* egyptské. Řekla bych, že tenhle má za sebou dlouhou kariéru.“ Pak se obrátila zpátky ke mně. „Pole se bude nadále stahovat, démone,“ řekla. „Občas rychle, občas pomalu. Nakonec se změní v jediný bod. Budeš pod neustálým dohledem, takže pokud se rozhodneš promluvit, stačí zavolat. Jinak sbohem.“

Kočka v odpověď zasyčela a prskla. Na nic pádnějšího jsem se v tu chvíli nevzmohl.

Dlaždice se odsunuly a klesly na původní místa. Šolto a ta kouzelnice se vydali zpátky k oblouku a za okamžik v něm zmizeli. Portál se uzavřel a stěna zůstala holá jako dřív. Orlí zobák a Býčí hlava se zase dali na pochod. Smrtící bílé linie bzučely, zářily a nenápadně se svíraly.

Kočka se stočila na vrcholku sloupu a ovinula kolem sebe ocas tak pevně, jak to jen šlo.

~ ~ ~

Během několika následujících hodin se moje situace plynule zhoršovala. Podoba kočky mi zpočátku sloužila dobře, ale pole se nakonec zmenšilo tak, že jsem měl uši až pod vousy a cítil jsem, jak se mi připaluje špička ocasu. Následovala dlouhá řada proměn. Věděl jsem, že mě pozorují, takže jsem se neuchýlil k nejjednoduššímu řešení a nezměnil se rovnou v blechu – v takovém případě by se pole začalo scvrkávat opravdu rychle, aby mě dostihlo. Místo toho jsem si prošel řadou chlupatých a šupinatých variací, pokaždé těsně předtím, než se ke mě jiskřící stěna vězení přiblížila. Zajíc, pak roztomilá opička, nenápadný hraboš... Kdybyste dali všechny moje podoby dohromady, získali byste docela dobře vybavený obchod s domácími mazlíčky, ale dvakrát slušivé to nebylo.

A ať jsem se snažil jak chtěl, nevymyslel jsem ani žádný proveditelný plán útěku. Mohl bych získat čas, kdybych té ženské naservíroval nějakou promyšlenou komplikovanou lež, jenže ona by brzo zjistila, že ji tahám za nos, a dorazila by mě o to rychleji. Takhle to nepůjde.

A co hůř, ten nemožný kluk se mě ještě dvakrát pokusil povolat. Nevzdával to bez boje; nejspíš myslel, že poprvé udělal nějakou chybu, a způsobil mi takové trable, že jsem se skoro rozhodl ho ze msty prásknout.

Skoro, ale ne úplně: bylo by hloupé hned propadat beznaději. Pořád existovala možnost, že se něco stane.

„Nebojoval jsi v Angkor Thomu?“ vyzvídal Býčí hlava, který se pořád snažil někam si mě zařadit.

„Cože?“ Právě jsem byl hraboš, a přestože jsem se snažil o blahosklonně přezíravý tón, takový hraboš zvládne maximálně pisklavou dotčenost.

„Vždyť víš, Khmerská říše. Já pracoval pro císařský mágy, když dobyli Thajsko. Neměl jsi s tím něco společného? S nějakými vzbouřenci?“

„Ne.“*

„Víš to určitě?“

„Jo! Jasně že to vím určitě. S někým si mě pleteš. Ale teď na to chvíli zapomeň. Hele...“ Hraboš ztlumil hlas do vemlouvavého šepotu a promluvil zpoza zvednuté tlapky. „Ty jsi očividně filuta, víš, jak to na světě chodí, makal jsi pro spoustu těch nejhorších říší. Koukni – já mám mocné přátele. Kdybys mě odsud dostal, zabili by tvýho pána a osvobodili tě ze zajetí.“

Kdyby měl Býcí hlava trochu víc mozkových buněk, přísahal bych, že se na mě dívá dost skepticky. Ale přesto jsem se snažil dál. „Jak dlouho už tady děláš dozorce?“ zeptal jsem se. „Padesát let? Sto? To přece není pro utukku žádný život, ne? Stejně dobře bys mohl trčet v nějakém podobném prstenci.“

Hlava se přiblížila k jiskřící stěně. Ovanula mě pára z nozder a na srsti mi ulpěly lepkavé kapičky. „*Jaký přátele?*“

„Ehm, jednoho márida – fakt velkého – a čtyři ifríty, hodně mocný, daleko silnější než já... Mohl by ses k nám přidat...“

Hlava se s pohrdavým odfrknutím stáhla. „Ty si snad myslíš, že jsem pitomec!“

„Ne, kdepak...“ Hraboš pokrčil rameny. „To si myslí támhle Orlí zobák. *On* tvrdil, že se k našemu plánu nepřipojíš. Ale jestli nemáš zájem...“ Hraboš hodil zadkem a pŕlskokem se k němu otočil zády.

„Cože?“ Býcí hlava si pospířil na druhou stranu podstavce; kopí držel těsně u koule. „Neopovažuj se ke mně obracet zády. Co ti Xerxes vykládal?“

„Hej!“ Orlí zobák se k nám hnál z druhého konce místnosti. „Slyšel sem svoje jméno. Přestaň se vybavovat s vězněm!“

* Což je náhodou pravda. Tohle bylo před plus minus osmi sty lety, a tou dobou jsem pobýval převážně v Severní Americe.

Býcí hlava po něm vrhl nenávistný pohled. „Já se můžu vybavovat, s kým chci. Takže ty si myslíš, že jsem pitomec, co? Ale já nejsem, jasný? Co to máte za plán?“

„Neříkej mu to, Xerxe!“ zašeptal jsem hlasitě. „Nic mu neprozrazuj.“

Orlí zobák chraplavě zaskřehotal. „Plán? O žádném plánu nic nevím. Ten vězeň lže, Baztuku. Co ti napovídal?“

„Všechno je v pořádku, Xerxe,“ zavolal jsem na něj vesele. „Nemluvil jsem... víš o čem.“

Býcí hlava se výhružně rozmáchl kopím. „Myslím, že tady bych měl klást otázky já, Xerxe!“ vybafnul. „Tak ty ses spolčil se zajatcem!“

„Ne, ty pitomče –“

„Tak já sem pitomec?“

A už byli v sobě: tlama proti zobáku, napjaté svaly a zježené peří, hulákali a mlátili se do hrudních štítů. Jo, jo. Doběhnout utukku byla vždycky hračka. V zápalu boje na mě úplně zapomněli, což mi vyhovovalo. Normálně by mě bavilo sledovat, jak si jdou po krku, ale v momentální situaci to byla jen slabá náplast na moje potíže.

Pole se zase nepohodlně zmenšilo, a tak jsem se ještě jednou přizpůsobil, tentokrát do podoby skarabea. Ne že by to mělo moc velký smysl, ale na čas to odvrátilo nevyhnutelné a aspoň jsem mohl pobíhat po sloupu a se vztekem, do něhož se mísilo něco jako zoufalství, mávat krovkami. Ztracený Nathaniel! Jestli se odsud někdy dostanu, pomstím se mu tak, že to vstoupí do legend a nočních můr jeho národa! Já, Bartimaeus, který rokoval se Šalamounem a Hiawathou, mám skončit jako brouk rozšlápnutý nepřítelem tak namyšleným, že se ani nenamáhá to sledovat! Ne! Pořád ještě si můžu najít způsob...

Běhal jsem sem a tam, pořád dokola, a usilovně přemýšlel...

Nemožné. Nebylo úniku. Smrt se pomalu, ale jistě blížila ze všech stran. Neuměl jsem si představit, jak by se to mohlo ještě zhoršit.

Oblak páry, zařvání, zběsilé rudé oko, které se ke mně sklonilo.

„Bartimaeus!“

Jo, *takhle* by se to teda zhoršit mohlo. Býčí hlava se přestal rvát. Konečně si vzpomněl, odkud mě zná. „Už vím, co jsi zač!“ zařval. „Poznal jsem tvůj hlas! Ano, jsi to ty – zhoubce mého lidu! Konečně. Na tuhle chvíli jsem čekal dvacet sedm století!“

Tak na něco takového se fakt těžko hledá odpověď’.

Utukku pozvedl stříbrné kopí a vydal vítězný válečný pokřik, kterým stvoření jeho druhu vždycky doprovázejí smrtící úder.

Já se spokojil se zavířením křídel. Víte, takovým tím zoufalým, ale vzdorným způsobem.

Nathaniel

23

Den, který se měl stát nejhorším dnem Nathanielova života, začal přesně tak, jak měl pokračovat. Přestože se vrátili z parlamentu dost pozdě, spánek mu připadal jako holá nemožnost. Mistrova poslední slova mu donekonečna zvučela v uších a vyvolávala v něm stále rostoucí nepokoj: „Každý, u koho se najde kradené zboží, bude podroben nejpřísnějšímu trestu...“ *Nejpřísnějšímu trestu...* A co je Amulet Samarkandu jiného než kradené zboží?

Pravda, na jedné straně si byl jistý, že Lovelace amulet uloupil jako první: Bartimaea na tu poslední výpravu poslal ve snaze získat důkaz. Ale na druhé straně to kradené zboží má teď on – nebo přesně řečeno Underwood. Kdyby Lovelace, policie nebo kdokoli jiný našel ten amulet v domě... nebo kdyby ho ve své sbírce objevil sám Underwood... Nathaniel nechtěl ani domyslet, jakou katastrofou by to mohlo skončit. Původně to měla být jenom obyčejná osobní pomsta, ale nyní se z toho vyklubal daleko nebezpečnější podnik. Teď už nestál jen proti Lovelaceovi, ale proti dlouhým chapadlům vlády. Slýchal vyprávět o skleněných hranolech rozvěšených na cimbuří londýnského Toweru, v nichž spočívaly ostatky zrádců. Představovaly velmi výmluvné varování. Nikdy není moudré vyvolávat hněv oficiálních míst.

V době, kdy nebe na obzoru začalo světlat přízračným oparem předcházejícím svítání, si už byl Nathaniel jistý jenom jednou věcí. Ať se džinovi podařilo opatřit důkazy, nebo ne, měl by se amuletu urychleně zbavit. Vráti ho Lovelaceovi a nějakým způsobem na něj upozorní úřady. Jenže k tomu potřeboval Bartimaea.

A ten k němu odmítal přijít.

Navzdory únavě, která mu pronikala až do morku kostí, provedl Nathaniel povolávací rituál toho rána třikrát, a třikrát se džin nedostavil. Při třetím pokusu už prakticky v panice vzlykal a chrlil slova bez ohledu na to, že by ho špatně vyslovená slabika mohla ohrozit. Pak dlouho čekal a prudce oddechoval s očima upřenýma na pentagram. *No tak pojd', no tak pojd'.*

Žádný dým, žádný zápach, žádný démon.

Nathaniel zaklel, zrušil povolávání, odkopl kalíšek kadidla na druhý konec místnosti a vrhl se na postel. Co se to děje? Jestli si Bartimaeus našel způsob, jak se vymanit z jeho moci... Ale to přece nejde – pokud Nathaniel věděl, ještě nikdy se to žádnému démonovi nepodařilo. Bezmocně bušil pěstí do pokrývek. Až se džin vrátí, tohle zdržování si odskáče – Nathaniel na něj pošle Rozeklané kyvadlo a bude se dívat, jak se ten mizera kroutí!

Jenomže co teď?

Má použít jasnovidecké zrcátko? Ne, radši až později: tři povolávání po sobě ho vyčerpala a nejdříve si musí odpočinout. Raději zajde do mistrovny knihovny. Nejlepší místo, kde může začít. Třeba existují nějaké jiné, pokročilejší způsoby povolávání, které by mohl vyzkoušet. Anebo najde informace o tricích, jaké džinové používají, aby se nemuseli vrátit.

Vstal a kopnutím přehrнул koberec přes křídové kruhy na podlaze. Teď nemá čas uklízet. Za pár hodin se musí sejít s mistrem, aby konečně vyzkoušel dlouho očekávané povolání šotčíka ropušího. Nathaniel zasténa zoufalstvím – to mu ještě scházelo! Šotčíka by dokázal povolat i ze spaní, ale mistr si dá určitě záležet, aby ho donutil několikrát zkontrolovat každou čáru a každé slovo, takže to bude trvat celé hodiny. Bez toho plýtvání energií by se klidně obešel. Mistr je takový hlupák!

Nathaniel vyrazil do knihovny. Po schodech z podkroví utíkal ze všech sil.

A srazil se s mistrem, který právě mířil nahoru.

Underwood zády dopadl na stěnu a chytil se za nejobjemnější část své vesty, která přišla do přímého kontaktu s jedním

Nathanielovým loktem. Vykřikl hněvem a uštědřil učnovi špatně mířený pohlavek.

„Uličníku! Mohl jsi mě zabít!“

„Pane! Moc se omlouvám, pane. Nečekal jsem –“

„Lítáš po schodech jako nějaký pohůnek, jako tupý plebejec! Mág se za všech okolností pohybuje důstojně a dokonale se ovládá. Na co si to hraješ?“

„Já se strašlivě omlouvám, pane...“ Nathaniel se už vzpamatoval z leknutí a mluvil pokorně. „Jenom jsem chtěl zaskočit do knihovny, abych si ověřil pár věcí, než začneme odpoledne s tím povoláváním. Mrzí mě, jestli jsem byl moc dychtivý.“

Ponížené chování zapůsobilo. Underwood sice pořád vztekla funěl, ale přestal se mračit. „No, pokud jsi měl dobrý úmysl, stěží ti to můžu dávat za vinu. Vlastně jsem ti šel oznámit, že dneska odpoledne to bohužel nestihneme. Došlo k závažné události a já musím –“ Odmlčel se, obočí se mu zavlnilo a stáhlo se v zachmuřeném výrazu. „Co to cítím?“

„Pane?“

„Ten zápach... To jde z tebe, hochu.“ Naklonil se blíž a hlasitě zavětril.

„J-já se omlouvám, pane. Zapomněl jsem se dneska ráno umýt. Paní Underwoodová se už o tom zmínila.“

„Nemluvím o tvém tělesném pachu, hochu, ačkoli ten je sám o sobě dost nepříjemný. Ne, spíš to připomíná... rozmarýnu... Ano! A vavřín... a třezalku...“ Najednou vytřeštil oči a zadíval se do pološera nad schody. „Jsi cítit směsí kadidla pro obecné povolávání!“

„Ne, pane –“

„Neopovažuj se mi odmlouvat, hochu! Jak je to možné...?“ Najednou mu v očích blýsklo podezření. „Johne Mandraku, chci vidět tvůj pokoj! Běž první.“

„Raději ne, pane – mám tam hrozný nepořádek, je mi to trapné...“

Mistr se napřímil, oči metaly blesky, sežehlé vousy se hrozivě ježily. Nathanielovi náhle připadal větší než dřív, ačkoli tomu možná napomáhala skutečnost, že stál o schod nad ním. Nathaniel si uvědomil, že bezděčně ustupuje a krčí se.

Underwood zašermoval prstem a ukázal nahoru. „Běž!“

Nezbývalo než poslechnout. Nathaniel mlčky stoupal ke své ložnici a kroky mistrových těžkých bot duněly těsně za ním. Jakmile otevřel dveře, do nosu ho uhodil nezaměnitelný zápach kadidla a svíčkového vosku. Zkroušeně ustoupil stranou, mistr se sehnul pod nízkým stropem a vstoupil do mansardy.

Underwood si několik vteřin pouze prohlížel scénu před sebou. Byl to usvědčující obrázek: převržený kalíšek, z něhož se na podlahu rozlévaly různobarevné pramínky kadidla; kolem stěn a na stole rozestavěno několik tuctů povolávacích svíček, z nichž se ještě kouřilo; dva tlusté spisy o magii, zcela nepochybně z Underwoodovy osobní knihovny, otevřené na posteli. Jediné, co zůstalo skryté, byly povolávací pentagramy pod kobercem. Nathaniela napadlo, že by se z toho možná ještě mohl vyvléknout.

„Můžu to vysvětlit, pane.“

Mistr neodpověděl. Popošel kupředu, odkopl špičkou boty cíp koberečku a odkryl tak okraj pentagramu s několika vnějšími runami. Sehnul se, vzal koberec do ruky a odhodil ho stranou, takže se objevil celý diagram. Chvilku značky zkoumal a pak se zamračeně a tázavě obrátil k učňovi.

„Poslouchám.“

Nathaniel polkl. Věděl, že ho žádná výmluva nezachrání, ale zkusit to musel. „Jenom jsem si procvičoval, jak se to dělá, pane,“ začal roztřeseným hlasem. „Abych to dostal do ruky. Samozřejmě jsem doopravdy nic *nepovolal*, pane. Neodvážil bych se...“

Zajíkl se a zmlkl. Mistr ukázal jednou rukou do středu většího pentagramů, kde Bartimaeus po svém prvním zjevení zanechal nápadnou spáleninu. Druhou rukou máchl k nesčetným ohořelým skvrnkám, jimiž poznamenal stěny výbuch Kružidlového hromoklínu. Nathanielovi poklesla ramena.

„Ehm...“

Chvilku to vypadalo, že se pan Underwood přestane ovládat. Na obličeji mu naskákaly zuřivé rudé skvrny a rychle udělal dva kroky Nathanielovým směrem, s rukou vztaženou k úderu. Nathaniel ucukl, ale rána nedopadla.

Ruka klesla. „Ne,“ řekl mistr a ztěžka oddechoval. „Musím si rozmyslet, jak s tebou naložím. Porušil jsi moje příkazy na sto různých způsobů a tím jsi ohrozil vlastní život i životy ostatních v tomto domě. Zahrával sis s magickými spisy, kterým nemáš sebemenší šanci porozumět – támhle vidím *Faustovo kompendium* a *Ptolemaiova ústa*! Povolal jsi, nebo ses pokusil povolat džina nejméně čtrnácté úrovně, a dokonce ses ho pokusil spoutat Adelbrandovým pentagramem, což je úkon, před kterým bych váhal i já! Skutečnost, že jsi bezpochyby neuspěl, tvůj zločin zdaleka neomlouvá. Kluku hloupý! Copak si nedokážeš představit, co ti takové stvoření může *udělat*, když se dopustiš sebenepatrnější chyby? Copak všechny moje lekce za celé ty roky nic neznamenaly? Už loni, když jsi mi svým zlostným, násilným činem zaměřeným proti hostům v mém domě málem zničil kariéru, jsem měl pochopit, že se ti nedá věřit. Kdybych se tě zbavil, dokud jsi byl ještě bezejmenný, nikdo by se nad tím nepozastavil! Ale teď, když máš jméno a objevíš se v příštím vydání Almanachu, to nepůjde tak snadno! Lidi se budou vyptávat, budu muset vyplnit formuláře, a jistě se najdou mnozí, kteří opět začnou pochybovat o mém úsudku. Ne, musím si rozmyslet, co s tebou, ačkoli mě svrbí ruka, abych okamžitě povolal Hanobitele a zanechal tě v jeho něžné péči.“

Na chvilku se zarazil, aby popadl dech. Nathaniel klesl na kraj postele, jako by z něj vyprchala všechna síla.

„Věř mi,“ pokračoval mistr, „že nepřipustím, aby se můj učedník takovým způsobem vzepřel mým příkazům! Kdybych teď nemusel spěchat na ministerstvo, vyřídil bych si to s tebou rovnou. Bohužel to bude muset počkat a ty do mého návratu neopustíš svůj pokoj. Ale nejdřív,“ – mistr přešel ke skříni a otevřel ji dokořán – „se musíme ujistit, že tu nemáš schovaná žádná další překvapení.“

Během následujících deseti minut Nathaniel seděl se skelným pohledem na posteli, zatímco mistr prohledával pokoj. Prohrabal skříň i prádelník a všechny Nathanielovy nepočtené svršky vyházel na podlahu. Objevil několik igelitových sáčků s kadidlem, malou zásobu barevných kříd a pár svazečků poznámek, které si Nathaniel dělal při svém tajném studiu. Nenašel jenom jasnovidecké zrcátko, bezpečně uložené v úkrytu pod trámy.

Pan Underwood posbíral kadidlo, knihy, křídý a poznámky. „Ty tvoje škrábanice si přečtu, až se vrátím z ministerstva,“ zabručel, „pro případ, že bych potřeboval podrobnější informace o tvých lumpárnách, než rozhodnu o trestu. Zatím zůstaneš tady a můžeš litovat, že sis svou ničemností zničil kariéru.“

Bez jediného dalšího slova se vyřítíl z ložnice a zamkl za sebou dveře.

Nathanielovo srdce bylo jako kámen padající na dno hluboké tmavé studny. Nehybně seděl na posteli a poslouchal, jak do střešního okénka buší déšť a jak dole v domě mistr vztekle přechází z místnosti do místnosti a praská dveřmi. Pak ho poslední vzdálené bouchnutí upozornilo, že pan Underwood odešel z domu.

~ ~ ~

Nevěděl, kolik času uplynulo, než ho ze zoufalství vytrhlo cvaknutí klíče v zámku. Srdce se mu sevřelo strachy. Mistr se přece ještě nemohl vrátit, nebo ano?

Ale dovnitř vešla paní Underwoodová s miskou rajske polévky na podnose. Odložila táč na stůl, zůstala stát a beze slova se na Nathaniela dívala. Nedokázal jí pohlédnout do očí.

„No,“ začala klidným hlasem, „doufám, že jsi na sebe pyšný. Podle toho, co říkal Arthur, jsi provedl něco velmi ošklivého.“

Pokud mistrův zuřivý výbuch Nathaniela pouze otupil, pár slov paní Underwoodové, prosycených tichým zklamáním, s ním otřásl do hloubi duše. Ztratil poslední zbytky sebeovládání. Zvedl k ní zrak a v koutcích očí ho začaly pálit slzy.

„Ach, Nath— Johne!“ Ještě nikdy ji neslyšel mluvit tak rozzlobeně. „Proč jsi byl tak *netrpělivý*? Slečna Lutyensová říkávala, že to je tvoje nejhorší vlastnost, a měla pravdu! Ted’ ses pokoušel běhat dřív, než ses naučil chodit, a já nevím, jestli ti to tvůj mistr někdy odpustí.“

„*Nikdy* mi neodpustí. Říkal to.“ Nathaniel mluvil slabým hlasem a snažil se zadržet slzy.

„Strašně se zlobí, Johne, a právem.“

„Řekl, ž-že jsem si zničil kariéru.“

„Nedivila bych se, kdyby sis přesně to zasloužil.“

„Paní Underwoodová!“

„Ale když k němu budeš upřímný a otevřeně přiznáš, co jsi provedl, máš možná naději, že tě vyslechne, až se vrátí. Nepatrnou naději.“

„Nebude mě poslouchat. Je strašně rozzlobený.“

Paní Underwoodová se posadila na postel vedle Nathaniela a objala ho kolem ramen. „Snad si nemyslíš, že jsi první učeň, který přecenil svoje síly? Často se to stává právě těm talentovaným. Arthur zuří, ale taky jsi na něj udělal dojem, to já poznám. Myslím, že by ses mu měl se vším svěřit, vydat se mu na milost. To se mu bude líbit.“

Nathaniel popotáhl. „Myslíte, paní Underwoodová?“ Svou poklidnou přítomností a selským rozumem jako obvykle pronikla za hradby, které si kolem sebe vystavěl, a ukonejšila jeho zraněnou pýchu. Možná má paní Underwoodová pravdu. Snad by se *měl* ke všemu přiznat...

„Já se ho taky pokusím přemluvit,“ slíbila paní Underwoodová. „I když si to vůbec nezasloužíš. Jen se podívej, jak to tady vypadá!“

„Hned to uklidím, paní Underwoodová.“ Už se necítil tak mizerně. Mohl by se mistrovi přiznat, svěřit se mu se svým podezřením ohledně Lovelace a amuletu. Bude to bolestivé, ale všechno se tím zjednoduší.

„Nejdřív si sněz polévku,“ nakázala mu a vstala. „A připrav si, co řekneš mistrovi, až se vrátí.“

„Proč musel pan Underwood na ministerstvo? Je přece neděle.“ Nathaniel už sbíral rozházené oblečení a cpal je zpátky do zásuvek.

„Nějaká naléhavá záležitost, broučku. V centru města chytili nepřátelského džina.“

Nathanielovi přejel mráz po zádech. „Džina?“

„Ano. Nic moc o tom nevím, ale zdá se, že se vydával za jednoho ze šotků pana Lovelace. Vloupal se do obchodu pana Pinna a způsobil tam hrozné škody. Ale poslali na něj ifrita a brzy ho dopadli. Ted' je u výsledku. Tvůj mistr si myslí, že mág, který džina poslal, by mohl mít něco společného s těmi krádežemi artefaktů, které ho poslední dobou tolik trápí – a možná i s Odbojem. Chce u toho výsledku být, aby měl informace z první ruky. Ale to není tvoje

starost, že ne, Johnne? Ty se musíš hlavně rozhodnout, co mistrovi řekneš. A pořádně vydrhnout podlahu.“

„Ano, paní Underwoodová.“

„Hodný chlapec. Za chvíli si přijdu pro ten podnos.“

Hned jak za ní zapadly dveře, se Nathaniel rozběhl k okénku, otevřel je a sáhl pod mokré studené tašky pro bronzový kotouč. Pak okno opět zavřel, aby dovnitř nepršelo. Kotouč byl studený a trvalo několik minut, než šotek zareagoval na stupňované pobídky a v zrcadle se pomalu objevila jeho tvářička.

„Jemináčku,“ zívá. „Dlouho sme se neviděli. Myslel sem, že na mě zapomněli. Už mě pustěj ven?“

„Ne.“ Nathaniel šel přímo k věci. „Bartimaeus. Najdi ho. Chci vidět, kde je a co dělá. Hned. Nebo ten kotouč zakopu do země.“

„Ale, ale, my sme se dneska špatně vyspinkali? Nebylo by jich, kdyby poprosili! No, zkusím to, ale už sem dostal lehčí úkoly, dokonce i vod nich...“ Nemluvně si dál něco brumlalo, tvářička se rozplynula, ale vzápětí se její obrysy opět objevily, jen slabě, jako zdálky. „Bartimaeus, říkaj? Z Uruku?“

„Ano! Kolik jich podle tebe je?“

„Divili by se, vašnosto. Tak si počkaj. Todle bude asi nějakej čásek trvat.“

Zrcátko zmatnělo. Nathaniel je odhodil na postel, pak si to rozmyslel a pečlivě je schoval pod matraci. Potom celý nervózní uklidil v pokoji a podlahu vydrhl tak důkladně, že všechny stopy pentagramů zmizely a dokonce i skvrnky od svíčkového vosku vypadaly lépe. Poskládal si oblečení a vrátil všechno na místo. Pak snědl polévku. Dávno mu vychladla.

Paní Underwoodová se vrátila pro ták a spokojeně se rozhlédla. „Dobrá práce, Johnne,“ pochválila ho. „Teď se trochu uprav, můžeš se přitom i umýt. Co to bylo?“

„Co, paní Underwoodová?“

„Zdalo se mi, že slyším někoho volat.“

Nathaniel to zaslechl taky. Tlumené „hej“ zpod matrace. „To bylo asi zdola,“ řekl mdle. „Neklepe někdo na dveře?“

„Myslíš? Asi bych se měla jít podívat.“ Trochu váhavě odešla a zamkla za sebou.

Nathaniel odhrnul matraci. „Tak co?“ vyštěkl.

Nemluvněcí obličejík měl pod očima tmavé kruhy a vypadal, že by potřeboval oholit. „No,“ řekl šotek, „dělal sem, co sem moh. Nic lepčího čekat nemůžou.“

„Ukaž mi to.“

„Tak se kouknou.“ Tvářička zmizela a vystřídal ji pohled na Londýn z ptačí perspektivy. Stříbrná stužka, která musela být Temže, se vinula mezi temnou změtí skladišť a doků. Celý výjev napůl zastíraly proudy deště, ale Nathaniel snadno rozeznal to, co se nacházelo uprostřed obrázku: mohutnou pevnost obehnanou nekonečnými pásy vysokých šedých hradeb. Úplně uprostřed stála vysoká hranatá věž, na níž vlála britská vlajka. Na nádvoří se hemžily černé policejní vozy a skupinky postaviček, které nebyly jenom lidské.

Nathaniel věděl, na co se dívá, ale odmítal tomu uvěřit. „A co to má společného s Bartimaem?“ vyštěkl.

Unavený šotek mluvil jen s námahou. „Je vevnitř, pokud můžu soudit. Chytil sem jeho stopu v centru, ale už byla slabá a vychladlá. Vedla sem a k londýnskému Toweru se já víc přiblížit nemůžu, jak dobře věděj. Je tam spousta vostrážitejch vočí. Dokonce i takhle na dálku mě hlídkový koule málem dostaly. Byla to makačka, to teda jo. Eště něco?“ dodal šotek, když Nathaniel stále mlčel. „Potřebuju si schrupnout.“

„Ne, ne, to je všechno.“

„První rozumná věc, co sem vod nich za celej den slyšel.“ Ale šotek s odchodem otálel. „Esli je Bartimaeus tam, tak má trable,“ podotkl daleko veselejším tónem. „Neposlali ho tam náhodou voni, že ne?“

Nathaniel neodpověděl.

„A jéje,“ řekl šotek. „Esli je to tak, počítám, že sou skoro ve stejný bryndě jako von, co? Nejspíš zrovna teďka prozrazuje jejich méno.“ Šotek vycenil drobné ostré zoubky v širokém úsměvu, posměšně zatroubil a zmizel.

Nathaniel zůstal nehybně sedět s kotoučem v rukou. V pokoji se zvolna šefilo.

Bartimaeus

24

Když postavíte skarabea velkého asi jako krabíčka od sirek proti čtyřmetrové obludě s býčí hlavou, která se rozhání stříbrným kopím, nemůžete čekat rovnocenný souboj, zvlášť když dotyčný brouk vězí v malém silovém poli, které spálí jeho esenci na škvarek, pokud se ho nedopatřením dotkne třeba jen tykadlem. Jasně, snažil jsem se to protahovat a vznášel se těsně nad vrcholkem podstavce s neurčitou nadějí, že bych mohl poodletět na druhou stranu, než špička kopí dopadne –, ale abych řekl pravdu, srdce jsem do toho nedával. Chystal se mě rozmáčknout buvol s IQ tykve, takže čím dřív to budeme mít za sebou, tím líp.

Proto mě kapánek překvapilo, když utukkův ječivý válečný pokřik uťal příkrý povel přesně ve chvíli, kdy se kopí snášelo na mou hlavu.

„Batzuku, dost!“

Houknul to Orlí zobák a v hlase mu bylo znát znepokojení.

Jakmile se nějaký utukku k něčemu rozhoupe, je pro něj hodně těžké změnit názor: Býčí hlava s obtížemi zadržel kopí, ale nechal je zvednuté nad podstavcem.

„Co zas, Xerxe?“ zabučel. „Nesnaž se mě připravit o mou pomstu. Dvacet sedm století chci dostat Bartimaea do své moci –“

„Takže to může ještě minutu počkat. Nikam ti neuteče. Poslouvej – neslyšíš nic?“

Baztuk naklonil hlavu ke straně. Přestal jsem uvnitř pole vířit křídly a taky se zaposlouchal. Tiché ťukání... tak tlumené, tak nenápadné, že se nedalo poznat, odkud přichází.

„To nic není. Venku se asi něco opravuje. Nebo lidi pochodují. To dělají pořád. A teď už buď zticha, Xerxe.“ Baztuk vážně neměl v úmyslu nad tím nějak hloubat.

„Nesmysl. Je to moc blízko.“ Peřina Xerxově chocholce se naježilo. Byl nervózní. „Nech Bartimaea být a pojď si to poslechnout. Chci zjistit, odkud to jde.“

Baztuk zaklel a oddusál od svého sloupu. Společně s Xerxem se pak ploužili po obvodu cely, tiskli uši na zeď a napomínali jeden druhého, ať tolik nedupají. A ťukání pokračovalo – tiché, nepravidelné, k zešílení neurčité.

„Nemůžu to najít.“ Baztuk zaryl špičku kopí do zdi. „Mohlo by to jít odkudkoli. Počkej chvíli...! Co když to dělá *on*...“ Vrhł po mně nenávislný pohled.

„Nevinen, vaše ctihodnosti,“ opáčil jsem.

„Nehloupni, Baztuku,“ pokáral ho Orlí zobák. „Pole mu přece brání používat magii pronikající ven. Tady se děje něco jiného. Asi bysme měli spustit poplach.“

„Ale vždyť se nic *nestalo*.“ Býčí hlava zpanikařil. „Potrestají nás! Aspoň mi nejdřív dovol zabít Bartimaea,“ škemral. „Tuhle příležitost nemůžu promarnit.“

„Myslím, že byste *měli* zavolat posily,“ radil jsem jim ochotně. „Určitě je to něco, co sami nezvládnete. Možná červotoč. Nebo dezorientovaný datel.“

Baztuk vyfoukl z nosu pěnu dobře metr do vzduchu. „Tohle je poslední kapka, Bartimae! Zemřeš!“ Zarazil se. „Ale když vo tom tak přemejšlím, *moh* by to bejt červotoč...“

„V baráku, co je celej z kamene,“ ušklíbl se Xerxes. „To teda těžko.“

„Aha, tak z tebe je najednou odborník?“ Rozpoutala se další hádka. Moji dva hlídači už byli zase v sobě, vytahovali se a hrozili, rozřhávání dobřela pitomostí toho druhého a mými pečlivě načasovanými poznámkami.

A mezitím tiché *ťuk, ťuk, ťuk* pokračovalo. Dávno jsem poznal, že se nese od jednoho kamene vysoko ve stěně nedaleko jediného okna cely. Zatímco jsem rozdmýčával hádku mezi utukku, jedním očkem jsem to místo sledoval a po pár minutách mě odměnil pohled

na nenápadný pramínek prachu, který se sypal ze spáry mezi dvěma kvádry. Vzápětí se objevila skulina, která se rychle zvětšovala, jak z ní něco malého, ostrého a černého vytlačovalo další prach a kusy malty.

Xerxes a Baztuk, kteří se během svého pošťuchování a nadávání přesouvali po místnosti, se bohužel zastavili zrovna poblíž té záhadné štěrbin. Nepotrvá dlouho, než si všimnou spirálek padajícího prachu, takže jsem se rozhodl vsadit všechno na poslední kartu.

„Hej, vy dva písكوžrouti!“ zakřičel jsem. „Měsíc svítí na mrtvoly vašich přátel. Šakalové si odnášejí domů jejich uťaté hlavy a dávají je na hraní svým mláďatům.“*

Jak jsem předpokládal, Baztuk okamžitě přestal tahat Xerxa za peří na boku a Xerxes vytáhl prsty z Baztukova nosu. Oba se pomalu obrátili ke mně a v očích měli vraždu. Zatím to šlo dobře. Odhadoval jsem, že potrvá zhruba třicet vteřin, než se objeví to, co se prokopávalo otvorem. Jestli se to zdrží, je po mně –, pokud mě nedorazí Baztuk s Xerxem, zlikviduje mě silové pole, které se teď smrškovalo na velikost zakrslého grepfruitu.

„Baztuku,“ pravil Xerxes zdvořile, „přenechám ti první ránu.“

„To je od tebe hezký, Xerxe,“ odvětil Baztuk. „Potom si můžeš rozsekát to, co z něj zbyde.“

Oba zvedli kopí a vykročili ke mně. Ťukání najednou ustalo a z díry ve zdi, která už byla docela velká, se vynořil lesklý zobák, ostrý jako dláto. Následovala ho chocholatá černočerná hlava s očkem jako korálek. Oko rychle zatěkalo kolem, přehlédlo situaci, a vzápětí se začal otvorem prodírat celý pták a kroutil se přitom nápadně neptačím způsobem.

* No, v překladu to samozřejmě trochu ztrácí šťávu. Hulákal jsem na ně jazykem starého Egypta, který oba dva znali a nenáviděli. Narážel jsem na dobu, kdy faraon poslal své armády hluboko do nitra asyrského území a způsobil tam všeobecný rozvrat. U džinů se považuje za nesmírně nezdvořilé připomínat ve vzájemných rozhovorech lidské války (v nichž jsme vždycky nuceni postavit se na jednu ze znesvářených stran). Připomínat utukku války, které *prohráli*, je nejen nezdvořilé, ale taky velice *nerozumné*.

S potřesením a poskočením se na okraji kamene zachytil obrovský černý havran. Když z díry vysoukal i ocasní pera, vynořil se za ním druhý zobák.

Tou dobou už oba utukku dorazili k mému podstavci. Baztuk se rozpřáhl.

Odkášlal jsem si. „Za tebou, kámo.“

„Na to ti neskočím, Bartimae!“ zařval Baztuk. Švihl paží dopředu a kopí začalo klesat. Cestu mu zkřížil černý blesk, popadl ratiště do zobáku, vznesl se a vytrhl je utukkovi z ruky. Baztuk vyjekl úžasem a obrátil se. Xerxes ho následoval.

Na jednom prázdném podstavci seděl havran a kopí držel elegantně v zobáku.

Baztuk k němu váhavě vykročil.

Havran se úmyslně pomalu a okázale zakousl do ocelové násady. Kopí se zlomilo vejpůl a oba kusy spadly na podlahu. Baztuk se na místě zastavil.

Dolů se snesl další havran a spočinul na vedlejším podstavci. Oba tiše seděli a pozorovali utukku nemrkajícíma očima.

Baztuk pohlédl na svého společníka. „Hele, Xerxe...?“

Orlí zobák varovně potřásl kopím. „Spust’ poplach, Baztuku,“ řekl. „Já si to s nima vyřídím.“ Pokrčil nohy v kolenou a vyskočil vysoko do vzduchu. Ozval se zvuk, jako když se trhá látka, a velká bílá křídla se otevřela. Mávl s nimi, pak znovu; stoupal výš a výš, skoro až ke stropu. Pera se ohnula a napjala. Vzápětí se utukku obrátil a začal střemhlav, s křídly staženými, klesat; v jedné ruce držel natažené kopí a řítil se dolů závratnou rychlostí.

Přímo na klidně vyčkávajícího havrana.

V Xerxových očích se objevil záblesk pochybností. Teď už byl skoro u havrana, a ten se pořád ještě nehýbal. Pochybnosti vystřídal náhlý strach. Křídla sebou zoufale trhla, jak se utukku snažil zabrzdit, vyhnout se srážce –

Havran otevřel zobák dokořán.

Xerxes zaječel.

Rozmazaný pohyb, klapnutí a polknutí. Na kameny kolem podstavce se zvolna snášelo několik peříček. Havran stále seděl se zasněným pohledem v očích. Xerxes byl pryč.

Baztuk se hnál k místu, kde se předtím na zdi objevil portál. Zároveň něco lovil z váčku u pasu. Druhý havran líně poskakoval z jednoho podstavce na druhý, až mu zahradil cestu. Baztuk po něm se zoufalým výkřikem hodil zbytek svého kopí, který předtím zvedl ze země. Ptáka minulo a hrotem se zarylo do boku podstavce. Havran lítostivě zavrtěl hlavou a roztáhl křídla. Baztuk konečně otevřel váček a vytáhl z něj bronzovou píšťalku. Přiložil si ji k tlamě –

Další nezřetelný pohyb, vír příliš rychlý, aby se dal sledovat. Musel jsem uznat, že Baztuk je mrštný; zahlédl jsem, jak sklopil hlavu a sklonil rohy k útoku – a pak ho vír pohltit. Když dovířil, byl pryč i Baztuk. Nezbylo z něj nic. Havran ležel na zemi a z jednoho křídla mu tekla zelená krev.

Skarabeus ve stříbrném poli rozčileně pobíhal sem a tam. „Super!“ zavolal jsem a snažil se, aby můj hlas nezněl moc tence a pisklavě. „Nevím sice, co jste zač, ale co kdybyste mě dostali z...“

Nedopověděl jsem. Pole působilo, že jsem nově příchozí viděl jen na první rovině, na níž dosud měli podobu havranů. Možná jim to došlo, protože mi náhle, na zlomek vteřiny, odhalili na první rovině svá pravá já. Byl to jen záblesk, ale stačilo to. Už jsem věděl, co jsou zač.

Brouk uvězněný v poli přiškrceně polkl.

„Aha,“ řekl jsem. „Nazdar.“

„Zdravím tě, Bartimae,“ odpověděl Faquarl.

„A Džábor je tu taky,“ dodal jsem. „To je od vás milé, že jste se zastavili.“

„Říkali jsme si, že se tu možná cítíš trochu osamělý, Bartimae.“ Bližší havran, ten s krvácejícím křídlem, se zamihotal a vzal na sebe podobu kuchaře. Měl ošklivou ránu na paži.

„Kdepak, hodně se mi tu věnovali.“

„To vidím.“ Kuchař popošel blíž a prohlédl si bílé pole. „Ale, ale, mám dojem, že tvoje situace je poněkud *tísnivá*.“

Nepřesvědčivě jsem se uchechl. „Teď bez legrace, starý kamaráde. Nevíš náhodou, jak mě odsud dostat? Už cítím, jak mě ta vlákna šimrají.“

Kuchař se pohladil po tučné bradě. „Těžká otázka. Ale jeden nápad bych měl.“

„Výborně!“

„Mohl by ses proměnit v blechu nebo nějakého podobného parazita. To by ti poskytlo dalších pár vzácných minut života, než bude tvoje esence zničena.“

„Díky, ano, to mi moc pomohlo.“ Ztěžka jsem lapal po dechu. Stěny pole se pořádně přiblížily. „Nebo bys mohl tu věc nějakým způsobem vypnout a osvobodit mě. Představ si moji vděčnost...“

Kuchař zvedl prst. „Napadlo mě ještě něco. Mohl bys nám prozradit, kam jsi schoval Amulet Samarkandu. Když budeš mluvit rychle, třeba nám zbude čas zničit to pole dřív, než tě rozdrť.“

„Když změníš pořadí, jsem přístupný dohodě.“

Kuchař si zhluboka povzdechl. „Tvoje situace ti podle mě nedovoluje –“ Odmlčel se, neboť k němu dolehl vzdálený kvílivý zvuk a zároveň se místnost zachvěla povědomými vibracemi.

„Otevírá se portál,“ vyhrkl jsem. „Támhle v té stěně.“

Faqual se obrátil na druhého havrana, který pořád seděl na podstavci a zkoumavě si prohlížel své drápy. „Džábore, byl bys tak laskav...?“ Havran vykročil do prostoru a cestou se proměnil ve vysokého muže s jasně červenou kůží a šakalí hlavou. Přešel přes místnost a postavil se proti zdi, jednu nohu vepředu, druhou vzadu, obě paže natažené před sebou.

Kuchař se otočil zpátky ke mně. „Takže, Bartimae...“

Začínaly se mi připalovat krovky. „Hele, zkrat’ to,“ vyzval jsem ho. „Oba víme, že jestli vám prozradím, kde amulet je, necháte mě tady umřít. A taky víme, že právě proto vám dám falešné informace, jen abych vás naštvál. Takže nic z toho, co řeknu, dokud jsem tady uvnitř, nemá žádnou cenu. A to znamená, že mě musíte pustit ven.“

Faqual podrážděně zaklepal prsty na hranu mého podstavce. „Nerad to přiznávám, ale něco na tom je.“

„A ten ječivý zvuk je nepochybně alarm,“ pokračoval jsem. „Ti mágové, co mě sem strčili, říkali něco o plucích horel a utukku. Pochybuju, že by je dokonce i Džábor dokázal sežrat všechny. Takže co kdybychom v tomhle rozhovoru pokračovali někde jinde?“

„Domluveno.“ Faqual přistrčil obličej těsně k poli, které teď bylo jen nepatrně větší než mandarinka. „Bez nás se z Toweru nikdy nedostaneš, Bartimae, takže se nesnaž o žádné triky. Musím tě varovat, že jsem na tuhle výpravu dostal dva rozkazy. Prvním bylo zjistit, kde se nachází amulet. Pokud to nepůjde, druhý rozkaz zní zlikvidovat tě. Nemusím ti asi vykládat, co z toho bych splnil raději.“

Odtáhl obličej. V tu chvíli se v zadní stěně otevřel známý ovál a rozšířil se do portálového oblouku. Z temnoty se začalo vynořovat několik postav: horly* s bledými obličejí, svírající ve vyzábělých pažích trojzubce a stříbrné sítě. Jakmile se jednou dostanou ven, ochranný štít kolem jejich těl jim zajistí nezranitelnost; při průchodu portálem však byly štíty slabé a jejich esence momentálně odhalené. Džábor toho plně využil a v rychlém sledu odpálil tři Detonace. Portál ozářily jasně zelené výbuchy. Horly se žalostně zhroutily k

* *Horla*: mocný poddruh džina. Lidské oči vidí horly jen jako stínové přízraky, které vyvolávají šílenství a choroby, pro ostatní džiny však vyzařují velmi nezdravou auru, která odsává naši esenci.

zemi, stále napůl v portálu a napůl venku. Ale za nimi se objevovaly další jednotky, rozvážně překračující padlé soudruhy. Džábor opět vypálil.

Faquarl mezitím nezahálel. Z kapsy pláště vytáhl kovový kroužek asi o velikosti náramku, upevněný na konci dlouhé kovové tyčky. Pochybovačně jsem si ho prohlížel.*

„Co čekáš, že s tím budu dělat?“ zeptal jsem se.

„Proskočíš tím, samozřejmě. Představ si, že jsi cvičený pes v cirkusu. Pro tebe to určitě nebude těžké, Bartimae, za ta léta jsi už dělal ledacos.“ Faquarl opatrně uchopil volný konec tyčky mezi palec a ukazovák a přitiskl kovový kroužek k povrchu pole. Siločáry se s hlasitým zasyčením rozdělily a obtekly okraje kruhu, takže prostor uvnitř zůstal volný.

„Lovelace ten kruh speciálně vyztužil, aby posílil magickou odolnost železa,“ vysvětlil Faquarl. „Ale nevydrží věčně, takže ti doporučuju skákat rychle.“ Měl pravdu. Okraje kruhu už začínaly pod vlivem pole bublat a rozpouštět se. Jako brouk jsem neměl moc velký manévrovací prostor, takže jsem sebral zbytek sil a opět se proměnil v mouchu. Bez dalších cavyků jsem obkroužil vnitřek pole, abych nabral rychlost, a proletěl napůl rozpuštěným kruhem ke svobodě.

„Bezva,“ prohlásil Faquarl. „Škoda že nemáme bubny a trumpety.“

Moucha přistála na podlaze a proměnila se ve velmi mrzutého sokola.

„Ujišťuju tě, že na můj vkus to bylo dramatický až dost,“ řekl jsem. „A co teď?“

Faquarl odhodil zbytky kroužku na podlahu. „No, raději bychom měli jít.“ Vzduchem proletěl trojzubec se stříbrnými hroty a zarachotil na dlaždicích mezi námi. U portálu, nyní napůl ucpaného bezvládnými těly horel, Džábor pomalu, ale vytrvale ustupoval. Nová vlna dozorců, převážně utukku, se posouvala za odolným kolektivním štítem, který odrážel Džáborovy stále slábnoucí

* Pro džiny je železo skoro stejně nepříjemné jako stříbro. Lidé ho používají k odvrácení našeho vlivu už po tisíciletí; dokonce i podkovy se považují za „šťastné“, protože jsou vyrobené ze železa.

Detonace a posílal je zpátky do místnosti. Nakonec se jedna horla vyprostila z portálu a s plně funkční zbrojí se začala plížit kolem okraje štítu. Džábor na ni vypálil: výbuch narazil do pavoučí hrudi a neškodně se do ní vstřebal. Horla se mrazivě usmála, vykročila a roztočila svou síť jako laso.

Fauarl se proměnil v havrana, s námahou se vznesl a ztěžka přitom mával zraněným křídlem. Můj sokol ho následoval ke škvíře mezi kameny. Síť prolétla těsně pode mnou; trojzubec se zabodl do zdi.

„Džábore!“ zavolal Fauarl. „Padáme!“

Mrkl jsem pod sebe: Džábor zápasil s horlou a jeho síly se zdály nevyčerpatelné. Dovnitř se však hrnuly další. Soustředil jsem se na co nejrychlejší let k otvoru. Fauarl už zmizel uvnitř; zatáhl jsem zobák a vletěl za ním. Za mnou se cela otrásla výbuchem obrovské síly a já uslyšel rozběsněné šakalí zavytí.

~ ~ ~

V úzkém, naprosto temném tunelu zněl Fauarlův hlas tlumeně a cize. „Už jsme skoro venku. Teď by bylo zdaleka nejvhodnější stát se havranem.“

„Proč?“

„Těch jsou venku tucty. Můžeme se vmísit do hejna a získat tak čas, až poletíme přes hradby.“

Přestože se mi hnusilo dát v čemkoli na Fauarlovu radu, neměl jsem tušení, čemu budeme venku čelit. Hlavní bylo frknout z Toweru. Frknutí jemu přijde na řadu později. Takže jsem se soustředil a změnil podobu.

„Proměnil ses?“

„Jo. Tohle tělo jsem sice ještě nikdy nezkoušel, ale nepřipadá mi to moc těžký.“

„Neslyšíš někde za námi Džábora?“

„Ne.“

„Však on dorazí. Poslouchej, východ je těsně přede mnou. Otvor zakrývá Zahalení, takže si ho nejspíš zatím nevšimli. Vyleť rychle a prudce klesni dolů. Pod sebou uvidíš kuchyňský dvorek, kam se

havrani slétají na zbytky; sejdeme se tam. A hlavně se chovej nenápadně.“

V tunelu se ozvalo zaškrabání a pak mě oslepilo světlo. Faquarl zmizel a přede mnou se pod clonou zahalujících vláken objevily obrysy otvoru. Poskakoval jsem dopředu, dokud jsem zobákem nenarazil na bariéru – zatlačil jsem do ní a vystrčil hlavu do chladného listopadového vzduchu.

Bez zastavování jsem vyrazil z díry a začal se snášet na dvorek pod sebou.

Při sestupu mi stačil jediný pohled, abych poznal, že zdaleka nejsem v bezpečí: vzdálené londýnské střechy bylo stěží vidět přes řady okrouhlých věžiček a prstence zdí. Na hradbách hlídkovali strážní a oblohu po náhodných trajektoriích protínaly pátrací koule. Už vyhlásili poplach. Odněkud z nesmírné výšky kvílela siréna a nedaleko odsud, na nejvnitřnějším nádvoří, se pluky policistů hnaly za nějakým neznámým cílem.

Přistál jsem na dvorku, který ležel kousek stranou a od všeobecného zmatku ho oddělovala hlavní věž. Kočičí hlavy dláždění pokrývaly mastné kůrky chleba, slupky od slaniny a hejno hladových krákajících havranů.

Jeden z nich se snesl vedle mě. „Ty jsi *idiot*, Bartimae.“

„Co je?“

„Máš úplně modrý zobák. Změň ho.“

No, havrana jsem dělal poprvé. A navíc jsem se musel proměnit potmě. Co čekal? Ale nebylo by chytré začít se teď a tady hádat. Upravil jsem si zobák.

„Tohle stejně prokouknou,“ zakrákal jsem. „Určitě tu jsou tisíce nejružnějších strážných.“

„To je fakt, ale my potřebujeme jen trochu času. Zatím nevědí, že jsme havrani, a když se budeme držet v hejnu, potrvá jim o pár vteřin déle, než si to prověří a najdou nás. Teď stačí, aby se hejno vzneslo...“

V jedné chvíli stovka havranů nevinně ohlodávala studené slupky ze slaniny, v míru se sebou i se světem. Vzápětí jim Faquarl ukázal na první rovině svou pravou podobu: jen na zlomek vteřiny, ale bohatě to stačilo. Čtyři havrani na místě zcepeněli, několik

dalších vyhodilo snídani a zbytek vyletěl z dvorku v poplašeném hejnu, které hlasitě krákal a škrábalo drápy do vzduchu. Faquarl a já jsme byli přímo uprostřed, ze všech sil jsme plácali křídly, kroužili a klesali společně s ostatními a zoufale se snažili nezůstat pozadu.

Vysoko nad plochou střechu mohutné věže, kde vlála velká vlajka a lidské stráže hleděly do dálky přes hladinu Temže, pak nízko dolů a přes šedivý dvůr na druhou stranu. Uprostřed přehlídkového nádvoří bylo nakresleno zhruba dvacet stálých pentagramů pro každodenní použití, a když jsem je míjel, zahlédl jsem, jak se v nich objevuje děsivá armáda duchů, povolávaná v tu chvíli jednotkou mágů v šedivých uniformách. Šlo o nepříliš silné demony, povětšinou vylepšené šotky*, ale v takovém množství by mohli nadělat problémy. Doufal jsem, že se hejno nerozhodne přistát tady.

Ale ptáci nejevili žádnou touhu zastavit se; strach je hnál ve vířících kruzích dál, přes opevnění Toweru. Několikrát se zdálo, že už už míří k vnějším hradbám, ale pokaždé se lekli a vrátili se. V jednu chvíli jsem byl v pokušení zkusit prorazit ven sám, ale odradil mě podivný modročerný strážný se čtyřma pavoučíma nohama, který se najednou zjevil na cimbuří.

Nelíbil se mi a po tom zajetí a nucených změnách podoby jsem byl moc unavený, abych riskoval střet s jeho schopnostmi, jejichž rozsah jsem nedokázal odhadnout.

Nakonec jsme se dostali na další nádvoří, ze tří stran lemované budovami a z té čtvrté příkrým zatravněným náspem, na kterém stála vysoká zeď. Havrani se snesli dolů, začali se hemžit kolem a bezcílně klovat do trávníku.

Faquarl dohopkal ke mně, jedno křídlo svěšené na prsou. Pořád mu krvácelo.

„Ti ptáci odsud neodletí,“ řekl jsem. „Dávají jim tu krmení.“

* Čím méně mocná bytost je, tím snáze a rychleji se povolává. Většina magických říší zaměstnává pár mágů, kteří mají za úkol povolat v případě potřeby co nejrychleji celé kohorty šotků. Jen největší impéria mají dost sil, aby sestavila armády ze silnějších duchů. Nejděsivější armádu, jaká byla kdy spatřena, dal dohromady faraon Thutmose III. v roce 1478 před Kristem. Zahrnovala legii ifritů a různorodý spolek vyšších džinů, z nichž nejpozoruhodnější byl samozřejmě... Ne, skromnost mi brání pokračovat.

Druhý havran přikývl. „Dostali nás tak daleko, jak to šlo, ale bude to stačit. Tohle jsou vnější hradby. Jakmile je překonáme, jsme v suchu.“

„Tak do toho.“

„Za chvíli. Potřebuju si odpočinout. A možná že Džábor –“

„Džábor je po smrti.“

„To ho neznáš, Bartimae.“ Faquarl se opatrně kloval do zraněného křídla a odtáhl jedno peříčko od sražené krve. „Musím si vydechnout. Ten utukku! Nikdy bych nevěřil, že je schopný takhle se bránit.“

„Šotci,“ sykl jsem. Klenutou bránou na druhém konci nádvoří se prohnala legie šotků a roztahovala se do rojnice, aby pečlivě prohlédla každou cihlu a kámen. Pořád nás ukrývalo hejno havranů, ale to dlouho nevydrží.

Faquarl vyplivl na trávu další peříčko, které se nakrátko proměnilo ve svíjející se proužek rosolu, než se rozpustilo. „Dobrá. Nahoru, přes hradby a pryč. Za žádných okolností se nezastavuj.“

Zdvořile jsem mávl křídlem. „Až po tobě.“

„Ne, ne, Bartimae – až po *tobě*.“ Havran si protáhl velký pařát s ostrými drápy. „*Pořád* budu těsně za tebou, takže zkus být prosím pro jednu originální a nepokoušej se o útěk.“

„Ty jsi fakt nechutně podezřívavý.“

Šotci se pomalu blížili; čenichali po zemi jako psi. Vzněl jsem se a tryskem vyrazil k hradbám. Když jsem se dostal nad ně, všiml jsem si strážného, který nahoře hlídkoval. Byl to malý foliot s pomačkaným bronzovým rohem připevněným ze strany k hlavě. Naneštěstí si mě všiml taky. Než jsem stihl zareagovat, přitiskl rty k náústku rohu a krátce pronikavě zatroubil, což spustilo sérii podobných zahoukání po celé délce hradby – vysoká i nízká, hlasitá i tlumená, ztracená v dálce. Je vymalováno: odhalili nás. Když jsem na strážného zvesela zamával pařátem, úžasem zapištěl, ztratil rovnováhu a pozadu spadl z hradby. Přenesl jsem se přes zeď a strmý val z černých kamenů a hlíny pod ní a zamířil od Toweru do centra.

Nesměl jsem plýtvat časem, nesměl jsem se ohlížet. Řítil jsem se plným tempem vpřed. Pode mnou ubíhala široká šedivá dopravní tepna plná vozů, pak jsem minul blok garáží s plochými střechami,

úzkou uličku, pár baráků krytých šindeli, ohyb Temže, dok a velké běhounové váhy na vykládku zboží, další uličku... Hej! Žádný problém, svým typickým stylem opět elegantně unikám před pronásledováním! Londýnský Tower už musí být dobře míli za mnou. Za chvíli budu moct...

Vzhlédl jsem a nechápavě zamrkal. Co je? Londýnský Tower se tyčil přímo přede mnou. Nad hlavní věží se řadily do formace jednotky létajících postav. Já jsem se vracel! Někde jsem musel úplně ztratit směr. Naprosto zmatený jsem obletěl nějaký komín a vyrazil opačným směrem. Za mnou se ozval Faquarlův hlas.

„Bartimae, zastav!“

„Tys je neviděl?“ houkl jsem na něj přes křídlo. „Za chvíli nás mají!“ Zvýšil jsem rychlost a nevšímal si Faquarlova naléhavého volání. Střechy se pode mnou míhaly, pak následovala špinavá hladina Temže, kterou jsem překonal v rekordním čase, a pak –

Londýnský Tower, stejně jako předtím. Létající postavy teď vyrazely všemi směry a každá skupinka se držela těsně za pátrací koulí. Jedna mířila ke mně. Všechny instinkty mě nabádaly, abych se obrátil a zdrhal, ale na to jsem byl moc zmatený. Přistál jsem na jedné střeše. O pár vteřin později se vedle mě objevil Faquarl, prudce oddechoval a vztekle nadával.

„Ty idiote! Teď jsme tam, kde jsme začali!“

Konečně mi to došlo. „Chceš říct, že –“

„Ten první Tower byl jen zrcadlová iluze. Mohli jsme proletět přímo skrz ni.* Lovelace mě před ní varoval – jenže ty jsi nepočkal a neposlouchal. K čertu s tím zraněným křídlem. A k čertu s tebou, Bartimae!“

Pluk létajících džinů právě překračoval vnější hradbu. Dětila nás od nich stěží jedna ulice. Faquarl se deprimované schoulil za komínem. „Nedokážeme jim uletět.“

Dostal jsem nápad. „Tak nepoletíme. Dole jsem zahlédl nějaké semaforey.“

* *Zrcadlová iluze*: mimořádně rafinované a složité kouzlo. Vytváří falešné obrazy rozměrných předmětů – například armády, hory nebo hradu. Jsou ploché a rozplynou se, když jimi procházíte. Zrcadlová iluze dokáže zmást i nejchytřejšího protivníka – jak jste právě viděli.

„No a co?“ Faquarla nějak opouštěla jeho vybraná zdvořilost.

„Svezeme se.“ Dal jsem si záležet, aby budova zůstala mezi mnou a pronásledovateli, a snesl jsem se ze střechy ke křižovatce, u níž právě stála na červenou šňůra aut. Přistál jsem na chodníku vedle posledního z vozů, Faquarl těsně za mnou.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Je čas se proměnit.“

„V co?“

„V něco, co má silné pařáty. Honem, už bude zelená.“ Než Faquarl stihl něco namítnout, seskočil jsem z chodníku a dohopkal pod nejbližší vůz. Nevšímal jsem si odporného zápachu benzínu a výfukového kouře ani prudkých otřesů, které zesílily, když neviditelný řidič přidal plyn. Bez lítosti jsem se rozloučil s havranem a vzal na sebe podobu styžského šotkovce, což je v zásadě jen spousta ostnů na kuličce pevného svalstva. Drápy a háčky se vymrštily a zabořily se do špinavého kovu na spodku vozu právě ve chvíli, kdy se auto pomalu rozjelo. Tiše jsem doufal, že to Faquarl nestihl, ale smůla: těsně vedle mě zachmuřeně visel mezi koly další šotkovec a nespouštěl ze mě oči.

Během cesty jsme toho moc nenamluvili. Motor byl moc hlučný. A kromě toho, styžské šotkovce proslavily spíš jejich zuby než jazyky.

~ ~ ~

O celou věčnost později auto konečně zastavilo. Řidič vystoupil a odešel. Ticho. Zasténal jsem, uvolnil složité úchyty, kterými jsem se držel podvozku, a ztěžka dopadl na asfalt, zdřevěnělý nevolností z jízdy a odérem techniky.* Faquarl na tom byl stejně. Bez řeči jsme se proměnili v párek postarších, trochu umolousaných koček, které se vybelhaly zpod vozu a přeběhly po trávníku k hustému křoví. Teprve tam jsme se uvolnili a vzali na sebe své nejoblíbenější podoby.

Kuchař se ztěžka posadil na pařez. „Tohle ti jednou oplatím, Bartimae,“ zasípal. „Takovou hrůzu jsem ještě nezažil.“

* Spousta moderních výrobků – syntetické plasty, kovové slitiny, vnitřky strojů a přístrojů – v sobě má tolik *lidského*, že tím naše esence trpí, pokud se k nim dostaneme moc blízko na moc dlouho. Nejspíš nějaký druh alergie.

Malý Egypt'an se ušklíbl. „Ale vyšlo to, ne? Jsme v bezpečí.“

„Jedním ostnem jsem prorazil benzinovou nádrž. Mám to svinstvo úplně všude. Určitě dostanu vyrážku a –“

„Přestaň fňukat.“ Zamžoural jsem skrz listí: vilová čtvrť, velké rodinné domy, spousta stromů. V dohledu nebyla živá duše, až na malou holčičku, která si hrála s tenisákem na příjezdové cestě u nejbližšího domku. „Jsme někde na předměstí,“ řekl jsem. „Na kraji Londýna, nebo ještě dál.“ Faquarl jenom zamručel. Nenápadně jsem po něm mrkl. Zase si prohlížel ránu, kterou mu způsobil Baztuk. Vypadala ošklivě. Bude asi dost oslabený.

„I s tím zraněním se ti víc než vyrovnám, Bartimae, takže pojď sem a sedni si,“ mávl na mě kuchař netrpělivě. „Musím ti povědět něco důležitého.“

Se svou obvyklou poslušností jsem se složil na zem do tureckého sedu, jako to dělával Ptolemaius. Ne moc blízko. Faquarl smrděl benzinem.

„Za prvé,“ začal, „já svou část dohody dodržel: i když mi to bylo velice proti mysli, zachránil jsem ti krk. Teď jsi na řadě ty. Kde je Amulet Samarkandu?“

Zaváhal jsem. Jenom představa tabatěrky na dně Temže mi zabránila prozradit mu Nathanielovo jméno a číslo domu. Pravda, vděčil jsem Faquarlovi za záchranu, ale vlastní zájem je na prvním místě.

„Podívej,“ začal jsem, „jsem ti vážně vděčný, že jsi mě odtamtud vytáhnul. Ale není pro mě snadné ti vyhovět. Můj pan –“

„Je mnohem méně mocný než ten můj.“ Faquarl se předklonil a dál naléhal: „Zkus vzít ten svůj tupý omezený rozumek do hrsti a chvilku *přemýšlet*, Bartimae. Lovelace si tolik přeje dostat ten amulet zpátky, že nařídil mně a Džáborovi, abychom se vloupali do nejlíp zabezpečené věznice *jeho vlastní* Vlády a zachránili krk takovému bezcennému otrokovi jako ty.“

„To ho chce asi fakt hodně,“ připustil jsem.

„Uvědom si, jak to bylo nebezpečné – pro nás i pro něj. Riskoval všechno. Už to by ti mohlo něco naznačit.“

„Na co ten amulet vlastně potřebuje?“ zeptal jsem se na rovinu.

„To ti prozradit nemůžu.“ Kuchař si zaťukal ze strany na nos a vědoucně se usmál. „Ale povím ti, že by bylo v tvém nejlepším zájmu, aby ses k nám připojil, Bartimae. Našeho pána čeká skvělá budoucnost, jestli víš, co tím myslím.“

Ušklíbl jsem se. „To říkají všichni mágové.“

„Budoucnost, která nastane *hodně brzo*. Je to otázka několika dní. A aby se mu to povedlo, nezbytně ten amulet potřebuje.“

„Možná, ale budeme se na tom úspěchu podílet i my? Takových slibů jsem už slyšel. Kouzelníci nás využívají, aby získali větší moc, a pak nás k sobě prostě připoutají ještě víc! Co z toho budeme mít my?“

„Mám svoje plány, Bartimae –“

„Jo, jasně, ty máme všichni. Kromě toho se tím nic nemění na faktu, že jsem vázán svým původním posláním. Čekal by mě tvrdý trest –“

„Tresty se dají *vydržet*!“ Faquarl se rozčileně pleskl do hlavy. „Moje esence se ještě pořád vzpamatovává z trestu, který mi Lovelace uštědřil, když jsi utekl s jeho amuletem. Po pravdě řečeno, naše existence – a svoje omluvy si strč za klobouk, Bartimae, vůbec o ně nestojím – naše existence na tomhle světě není nic jiného než série trestů! Nemění se nic kromě těch zatracených mágů, a jak nad jedním zaklapne víko rakve, vynoří se další, opráší naše jména a povolá nás znova. Oni pomíjejí, my zůstáváme.“

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že tenhle rozhovor jsme spolu už jednou vedli. Nebylo to ve Velkém Zimbabwe?“

Faquarlův zápal už pohasínal. Přikývl. „Možná. Ale cítím, že nadcházejí změny, a kdybys měl trochu rozumu, cítil bys to taky. Úpadek velké říše vždycky vyvolává neklid: lidové bouře, zuřivé boje mezi mágy, kterým luxus a moc zakalily mozek... Oba jsme to přece zažili už tolikrát. A tyhle časy nám nabízejí spoustu příležitostí k činu. Naši pánové jsou čím dál *línější*, Bartimae, a nechávají nám větší manévrovací prostor.“

„To sotva.“

„Lovelace je přesně ten typ. Ano, má velkou moc, ale nedává si pozor. Už od chvíle, kdy mě povolal poprvé, se užírá tím, jak je jeho postavení ve vládní hierarchii v podstatě bezvýznamné. Touží

napodobit velké mágy minulosti, ohromit svět svými činy. Proto útočí na drátky moci jako pes na plesnivou kost. V jednom kuse intrikuje a kuje pikle ve snaze získat výhodu nad svými protivníky, nedopřeje si oddechu. A rozhodně není sám. Mezi vládnoucími mágy je plno podobných, a někteří jsou ještě neopatrnější. Víš, jak to chodí: když mágové hrají vysokou hru, málokdy se dožívají vysokého věku. Dřív nebo později udělají chybu a poskytnou nám příležitost. Dřív nebo později přijde náš den.“

Kuchař pohlédl k nebi. „No, čas už pokročil,“ řekl. „Tohle je moje poslední nabídka. Doved’ mě k amuletu a já ti slibuju, že až si protrpíš svůj trest, Lovelace tě vezme k sobě. Tvůj pán, ať je to kdokoli, mu nemůže v ničem zabránit. A pak budeme partneři, Bartimae, ne nepřátelé. Byla by to příjemná změna, nemyslíš?“

„Úžasná,“ ujistil jsem ho.

„Nebo...“ Faquarl si položil ruce na kolena, jako by se chystal k útoku. „Nebo můžeš zemřít tady a teď, v tomhle obyčejném předměstském křoví. Dobře víš, že jsi mě ještě nikdy neporazil a zadek sis vždycky zachránil jen náhodou.* Tentokrát se ti to nepodaří.“

Zatímco jsem zvažoval tohle dost hrozné prohlášení a přemýšlel, jakou metodu útoku zvolit, něco nás vyrušilo. Zašustilo listí, cosi propadlo mezi větvemi a zlehka se nám to odrazilo k nohám. Tenisák. Faquarl vyskočil z pařezu a já se vymrštil na nohy – ale už jsme neměli čas se ukrýt. Někdo si razil cestu mezi keři.

Byla to ta holčička, kterou jsem předtím zahlédl u domu: asi šestiletá, pihovatá a rozcuchaná, oblečená v pytlovitém tričku, které jí sahalo až ke špinavým kolenům. Zadívala se na nás napůl fascinovaně a napůl polekaně.

Několik vteřin se nikdo nepohnul. Ona zírala na nás. My jsme zírali na ni. Potom promluvila.

„Smrdíte benzinem,“ prohlásila.

Neodpověděli jsme. Faquarl zvedl ruku, aby zahájil složité gesto. Vycítil jsem jeho úmysl a mírnou lítost.

* Náhodou, nebo, jak si myslím já, díky svému ostrovtipu. Ale musím přiznat, že přímý střet s Faquarlovou silou jsem zatím vždycky nějak odvrátil.

Proč jsem se v tu chvíli rozhodl jednat? Čistě z pudu sebezáchovy. Faquarl byl zrovna zaměstnaný něčím jiným, a to mi nabízelo výbornou šanci na útěk. A že jsem přitom náhodou zachránil i tu holku... no, to bylo jen spravedlivé. Ona mě na ten nápad vlastně přivedla.

Zapálil jsem si na konci prstu malou Jiskru a poslal ji na kuchaře.

Tiše to blaflo, jako když zapalujete plynový hořák, a Faquarl se změnil ve žlutooranžovou ohnivou kouli. Když se začal slepě potácet kolem a řvát vzteky, přičemž zapaloval listí kolem sebe, holčička vypískla a utekla. Správná reakce: udělal jsem totéž.*

A za několik okamžiků jsem už byl ve vzduchu a nejvyšší rychlostí jsem si to metelil směrem k Highgate a ke svému hloupému, nerozvážnému pánovi.

* Akorát bez toho pištění. Pochopitelně.

Nathaniel

26

S blížícím se večerem Nathanielem čím dál víc zmítaly obavy a strach. Přecházel po ložnici jako tygr v kleci a měl pocit, že nad ním sklaplo tisíc pastí. Jistě, dveře byly zamčené, takže nemohl fyzicky uniknout, ale to byl ten nejmenší problém.

Zrovna teď je jeho služebník Bartimaeus vězněn v Toweru a podstupuje nejhorší mučení, jaké si dokážou vládnoucí mágové vymyslet. Jestli skutečně způsobil masakr v centru Londýna, pak si takové zacházení zaslouží. Jenže Nathaniel je jeho pán. Nese odpovědnost za démonovy zločiny.

A to znamenalo, že se mágové začnou shánět i po něm.

Při mučení Bartimaeus na hrozbu Věčného uvěznění zapomene. Prozradí jim Nathanielovo jméno, přijde si pro něj policie. A potom...

Chlapec se zachvěl strachy, když si vzpomněl, jak potlučeně vypadal včera večer Šolto Pinn. Tohle si odskáče.

A i kdyby Bartimaeus nějakým zázrakem vydržel mlčet, je tu ještě Underwood. Mistr mu už pohrozil, že se ho zřekne – a možná bude i hůř. Stačí, aby si přečetl poznámky, které odnesl z Nathanielova pokoje, a ihned pochopí, co přesně jeho učeň povolal. A potom bude chtít slyšet všechno. Nathaniel se otrásl při představě, jaké přesvědčovací metody by mistr mohl použít.

Co může dělat? Paní Underwoodová mu jeden způsob poradila. Doporučila mu, ať prostě řekne pravdu. Jenomže když si Nathaniel představil, že by měl dát svá tajemství napospas mistrovým urážkám a posměškům, dělalo se mu špatně od žaludku.

Prozatím rozhodování odsunul stranou, povolal unaveného šotka a navzdory jeho námitkám ho poslal ještě jednou na obhlídku Toweru. Z bezpečné vzdálenosti pak s úžasem sledoval, jak rozběsněná horda démonů se zelenými křídly krouží nad pevností jako kobylky a pak se rázem rozlétává všemi směry po tmavnoucím nebi.

„To byla paráda,“ podotklo s gustem zrcátko. „Fakt třída. Těmdle džinům nejvyšší úrovně by se měl jeden radši vyhnout. Kdo ví?“ dodal šotek. „Třeba má někerej z nich namířino zrovna sem.“

„Najdi Underwooda,“ vyštěkl Nathaniel. „Kde je a co dělá?“

„Ale ale, nejsme my najednou nějaká netýkavka? Tak se na to mrknem..., Arthur Underwood... Kdepak, směla. Je taky v Toweru. Nedostanu se tam. Ale můžeme hádat, ne?“ Šotek se uchechl. „Nejspíš má zrovna teďka pokec s kámošem Bartimaem.“

Další sledování Toweru bylo zjevně zbytečné. Nathaniel hodil zrcátko pod postel. Nebylo to k ničemu. Bude muset všechno přiznat. A bude to muset přiznat svému mistrovi – mágovi, k němuž necítí žádnou úctu, mágovi, který ho nedokázal ochránit a který se před Lovelacem krčil a podlézal mu. Nathaniel si dokázal živě představit, jak se Underwoodová zuřivost projeví – úsměšky, pošklebováním a obavami o vlastní ubohou pověst... A pokud jde o to, co se stane pak...

Zhruba o hodinu později zaslechl, jak dole bouchly hlavní dveře. Strnul a natahoval uši, zda na schodech nezačuní mistrův obávaný krok, ale dlouho nikdo nepřicházel. A když se klíč v zámku konečně otočil, Nathaniel podle tichého sípavého oddechování neomylně poznal paní Underwoodovou. Nesla mu malý podnos se svačinou – sklenici mléka a trochu okoralý sendvič s rajčetem a okurkou.

„Promiň, že jdu tak pozdě, Johne,“ omlouvala se. „Jídlo jsem ti nachystala už dávno, jenže tvůj mistr přišel domů dřív, než jsem ti to stihla přinést.“ Zhluboka se nadechla. „Nemůžu se tady zdržet. Dole je trochu rozruch.“

„Co... co se děje, paní Underwoodová?“

„Sněž si sendvič jako hodný chlapec. Vypadá to, že ho potřebuješ – jsi nějaký pobledlý. Mistr si tě určitě už brzy zavolá.“

„Ale neříkal něco o –“

„Proboha, Johnne! Copak se nikdy nepřestaneš vyptávat? Říkal toho spoustu, ale teď nemám čas si s tebou povídat. Dole se mi vaří voda a musím mu rychle přichystat něco k jídlu. Sněz ten sendvič, drahoušku.“

„Je mistr –“

„Zamknul se v pracovně a nakázal, že ho nikdo nesmí rušit. Kromě jídla, samozřejmě. Nastala nějaká mimořádná situace.“

Mimořádná situace... V tu chvíli se Nathaniel rozhodl. Paní Underwoodová je jediný člověk, kterému může věřit, jediný člověk, kterému na něm skutečně záleží. Poví jí všechno o amuletu i o Lovelaceovi. Ona mu pomůže s Underwoodem i s policií, pokud to bude nutné. Nevěděl sice jak, ale paní Underwoodová dá určitě všechno zase do pořádku.

„Paní Underwoodová –“

Mávnutím ruky ho zarazila. „Teď ne, Johnne. Nemám čas.“

„Ale paní Underwoodová, já vám opravdu potřebuju –“

„Už ani slovo! Musím jít.“

A s posledním uspěchaným úsměvem odešla. Dveře zapadly. Klíč se otočil. Nathaniel za ní mlčky hleděl. Chvíli mu bylo do pláče, ale pak se v něm opět vzedmul hněv. Copak je nějaké zlobivé dítě, aby ho nechali zamčeného v pokoji, zatímco se rozhoduje o jeho potrestání? Ne. Je mág! Nepřipustí, aby ho takhle přehlíželi!

Všechno jeho vybavení odnesl Underwood. Nezůstalo mu nic kromě jasnovideckého zrcátka – a to se dokázalo pouze dívat. Ale i pouhým sledováním situace by mohl získat informace. A informace znamenají moc.

Nathaniel kousl do oschlého sendviče a okamžitě toho zalitoval. Odstrčil podnos, přešel k oknu a zadíval se na mihotavou žlutou pokrývku londýnských světel, která se táhla do dálky pod večerním nebem. Kdyby Bartimaeus zmínil jeho jméno, Underwood nebo policie by ho touhle dobou jistě už zadrželi. To bylo divné. A ta mimořádná situace – souvisí s Bartimaem, nebo ne?

Underwood seděl v pracovně a nepochybně někam telefonoval. Řešení bylo prosté: trocha špehování tu záležitost rychle objasní.

Nathaniel znovu vytáhl zrcátko. „Můj mistr je v pracovně. Běž k němu co nejbliž, abych všechno viděl, a hlavně poslouchej a všechno, co řekne, mi přesně převyprávěj.“

„Takže tady chce někdo zase je slídit? Pardon, vašnosto, už mlčím. Do jejich morálky mi nic nejni. Jdeme na to...“

Střed kotouče se vyjasnil a objevil se v něm zřetelný obraz mistrovy pracovny. Underwood seděl předkloněný v kožené polstrované židli, oběma lokty se opíral o stůl. V jedné ruce svíral telefonní sluchátko; druhou při řeči prudce gestikuloval. Šotek se přiblížil a rozrušení, které se Underwoodovi zračilo v obličeji, bylo nyní zcela zřejmé. Očividně do telefonu křičel.

Nathaniel zatřákl na zrcátko. „Co říká?“

Šotek s přenosem začal v půlce věty. Zvuk, který k Nathanielovi doléhal, se sice trochu opožďoval za pohybem Underwoodových rtů, ale dalo se poznat, že démonek cituje přesně „...vykládáte? Všichni tři unikli? A nechali za sebou tucty mrtvých a zraněných? To je neslýchané! Whitwellová a Duvall se z toho budou zodpovídat. Ano, samozřejmě že mě to rozčílilo, Grigori. Znamená to velkou ránu pro moje vyšetřování. Chtěl jsem toho démona vyslechnout sám. Ano, já. Protože pevně věřím, že měl něco společného s těmi krádežemi magických předmětů, a tohle byl prostě ten nejdrzejší kousek! Každý ví, že nejlepší artefakty se dají sehnat u Pinna, určitě je chtěl ukrást... Jistě, samozřejmě by to znamenalo, že v tom má prsty někdo z mágů... Ano, já vím, že je to nepravděpodobné... I tak to byla jedna z mých nejlepších stop... *Jediná* stopa, abych byl upřímný, ale co čekáte, když mám tak omezený rozpočet? Zjistili aspoň jejich totožnost? Ani to ne? Tak tohle Jessice šeredně pošramotí reputaci – to je jediná dobrá stránka celé té nešťastné záležitosti... Ano – nejspíš ano. A poslouchejte, Grigori, jestli mohu na chvíli změnit téma, rád bych vás požádal o váš názor na jeden trochu osobnější problém...“

V tu chvíli šotek s přenosem skončil, ačkoli Underwood zjevně stále mluvil, s ústy těsně u mluvítka. Nathaniel použil na zrcátko vylepšující Šok, po němž se objevila šotkova tvářička.

„Hej, to nemuselo bejt!“

„Zvuk, kde je zvuk?“

„Kouknou, von šeptá, jasný? Neslyším ani slovo. A lízt k němu blíž nejni moc bezpečný.“

„Chci to slyšet.“

„Poslouchaj, šéfiku, vědej přece, že existují bezpečnostní meze. Mágové mívají vosobní senzory, a dokonce i *tendle* chlápek –“

Nathaniela samým napětím bolel obličej, jako by měl prasknout. Hodil opatrnost za hlavu. „*Udělej to*. A ať to nemusím opakovat.“

Šotek neodpověděl. Underwoodův obličej se objevil znovu, tak blízko, že skoro zaplnil střed zrcátka. Každý z chloupků, které mu v chomáčcích trčely z nosu, byl jasně viditelný. Kouzelník do telefonu přikyvoval. „Souhlasím. Asi by mi to *mělo* lichotit... Ano, když se na to dívám takhle, ten chlapec je *skutečně* důkazem mé usilovné práce a inspirujícího vlivu. *To můj* bývalý mistr –“

Náhle se odmlčel a prudce se zachvěl, jako by se ho dotklo něco studeného. „Promiňte, Grigori. Jenom se mi zdálo –“ Nathaniel si všiml, že mistr podezřívavě přimhouřil oči a obočí mu prudce vyletělo vzhůru. V tu chvíli se obraz rozmazal, jako by šotek spěšně couval na druhý konec místnosti. Underwood hlasitě vyslovil nějakou slabiku a šotek se ji pokusil zopakovat, ale v půlce zmlkl, vypnutý jako rádio. Obraz se neztratil, ale podivně se třásl.

Nathaniel nedokázal potlačit zájknutí. „Šotku, co se stalo?“

Nic. Šotek mlčel.

„Přikazuju ti opustit pracovnu a vrátit se ke mně.“ Žádná odpověď.

Výjev, který se v kotouči objevil, ho příliš neuklidnil. Obraz byl sice roztřesený, ale Nathaniel viděl, jak Underwood odkládá telefon, pomalu vstává, obchází stůl a přitom se neustále rozhlíží – nahoru, dolů, kolem sebe – jako by hledal něco, o čem věděl, že tam je. Obraz se rozklepal ještě víc: zdálo se, že šotek se zoufale pokouší o únik, ale marně. Nathaniel propadl panice a použil na kotouč několik uspěchaných Šoků. Bez úspěchu. Šotek byl zmrazený; nedokázal se pohnout ani promluvit.

Underwood přešel ke skřínce v zadní části pracovny, chvíli se v ní přehraboval a vytáhl kovový válec. Když s ním zatřásl, ze čtyř dírek na horním konci se vyřinul bílý prášek a rychle se rozšířil po místnosti. Ať už měl sloužit k čemukoli, účinek byl okamžitý.

Underwood sebou trhl a zadíval se nahoru – přímo na Nathaniela. Působilo to, jako by se kotouč proměnil v okno a mág hleděl rovnou skrz něj. Nathaniel se lekl, že ho mistr skutečně vidí, pak si však uvědomil, že prášek odhalil pouze šotka zavěšeného u stropu.

Nathaniel ztuhlý hrůzou sledoval, jak se mistr sklání ke koberci a tahá za smyčku upevněnou na okraji. Velký čtvercový díl koberce se odsunul stranou a pod ním se objevily dva namalované pentagramy. Underwood se postavil do menšího z nich a ani na vteřinu přitom neodtrhl pohled od znehybnělého šotka. Začal odříkávat zaklínadlo a během několika vteřin se ve větším kruhu objevilo vysoké mlžnaté zjevení. Přízrak se uklonil a zmizel. K Nathanielovu úžasu se obrys Underwoodová těla náhle zachvěl a jakoby z něj sklouzl. Mistr stál i nadále v pentagramu, ale jeho druhé já, přízračné a průsvitné, stálo vedle něj.

Přízračná podoba se vznesla do výše, vykopla nohama a plula vzduchem kupředu – přímo k místu, odkud bezmocný šotek stále přenášel dění v pracovně. Nathaniel hulákal povely a zuřivě zrcátkem třásl, ale nemohl udělat nic, co by mistra, který se k němu zvolna blížil, zastavilo. Blíž, ještě blíž... Přízračné obočí se chmuřilo, lesklé oči se ani na chvíli neodvrátily. Ted' se Underwoodová podoba roztáhla a zaplnila kotouč – vypadalo to, jako by měla projít přímo skrz něj...

A potom nic. V zrcátku se opět objevila pracovna, kde Underwoodovo fyzické tělo nehybně stálo v pentagramu.

Navzdory panice teď už Nathaniel věděl až příliš dobře, o co jde. Když Underwood odhalil špeha a důkladně ho zmrazil, rozhodl se sledovat šotkovo astrální pouto ke zdroji, aby zjistil totožnost nepřátelského kouzelníka. Takové zdroje se mohly nacházet i mnoho mil daleko; mistr možná předpokládá, že ho v džinem řízené podobě čeká dlouhá pouť. Jestli ano, bude se divit.

Chlapec si příliš pozdě uvědomil, co měl udělat. Okno! Kdyby dokázal vyhodit zrcátko na ulici, možná by mistr neuhodl...

Stihl udělat jen dva kroky směrem k oknu, když se z dřevěné podlahy nehlučně vynořila přízračná hlava Arthura Underwooda. Byla průsvitná a nazelenale světélkovala; špička popáleného plnovousu mizela pod podlahou. Hlava se pomaličku otáčela o

devadesát stupňů, než její pohled konečně dopadl na Nathaniela, který nad ní stál s jasnovideckým zrcátkem v rukou.

V tu chvíli se v mistrově obličeji objevil výraz, jaký u něj Nathaniel ještě nikdy nespatrił. Nebyla to dobře známá netrpělivost či pohrdání, které doprovázely celé Nathanielovo studium. Nebyla to ani zuřivost, jakou mistr projevoval ráno, když prohledával Nathanielův pokoj. Ne. Nejprve se mu na tváři odrazil hluboký šok, který vystřídal výbuch takové zášti, že se Nathanielovi podlomila kolena. Kotouč mu vypadl z rukou. Musel se opřít o zeď; pokusil se promluvit, ale nepodařilo se mu to.

Prízračná hlava na něj upřeně hleděla ze středu místnosti.

Nathaniel její pohled opětoval, neschopný odvrátit zrak. Potom se z převráceného zrcátka ozval Underwoodův hlas – zdušený a vzdálený, možná proto, že promlouvalo fyzické tělo v místnosti o několik pater níž. „Zrádče...“

Nathaniel otevřel ústa, ale vydralo se mu z nich jen přiškrcené vyjeknutí.

Hlas promluvil znovu. „Bídáku! Tys mě zradil. Já ale zjistím, kdo tě navádí, abys mě špehoval.“

„Nikdo – nikdo mě...“ Nathaniel dokázal jenom šeptat.

„Připrav se! Přijdu si pro tebe.“

Hlas dozněl. Underwoodová hlava zajela ve spirále zpátky do podlahy. Nazelenalá zář zmizela z místnosti s ní. Nathaniel roztřesenými prsty zvedl kotouč a zadíval se do něj. Po několika vteřinách se obraz pracovny zamlžil, jak mistrova astrální podoba procházela skrz šotka zpátky a snášela se nad kobercem k místu, kde čekalo tělo. Jakmile se ocitla vedle něj, zaujala přesně stejný postoj a splynula s ním. Vzápětí byl Underwood zase sám sebou a přízrak se vynořil v druhém pentagramu. Underwood džina tlesknutím propustil, ten se uklonil a zmizel. Pak mistr vystoupil z kruhu a s rozzuřeným pohledem zmizel ze záběru ke dveřím pracovny.

V tu chvíli kouzlo poutající šotka skončilo a nemluvně se vrátilo na zrcadlovou plochu. Úlevou nafouklo tvářičky a hlasitě si oddechlo.

„Uf! Teda fakt jim musím říct, že *todle* mi vůbec neud'alo dobře,“ oznámilo. „Dyž ten hnusnej dědek prošel *skrz* mě a štrádoval

si to po mém poutu... Dělá se mi zle, jen si na to vzpomenu, fakt že jo!“

„Bud' zticha! Bud' zticha!“ Nathaniel, téměř nepříčetný děsem, se snažil přemýšlet.

„Hele, co kdyby nám voběma prokázali službu?“ navrhl šotek. „Už jim nezbejvá moc času. Tak co mě vosvobodit, než umřou? Tvrdnout v tom zrcátku je hrozná nuda; nemaj tušení, jak se tu jeden cejtí vosamělej. No tak, šéfiku. Co jim to udělá?“ Pokus o roztomilý dětský úsměv skončil v půli, když odhozené zrcátko narazilo do zdi. „Au! No, doufám, že si to, co jich čeká, vopravdu užijou!“

Nathaniel se rozběhl ke dveřím mansardy a zoufale zalomcoval klikou. Už slyšel, jak se na schodech rozléhají mistrovsky kroky.

„Je pěkně namíchnutej,“ informoval ho potěšeně šotek. „Jeho astrální podoba moji esenci skoro uvařila, když procházela kolem. Škoda že ležim ksichtem k zemi – moc rád bych viděl, co se stane, až sem dorazí.“

Nathaniel se vrhl k šatníku a začal do něj vší silou strkat ve snaze zabarikádovat dveře. Skříň však byla příliš těžká a on s ní nedokázal pohnout. Přerývaně oddechoval.

„Copak se děje?“ popichoval ho šotek. „Voni sou teď přece velkej mág. Zavolaj si něco, co by jim zachránilo kůži. Třeba ifríta – ten by měl na tu fachu stačit. A vůbec, co ten Bartimaeus, kterým sou tak posedlí? Kde se zašívá, dyž ho potřebujou?“

Nathaniel vzlykl, odklopýtal zpátky doprostřed pokoje a pomalu se obrátil ke dveřím.

„Hnusný, co?“ Šotkův hlas přetékal uspokojením. „Bejt takhle někomu vydanej na milost a nemilost. Aspoň viděj, jaký to je. Přiznaj si to, šéfiku – sou v tom sám. Nemaj nikoho, kdo by jim pomoh.“

Něco zaťukalo na střešní okénko.

Nathanielovi se leknutím málem zastavilo srdce, ale pak se tím směrem podíval: za sklem seděl holub s rozježeným peřím a naléhavě na něj gestikuloval oběma křídly. Nathaniel váhavě popošel blíž.

„Bartimae...?“

Holub několikrát ťukl zobákem do tabulky. Nathaniel zvedl ruku, aby odsunul západku –

V zámku zarachotil klíč. Dveře se rozletěly. Stál v nich Underwood s obličejem zrudlým námahou a lemovaným rozježenou bílou hřívou vlasů a vousů. Nathaniel svěsil ruku a otočil se k mistrovi. Holub za oknem zmizel.

Chvilku trvalo, než Underwood popadl dech. „Ty ničemo! Komu sloužíš? Kterému z mých nepřátel?“

Nathaniel cítil, že se třese po celém těle, ale donutil se stát naprosto nehybně a dívat se mistrovi do očí. „Nikomu, pane. Já –“

„Je to Duvall? Nebo Mortensen? Nebo Lovelace?“

Při tom posledním jméně Nathaniel ohrnul ret. „Nikdo, pane.“

„Kdo tě naučil vyrobit to zrcadlo? Kdo ti nařídil, abys mě špehoval?“

Navzdory strachu Nathanielovi zaplál v srdci hněv. Opovržlivě prohlásil: „Moje slovo vám nestačí? Už jsem vám to řekl. Pro nikoho nepracuju.“

„Dokonce i teď se držíš svých lží! No výborně! Naposledy se rozhlédni po tomhle pokoji. Už se sem nevrátíš. Půjdem do mé pracovny, kde se budeš těšit ze společnosti mých šotků, dokud ti nerozvážou jazyk. Jdeme!“

Nathaniel zaváhal, ale nedalo se nic dělat. Na rameno mu dopadla mistrova ruka a držela ho jako ve svěráku. Starý mág ho téměř násilím vyvlekl ze dveří a strkal ho po schodech dolů.

Na prvním odpočívadle se srazili s paní Underwoodovou, zadýchanou od spěchu. Když si všimla Nathanielova nešťastného postoje a zuřivosti v manželově obličejí, oči se jí rozšířily úlekem, ale neřekla nic.

„Arthure,“ vydechla, „máš tu návštěvu.“

„Teď ne. Tenhle kluk –“

„Říká, že jde o věc, která nestrpí odkladu.“

„Kdo? Kdo to říká?“

„Simon Lovelace, Arthure. Prakticky se sem vnučil.“

Underwood svažtil obočí. „Lovelace?“ zavrčel. „Co ten tady pohledává? A samozřejmě se objeví v tu nejnevhodnější chvíli. No dobrá, přijmu ho. A ty se okamžitě přestaň kroutit!“ Nathaniel sebou cukal, jako by se chtěl vytrhnout z mistrova sevření. „Ty, hochu, počkáš v komoře, dokud na tebe nebudu mít čas.“

„Pane –“

„Už ani slovo!“ Underwood začal Nathanielem smýkat přes odpočívadlo. „Marto, dej vařit vodu na čaj pro našeho hosta. Přijdu dolů za pár minut, jen co se trochu upravím.“

„Ano, Arthure.“

„Pane – prosím, poslouchejte! Je to důležité! V pracovně –“

„Ticho!“ Underwood otevřel úzká dvířka ve stěně a postrčil Nathaniela do malé studené místnosti plné starých složek a hromad úředních papírů. Bez ohlednutí za sebou zabouchl a otočil klíčem. Nathaniel bušil do dveří a zoufale za ním volal: „Pane! Pane!“ Nikdo neodpovídal. „Pane!“

„Jsi až příliš zdvořilý.“ Pode dveřmi prolezl velký brouk s mohutnými kusadly. „Osobně mi *pane* sice připadá až moc formální, ale je to daleko lepší než ‚odporný démone‘.“

„Bartimaeus!“ Nathaniel poděšeně ucouvl, když se brouk začal před jeho očima zvětšovat, měnit tvar... A najednou před ním stál chlapec s tmavou pletí, s rukama v bok a hlavou nakloněnou ke straně. Jako vždycky byla podoba dokonalá: vlasy při každém pohybu poletovaly, póry na pokožce se leskly – mezi tisícovkou pravých lidí by nikdo nepoznal, že je to jen imitace. Ale z něčeho – možná z těch něžných tmavých očí, které se na Nathaniela upíraly – číselá odlišnost, nepřirozenost. Nathaniel zamrkal, snažil se

vzpamatovat. Džin ho zaskočil stejně jako při jejich předchozím setkání.

Falešný chlapec si prohlédl holou podlahu a hromady haraburdí. „Někdo tady byl zlobivý kouzelníček, co?“ řekl suše. „Vypadá to, že tě Underwood konečně prokouknul. Že mu to ale trvalo!“

Nathaniel tu poznámku přešel bez povšimnutí. „Takže tam za oknem jsi to byl opravdu ty,“ začal. „Jak ses dostal –?“

„Komínem, jak jinak? A než na to přijde řeč, já *vím*, že jsi mě nepovolal, jenže věci se daly do pohybu moc rychle, abych mohl čekat. Ten amulet –“

Nathaniel náhle s hrůzou pochopil. „Ty! To ty jsi sem přivedl Lovelace!“

Chlapec se zatvářil překvapeně. „Cože?“

„Nelži mi, démon! Zradil jsi mě! Přivedls ho sem.“

„Lovelace?“ Zdálo se, že džinův zmatek je nepředstíraný. „Kde je?“

„Dole. Právě přišel.“

„Se mnou to nemá co dělat. Musel sis pustit pusu na špacír.“

„Já? To ty –“

„Já jsem nic neprozradil. Já musel myslet na jistou tabatěrku...“ Démon se zamračil a zdálo se, že přemýšlí. „I když musím připustit, že to je zajímavá shoda okolností.“

„Zajímavá?“ Nathaniel skoro nadsakoval rozčilením. „Tys ho sem přivedl, hlupáku! A teď rychle – přines ten amulet. Odneseš ho z pracovny, než ho Lovelace najde!“

Chlapec se nevesele zasmál. „Nemám šanci. Jestli je Lovelace tady, má kolem rozmístěný tucet pátracích koulí. Zaměří auru amuletu a vrhnou se na mě, jakmile vyletím z domu.“

Nathaniel se napřimil. Teď, když se vrátil jeho služebník, už nebyl tak bezmocný jako dřív. Pořád měl naději, že se mu podaří odvrátit katastrofu, pokud ovšem démon splní jeho příkaz. „Nařizuji ti uposlechnout!“ začal. „Jdiž do pracovny –“

„Hele, nech toho, Natoušku!“ Chlapec znuděně a pohrdavě mávl rukou. „Teď nestojíš v pentagramu. Nemůžeš mě donutit, abych splnil každou novou hloupost. A pokoušet se teď zdrhnout s

amuletem by byla osudová chyba, to mi věř. Jak je Underwood mocný?“

„Cože?“ zeptal se Nathaniel nechápavě.

„Jak je *mocný*? Jaké dosáhl úrovně? Podle rozměrů toho plnovousu hádám, že žádná hvězda nebude, ale můžu se plést. Jak moc je dobrý? Dokáže Lovelace porazit? O to jde.“

„Aha. Ne, pochybuju, že by to zvládl...“ Nathaniel sice mistra v akci nikdy neviděl, ale podle toho, jak v minulosti Lovelaceovi podlézal, dokázal výsledek možného střetu odhadnout celkem s jistotou. „Ty myslíš...“

„Zbývá ti jediná naděje – jestli Lovelace amulet najde, možná to bude chtít ututlat. Třeba se pokusí s Underwoodem dohodnout. Jestli ne –“

Nathaniela zamrazilo. „Nemyslíš snad, že by –?“

„Tý jo! V tom zmatku jsem ti skoro zapomněl říct, proč jsem přišel!“ Chlapec nasadil hluboký vemlouvavý hlas: „Bud’ zpraven o tom, že jsem věrně splnil svůj úkol. Špehoval jsem Lovelace. Odhalil jsem tajemství amuletu. Riskoval jsem pro tebe vše, ó můj pane. A dospěl jsem k závěru,“ – v tu chvíli džin přešel do svého normálního ironického tónu – „že jsi blbec. Nemáš ani páru, do čeho ses namočil. Ten amulet je tak mocný, že ho vlada desítky let schovávala – teda dokud ho Lovelace nenechal ukrást. Jeho zabiják kvůli tomu zavraždil významného kouzelníka. Za takových okolností se asi nebude rozpakovat zabít i Underwooda, aby amulet získal zpátky, souhlasíš?“

Místnost se s Nathanielem zatočila. Udělalo se mu mdlo. Tohle překonávalo jeho nejhorší představy. „Nemůžeme tu jen tak stát,“ vykoktal. „Musíme něco udělat –“

„To je pravda. Půjdu sledovat cvrkot. A ty zatím zůstaň tady jako hodný chlapec a připrav se rychle zmizet, až půjde do tuhého.“

„Já nebudu utíkat.“ Pronesl to slabým, slaboučkým hlasem. Napadaly ho samé děsivé možnosti. „Paní Underwoodová...“

„Dám ti radu podloženou dlouholetou zkušeností. Zdrhat je vždycky dobrý nápad, když si potřebuješ zachránit kůži. Radši si na tu myšlenku zvykni, kámo.“ Chlapec se otočil ke dveřím komory a položil na ně dlaň. Dřevo zasténalo, dveře kolem zámku popraskaly a

otevřely se. „Běž k sobě do pokoje a počkej tam. Brzo ti dám zprávu. A upozorňuju tě, že sebou možná budeme muset hodit.“

S tím džin zmizel. Když Nathaniel vyšel ven, bylo odpočívadlo už prázdné.

Bartimaeus

28

„Omlouvám se, že jsem k vám takhle vtrhl, Arthure,“ začal Simon Lovelace.

Underwood zrovna vcházel do té dlouhé tmavé jídelny, když jsem ho dohnal – strávil předtím pár minut před zrcadlem na dolním odpočívadle, uhlazoval si vlasy a rovnal kravatu. Moc si nepomohl: ve srovnání s mladším mágem, který postával u krbu a prohlížel si nehty, chladný a nebezpečný jako stočená pružina, vypadal pořád opelichaně a sešle.

Underwood mávl rukou v chabém pokusu o velkodušnost. „Jako doma, jako doma. Omlouvám se za to zdržení, Lovelaci. Neposadíte se?“

Lovelace odmítl. Na sobě měl dokonale padnoucí tmavý oblek a zelenou kravatu. Světlo lustru se mu odráželo od brýlí a pableskovalo do stran, kdykoli pohnul hlavou. Oči měl zastíněné, ale kůže pod brýlemi vypadala šedavě a napuchle. „Zdáte se mi nějaký rozčilený, Underwoode,“ řekl.

„Ne, ne. Měl jsem jen nějakou práci nahoře v domě. Zadýchal jsem se.“

Pronikl jsem do místnosti v podobě pavouka a nenápadně se odplížil přes překlad nade dveřmi až do nejtmaavšího rohu, který nabízel šero a soukromí. Rychle jsem přes něj přetáhl několik pavoučích vláken a schoval se za nimi, jak nejlépe to šlo. Na druhé rovině jsem totiž zahlédl, že Lovelace má s sebou svého šotka, který žhavýma očkami nakukuje do každé škvíry.

Nechtěl jsem ani pomyslet, co asi Lovelaceovi napovědělo, že amulet je v tomhle domě. Ačkoli před klukem jsem to vehementně popíral, skutečnost, že dorazil přesně ve stejnou dobu jako já, byla víc než podezřelá. Ale tahle hádanka může počkat: klukova budoucnost – a tedy i moje – závisí na tom, abych rychle reagoval na všechno, co se bude dít.

Underwood se posadil na svou oblíbenou židli a nuceně se usmál. „Takže,“ začal, „opravdu si nesesednete?“

„Ne, děkuju.“

„Dobrá, tak aspoň nařídíte tomu svému šotkovi, ať se přestane třást. Dělá se mi z toho nevolno,“ dodal s nečekanou jízlivostí. Simon Lovelace ostře mlaskl. Šotek za jeho hlavou znehybněl a jeho obličej strnul v úmyslně posměšném výrazu, na půl cesty mezi úšklebkem a vytřeštěným pohledem.

Underwood se to snažil ignorovat. „Ještě musím dneska vyřídit pár naléhavých záležitostí,“ pokračoval. „Můžete mi tedy prosím sdělit, co pro vás mohu udělat?“

Simon Lovelace vážně přikývl. „Před několika dny,“ řekl, „došlo v mém domě ke krádeži. V mé nepřítomnosti byl odcizen jistý předmět, malý artefakt s jistou mocí.“

Underwood soucitně zamručel. „To je mi líto.“

„Děkuji vám. Na té věci mi hodně záleží a samozřejmě se snažím získat ji zpět.“

„Přirozeně. Myslíte, že Odboj –?“

„A právě kvůli tomu jsem za vámi dneska přišel, Underwoode...“ Lovelace mluvil v náznacích, chodil kolem horké kaše. Možná pořád doufal, že nebude muset druhého mága obvinít přímo. Kouzelníci si vždycky dávají pozor na slova; ukvapené výroky, byť ve vypjatých situacích, mohou mít nedozírné následky. Ale starší muž narážku nepochopil.

„Můžete pochopitelně počítat s mou podporou,“ opáčil klidně. „Tyhle krádeže jsou odporné. Už nějakou dobu víme, že existuje černý trh s odcizenými magickými předměty, a já osobně věřím, že jejich prodejem financují odpůrci vlády svou činnost. Včera jsme jasně viděli, až kam to může vést.“ Underwoodovo obočí se zvedlo ve výrazu, který skoro připomínal pobavení. „Musím však přiznat,“

pokračoval, „že mě překvapuje, že jste se obětí stal i vy. Většina nedávných loupeží postihla – mohu být upřímný? – nepříliš mocné mágy. V mnoha případech jsme došli k závěru, že pachatelé byli mladíci, možná dokonce děti. Předpokládal bych, že se s nimi vaši strážci vypořádají.“

„Přesně tak,“ procedil Simon Lovelace skrze zuby.

„Myslíte, že to nějak souvisí s útokem v parlamentu?“

„Okamžik, prosím.“ Simon Lovelace zvedl ruku. „Mám důvod se domnívat, že za krádeží amu– mého předmětu nestojí takzvaný Odboj, nýbrž jiný mág.“

Underwood se zamračil. „Skutečně? Co vás k tomu vede?“

„Zjistil jsem totožnost stvoření, které bylo loupeží pověřeno. Je známé pod velmi nepřípadným jménem Bartimaeus. Džin střední úrovně, který se vyznačuje velkou drzostí a nízkou inteligencí.* Nic zvláštního. Dokázal by ho povolát každý břídil. Ovšem břídilský kouzelník, nikoli plebejec.“

„Přesto,“ namítl Underwood mírně, „tento Bartimaeus uloupil váš majetek.“†

„Udělal chybu! Připustil, abych odhalil jeho totožnost!“ Lovelace se málem přestal ovládat. „Ne, ne – máte naprostou pravdu. Unikl mi.“

„A pokud jde o to, kdo džina povolal...“

Brýle se zaleskly. „No, Arthure, právě proto jsem tady. Abych si promluvil s *vámi*.“

Nastala krátká pauza, během níž se Underwoodovy mozkové buňky usilovně snažily přiřadit těm slovům význam.

Nakonec se jim to povedlo. V obličeji se mu vystříдалo několik protikladných emocí a pak je všechny vytlačil mrazivě prázdný výraz. V místnosti se ochladilo.

„Promiňte,“ řekl velmi tiše. „Co jste to říkal?“

* Po těch slovech mohl někdo s vynikajícím sluchem zaslechnout, jak v rohu pokoje směrem ke stropu uraženě vystřelilo pavoučí vlákno. Naštěstí se šotek zrovna soustředil na zastrašování Underwooda tím, že velice pomalu měnil svůj zamrzlý výraz. Neslyšel ani ň.

† Najednou jsem měl toho starého papriku skoro rád. Dlouho mi to nevydrželo. Ale říkal jsem si, že to stojí za zmínku.

Simon Lovelace se předklonil a oběma rukama se opřel o jídelní stůl. Měl dokonale upravené nehty. „Arthure,“ řekl, „Bartimaeus o sobě dával poslední dobou dost vědět. A dneska ráno byl uvězněn v londýnském Toweru poté, co zaútočil na Pinnovo starožitnictví na Piccadilly.“

Underwood užasle zamžikal. „Ten džin? Jak... jak víte, že to byl on? Nedokázali zjistit jeho jméno... A navíc jim dneska odpoledne unikl...“

„Správně.“ Lovelace se nepouštěl do podrobností. „Po útěku z vězení ho zahlédli moji agenti. Sledovali Bartimaea přes Londýn do tohoto domu.“*

Underwood nechápavě vrtěl hlavou. „Do mého domu? Lžete!“

„Přede necelými deseti minutami zmizel ve vašem komíně v podobě oblaku jedovatých plynů. A vy se divíte, že jsem hned přišel, abych si svůj artefakt vyžádal zpátky? Teď, když jsem tady...“ Lovelace zvedl hlavu, jako by nasával nějakou libou vůni. „Ano, cítím jeho auru. Není daleko.“

„Ale...“

„Nikdy by mě nenapadlo, že jste to vy, Arthure. Ne že bych nevěřil, že mi závidíte mé poklady. Jen jsem soudil, že nemáte na to, abyste se mi je pokusil vzít.“

Starý mág naprázdno otvíral a zavíral ústa jako ryba a vydával neartikulované zvuky. Lovelaceův šotek na okamžik sraštil obličej do nápadně odlišného výrazu a pak se vrátil k tomu původnímu. Jeho pán tiše zaťukal na stůl.

„Mohl jsem si přístup do vašeho domu vynutit násilím, Arthure. Spadá to do mé pravomoci. Ale dávám přednost zdvořilému jednání. A také, jak nepochybně víte, ta věcička, o kterou jde, je poněkud... citlivá. Ani jeden z nás by nechtěl, aby se rozneslo, že se nacházela či nachází v našich domovech, že ano? Takže pokud mi ji okamžitě vrátíte, mohli bychom uzavřít nějakou... *dohodu*, z níž bychom měli prospěch oba.“ O krok ucouvl a začal si pohrávat s manželovým knoflíčkem. „Já čekám.“

* A sakra. Lovelace zřejmě počítal s tím, že bych mohl Faquarlovi zdrhnout. Musel kolem Toweru rozmístit špehy, kteří nás sledovali, jakmile se nám podařilo dostat se ven. A já jsem je zavedl rovnou k amuletu. To je ovšem trapas.

Kdyby byl Underwood chápal, o čem Lovelace mluví, mohl se ještě zachránit.* Kdyby si vzpomněl na lumpárny svého učně a dal si dvě a dvě dohromady, mohlo to ještě dopadnout dobře. Jenže ve vzteku a zmatku nedokázal myslet na nic kromě pomsty za falešné obvinění a rozzuřeně vyskočil ze židle.

„Vy namyšlený kariéristo!“ zařval. „Jak se *opovažujete* obviňovat z krádeže mě! Nemám váš artefakt – nic o něm nevím a ani trochu o něj nestojím. Proč bych ho měl krást? Já nejsem politický patolízal jako vy, *já* nejsem žádný podlézavý intrikán! Neryju se jako kanec v bahně, abych urval trochu moci a vlivu! A i kdybych to dělal, nenamáhal bych se okrádat právě vás. Všichni vědí, že jste odepsaný. Nikomu nestojíte za to, aby se vás snažil poškodit. Ne, vaši agenti se zmýlili – nebo vám ještě spíš lžou. Bartimaeus tady není. Nic o něm nevím. A vaše cetka rozhodně není u mě v domě!“

Zatímco Underwood křičel, obličej Simona Lovelace jako by se stahoval do hlubokého stínu, ačkoli světlo lustru se stále mihotalo na sklech jeho brýlí. Pomalu zavrtěl hlavou.

„Nebud'te hlupák, Arthure,“ řekl. „Moji informátoři nelžou. Jsou to mocné bytosti, které dychtí vyplnit každé mé přání.“

Starý muž vzdorně zvedl bradu se zbytky vousu. „Vypadněte z mého domu.“

„Nemusím vám přece vykládat, jaké zdroje mám k dispozici,“ pokračoval Lovelace. „Ale když budete mluvit tiše, ještě pořád se můžeme vyhnout skandálu.“

„Nemám co říct. Vaše obvinění je falešné.“

„V tom případě...“

Simon Lovelace luskl prsty. Šotek se vymrštil ze svého stanoviště za jeho ramenem a přistál na mahagonovém jídelním stole. Zašklebil se námahou a pak mu zpod ocasu vyjela boule, která se vzápětí protáhla do tvaru bodáku se zubatým ostřím. Šotek

* Mohl přinést amulet, souhlasit s podmínkami a sledovat, jak Lovelace spokojeně odchází do noci. Ovšem teď, když už o Lovelaceových zločinech něco vím, jsem přesvědčený, že by ho stejně zanedlouho potichu odpravili. Ale přece jen mohl získat čas, aby si oholil vousy, hodil na sebe květovanou košili, odletěl někam, kde je hodně tepla a písku, a přežil.

zádumčivě přidřepł a zavrtěl ocasem. Bodec zajel do naleštěné stolní desky jako nůž do másla. Démonek se po něm prošel napříč, ocas táhl za sebou a čistě stůl přeřízl vedví. Underwood vypouřil oči. Lovelace se usmál.

„Rodinné dědictví, Arthure?“ zeřtal se. „Myslel jsem si to.“

Šotek právě dokončoval dílo, když se ozvalo zaklepání. Oba muži se ohléřli a šotek rázem znehybněl. Dovníř vstoupila paní Underwoodová s plným podnosem.

„Nesu vám čaj,“ oznámila. „A taky pár lineckých koláčků, ty má Arthur nejradši, pane Lovelaci. Jenom vám prostřu, ano?“

Mágové i šotek beze slova sledovali, jak se blíží. Velmi opatrně postavila těžký podnos na stůl, mezi čerstvý řez a ten konec, kde stál Underwood. V napjatém tichu na něj naskládala velkou porcelánovou konvici (neviditelný šotek musel uskočit, aby ji nepostavila přímo na něj), dva šálky, dva podšálky, dva talířky, tác lineckého pečiva a několik kousků ze své nejlepší sady příborů. Konec stolu pod tou vahou viditelně poklesl. Ozvalo se tiché zapraskání.

Paní Underwoodová zvedla podnos a usmála se na hosta.

„Poslužte si, pane Lovelaci. Potřeboval byste trochu vykrmit.“

Protože se na něj s očekáváním dívala, Lovelace si vzal z tácku jeden koláček. Stůl se zakymácel. Lovelace se mdle usmál.

„Výborně. Jestli budete chtít další čaj, stačí zavolat.“ Paní Underwoodová s podnosem v podpaží odešla. Všichni se za ní dívali.

Dveře zaklaply.

Mágové i šotek se jako jeden muž otočili zpátky ke stolu.

Poslední kousek dřeva, který držel stůl pohromadě, zaprašřel a povolil. Celá jedna strana, včetně čajníku, šálků, podšálků, talířků, lineckých koláčků a několika kousků z Underwoodovic nejlepší sady příborů, se zřítila na podlahu. Šotek včas uskočil a usadil se na krbové římse, vedle vázy se suchými květinami.

Rozhostilo se krátké ticho.

Simon Lovelace přihodil nakousnutý koláček k troskám na podlaze.

„To, co dokážu provést s dřevěným stolem, můžu udělat i s dutou hlavou, Arthure,“ prohlásil.

Arthur Underwood se na něj podíval. Promluvil podivným hlasem, jako z velké dálky. „To byl můj nejlepší čajník.“

Třikrát ostře, pronikavě zahvízdl. Odpovědělo mu stejné zahvízdání, ale hluboké a dunivé, a z dlaždic pod podlahou se vynořil zavalitý šotek-goblin, svalnatý chlapík s modrým obličejem. Underwood máchl rukou a ještě jednou hvízdal. Goblin vyskočil a ve vzduchu provedl salto. Dopadl na menšího šotka, který se marně schovával za květinami, popadl ho do bezprstých tlap a začal mačkat. Z pilkového bodce si nic nedělal. Esence menšího šotka se zkroutila, rozmazala, protivník ji tvaroval jako hlinu. Za chvíli byl šotek od hlavy až k po ocas zmačkaný do nažloutlé rozčvaňhané kuličky. Goblin si ji pěkně uhladil, vyhodil ji do vzduchu, otevřel tlamu a spolkl ji.

Underwood se obrátil zpátky k Lovelaceovi, který přihlížel s pevně sevřenými rty.

Přiznávám, že mě stařík zaskočil – předvedl daleko lepší výstup, než bych čekal. Ale námaha z povolání goblina si na něm vybrala svou daň. Zátylek měl celý zpocený.

Lovelace to poznal taky. „Máte poslední příležitost,“ vyštěkl. „Vraťte mi můj majetek, nebo bude zle. Odved'te mě do své pracovny.“

„Nikdy!“ Underwood byl bez sebe vyčerpáním a vztekem. K hlasu zdravého rozumu zůstal hluchý.

„Tak se dívejte.“ Lovelace si přihladil napomádované vlasy. Potichu pronesl několik slov. Jídelna se zachvěla a všechno, co v ní bylo, se zamihotalo. Stěna na konci pokoje se odhmotnila. Ustupovala dál a dál, až se úplně ztratila z dohledu a na jejím místě se objevila chodba nejasné délky a rozměrů. Underwood se díval, jak se kdesi daleko v té chodbě objevila postava. Začala se k nám tryskem blížit a zvětšovat se, ale vznášela se ve vzduchu, nehýbala nohama.

Underwood zalapal po dechu, ucouvl a škobrtl o křeslo.

Lapání po dechu bylo na místě. Tu postavu jsem poznal – mohutné tělo, šakalí hlava.

„Přestaňte!“ Underwood zesinal a musel se přidržet křesla, aby se nezhroutil.

„Cože?“ Simon Lovelace si dal ruku k uchu. „Neslyším vás.“^{*}

„Zastavte to! Dobrá, vyhrál jste! Odvedu vás do své pracovny. Odvolejte tu věc!“

Postava se stále zvětšovala. Underwood se příkrčil. Goblin se zatvářil sklíčeně a spěšně se stáhl zpátky do podlahy. Trochu jsem se ve svém koutečku zavrtěl a zauvažoval, co bych měl udělat, až Džábor konečně vejde do pokoje.[†]

Znenadání Lovelace udělal nějaké gesto. Nekonečná chodba a blížící se postava zmizely. Stěna byla zpátky na svém místě a uprostřed zase visela zažloutlá fotografie Underwoodovy usměvavé babičky.

Underwood klečel na kolenou vedle zbytků svého čajového servisu. Třásl se tolik, že stěží dokázal vstát.

„Kudy se jde do vaší pracovny, Arthure?“ zeptal se přívětivě Simon Lovelace.

^{*} Zbytečná šaškárna. Tihle mágové se strašně rádi předvádějí.

[†] Takže Faquarl měl pravdu. Ani armáda horel a utukku Džábora nezastavila. To nebylo dobré znamení.

Nathaniel

29

Nathaniel stál na odpočívadle a křečovitě svíral zábradlí, jako by se bál, že spadne. Z jídelny k němu doléhal šum hlasů; zvyšovaly se a zase klesaly, ale on je skoro nevnímal. V hlavě mu hučelo panikou, která vytěsnila všechny ostatní zvuky. *Jediný špatný mág je neschopný mág.* A co je neschopnost? Ztráta kontroly. V posledních několika dnech se Nathanielovi pomalu, ale jistě všechno vymykalo z rukou. Nejdřív Bartimaeus odhalil jeho pravé jméno. To se mu sice podařilo napravit tou tabatěrkou, ale úleva netrvala dlouho. V rychlém sledu následovala jedna katastrofa za druhou. Bartimaea zajala vláda, Underwood mu přišel na to tajné čarování a jeho kariéra se ocitla v troskách ještě dřív, než vůbec začala. Teď démon odmítá plnit jeho příkazy a na dveře buší Lovelace. A on může jen stát a přihlížet, neschopný činu. Je zmítán událostmi, které sám rozpoutal. Bezmocný...

Pod příkrov sebelítosti pronikl tichý zvuk, a když ho Nathaniel zaslechl, prudce se napřímil. Paní Underwoodová mířila z kuchyně po chodbě do jídelny a přitom si tlumeně pobrukovala. Nesla obcerstvení: Nathaniel slyšel cinkat porcelán na podnose. Vzápětí se ozvalo zaťukání na dveře, další cinkání a pak ticho.

V tu chvíli Nathaniel úplně zapomněl na vlastní nesnáze.

Paní Underwoodová je v nebezpečí. Nepřítel je v domě. Za pár okamžiků nepochybně Underwooda donutí nebo přemluví, aby ho pustil do pracovny. Objeví amulet. A pak... co asi Lovelace udělá panu Underwoodovi nebo jeho ženě?

Bartimaeus mu řekl, aby počkal nahoře a připravil se na nejhorší. Jenže Nathaniel už měl bezmocného postávání plné zuby. Ještě není vyřízený. Situace je sice zoufalá, ale pořád může jednat. Mágové jsou v jídelně. Underwoodová pracovna je prázdná. Kdyby se mu podařilo proniknout dovnitř a amulet odnést, možná by ho stihl někde schovat, ať si Bartimaeus říká co chce.

Tiše a rychle seběhl na odpočívadlo v patře, kde se nacházela mistrova pracovna a dílny. Tlumené hlasy z přízemí zesílily: zdálo se mu, že slyší Underwooda křičet. Nemá moc času. Nathaniel si pospíšil labyrintem schodišť a chodbiček ke schodům do pracovny. Tam se zarazil. Dovnitř nevstoupil od svých šesti let. Dávne vzpomínky ho přepadly takovou silou, že se zachvěl, ale podařilo se mu je zahnat. Seběhl po schodech...

A na místě se zarazil.

Před ním byly dveře Underwoodovy pracovny, s červenou pěticípou hvězdou. Nathaniel nahlas zasténal. Ted' už věděl dost, aby poznal ohňové kouzlo. Kdyby se dveří dotkl, okamžitě by shořel na popel. Bez ochrany nemohl jít dál, a ochrana vyžadovala pentagram, povolání, důkladnou přípravu...

Jenže na to neměl čas. Je bezmocný! Je k ničemu! Uhodil pěstí do stěny. Odněkud z domu k němu dolehl zvuk připomínající zděšený výkřik.

Vyběhl po schodech zpátky na odpočívadlo a v tu chvíli zaslechl, jak se dveře jídelny otevřely a v hale zazněly kroky.

Přicházejí.

A pak Nathaniela bodlo u srdce, neboť zdola uslyšel hlas paní Underwoodové, úzkostlivý a udivený: „Je všechno v pořádku, Arthure?“

Odpověď zněla mdle, unaveně, hlas Nathanielova mistra byl změněný k nepoznání. „Jenom chci panu Lovelaceovi ukázat něco v pracovně. Děkuju, nic nepotřebujeme.“

Stoupali po schodišti. Nathanielem zmítala nerozhodnost. Co teď? Když už se kroky ozývaly těsně za rohem, vklouzl za nejbližší dveře a opatrně je přivřel. Se zatajeným dechem přitiskl oko ke škvíře, odkud se mu nabízel výhled na odpočívadlo.

Kolem pomalu prošlo celé procesí. Vedl je pan Underwood. Vlasy měl rozčuchané, oblečení pomačkané, oči zdivočelé a záda ohnutá, jako by ho drtila nesmírná tíha. Za ním kráčil Simon Lovelace s očima ukrytýma za brýlemi a ústy sevřenými do tenké zachmuřené čárky. Následoval je pavouk, který opatrně cupital ve sítnu u stěny.

Procesí zmizelo na schodech před pracovnou. Nathaniel ucouvl ode dveří. Z provinilosti a strachu se mu zvedal žaludek a točila hlava. Underwoodův výraz... Přestože svého mistra nesnášel, vidět ho v takovém stavu otráslo vším, co ho kdy učili. Ano, Underwood byl slabý, ano, byl malicherný, ano, jednal s Nathanielem povýšeně a pohrdavě. Ale ten člověk je přece jen člen vlády, jeden ze tří set nejdůležitějších státních činitelů! A navíc ten amulet neukradl. To byla Nathanielova vina.

Kousl se do rtu. Lovelace je zločinec. Kdo může vědět, co provede? Ať si to Underwood odskáče. Zaslouží si to. Nikdy se za Nathaniela nepostavil, vyhodil slečnu Lutyensovou..., tak ať taky trpí. A Nathaniel přece schoval amulet v jeho pracovně právě proto, aby vina nepadla na něj, kdyby na to Lovelace přišel. Bude se držet stranou, jak mu doporučil džin. Přichystá se k útěku, kdyby to bylo nutné...

Zabořil si hlavu do dlaní.

Nemůže utéct. Nemůže se schovávat. To byla rada démona, proradná a lstivá. Čestný kouzelník neutíká a neschovává se. Jestli dovolí, aby mistr Lovelaceovi čelil sám, jak se sebou potom dokáže žít? A jestli bude mistr trpět, bude trpět i paní Underwoodová, a to by Nathaniel nesnesl. Ne, není jiné cesty. Teď, ve chvíli nejvyšší nouze, si ke svému překvapení a hrůze uvědomil, že musí jednat. Musí zasáhnout, bez ohledu na následky.

Stačilo jen pomyslet na to, k čemu se odhodlal, a podlamovala se mu kolena. Přesto to dokázal, kousek po kousku, krok za krokem. Pomaličku ze dveří, přes odpočívadlo, ke schodům do pracovny... Dolů po schodišti, co noha nohu mine...

S každým krokem na něj zdravý rozum křičel, ať se obrátí a prchá, ale Nathaniel vytrval. Kdyby utekl, zradil by paní Underwoodovou. Půjde dovnitř a poví pravdu, děj se co děj.

Dveře byly otevřené, ohňové kouzlo vypnuté. Zevnitř se linulo žluté světlo.

Nathaniel zůstal stát na prahu. Nebyl schopen jediné myšlenky a vlastně mu ani nedocházelo, co se chystá udělat.

Zatlačil do dveří a vešel dovnitř právě v rozhodujícím okamžiku.

Lovelace s Underwoodem stáli zády k němu u sekretáře. Dvířka byla dokořán. Nathaniel viděl, jak Lovelace dychtivě natáhl krk, jako kočka na lovu, sáhl dovnitř a něco odstrčil. Zajásal, pomalu se obrátil a zvedl ruku před Underwoodův smrtelně bílý obličej.

Nathanielovi poklesla ramena.

Amulet Samarkandu vypadal strašně malý a bezvýznamný, když tak visel na tenkém zlatém řetízků Lovelaceovi v ruce. Mírně se pohupoval a odrážel světlo lampy.

Lovelace se usmál. „Vida, vida. Copak to tady máme?“

Underwood nevěřícně vrtěl hlavou. Za těch pár vteřin jeho obličej zestárl.

„Ne,“ zašeptal. „Je to podvod... Nastražil jste to na mě...“

Lovelace se na něj ani nepodíval. Zálibně hleděl na svou kořist. „Nechápu, co jste myslel, že s tím dokážete,“ prohodil. „Už jenom povolání Bartimaea vás muselo hrozně vyčerpat.“

„Znovu vám opakuju,“ řekl Underwood mdlé, „že o tom Bartimaeovi nic nevím a taky nevím nic o tomto předmětu a netuším, jak se sem dostal.“

Nathaniel uslyšel další hlas, vysoký a roztřesený. Patřil jemu.

„Mluví pravdu,“ řekl. „Já jsem to ukradl. Osoba, kterou hledáte, jsem já.“

~ ~ ~

Po tomhle prohlášení se na dobrých pět vteřin rozhostilo ticho. Oba mágové se otočili jako na obrtlíku a vytřeštili na Nathaniela oči. Obočí pana Underwooda vyletělo do výšky, kleslo a pak se znovu vymrštilo ve výrazu naprostého ohromení. Lovelace se nechápavě mračil.

Nathaniel využil jejich zmatku a popošel hlouběji do pokoje. „Byl jsem to já,“ opakoval trochu pevnějším hlasem, protože teď už

nebylo cesty zpátky. „On o tom nic neví. Můžete ho nechat na pokoji.“

Underwood zamrkal a potřásl hlavou. Vypadal jako člověk, který má pocit, že ho šálí smysly. Lovelace stál bez hnutí, oči skryté za brýlemi upíral na Nathaniela. Amulet Samarkandu se mu houpal v prstech.

Nathaniel si odkašlal, protože mu vyschlo v hrdle. Neodvažoval se hádat, co se stane teď. Předtím nemyslel dál než ke svému přiznání. Někde v místnosti číhal jeho služebník, takže nebyl úplně bezbranný. Doufal, že pokud to bude nutné, Bartimaeus mu přijde na pomoc.

Mistr se konečně zmohl na slovo. „Co to tady meleš, hlupáku? Nemáš tušení, o čem mluvíme. Okamžitě zmiz!“ Najednou ho něco napadlo. „Počkat – jak ses vlastně dostal z té komory?“

Lovelace po jeho boku se náhle přestal mračit a ve tváři mu zacukal úsměv. Tiše se zasmál. „Okamžiček, Arthure. Možná se ukvapujete.“

Underwoodovi se v tu chvíli vrátilo něco z jeho staré popudlivosti. „Nemluvte hlouposti! Ten spratek přece nemohl spáchat takový zločin! Především by musel obejít moje ohňové kouzlo, o vašich bezpečnostních opatřeních ani nemluvě.“

„A povolát džina čtrnácté úrovně,“ připomněl Lovelace. „To taky.“

„Přesně tak. Ta myšlenka je absurd –“ Underwood zalapal po dechu. Náhle mu svítl. „Počkejte, Lovelaci... co když... Že by to přece jen bylo možné? Zrovna dneska jsem u toho kluka objevil kompletní povolávací vybavení. A ve svém pokoji měl na podlaze nakreslený Adelbrandův pentagram. Objevil jsem u něj i obtížné příručky – například *Ptolemaiova ústa*. Předpokládal jsem, že neuspěl, že byl jen příliš ctižádnostivý... Co když jsem se mýlil?“

Simon Lovelace mlčel. Nespouštěl z Nathaniela zrak.

„Zrovna před chvílí,“ pokračoval Underwood, „jsem ho přistihl, jak mě špehuje v mé vlastní pracovně. Měl jasnovidecké zrcátko, a nic takového jsem mu nikdy nedal. Když je schopný něčeho takového, kdo ví, jakých dalších zločinů se mohl dopustit?“

„Přesto,“ podotkl Lovelace tiše, „proč by měl okrádat zrovna mě?“

Nathaniel z mistrova chování poznal, že nemá tušení, co je ten amulet zač, a uvědomil si, že právě nevědomost by ho ještě mohla zachránit. Uvěří ale Lovelace, že to platí i pro Nathaniela? Rychle se do toho vložil a snažil se mluvit co nejvíc jako malé dítě. „Byla to jenom legrace, pane,“ řekl. „Žert. Chtěl jsem vám oplatit, jak jste mě tehdy ztloukl. Požádal jsem démona, aby sebral něco z vašeho majetku, cokoli. Chtěl jsem si tu věc nechat, dokud nebudu starší a... ehm... nezjistím, co to je a jak se to používá. Doufám, že to nebylo nic vzácného, pane. Moc mě mrzí, že jsem vám způsobil problémy...“

Odmíchl se s bolestným vědomím, že ta historka je pěkně chatrná. Lovelace se na něj dál jen díval a z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

Ale mistr mu uvěřil. Dal volný průchod své zlobě. „To je poslední kapka, Mandraku!“ zařval. „Za tohle tě pošenu před soud! I kdyby se ti podařilo uniknout vězení, zbaví tě postavení učně a skončíš na ulici! Vyhodím tě z domu! Neseženeš žádnou práci! Staneš se žebrákem mezi plebejci!“

„Ano, pane.“ *Cokoli*, hlavně aby Lovelace odešel.

„Mohu se vám jen omluvit, Lovelaci.“ Underwood se narovnal a nadmul hrud'. „Oba jsme byli uvedeni do nepříjemné situace – mě ten kluk zradil a vám odcizil velmi vzácný artefakt, tento amulet –“ Pohlédl na malý zlatý ovál, který visel Lovelaceovi z ruky, a v jediném osudovém okamžiku mu došlo, co to je. Uniklo mu krátké, potlačené zasyknutí. Byl to tichounký zvuk, ale Nathaniel ho slyšel jasně. Lovelace se nepohnul.

Underwood zbledl. Zatěkal pohledem k Lovelaceově obličejí, aby si ověřil, zda si něčeho všiml. Nathaniel ho napodobil. Přestože mu v hlavě hlasitě bušila krev, slyšel, jak se Underwood snaží pokračovat tam, kde přestal: „A... a oba se postaráme, aby byl po právu potrestán. Ano, bude litovat dne, kdy ho vůbec napadlo –“

Druhý kouzelník zvedl ruku. Underwood ihned zmlkl.

„No, John Mandraku,“ řekl Simon Lovelace, „skoro jsi na mě udělal dojem. Ano, způsobil jsi mi potíže; mám za sebou pár velmi

těžkých dnů. Ale dobře to dopadlo – svůj poklad mám zpátky a teď už všechno půjde jako na drátkách. Prosím, neomlouvej se. Povolat džina jako Bartimaeus je ve tvém věku mimořádný úspěch; to, že se ti ho podařilo několik dní ovládat, je ještě překvapivější. Také jsi mě vyvedl z míry, což se podaří málokomu, a z Underwooda jsi udělal hlupáka, ačkoli to zase tak obtížné není. Všechno jsi to provedl velmi chytře. Až ke konci jsi selhal. Proč ses pro všechno na světě přiznával? Mohl jsem se potichu vypořádat s Underwoodem a tebe nechat na pokoji.“ Mluvil tichým, rozumným tónem.

Underwood se chystal něco říct, ale Lovelace ho zarazil. „Mlčte, člověče. Chci slyšet klukovy důvody.“

„Protože to není jeho vina,“ odpověděl Nathaniel pevně. „Neměl s tím nic společného. Vaším protivníkem jsem byl já, ať jste o tom věděl, nebo ne. Vůbec bychom ho do toho neměli zatahovat. Proto jsem přišel dolů.“

Zdrceně si uvědomil marnost svého pokusu.

Lovelace se uchechl. „Nějaká dětinská představa ušlechtilosti, co?“ řekl. „To jsem si myslel. Čestné jednání. Hrdinské, ale hloupé. Od koho jsi tenhle přístup pochytil? Tady od Underwooda těžko.“

„Oloupil jsem vás, protože jste se na mně dopustil křivdy,“ pokračoval Nathaniel. „Chtěl jsem se vám pomstít. To je všechno. Potrestejte mě, jestli chcete. Mně je to jedno.“ Pod vzdornou rezignací se skrývala sílící naděje. Možná Lovelace nepochopil, že vědí, co je ten amulet zač, možná ho odsoudí k nějakému běžnému trestu a půjde.

Underwood očividně doufal v totéž. Naléhavě uchopil Lovelace za loket. „Jak jste viděl, Simone, v téhle záležitosti jsem naprosto nevinně. Všechno způsobil ten prohnaný, zkažený kluk. Můžete s ním naložit, jak uznáte za vhodné. Udělte mu jakýkoli trest, který podle vás odpovídá zločinu. Nechám to zcela ve vašich rukou.“

Lovelace se z jeho sevření jemně vyprostil. „Děkuji, Underwoode. Hned ho potrestám.“

„Výborně.“

„Hned potom, co se zbavím vás.“

„Co –?“ Underwood na vteřinu strnul a pak se s rychlostí u muže jeho věku překvapivou rozběhl k otevřeným dveřím. Když míjel

Nathaniela, zadul vítr a dveře přirazil. Underwood lomcoval klikou a tahal za ni vši silou, ale dveře držely pevně. S vyděšeným zachroptěním se otočil. Ted' stáli s Nathanielem vedle sebe proti Simonu Lovelaceovi na druhé straně místnosti. Nathaniel se sotva držel na nohou. Divoce se rozhlížel po Bartimaeovi, ale pavouka nebylo nikde vidět.

Lovelace vzal pomalu, rozvážně Amulet Samarkandu za řetízek a pověsil si ho na krk. „Nejsem hloupý, Johne,“ řekl. „Ty možná nevíš, co je tenhle předmět zač, ale upřímně řečeno, nemůžu to riskovat. A chudák Arthur to ví určitě.“

V tu chvíli Underwood vztáhl ruku s roztaženými prsty a popadl Nathaniela za krk. Hlas mu přeskakoval strachy. „Ano, ale nikomu nic neřeknu! Můžete mi věřit, Lovelaci! Pro mě za mě si nechte amulet navždycky! Ale ten kluk je všetečný hlupák, musíte ho umlčet, než začne žvanit. Zabte ho a tím se to celé vyřeší!“ Zaryl nehty Nathanielovi do kůže a postrčil ho dopředu. Nathaniel vykřikl bolestí.

Lovelaceovi se tváře roztáhly v úšklebku. „Mistr, který tak oddaně stojí za svým učněm! Jak dojemné. Vidíš, Johne, Underwood a já ti tu poskytujeme poslední lekci v umění být mágem a s naší pomocí možná pochopíš, jaké chyby ses dopustil, když ses mi dneska přiznal. Snažil ses dostat ideálu čestného mága, který přijímá odpovědnost za své činy. Jenže to je jenom propaganda. Nic takového neexistuje. Není žádná čest, ušlechtilost ani spravedlnost. Každý mág jedná jen a jen ve svém zájmu a chápe se příležitosti, kdykoli se mu naskytne. Pokud je slabý, vyhýbá se nebezpečí – proto se druhořadí kouzelníci tolik pachtí, aby se udrželi uvnitř systému. O tomhle ví Axthur všechno, že, Underwoode? Ale jakmile mág získá sílu, zaútočí. Jak si myslíš, že se k moci dostal Rupert Devereaux? Jeho mistr zabil před dvaceti lety při státním převratu předchozího předsedu vlády a on ten titul zdědil. To je celé. Tak se to dělá. Až příští týden amulet použiju, stanu se pokračovatelem velkolepé tradice sahající až ke Gladstoneovi.“ Brýle se zaleskly a Lovelace zvedl ruku v přípravě na kouzlo. „Budiž ti útěchou, že už předtím, než jsi přišel, jsem měl v úmyslu zabít tebe i všechny ostatní v tomto

domě. Nemůžu nic ponechat náhodě. Takže tvoje hloupé rozhodnutí přijít sem za námi vůbec nic nezměnilo.“

Nathaniel před sebou v duchu spatřil paní Underwoodovou dole v kuchyni. Oči se mu zalily slzami. „Prosím –“

„Jsi slaboch, hochu. Stejně jako tvůj mistr.“ Lovelace tleskl. Světlo v pracovně potemnělo. Podlaha se zatřásla. Nathaniel vycítil, jak se v nejvzdálenějším rohu pokoje cosi zhmotňuje, ale strach ho ochromil natolik, že se tam neodvažoval pohlédnout. Underwood vedle něj pronesl slova obranného kouzla. Vzápětí ho zakryla jiskřivá zelená síť ochranných vláken. Nathaniel stál vedle něj úplně bezbranný.

„Mistře –!“

V tu chvíli místností zaduněl strašlivý hlas, jako když se hrouť štola v břidlicovém dole. „PŘEJETE SI?“

Lovelace odpověděl: „Znič je oba. A s nimi všechno živé v tomto domě. Spal ho se vším všudy na popel.“

Underwood hlasitě vykřikl: „Vezmi si toho kluka! Mě nech na pokoji!“ Vší silou postrčil Nathaniela dopředu. Ten zavrával, klopýtl a spadl na zem. Oči se mu zalily slzami; pokusil se vstát a nevnímal nic kromě vlastní bezmoci. Opodál zaprašťelo dřevo. Nathaniel otevřel ústa k výkřiku. Pak se shora snesly drápovité spáry a popadly ho za krk.

Bartimaeus

30

Hlavní zásluhu na naší záchraně měl Underwoodův psací stůl. Byl to staromódní, bytelný kus nábytku a Džábor se naštěstí zhmotnil za ním. Ty tři vteřiny, než se proboural tvrdým dřevem na druhou stranu, mi stačily. Číhal jsem na stropě v prasklině nad lustrem, takže jsem se prostě jen pustil a cestou se proměnil v chrlič. Dopadl jsem přímo na svého pána, bez okolků ho chytil pod krkem, a jelikož okno blokoval Džábor, vyrazil jsem ke dveřím.

Moje akce proběhla téměř bez povšimnutí: mágové měli jiné starosti. Underwood vyslal zpod své ochranné sítě na Lovelace modrý ohnivý blesk. Ten zapraskal, zasáhl druhého kouzelníka přímo do hrudi a zmizel. Amulet Samarkandu ho pohltil.

Vyřítíl jsem se ze dveří s klukem pod paží a hnál se po schodech nahoru. Než jsem vyběhl do patra, zezadu chodbou proletěla tlaková vlna hlasitého výbuchu a srazila nás na protější zed'. Náraz mě ochromil. Když jsem tam ležel, momentálně neschopný se pohnout, uslyšel jsem ohlušující praskot. Džábor svůj útok nejspíš přehnal: znělo to, jako by se pod ním propadla podlaha pracovny.*

Trvalo jen chvilku, než jsem dal svou esenci do pořádku a zvedl se, ale věřte nevěřte, za těch pár okamžiků stihl ten zatracený kluk zmizet. Zahlédl jsem ho běžet přes odpočívadlo ke schodům. K těm, co vedly dolů.

* Celý Džábor. Přesně ten typ, co by klidně přepiloval větev, na které sedí, nebo se při natírání podlahy zamaloval do rohu. Teda kdyby měl sklony k domácímu kutilství. Což nemá.

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. Copak jsem mu neříkal, že se má držet stranou? Už se mu podařilo skočit Lovelaceovi rovnou do drápů a riskoval přitom život nás obou. A teď se s největší pravděpodobností po hlavě řítí do Džáborovy otevřené tlamy. Zdrhat jako o život je chvályhodný postup, ale mělo by se to dělat správným směrem. Zamával jsem křídly a začal ho zachmuřeně pronásledovat.

Druhé zlaté pravidlo útěků zní: nepůsobit žádný zbytečný hluk. Když kluk dorazil do přízemí, slyšel jsem, jak to pravidlo z plných plic porušuje křikem, který se po schodišti rozléhal nahoru i dolů. „Paní Underwoodová! Paní Underwoodová! Kde jste?“ Jeho volání přehlušilo i tu sérii ran a výbuchů, které otrásaly celým domem.

Obrátil jsem oči v sloup a snesl se nad poslední částí schodiště do haly, která se už plnila houstnoucími spirálami kouře. Vzadu v chodbě blikalo roztančené rudé světlo. Kluk byl přede mnou – viděl jsem, jak klopýtá směrem k ohni.

„Paní Underwoodová!“

Daleko v dýmu se něco pohnulo. Postava skrčená v koutě za hradbou šlehajících plamenů. Kluk ji zahlédl taky. Zrychlil jsem, spáry natažené před sebou.

„Paní Underwoodová! Jste –?“

Postava se zvedla a narovнала se. Měla zvířecí hlavu.

Kluk otevřel ústa k výkřiku. Přesně v tu chvíli jsem ho dohnal a drapl ho kolem pasu. Zaječel a vzápětí se rozkašlal.

„To jsem já, ty pitomče.“ Vlekl jsem ho zpátky ke schodišti. „Chystá se tě to zabít. Chceš umřít společně se svým mistrem?“

Tupě se na mě díval. Ta slova ho šokovala. Myslím, že až do té chvíle doopravdy nechápal, co se děje, ačkoli to viděl na vlastní oči. Ale já byl víc než ochotný mu to vysvětlit – nejvyšší čas, aby se dozvěděl, co způsobil.

Ohnivou stěnou prošel Džábor. Kůže se mu leskla jako naolejovaná; když se plížil halou, zrcadlily se mu na ní mihotavé plamínky.

Vyrazili jsme znova nahoru. Svaly se mi pod tíhou mého pána napínaly námahou. Bezvzádně za sebou vlekl nohy, nedokázal udělat ani krok.

„Nahoru,“ zasyčel jsem. „Tohle je řadový dům. Vezmeme to přes střechu.“

Podařilo se mu zamumlat: „Mistr...“

„Má to za sebou,“ doplnil jsem. „Pravděpodobně ho spolknul jako malinu.“ Podrobné informace jsou vždycky nejlepší.

„Ale paní Underwoodová...“

„Ta je se svým manželem. Ted’ už jí nepomůžeš.“

A nebudete mi věřit, ten hlupák se se mnou začal prát a rozhánět se pěstičkami. „Ne!“ křičel. „Je to moje vina! Musím ji najít –!“ Kroutil se jako úhoř a nakonec se mi vysmekl. Vypadalo to, že se chce vrhnout přes zábradlí Džáborovi do náruče. Barvitě jsem zaklel*, chytil ho za ucho a vlekl ho dál nahoru.

„Přestaň se se mnou rvát!“ houkl jsem. „Těch zbytečných hrdinských gest už bylo dneska dost.“

„Paní Underwoodová –“

„Určitě by nechtěla, abys taky umřel,“ odvážil jsem se hádat.[†] „Jo, byla to sice tvoje vina, ale, ehm, nesmíš se z toho obviňovat. Život jde dál... a... éééchmmmm... No, prostě *tak*.“ Došla mi pára.[‡] Nevím, jestli to způsobila moje moudra, ale kluk sebou konečně přestal cukat. Držel jsem ho pod krkem a vlácel ho nahoru kolem rohů – napůl jsem letěl a napůl šel, jak nejrychleji jsem mohl. Dorazili jsme na druhé odpočívadlo a šplhali ještě výš, po schodech do mansardy. Těsně za námi schody praskaly a tříštily se pod Džáborovým nohama.

Než jsme dorazili nahoru, můj pán se vzpamatoval natolik, že dokázal klopýtat skoro bez pomoci. A jako ta beznadějně nejhorší dvojice závodníků v trojnohém běhu, co se do cíle dovleče poslední a

* Nebojte se. Ve starobabylonštině. A mým narážkám by kluk stejně nerozuměl.

[†] Od srdce mi to nešlo. *Mně* to připadalo jako naprosto rozumné přání.

[‡] Psychologie tohoto druhu není moje nejsilnější stránka. Nemám ani tušení o tom, co se většinou lidských bytostí honí v hlavě, a upřímně řečeno, moc mě to nezajímá. S mágy to bývá obvykle dost jednoduché: dělí se do tří jasných kategorií, motivovaných ctižádostí, chamtivostí nebo paranoiou. Underwood například patřil k paranoidnímu typu, aspoň podle toho, co jsem o něm věděl. Lovelace? Jednoduché – ctižádost z něj táhla jako smrad. Kluk taky patřil k těm ctižádostivým, ale byl ještě mladý, nehotový. Proto nejspíš dostal tenhle náhlý šílený záchvat lásky k bližnímu.

odmění ji soucitný potlesk, jsme se do podkrovní ložnice dostali živí. Což byl podle mě celkem výkon.

„Okno!“ vykřikl jsem. „Musíme na střechu!“ Postrčil jsem Nathaniela směrem k vikýři a pěstí jsem vyrazil sklo. Dovnitř pronikl chladný vzduch. Proletěl jsem otvorem, usadil se na střeše a natáhl ruku dovnitř. „Dělej,“ popoháněl jsem ho. „Ven.“

Ale k mému úžasu ten nemožný kluk otálel. Odšoural se do rohu místnosti, sehnul se a něco zvedl. Jasnovidecké zrcátko. No rozumíte tomu? V patách se mu žene smrt se šakalí hlavou, a on se zdržuje kvůli *tomuhle*! Teprve potom se odloudal k oknu, pořád s tím tupým prázdným pohledem.

Džábor má jednu dobrou vlastnost. Je pomalý. Chvíli mu trvalo, než se vyrovnal s intelektuálně náročným principem chůze po schodech. Kdyby nás honil Faquarl, byl by tu dávno před námi, zamknul by okno, zajistil je závorou a možná by na ně stihl i přidělat pěknou novou žaluzii. Ale můj pán byl tak malátný, že jsem po něm sotva stačil hrábnout, když se nad schody konečně vynořil Džábor, kterému od těla odletovaly jiskřičky a zapalovaly všechno kolem. Zahlédl kluka, zvedl ruku a udělal krok vpřed. A parádně se praštil do hlavy o nízké dveře.

To mi poskytlo čas, který jsem potřeboval. Zhouppl jsem se do okýnka, přidržoval se přitom římsy jen nohama jako gibbon, chytil kluka pod paží a vyhoupl se zpátky na střechu, co nejdál od okna. Právě když jsme dopadli na střešní tašky, vyšlehl z vikýře dlouhý plamen. Dům se otrásl v základech.

Kluk by tam snad klidně ležel celou noc, kdybych ho nechal, a díval se prázdnýma očima na hvězdy. Asi byl v šoku. Možná se ho ještě nikdo nepokusil doopravdy zabít. Jenomže moje reakce byly prověřené dlouhou praxí: rázem jsem se zase ocitl na nohou, sebral jsem ho a oddusál po šikmé střeše pryč – pevně jsem se přitom pařáty držel tašek.

Přihnal jsem se k nejbližšímu komínu, hodil kluka za něj a pak opatrně vykoul směrem, odkud jsme přišli. Oheň zdola odváděl svou práci: tašky praskaly a z puklin už prošlehávaly plamínky. Někde o kus dál zapraštel a posunul se jeden z nosných trámů.

U vikýře se cosi pohnulo: z plamenů vyletěl velký černý pták, usadil se na hřebeni střechy a změnil podobu. Džábor se rozhlížel kolem. Honem jsem zalezl zpátky za komín a podíval se, co je před námi.

Nikde ani stopy po dalších Lovelaceových služebnících: žádní džinové, žádné pátrací koule. Když má teď amulet zpátky, možná usoudil, že už nejsou potřeba. Spoléhal na Džábora.

Domy v ulici byly řadové, což nám nabízelo únikovou cestu po navazujících střechách. Levá strana střech vypadala jako tmavá římsa nad ulicí osvětlenou lampami. Napravo se rozkládala zastíněná zmeť zahrad, plná přerostlých stromů a keřů. O kousek dál rostl jeden obzvlášť vysoký strom těsně u domu. Toho by se dalo využít.

Jenže kluk byl pořád mimo. Žádnou velkou únikovou rychlost jsem od něj čekat nemohl. Než uběhneme pět metrů, Džábor nás zlikviduje Detonací.

Odvážil jsem se rychle juknout za komín. Džábor se blížil se skloněnou hlavou, čenichal po naší stopě. Brzo mu dojde, kde se schováváme, a sežehne ten komín. Nejvyšší čas vymyslet nějaký skvělý, neprůstřelný plán.

To se mi nepovedlo, takže jsem musel improvizovat.

Kluka jsem nechal ležet a v podobě chrliče se vznesl nad komín. Džábor mě zmerčil: jakmile vypálil, prudce jsem složil křídla a chvilku se volným pádem řítit dolů. Detonace mi přeletěla nad hlavou, obloukem se snesla za střechu a neškodně* vybuchla někde v ulici. Znova jsem zamával křídly, popoletěl k Džáborovi blíž a přitom pozorně sledoval plameny, které mu plápolaly kolem nohou, propalovaly tašky a prokousávaly se nosnými trámy.

Zvedl jsem spáry v poraženeckém gestu. „Nemůžeme si o tom promluvit? Tvůj pán chce toho kluka živého.“

Džábor nikdy neovládl umění společenské konverzace. Další Detonace, která prosvištěla těsně kolem mě, ten rozhovor málem ukončila. Kroužil jsem okolo něj tak rychle, jak jsem dokázal, a snažil se ho udržet na jednom místě. Pokaždé, když vystřelil, zpětný ráz výbuchu oslabil kus střechy, na kterém stál, a celá konstrukce se zatřásla o něco víc. Ale docházela mi energie a uhýbal jsem stále

* Neškodně pro mě. A o to jde, ne?

méně svižně. Okraj jedné Detonace mi ožehl křídlo a já se zhroutil na střechu.

Džábor o krok popostoupil.

Zvedl jsem pařát a výstřel mu oplatil. Detonace byla slabá a nízká, moc nízká, aby mohla Džáborovi uškodit. Zasáhla tašky přímo pod jeho nohama. Ani neucuknul. Místo toho se vítězně zasmál, ale ten zvuk rázem umlkl, když se pod ním propadla střecha. Hlavní trám, který se táhl po délce budovy, se rozlomil, boční nosníky popadaly a dřevo, Malta a tašky se zřítily do ohnivé výhně společně s Džáborem. Musel letět pěkně hluboko – přes tři hořící patra až do sklepa. Větší část domu mu spadla na hlavu.

Ve vzniklém otvoru zahučely plameny. Když jsem se chytil hrany komína a přehoupl se na druhou stranu, znělo mi to jako potlesk.

Kluk se tam pořád ještě krčil a tupě civěl do tmy.

„Získal jsem nám pár minut,“ prohlásil jsem, „ale nesmíme ztrácet čas. Pohni se.“ Nevím, jestli to způsobil můj přátelský tón, ale kluk se zvedl hezky rychle. Jenže pak se začal šourat po střeše s rychlostí a elegancí chodící mrtvoly. Tímhle tempem by k tomu stromu putoval týden. Dohnal by ho i dědek s dřevěnou nohou a skleněným okem, natož rozzuřený džin. Ohlédl jsem se. Zatím žádné známky pronásledování – z díry šlehal jenom oheň. Bez čekání jsem sebral zbytky energie a přehodil si kluka přes rameno. Pak jsem se rozběhl po střeše.

O čtyři domy dál jsme se dostali k vyhlédnutému stromu, vysoké zelené jedli. Nejbližší větve sahaly čtyři metry od nás. Dalo se tam doskočit. Ale nejdřív jsem si musel dáchnout. Složil jsem kluka na střechu a zase se podíval dozadu. Nic. Džábor má asi potíže. Představoval jsem si, jak se probourává z rozzhaveného sklepa, pohřbený pod tunami hořících trosek.

Najednou se v plamenech něco pohnulo. Je čas se ztratit.

Nedal jsem klukovi čas, aby zpanikařil. Popadl jsem ho kolem pasu, rozběhl se po střeše a skočil. Když jsme letěli vzduchem, který požár zbarvil do oranžova, kluk nestihl ani zaječet. Usilovně jsem mával křídly, abychom si udrželi výšku, než jsme se zabořili do praskajících, švihajících a píchajících větví jehličnanu.

Chytil jsem se kmene, takže jsme se nezřítily na zem. Kluk se přidržel jedné větve. Ohlédl jsem se k domu. Na pozadí ohně se pomalu pohybovala temná silueta.

Volně jsem objímal kmen a klouzal po něm i s klukem dolů. Při sestupu jsem oběma spáry strhával kůru. Přistáli jsme ve tmě a mokré trávě pod stromem.

Postavil jsem kluka zase na nohy. „Teď buď zticha!“ zašeptal jsem. „A drž se ve stínu.“

Potichu jsme se s mým pánem odplížili do vlhké tmy v zahradě, zatímco v ulici za námi sílilo kvílení hasičských sirén a do hořících trosek domu jeho mistra se zřítily další velké trámy.

Třetí část

Nathaniel

31

Nebe za rozbitým oknem se vyjasnilo. Vytrvalý déšť, který padal už od svítání, přešel v mrholení a pak ustal úplně. Nathaniel kýchl.

Londýn se probouzel. Dole na ulici se objevila první vozidla: špinavé červené autobusy s prskajícími motory, které vezly do centra ranní směnu; tu a tam osamělé osobní auto, které troubilo na každého, kdo mu zkřížil cestu, a také jízdní kola, na nichž se nahrbení cyklisté v těžkých kabátech namáhavě opírali do pedálů.

Obchody na protější straně ulice už otevíraly. Majitelé vycházeli ven a s hlasitým řinčením vytahovali kovové rolety, jimiž na noc zakrývali okna a dveře. Upravovaly se výlohy: řezník pleskl na smaltované police růžové kusy masa, trafikant zavěsil nad pult poslední čísla časopisů. Vedle v pekařství se pece roztápěly už několik hodin a teplý vzduch vonící čerstvým chlebem a cukrovanými koblihami z nich stoupal přes ulici až nahoru k Nathanielovi, který seděl promrzlý a hladový v prázdné místnosti.

V nedaleké boční uličce ožívalo tržiště. Zněly odtamtud výkřiky, některé veselé, další hluboké a chraptivé. Mladí chlapci valili kovové sudy nebo tahali vozíky se zeleninou. Po severním konci ulice projel policejní vůz, u tržiště zpomalil, pak hlasitě přidal plyn a odjel.

Slunce viselo nízko nad střechami: kotouč v barvě bledého žlutku, zahalený mlžným oparem.

Každé ráno touhle dobou chystala paní Underwoodová snídani. Pořád ji měl před očima: malou, energickou, rezolutně dobře naladěnou, jak pobíhá po kuchyni, bouchá pánvičkami o sporák, krájí

rajčata, vkládá krajíčky chleba do topinkovače... A čeká, až Nathaniel přijde dolů.

Každé jiné ráno by to bylo přesně takhle. Ale ta kuchyň už není. Dům už není. A paní Underwoodová, paní Underwoodová je –

Chtěl plakat; obličej mu natékal touhou po pláči. Jako by uvnitř zadržoval povodeň citů, připravenou rozlít se ven. Ale oči zůstaly suché. Hráze vydržely. Díval se na hemžení v ulici dole, ale neviděl nic, otupělý k chladu, který se mu zakusoval do kostí. Kdykoli zavřel oči, pod víčky se mu roztančil mihotavý bílý stín – vzpomínka na plameny.

Paní Underwoodová je –

Nathaniel se zhluboka, přerývaně nadechl. Zabořil ruce do kapes u kalhot a prsty přešel po hladkém bronzovém disku. Trhl sebou a rychle rukou ucukl. Třásl se zimou po celém těle. Zdálo se mu, že mu zamrzl i mozek.

Pro mistra udělal, co bylo v jeho silách. Ale paní Underwoodová... Měl ji nějak varovat, dostat ji z domu, než se to stalo. Jenže místo toho...

Potřeboval přemýšlet. Nemá čas na... Musí vymyslet nějaký plán, jinak je ztracený.

Půlku noci prchal jako šílenec zahradami a zadními uličkami severního Londýna, oči prázdné, ústa dokořán. Vybavovala se mu jen řada rychlých úprků do křoví, přelézání zdí a podbíhání pouličních lamp, série šeptaných příkazů, kterými se automaticky řídil. Vzpomínal si, že se tiskl na studené cihlové zdi a prolézal živými ploty, pořezaný, potlučený a promáčený až na kůži. V jednu chvíli se nekonečně dlouho krčil pod hromadou kompostu, s obličejem zarytým ve smradlavé tlející hmotě, dokud nedostal signál, že je čistý vzduch. Bylo to vzdálené a neskutečné jako sen.

Při útěku před sebou pořád viděl Underwoodův zděšený obličej a šakalí hlavu zvedající se z plamenů. Taky neskutečné. Sny ve snu.

Pronásledovatele si nepamatoval, ačkoli chvílemi byli nebezpečně blízko. Bzučení pátrací koule, podivný chemický pach přivátý větrem: nic jiného nevnímal, dokud krátce před svítáním nevklópýtali do čtvrti plné zadních uliček a úzkých domů z červených cihel, kde našli tuhle opuštěnou budovu.

Tady bude prozatím v bezpečí. Má čas přemýšlet, rozhodnout se, co udělá...

Ale paní Underwoodová je –

„Zima, co?“ prohodil nějaký hlas.

Nathaniel se odvrátil od okna. Z druhé strany místnosti ho sledoval lesklýma očima ten chlapec, který chlapcem nebyl. Svě vtělení vybavil kvalitním zimním oblečením – pěřovou bundou, novými modrými džínami, pevnými hnědými botami a vlněnou čepicí. Vypadalo to hodně teple.

„Celý se klepeš,“ pokračoval chlapec. „Ale na zimní výlet taky nejsi moc dobře oblečený. Co máš pod tím svetrem? Vsadím se, že jenom košili. A jen se koukni na svoje boty! Určitě do nich teče.“

Nathaniel ho poslouchal jen na půl ucha. V duchu byl na míle daleko.

„Na tomhle místě by se člověk asi neměl promenovat polonahý,“ dodal džin. „Jen se tu rozhlédni! Popraskané zdi, díra ve stropě... Jsme vydaní napospas živlům. Brrrrr! Kosa.“

Usadili se v horním patře budovy, kde dřív zjevně sídlila nějaká veřejná instituce. Holá prázdná místnost měla vysoký strop, bíle omítnuté stěny pokrývaly žlutozelené skvrny od plísně. Podél zdí se táhly řady polic pokrytých prachem, špínou a ptačím trusem. V několika rozích se válely ubohé hromádky dříví, které původně nejspíš sloužilo jako židle a stoly. Vysoká okna vedla do ulice a dolů se šlo po širokém mramorovém schodišti. Páchlo to tam vlhkostí a rozkladem.

„Nemám ti od té zimy pomoci?“ zeptal se chlapec a úkosem na Nathaniela pohlédl. „Stačí říct.“

Nathaniel neodpověděl. Od úst mu stoupala pára.

Džin se přisunul trochu blíž. „Mohl bych rozdělat oheň,“ navrhl. „Pěkný teplý ohýnek. Pracovat s tímhle živlem je pro mě hračka. Koukni!“ Na dlani mu vyskočil plamínek. „A tady se zbůhdarma válí tolik dřeva... Co tu podle tebe dřív bylo? Knihovna? Tipoval bych to na knihovnu. Teď se nejspíš plebejcům nedovoluje moc číst, co? K tomu to vždycky dospěje.“ Plamínek se trochu zvětšil. „Stačí, když mě požádáš, ó pane. Udělám to pro tebe ze staré známosti. Od toho jsou přátelé.“

Nathanielovi drkotaly zuby. Víc než co jiného – dokonce víc než hlad, který ho hryzal v žaludku jako pes – ho týrala zima. Plamínek zatančil a zavířil.

„Ano,“ řekl chraptivě. „Udělej mi oheň.“

Plamínek okamžitě zhasl. Egyptan nakrčil čelo. „Tak *tohle* nebylo moc zdvořilé.“

Nathaniel zavřel oči a ztěžka si povzdechl. „*Prosím.*“

„To už je lepší.“ Vyletěla jiskřička a zapálila hromádku dříví opodál. Nathaniel se tam odšoural, přidřepł k ohníčku a natáhl ruce k plamenům.

Džin několik minut mlčel a přecházel po místnosti sem a tam. Nathanielovi se pomalu vracel cit do prstů, přestože obličej měl stále ztuhlý. Po chvilce si všiml, že Bartimaeus zase přišel blíž, sedl si na paty a líně prohrabuje oheň dlouhým kusem dřeva.

„Jak je?“ zeptal se. „Doufám, že už roztáváš.“ Zdvořile čekal na odpověď, ale Nathaniel mlčel. „Něco ti povím,“ pokračoval džin konverzačním tónem, „ty jsi fakt zajímavý případ. Už jsem poznal hezkou řádku mágů, ale jen málo z nich mělo tak sebevražedné sklony jako ty. Normálnímu člověku by došlo, že vykládat mocnému nepříteli, že jsi mu ukradl jeho klenot, není právě nejchytrější nápad. Zvlášť když jsi úplně bezbranný. Ale ty? Pro tebe je to normálka.“

„Musel jsem to udělat,“ odsekl Nathaniel. Nebylo mu do řeči.

„Hmmm. Bezpochyby jsi měl geniální plán, který mně – a podle všeho i Lovelaceovi – naprosto unikl. Byl bys tak laskav a prozradil mi ho?“

„Ticho!“

Džin nakrčil nos. „To byl tvůj plán? Na můj vkus trochu moc jednoduchý. Ale nezapomínej, že když jsi dostal ten pozoruhodný záchvat svědomí, riskoval jsi taky *můj* život.“ Džin znenadání sáhl do ohně, vytáhl žhavý oharek a zadumaně ho podržel mezi palcem a ukazováčkem. „Kdysi jsem měl pána, který se ti dost podobal. Byl stejně hloupě umíněný a málokdy jednal ve svém nejlepším zájmu. Nežil moc dlouho.“ Povzdechl si a hodil oharek zpět do plamenů. „No nic – hlavně že to dobře dopadlo.“

Nathaniel se na džina poprvé podíval. „*Dobře* to dopadlo?“

„Jsi naživu. To se nepočítá jako dobrá zpráva?“

Nathanielovi se na okamžik zjevila tvář paní Underwoodové, obklopená plameny. Zamnul si oči.

„Nerad to říkám,“ podotkl Bartimaeus, „ale Lovelace měl pravdu. Včera jsi byl fakt úplně mimo. Mágové se takhle nechovají. Ještě že jsem tam byl, abych tě zachránil. Kam se vypravíš teď? Do Prahy?“

„Cože?“

„No, Lovelace ví, že jsi mu pláchnul. Bude po tobě pátrat – a sám jsi viděl, jak daleko je ochotný zajít, aby tě umlčel. Přežiješ, jedině když zmizíš ze scény a navždycky odjedeš z Londýna. Nejlíp do ciziny. Do Prahy.“

„Proč bych měl jezdit do Prahy?“

„Tamější mágové by ti mohli pomoci. A taky tam prý mají dobré pivo.“

Nathaniel ohrnul rty. „Nejsem zrádce.“

Chlapec pokrčil rameny. „Jestli se ti to nelíbí, nezbývá ti než začít poklidný nový život tady. Nabízí se ti spousta skvělých pracovních příležitostí. Například... Jak se tak na tebe dívám, zvedání těžkých břemen je ze hry. Na to jsi moc vychrtlý. Takže přístavní dělník z tebe nebude.“

Nathaniel se uraženě zamračil. „Nemám v úmyslu –“

Džin si ho nevšiml. „Ale ta zakrslá postavička by se na druhé straně mohla výhodně uplatnit. Jo! Kominický učeň, to je to pravé. Pořád shánějí další kluky na prolézání průduchů.“

„Počkej! Já ne –“

„Nebo by ses mohl dát do učení k čističům kanalizace. Dostaneš kartáč, hák a gumový zvon a budeš prolézat ty nejtěsnější roury a hledat ucpaná místa.“

„Já nebudu –“

„Tam venku je svět plný možností! A všechny jsou lepší než být mrtvý mág.“

„Mlč už!“ Nathaniel zvýšil hlas a měl pocit, že mu tou námahou praskne hlava. „Nepotřebuju tvoje rady!“ Vyskočil na nohy, v očích mu blýskalo. Džinovo popichování proniklo pod příkrov únavy a žalu a uvolnilo potlačovaný hněv, který ho náhle začal stravovat. Zuřivost převládla nad vinou, šokem a smrtelnou úzkostí, a ty ji ještě

přiživily. Lovelace tvrdil, že nic jako čest neexistuje, že každý mág sleduje jenom vlastní zájem. No dobrá. Nathaniel ho vezme za slovo. Takovou chybu už nikdy neudělá.

Ale i Lovelace se dopustil chyby. Podcenil protivníka. Nazval ho slabochem a pokusil se ho zabít. A Nathaniel přežil.

„Ty chceš, abych utekl?“ vykřikl. „Vyloučeno! Lovelace zavraždil jediného člověka, kterému na mně kdy záleželo –“ Zarazil se: hlas se mu zlomil, ale oči i teď zůstaly suché.

„Underwooda? To bys mě rozesmál! Nenáviděl tě! Byl to rozumný člověk.“

„Mluvím o jeho ženě. Chci spravedlnost. Pomstím se za to, co jí udělal.“

Jeho dramatická slova neměla zamýšlený účinek, neboť právě v tu chvíli džin našpulil rty a hlasitě napodobil uprdnutí. Vstal a smutně přitom vrtěl hlavou, jako by ho tížila nesmírná moudrost. „Tobě nejde o spravedlnost, hochu. Toužíš zapomenout. Všechno, co jsi měl, včera shořelo na popel. Takže teď nemáš co ztratit. Tvoje myšlenky jsou mi stejně jasné jako moje vlastní: chceš odejít ze světa s plnou parádou při útoku na Lovelace.“

„Ne. Chci spravedlnost.“

Džin se zasmál. „Bude tak *snadné* následovat mistra a jeho paní do temnoty – mnohem snazší než začínat nový život. Pýcha tě zaslepila a žene tě na smrt. Copak jsi včera večer nic nepochopil? Nemůžeš se s ním měřit, Nate! Vzdej to.“

„Nikdy.“

„Vždyť už ani nejsi mág.“ Džin ukázal na plesnivé stěny. „Podívej se kolem sebe. Vidiš, kde jsme? Tohle není žádný vyhrátý dům plný knih a listin. Kde jsou svíčky? Kde je kadidlo? Kde je *pohodlí*? Říkej si, co chceš, Nathanieli, ale přišel jsi o všechno, co mág k životu potřebuje. O peníze, bezpečí, sebeúctu, o mistra... Přiznej si to, nemáš nic.“

„Mám jasnovidecké zrcátko,“ opáčil Nathaniel. „A mám tebe.“ Rychle se znovu posadil k ohni. V místnosti byla pořád nesnesitelná zima.

„Jo, k tomu jsem se zrovna dostával.“ Džin začal botou odhrnovat špínu a prach na kousku podlahy. „Až se trochu uklidníš,

seženu ti nějakou křidu. Pak mi tu můžeš nakreslit pentagram a propustit mě.“

Nathaniel na něj mlčky hleděl.

„Splnil jsem úkol,“ pokračoval džin. „A udělal jsem ještě víc, daleko víc. Špehoval jsem pro tebe Lovelace. Zjistil jsem, co je ten amulet zač. Zachránil jsem ti život.“

Nathanielovi se vlastní hlava najednou zdála podivně lehká a otupělá, jako vycpaná vatou.

„Nemusíš mi děkovat!“ řekl Bartimaeus. „Jenom by mě to uvedlo do rozpaků. Chci akorát vidět, jak kreslíš ten pentagram. To mi ke štěstí úplně stačí.“

„Ne,“ odmítl Nathaniel. „Ještě ne.“

„Promiň?“ opáčil chlapec. „Nejspíš ztrácím sluch. Asi následek toho, jak jsem včera nasazoval krk pro tvou záchranu. Zdálo se mi, že jsi řekl ne.“

„Přesně tak. Nepochybně tě. Ještě ne.“

Rozhostilo se těžké ticho. Před Nathanielovým očima začal ohníček skomírat, jako by ho něco vtahovalo do podlahy. Vzápětí zmizel docela. Úlomky dřeva, které před chvílí tak pěkně plápolaly, začala s tichým praskáním pokrývat jinovatka. Nathanielovi se do kůže zabodly jehličky chladu. Povrchně, bolestivě dýchal.

Ztěžka se zvedl. „Přestaň s tím!“ zasípal. „Vrať ten oheň.“

Džinovi se zaleskly oči. „Je to jen pro tvoje dobro,“ prohlásil. „Právě mi došlo, jak bezohledně jsem se choval. Ty se přece nemůžeš na oheň ani podívat – ne po tom požáru, který jsi včera způsobil. Moc by tě mučily výčitky svědomí.“

Nathanielovi se před očima zamihotaly rozmazané výjevy: plameny šlehající ze zničené kuchyně. „Já ten požár nezaložil,“ zašeptal. „Nebyla to moje vina.“

„Ne? Ty jsi schoval amulet. Ty jsi to hodil na Underwooda.“

„Ne! Nečekal jsem, že Lovelace přijde do domu. Bylo to kvůli bezpečnosti –“

Chlapec se ušklíbl. „Jistě – kvůli *tvoji* bezpečnosti.“

„Kdyby byl Underwood k něčemu, zůstal by naživu! Odrazil by Lovelace a spustil poplach!“

„Tomu sám nevěříš. Jen si to přiznej. Zabil jsi je oba.“

Nathanielův obličej se zkřivil zlostí. „Chtěl jsem Lovelace odhalit! Chtěl jsem, aby ho s amuletem přistihli – aby na to přišla policie!“

„Koho to zajímá? Nedokázal jsi to. Selhal jsi.“

„Kvůli tobě, démone! Kdybys ho nepřivedl až do domu, nic z toho by se nestalo!“ Nathaniel se k té myšlence přísál jako klíště. „Všechno, co se stalo, je tvoje vina, a budeš za to pykat! Jestli si myslíš, že budeš někdy volný, šeredně se pleteš. Zůstaneš tu nadobro. Čeká tě Věčné uvěznění!“

„Vážně? V tom případě,“ – falešný chlapec o krok postoupil a najednou byl velmi blízko – „tě můžu klidně zabít rovnou. Nemám co ztratit. Tak jako tak skončím v tabatěrce, ale aspoň mě bude hrát vědomí, že jsem ti zlámal vaz.“ Zlehka položil Nathanielovi dlaň na rameno.

Tomu naskočila husí kůže. Silou vůle odolal pokušení vytrhnout se džinovi a prchat. Místo toho klidně opětoval pohled těch neproniknutelných černých očí.

Dlouho oba mlčeli.

Nakonec si Nathaniel olízl suché rty. „To nebude nutné,“ řekl chraptivě. „Do konce měsíce tě propustím.“

Džin si ho přitáhl blíž. „Propusť mě *hned*.“

„Ne.“ Nathaniel polkl. „Máme ještě práci.“

„Práci?“ Bartimaeus se zamračil a pohladil Nathaniela po rameni. „Jakou práci? Co můžeme udělat?“

Nathaniel se přiměl zůstat nehybně stát. „Můj mistr a jeho žena jsou mrtví. Musím je pomstít. Lovelace zaplatí za to, co udělal.“

Šeptající ústa se naklonila blíž, ale Nathaniel na tváři necítil žádný dech. „Už jsem ti to přece vysvětloval. Lovelace je příliš mocný. Nemáš šanci ho porazit. Zapomeň na to, stejně jako já. Propusť mě a minulost nech minulostí.“

„Nemůžu.“

„Proč?“

„Já... Dlužím to svému mistrovi. Byl to dobrý člověk –“

„Ne, nebyl. To není ten správný důvod.“ Ted’ mu džin šeptal přímo do ucha. „Nejde ti o čest ani o spravedlnost, chlapče, stravuje tě vina. Nedokážeš unést následky svých činů. Snažíš se přehlúšit

myšlenky na to, co jsi udělal svému mistrovi a jeho ženě. No, jestli se vám lidem líbí takhle trpět, vaše věc. Ale mě z toho vynech.“

Nathaniel odpověděl s jistotou, kterou zdaleka necítil: „Jestli se chceš někdy dostat na svobodu, budeš mě poslouchat, dokud tvůj měsíc nevyprší.“

„Jít po Lovelaceovi je v každém případě sebevražda – pro tebe i pro mě.“ Chlapec se zle usmál. „Takže pořád nechápu, proč bych tě neměl zabít rovnou...“

„Musí existovat způsob, jak ho dostat!“ Nathaniel se nedokázal ovládnout; mluvil příliš rychle. „Jenom to musíme pořádně promyslet. Uzavřu s tebou dohodu. Pomož mi pomstít se Lovelaceovi, a já tě pak okamžitě propustím. Tak budeme oba vědět, jak si stojíme. Bude v nejlepším zájmu nás obou, abychom uspěli.“

Džinovi zajiskřily oči. „Jako vždycky je to chvályhodně čestná dohoda, diktovaná z pozice moci. No dobrá. Nemám na vybranou. Ale jestli někdy někoho z nás zbytečně vystavíš nebezpečí, varuju tě – pomstím se jako první.“

„Domluveno.“

Chlapec ustoupil a pustil Nathanielovo rameno. Ten couvl a s vytřeštěnýma očima ztěžka oddechoval. Džin si začal tiše pobrukovat, odloudal se k oknu a cestou mávnutím ruky opět zapálil oheň. Nathaniel se snažil uklidnit, získat nad sebou opět vládu. Zalila ho další vlna sebelítosti, ale nepodlehl jí. Na to nemá čas. Před svým otrokem musí vystupovat rozhodně a sebejistě.

„Takže, pane,“ ozval se džin. „Objasni mi svůj záměr. Prozrad' mi, co uděláme.“

Nathaniel se snažil o klidný tón: „Nejdřív ze všeho potřebuju něco k jídlu a možná nové oblečení. Pak musíme dát dohromady všechno, co víme o Lovelaceovi a amuletu. Taky musíme zjistit, co si policie myslí o... o tom, co se stalo včera v noci.“

„To poslední bude hračka,“ prohodil Bartimaeus a ukázal z okna. „Podívej.“

„*Timesýýýý! Ranníííí vydánííí!*“ Kolportér pomalu táhl po chodníku trakař s balíky novin a zastavoval se, kdykoli k němu někdo z kolemjdoucích natáhl ruku s penězi. Na ulici bylo živo a chlapec postupoval pomalu. Než Nathaniel s Bartimaem vyšli z uličky za zchátralou knihovnou a přešli přes silnici k němu, dostal se sotva k pekařství.

Nathaniel měl v kapse pořád zbytek peněz, které před pár dny sebral paní Underwoodové z plechovky na drobné. Mrkl na trakař: byl plný výtisků londýnských *Timesů* – oficiálního vládního listu. Prodavač novin měl velkou kostkovanou čepici, rukavice bez prstů a dlouhý černý kabát, který mu sahal skoro až na paty. Špičky prstů mu zfialověly mrazem. Každou chvíli hlasitě chraptivě vykřikl: „*Timesýýýý! Ranní vydánííí!*“

Nathaniel nebyl moc zběhlý v jednání s plebejci. Zastavil kolportéra svým nejhlubším, nejdůstojnějším hlasem: „Jedny *Timesy*. Kolik stojí?“

„Čtyřicet penáků.“

Věcně podal klukovi peníze a převzal jeden výtisk. Kolportér se na něj podíval, nejdřív lhostejně a vzápětí s náhlým zájmem. Nathaniel se obrátil k odchodu, ale chlapec ho zarazil.

„Vypadáš děsně, kámo,“ oslovil ho přátelsky. „Byls celou noc venku?“

„Ne.“ Nathaniel se zatvářil co nejodmítavěji a doufal, že tak odrazí další dotěrné otázky.

Nezabralo to. „Jasně že ne, jasně že ne,“ chlácholil ho kolportér. „A i kdyby jo, neměl bych ti za zlý, kdybys to zatloukal. Ale měl by

sis dát bacha, když teď platí ten zákaz vycházení. Policajti čmuchaj kolem víc než normálně.“

„Jaký zákaz vycházení?“ zeptal se džin.

Kluk vykulil oči. „Kde žiješ, kámo? Po tom hanebným útoku na parlament je už skoro tejden nařízenej zákaz vycházení po osmý hodině. Ne že by to k něčemu bylo, ale venku lítají pátrací koule a všude se hemží Noční policie, takže je lepší někam zalízt, než vás najdou a sežerou. Řek bych, že jste zatím měli víc štěstí než rozumu. Víte co? Mohl bych vám na dnešní noc najít dobrou schovku, jestli potřebujete. Je tam bezpečno a je to přesně to správný místo“ – odmlčel se, rozhlédl se kolem sebe a ztlumil hlas – „kam jít, když máš něco, co bys třeba chtěl střelit.“

Nathaniel se na něj nechápavě podíval. „Děkuju. To já nemám.“

Kluk se podrbl na zátylku. „No, jak myslíš. Nemůžu se tady vybavovat celej den. Některý z nás maj práci. Takže zdař.“ Popadl držadla trakaře a vyrazil dál, ale Nathaniel si všiml, že se po nich několikrát přes rameno ohlédl.

„Zvláštní,“ prohodil Bartimaeus. „O co šlo?“

Nathaniel pokrčil rameny. Už na tu příhodu zapomněl. „Běž mi sehnat něco k jídlu a teplejší šaty. Já se vrátím do knihovny a přečtu si noviny.“

„Fajn. Pokus se *prosím* nedostat do maléru, zatímco budu pryč.“ Džin se obrátil a zmizel v davu.

~ ~ ~

Článek byl na druhé stránce, vmáčkнутý mezi obvyklý kařdoměsíční inzerát ministerstva zaměstnanosti, které shánělo nové učně, a krátkou reportáž z italského tažení. Měl tři odstavce. Autor se s lítostí zmiňoval o tom, že při požáru obytného domu zahynul vysoký úředník z ministerstva vnitra Arthur Underwood a jeho manželka Martha. Požár vznikl přibližně ve čtvrt na jedenáct večer a hasičům se ho s pomocí mágů ze zásahové jednotky podařilo uhasit teprve o tři hodiny později. Do té doby většina budovy lehla popelem. Dva sousední domy jsou vážně poškozené a jejich obyvatelé museli být evakuováni. Příčina požáru je dosud neznámá, ale policie by ráda vyslechla učně pana Underwooda, Johna

Mandraka, věk 12 let, jehož tělo nebylo v troskách nalezeno. Podle nepotvrzených svědectví byl spatřen, jak prchá z místa tragédie.

O Mandrakovi je známo, že má výbušnou povahu; v loňském roce napadl několik významných mágů a při setkání s ním je na místě nejvyšší opatrnost. Smrt pana Underwooda, pokračoval článek, znamená pro vládu tragickou ztrátu: celý život věrně sloužil svému ministerstvu a dosáhl mnoha úspěchů, na jejichž vyličení zde bohužel nezbývá prostor.

~ ~ ~

Nathaniel, usazený na zemi pod okny, nechal noviny sklouznout na podlahu. Svěsil hlavu na prsa a zavřel oči. Vidět takhle černé na bílém chladné, neosobní shrnutí toho, co už věděl, pro něj znamenalo novou ránu. Lomcovala s ním bolest a toužil si ulevit pláčem, ale jeho žal zůstal pevně zamčený uvnitř, nedosažitelný. Nemělo to smysl. Zmáhala ho únava. Chtělo se mu strašně spát...

Do boku ho nešetrně dloubla něčí bota. S úlekem se probudil.

Nad ním stál džin a spokojeně se šklebil. V ruce držel papírový sáček, z něhož se linula voňavá pára. Nathaniel hlady zapomněl na veškerou důstojnost a chňapl po sáčku tak prudce, že si málem vylil kelímek kávy do klína. Ke své úlevě našel pod kelímkem dva úhledné balíčky z voskovaného papíru – v každém byl teplý sendvič s hovězím. Nathanielovi se zdálo, že nic tak skvělého v životě neochutnal. Do dvou minut oba sendviče zmizely, Nathaniel držel kelímek v omrzlých prstech a prudce oddechoval.

„To teda byla podívaná,“ poznamenal džin.

Nathaniel usrkl kávu. „Jak jsi to sehnal?“

„Koupil za pět prstů. Dal jsem si to od prodavače z lahůdek zabalit, a zatímco počítal cenu, sebral jsem to a mazal pryč. Maličkost. Zavolali policii.“

Nathaniel zasténal. „To nám ještě chybělo.“

„Neboj. Budou hledat vysokou blondýnu v kožichu. A když už o tom mluvíme“ – džin ukázal na malou hromádku mezi nepořádkem na podlaze – „obstaral jsem ti nějaké lepší oblečení. Bundu, kalhoty, čepici a rukavice. Doufám, že ti to padne. Vybral jsem tu nejmenší velikost, co jsem našel.“

O pár minut později najedený a teple oblečený Nathaniel trochu ožil. Hřál se u ohně. Džin posedával opodál a díval se do plamenů.

„Myslí si, že jsem to udělal já.“ Nathaniel ukázal na noviny.

„A cos čekal? Lovelace se těžko půjde sám udat, ne? Co by to byl za mága, kdyby udělal takovou pitomost?“ Bartimaeus po něm vrhl významný pohled. „Ten požár měl hlavně zamaskovat, že Lovelace dům vůbec navštívil. A protože tě nedokázal zabít, chce tě aspoň očernit.“

„Hledá mě policie.“

„Jo. Jde po tobě policie i Lovelace. Už určitě poslal svoje poskoky, aby se tě pokusili vystopovat. Jsi jako v kleštích. A přesně takhle tě chce mít – na útěku, bez opory, aby ses mu nepletl do cesty.“

Nathaniel zaskřípal zuby. „Uvidíme. Co kdybych šel na policii sám? Mohli by prohledat Lovelaceův dům, najít amulet...“

„Myslíš, že by tě někdo poslouchal? Hledají tě jako zločince. Jsi muž na útěku. Slovo *muž* samozřejmě používám v tom nejširším smyslu. A i kdyby to tak nebylo, ve styku s úřady bych doporučoval hodně velkou opatrnost. Lovelace v tom nejede sám. Za prvé je tu jeho bývalý mistr, Schyler –“

„Schyler?“ No jistě – ten vrásčitý stařec s rudým obličejem. „Schyler byl jeho mistrem? Ano... znám ho. Slyšel jsem je v parlamentu mluvit o amuletu. Mají ještě jednoho společníka, jmenuje se Lime.“

Džin přikývl. „A to může být jen špička ledovce. Když jsem tenkrát amulet ukradl, pronásledovala mě celá řada pátracích koulí – muselo je povolat několik mágů společně. Jestli to je rozsáhlé spiknutí a ty se obrátíš na oficiální místa, jak si můžeš být jistý, že první mág, na kterého narazíš, Lovelace nevaruje a nedá tě odpravit? Například Šolto Pinn, ten obchodník s magickými artefakty, je v tom zřejmě namočený taky. Patří k Lovelaceovým nejlepším přátelům a zrovna včera spolu obědvali. Zjistil jsem to krátce předtím, než jsem byl proti své vůli zadržen u Pinna v obchodě.“

Nathaniel se rozčílil. „Moc jsi riskoval! Žádal jsem tě, abys prověřil Lovelace, ne abys mě ohrozil!“

„Klid, klid. Přesně to jsem dělal. Právě u Pinna jsem se dozvěděl pár zajímavostí o amuletu. Lovelace ho nechal ukrást vládnímu mágovi jménem Beecham, kterému přitom zloděj podříznul krk. Vláda si sakra přeje dostat tu tretku zpátky. Byl bych vyzvěděl víc, jenže se tam stavil jistý ifrit a odnesl mě do Toweru.“

„Ale ty jsi unikl. Jak?“

„To je na tom nejzajímavější,“ pokračoval Bartimaeus. „Ven mě totiž dostal Lovelace. Musel se od Pinna nebo od někoho jiného dozvědět, že zajali neuvěřitelně schopného džina, a okamžitě uhlí, že amulet jsem uloupil já. Poslal na tu záchrannou výpravu svoje džiny Faquarla a Džábora – a byl to pěkně riskantní podnik. Proč si myslíš, že to udělal?“

„Šlo mu o amulet, samozřejmě.“

„Přesně tak – a už brzo ho chce použít. To nám včera večer vlastně řekl sám. A Faquarl tvrdil totéž: amulet potřebují na něco velkého a má k tomu dojít během nejbližších dní. Čas tu hraje hlavní roli.“

Nathanielovi se v hlavě vynořila napůl zapomenutá vzpomínka. „V parlamentu jsem zaslechl, že Lovelace za pár dní pořádá nějakou významnou slavnost nebo konferenci. Někde mimo Londýn.“

„Jo, to vím taky. Lovelace má manželku, přítelkyni nebo známou jménem Amanda. Konferenci organizuje právě tahle Amanda ve svém sídle. Má se jí zúčastnit i předseda vlády. Tu ženskou jsem viděl u Lovelace doma, když jsem se tam plížil pro amulet. Dost se snažil na ni udělat dojem, takže manželka to asi nebude. Pochybuju, že by se znali moc dlouho.“

Nathaniel se zamyslel. „V parlamentu Lovelace říkal Schylerovi, že chce konferenci zrušit. To bylo v době, kdy pátral po amuletu.“

„Jo. Jenže teď už ho zase má.“

Nathanielovi se skoro zatočila hlava dalším návalem chladné zuřivosti. „Amulet Samarkandu. Zjistil jsi o něm něco?“

„Jen o trochu víc, než co jsem věděl vždycky. Odedávna má pověst nesmírně mocného artefaktu. Šaman nebo šamanka, kteří ho vyrobili, se ve svém řemesle vyznali – byli daleko mocnější než všichni z té vaší směšné partičky. Jejich kmen neznal knihy ani svitky: vědomosti se předávaly pouze ústně, uchovávaly se v paměti.

Amulet Samarkandu jako takový chrání svého nositele před magickým útokem – a to je víceméně všechno. Není to talisman, takže se nedá použít k útoku a zabíjení nepřátel. Slouží jen jako ochrana. Všechny amulety –“

Nathaniel mu skočil do řeči. „Nepoučuj mě. Já vím, jak fungují amulety.“

„Jen jsem si to ověřoval. Můžu já vědět, co vás dneska učí? No, ale něco málo ze síly toho amuletu jsem si každopádně ověřil na vlastní kůži, když jsem ho šel na tvůj rozkaz nastražit do Underwoodovy pracovny.“

Nathaniel zkrřivil tvář žalem. „Já ho nikam nenastražil!“

„Jasně že ne. Chci jen říct, že amulet si bez problémů poradil s ohňovým kouzlem, i když připouštím, že za moc nestálo. Prostě ho pohltil. A včera večer odrazil i ten Underwoodův chabý útok, jak sis mohl všimnout, zatímco jsi mi visel zpod pařátu. Jeden z mých informátorů tvrdil, že v amuletu je údajně uvězněná bytost z Onoho světa: jestli je to pravda, tak bude sakra mocná.“

Nathaniela pálily oči. Protřel si je. Víc než cokoli jiného se potřeboval vyspat.

„Ať už má ten amulet jakékoli schopnosti,“ pokračoval džin, „Lovelace ho nepochybně co nevidět použije, na té konferenci, kterou pořádá. Jak? Těžko říct. Proč? Tak to je jednoduché. Chce se chopit moci.“ Bartimaeus zívá. „Pořád stejná písnička.“

Nathaniel vybuchl: „Je to odpadlík a zrádce!“

„Je to normální mág. Ty jsi úplně stejný.“

„Cože? Jak se opovažuješ? Já tě –“

„No, možná teď ještě ne. Ale stačí pár let počkat.“ Džin se tvářil trochu znuděně. „Takže, co navrhuješ?“ Nathaniela něco napadlo. „Zajímalo by mě...“ začal. „K útoku na parlament došlo především. Myslíš, že to byla taky Lovelaceova práce?“

Džin se zatvářil skepticky. „O tom pochybuju. Takový amatérismus? A navíc, soudě podle Lovelaceovy korespondence, on a Schyler ten večer nic neobvyklého nečekali.“

„Můj mistr předpokládal, že je to práce Odboje – plebejců, co nenávidí mágy.“

Bartimaeus se ušklíbl. „To je *daleko* pravděpodobnější. Vy mágové byste si na ně měli dávat bacha – možná teď nejsou moc dobře organizovaní, ale nakonec vás dostanou. Vždycky to tak dopadá. Vezmi si Egypt, vezmi si Prahu...”

„Praha je dekadentní.“

„Pražští mágové jsou dekadentní. A už tam nevládnou. Koukni se na tohle...” Na jednom konci knihovny prohnílé regály popadaly na zem. Stěny za nimi pokrývaly řady nápisů a pečlivě namalovaných hieroglyfů. „Kletby z doby Starého království,” vysvětlil Bartimaeus. „Zdejší zločinecká vrstva má slušné vzdělání. Ten velký nápis znamená ‚Smrt vládcům a tyranům‘. A to zahrnuje i tebe, Natoušku, jestli se nepletu.“

Nathaniel neodpověděl; pokoušel se srovnat si myšlenky. „Udat Lovelace na policii by bylo příliš riskantní,” prohlásil nakonec. „Takže nám zbývá jediná možnost. Zúčastním se té konference taky a odhalím spiknutí na místě.“

Džin si významně odkašlal. „Mám dojem, že jsme říkali něco o zbytečném nebezpečí... Dej si pozor – tenhle nápad mi připadá pěkně sebevražedný.“

„Ne, když to dobře naplánujeme. Nejdřív musíme zjistit, kde a kdy se ta konference koná. To by mohl být problém... Budeš muset jít ven a tu informaci získat.“ Nathaniel zaklel. „Jenže to zase zabere čas! Kdybych měl pár knih a ten správný druh kadidla, mohl bych dát dohromady jednotku šotků, která by špehovala všechny ministry najednou. Ne – špatně by se ovládali. Ale mohl bych –“

Zatímco Nathaniel nahlas přemýšlel, džin zvedl ze země noviny a už v nich chvíli listoval. „Nebo by sis mohl prostě přečíst, co se tady píše.“

„Cože?“

„Tady, ve Zprávách z parlamentu. Poslouchej: ‚Ve středu 2. prosince pořádá Amanda Cathcartová v Heddleham Hall každoroční parlamentní konferenci a zimní ples. Mezi pozvanými jsou mimo jiné Dvojtíhodný Rupert Devereaux, Angus Nash, Jessica Whitwellová, Chloe Baskarová, Tim Hildick, Šolto Pinn a další význačné osobnosti.‘“

Nathaniel popadl noviny a přečetl si zprávu sám. „Amanda Cathcartová – to musí být ta Lovelaceova přítelkyně. Určitě je to ona. Máme to!“

„Škoda že nevíme, kde je Heddleham Hall.“

„Jasnovidecké zrcátko mi to zjistí.“ Nathaniel vytáhl z kapsy bronzový kotouč. Bartimaeus si ho úkosem prohlížel.

„Pochybuju. Takhle mizerně vyrobený magický předmět jsem ještě neviděl.“

„Dělal jsem ho *sám*.“

„No právě.“

Nathaniel dvakrát přejel po zrcadlové ploše dlaní a zamumlal zaklínadlo. Při třetím opakování se objevila šotkova tvářička, roztočená jako na kolotoči. Povytáhla obočí v mírném údivu.

„Voni nejsou mrtvej?“ zeptal se šotek.

„Ne.“

„Škoda.“

„Přestaň se točit,“ vyštěkl Nathaniel. „Mám pro tebe úkol.“

„Počkat,“ řekl šotek a prudce zabrzdil. „Koho to tady maj?“

„To je Bartimaeus, další z mých otroků.“

„Rád by tomu věřil,“ prohodil džin.

Šotek se zamračil. „Todlecto je Bartimaeus? Ten z Toweru?“

„Ano.“

„Von nejni mrtvej?“

„Ne.“

„Škoda.“

„Prcek jeden drzá.“ Bartimaeus se protáhl a zazíval. „Řekni mu, ať si dává pozor na jazyk. Šotkama týhle velikosti si čistím zuby.“

Nemluvně se pochybovačně ušklíblo. „Jó? Džiny jako ty si dávám k snídani, kámo.“

Nathaniel prudce dupl. „Nemohli byste být oba dva chvíli zticha, abych mohl dát šotkovi úkol? Tady velím já. Děkuju. Šotku, chci, abys mi ukázal budovu známou jako Heddleham Hall. Má být někde poblíž Londýna. Patří ženě jménem Amanda Cathcartová. Do toho! Splň rozkaz!“

„Doufám, že ten barák nejni moc daleko. Moje astrální pouto nejni nekonečný, věďej?“

Kotouč se zamlžil. Nathaniel netrpělivě čekal, až se zase vyjasní. A čekal.

„Pěkně pomalý jasnovidecký zrcátko,“ podotkl Bartimaeus. „Víš určitě, že funguje?“

„Samozřejmě. Ten úkol je náročný, proto mu to trvá tak dlouho. A nemysli, že ty z toho vyvázneš snadno. Až Heddleham Hall najdeme, chci, abys to tam obhlédl. Zjisti, co se tam děje. Lovelace možná chystá past.“

„Ta by musela být pořádně nenápadná, aby si jí nevšiml nikdo z těch kouzelníků, co se tam ve středu nahrnou. Proč s tím krámem nezkusíš zatřást?“

„Říkám ti přece, že funguje! No vidíš – už je tady.“

Šotek se znovu objevil. Sípal a funěl, jako by sotva popadal dech. „Co je to s nima?“ vyhrkl. „Většina mágů používá jasnovidecký zrcátka jen na to, aby šmírovali ve sprše ženský, na který mají zálusk. Ale kdepak voni. To by přece bylo moc jednoduchý! Nikdy sem neviděl takhle důkladně zabezpečený místo. Heddleham hlídají skoro stejně dobře jako samotný Tower. Jemně vyladěný vochranný kupole, hlídky, co se zjevují na náhodně zvolených místech, prostě všechno. Musel jsem se fofrem zdekovat. Todle je nejlepší vobrázek, co mám.“

Uprostřed zrcátka se objevil velice rozmazaný výjev. Dala se na něm rozeznat neurčitá hnědá budova s několika věžičkami. Stála uprostřed lesů, na jedné straně se táhla dlouhá příjezdová cesta. Oblohu za domem rychle křížovalo několik černých teček.

„Viděj to?“ ozval se šotkův hlas. „To sou hlídky. Zmerčily mě, hned jak sem se zhmotnil. A tady mě pronásledují. Slušná rychlost, co? Není divu, že sem radši hnedka vypadnul.“

Obraz zmizel a na zrcadlovou plochu se vrátil miminkovský obličej. „Tak co, vašnosti?“

„Bylo to k ničemu,“ odpověděl Bartimaeus. „Pořád nevíme, kde to místo je.“

„Tak to se pleteš.“ Nemluvně nasadilo neuvěřitelně samolibý výraz. „Heddleham Hall stojí osmdesát kiláků jižně od Londýna a patnáct kiláků západně od brightonský železnice. Obrovský panství. Nedá se přehlédnout. Možná sem pomalej, ale pečlivej.“

„Můžeš odejít.“ Nathaniel přejel po kotouči dlaní a ten opět zmatněl. „Konečně se někam dostáváme,“ řekl. „Ta magická bezpečnostní opatření dokazují, že se konference koná právě tam. Středa... Máme dva dny na to, abychom se tam dostali.“

Džin pohrdavě vyprskl. „Dva dny, než budeme zase vydání na milost Lovelaceovi, Faquarlovi, Džáborovi a stovce zlovolných mágů, kteří si myslí, že jsi žhář? Paráda. Nemůžu se dočkat.“

Nathaniel se zamračil. „Máme dohodu, vzpomínáš? Teď potřebujeme jenom pořádný plán. Vyráz rychle k Heddleham Hall, dostaň se co nejbliž a najdi způsob, jak proniknout dovnitř. Já tady na tebe počkám. Potřebuju se vyspat.“

„Vy lidi nemáte žádnou výdrž. No dobrá, už mizím.“ Džin vstal.

„Jak dlouho ti to bude trvat?“

„Pár hodin. Do večera jsem zpátky. Platí zákaz vycházení a venku budou pátrací koule, takže se neopovaž ani vystrčit nos.“

„Přestaň mi říkat, co mám dělat! A běž už! Počkej – než půjdeš, jak mám udržovat ten oheň?“

~ ~ ~

O chvíli později džin zmizel. Nathaniel se schoulil na podlaze nedaleko plápolajícího ohýnku. Zármutek a vina ho zavalily jako stíny, ale únava je překonala. Za minutu už spal.

V e snu seděl v letní zahradě s nějakou ženou. V duši měl klid a mír: žena mluvila, on poslouchal a zvuk jejího hlasu se mísil s ptačím zpěvem. Do tváří ho hřálo slunce. Na klíně mu ležela zavřená kniha, ale nevšímal si jí: buď ji vůbec nečetl, nebo ho čtení omrzelo. Ženin hlas melodicky stoupal a klesal; Nathaniel se zasmál a žena mu položila ruku kolem ramen. V tu chvíli slunce zakryl mrak a prudce se ochladilo. Náhlý poryv větru otevřel knihu a hlasitě zašustil stránkami. Ženin hlas byl náhle hlubší a Nathaniel se na ni poprvé podíval... Pod hřívou dlouhých světlých vlasů spatřil džinovy oči, jeho rozšklebené rty. Ruka mu sevřela ramena pevněji a začala ho přitahovat blíž. Džin otevřel ústa dokořán –

Probudil se celý zkroucený a jednou rukou si zakrýval obličej, jako by se před něčím chránil.

Oheň dohořel a obloha pomalu tmavla. Uvnitř bývalé knihovny houstly stíny. Musel spát několik hodin, ale nepřipadal si osvěžený, jenom rozlámaný a prokřehlý. Žaludek se mu svíral hlady, a když se pokusil vstát, podlomily se mu nohy. Oči měl horké a suché.

Ve slábnoucím světle od okna se podíval na hodinky. Patnáct čtyřicet: chýlilo se k večeru. Bartimaeus se dosud nevrátil.

~ ~ ~

Za soumraku vyšli z obchodů na protější straně ulice muži s dlouhými háky a stáhli rolety před výlohami. Několik minut se ze všech stran rozléhalo kovové rachocení a rány, jako by na stovce hradů najednou spouštěli padací mříže. Žluté pouliční lampy se jedna po druhé rozsvěcovaly a Nathaniel sledoval, jak se v oknech nad

obchody zatahují tenké závěsy. Kolem projížděly osvětlené autobusy a lidé na chodnících spěchali, aby byli co nejdřív doma.

A Bartimaeus se pořád nevracel. Nathaniel netrpělivě přecházel po studené tmavé místnosti. To zdržování ho rozčilovalo. Zase si připadal bezmocný, ve vleku událostí. Bylo to jako vždycky. V kritických situacích, od Lovelaceova loňského prvního útoku po vraždu paní Underwoodové, se Nathaniel nedokázal postavit na odpor – a ta slabost ho pokaždé přišla draho. Ale teď se to změní. Teď ho nic neomezuje, už nemá co ztratit. Až se džin vrátí, tak –

„Večernííí vydánííí! Poslednííí zprávy!“

Volání k němu slabě dolehlo z tmavnoucí ulice. Nathaniel přitiskl čelo k oknu úplně vlevo a zahlédl slaboučké světlo, které se kymácelo nad chodníkem. Lucerna visela na dlouhé tyči nad drkotajícím trakařem. Prodavač novin byl zpátky.

Nathaniel několik minut sledoval, jak se chlapec blíží, a váhal. Pravděpodobně nemá smysl kupovat další noviny: od rána se toho moc změnit nemohlo. *Timesy* pro něj však znamenaly jediné spojení s vnějším světem; mohly by mu poskytnout pár dalších informací o policejním pátrání nebo o té konferenci. Kromě toho měl pocit, že se zblázní, jestli něco nepodnikne. Zalovil v kapse a přepočítal si zbylé peníze. Výsledek rozhodl. V pološeru opatrně přešel ke schodišti, seběhl do přízemí a protáhl se pod uvolněným prknem do boční uličky.

„Jedny noviny, prosím.“ Když kolportéra dohnal, ten právě zatáčel s trakařem za roh. Čapku měl posunutou až do týla a do čela mu padala čupřina úplně bílých vlasů. Rozhlédl se kolem, a když se usmál, ukázalo se, že mu chybí pár zubů.

„Zase ty! Pořád na ulici?“

„Jedny noviny.“ Nathaniel měl pocit, že si ho kluk nějak divně prohlíží. Netrpělivě k němu natáhl ruku s penězi. „Na zaplacení mám.“

„Neříkám, že nemáš, kámo. Potíž je v tom, že jsem to právě vyprodal.“ Ukázal na prázdný trakař. „Naštěstí kámošovi pár výtisků určitě zbylo. V jeho rajonu se kšefty tolik nehejbou.“

„To je jedno.“ Nathaniel se obrátil k odchodu.

„Počkej, on se za chvíli ukáže. Moc tě to nezdrží. Vždycky se s ním po šichtě scházím kousek od Koňský hlavy. Je to hned za rohem.“

„No...“ Nathaniel zaváhal. Bartimaeus se může kdykoli vrátit a důrazně mu nařídil, aby zůstal uvnitř. *Nařídil?* Tak pozor, kdo je tady šéf? A navíc, jestli je to hned za rohem, bude hned zpátky. „Dobře,“ řekl.

„Fajn. Pojd’ se mnou.“ Kluk zase vyrazil a jediné kolečko trakaře na hrbolaté dlažbě skřípalo a nadskakovalo. Nathaniel rázoval vedle něj.

Ve vedlejší ulici bylo mnohem méně rušno než na hlavní třídě, a než došli na další roh, minulo je jen pár kolemjdoucích. Další ulička byla ještě užší a úplně liduprázdná. O kousek dál stála hospoda, připosražená ošklivá budova s plochou střechou a šedivými, hrubě omítnutými zdmi. Na vývěsním štítu nade dveřmi byl mizerně namalovaný obrázek stejně připosraženého a ošklivého koně. Nathaniel znervózněl, neboť si všiml, že vedle štítu se nenápadně vznáší malá pátrací koule.

Kluk s novinami podle všeho vycítil jeho zaváhání. „Neboj, tomu špehovi se vyhneme. Sleduje stejně jenom vchod a má odrazovat lidi. Mimochodem, nezabírá to. Všichni prostě choděj ke Koňský hlavě zadem. A koukni, Fred už je tady.“

Z uličky vedl šikmo mezi dvěma domy úzký průchod a u jeho ústí stál další trakař. Ve stínu za ním se opíral o zeď vytáhlý mladík v černé kožené bundě. Systematicky kousal do jablka a sledoval je přimhouřenýma očima.

„Ahoj, Frede,“ pozdravil ho kolportér srdečně. „Přivedl jsem si kámoše.“

Fred neřekl nic. Ukousl si obrovské sousto, pomalu je rozžvýkal s pootevřenými ústy a polkl. Měřil si Nathaniela od hlavy k patě.

„Chtěl by večerní vydání,“ vysvětlil kluk.

„Fakt?“ opáčil Fred.

„Jo, já jsem všechno prodal. A je to ten, co jsem ti o něm povídal,“ dodal kolportér rychle. „Má to u sebe.“

Fred se odlepil od zdi, protáhl se, zahodil ohryzek jablka do průchodu a přistoupil k nim. Kožená bunda při každém pohybu

vrzala. Byl skoro o dvě hlavy vyšší než Nathaniel, a rozložitý; ani moře pupínek na bradě a na tvářích mu neubíralo na jisté hrozivosti. Nathaniel zneklidněl, ale napřimil se a promluvil s takovou úsečnou sebejistotou, na jakou se zmohl: „Máte ty noviny, nebo ne? Nemůžu tady ztrácet čas.“

Fred se na něho podíval. „Taky mi došly,“ odpověděl.

„Tak nic. Vlastně je ani nepotřebuju.“ Nathaniel si přál co nejrychleji zmizet.

„Počkej –“ Fred natáhl mohutnou ruku a popadl ho za rukáv. „Nemusíš tolik spěchat. Do zákazu vycházení zbývá fůra času.“

„Pusť mě! Nech mě na pokoji!“ Nathaniel se mu snažil vytrhnout. Vlastní hlas mu připadal napjatý a pisklavý.

Kolportér ho přátelsky poplácal po zádech. „Jen klid. My nestojíme o problémy. Vypadáme snad jako mágové? Tak vidíš. Chceme ti jen položit pár otázek, že jo, Frede?“

„Přesně tak.“ Fred zdánlivě bez sebemenší námahy zatáhl Nathaniela hlouběji do tmavého průchodu, kam nebylo od hospody vidět. Nathaniel s obtížemi potlačoval vzrůstající paniku.

„Co chcete?“ zeptal se. „Peníze nemám.“

Kolportér se zasmál. „My se tě nepokoušíme obrat, kámo. Jen pár otázek, jak jsem říkal. Jak se jmenuješ?“

Nathaniel polkl. „Ehm... John Lutyens.“

„Lat-čens? Pěkně nóbl jméno, co? A copak tady pohledáváš, Johne? Kde bydlíš?“

„Ehm, v Highgate.“ Jakmile to Nathaniel vyslovil, došlo mu, že udělal chybu.

Fred tiše hvízdal. V hlase prvního chlapce zazněl zdvořile nedůvěřivý tón. „Móc pěkná čtvrť. Tam bydlí samí mágové, Johne. Ty jsi mág?“

„Ne.“

„A tvůj přítel?“

Nathaniel chvilku nechápal. „Můj... můj přítel?“

„Ten hezký snědý kluk, s kterým jsem tě viděl dneska ráno.“

„Ten? Hezký? Jenom jsem ho náhodou potkal. Nevím, kam šel potom.“

„Kde jsi vzal nové šaty?“

To už bylo na Nathaniela příliš. „Co to má znamenat?“ vyštěkl. „Já vám nemusím odpovídat! Nechte mě na pokoji!“ V jeho vystupování se objevila stopa dřívější povýšenosti. Neměl v úmyslu nechat se vyslýchat párkem plebejců – to bylo absurdní!

„Klídek,“ konejšil ho kolportér. „Prostě nás zajímáš – ty a to, co máš v kapse.“

Nathaniel zamrkal. V kapse neměl nic kromě jasnovideckého zrcátka a byl si jistý, že venku ho nevytahoval. Použil ho jenom v knihovně. „V kapse? V kapse nemám nic.“

„Ale máš,“ opáčil Fred. „Stanley to pozná – vid', Stanley?“

Kolportér přikývl. „Jasně.“

„Jestli tvrdí, že něco viděl, tak lže.“

„Já to *neviděl*.“

Nathaniel se zamračil. „Mluvíte nesmysly. Nechte mě jít, prosím.“ Tohle bylo nesnesitelné. Kdyby jen měl po ruce Bartimaea, naučil by tyhle plebejce, co znamená respekt!

Fred v šeru zamžoural na hodinky. „Za chvíli začne zákaz vycházení, Stanley. Mám mu to sebrat?“

Kolportér si povzdechl. „Podívej, Johne,“ začal trpělivě. „Chceme jen vidět, co jsi ukradl, to je všechno. Nejsme poldové ani mágové, takže se nemusíš vymlouvat. A – kdo ví? – možná by se ti to mohlo i vyplatit. Co s tím chceš vůbec dělat? Používat to? Jenom nám ukaž tu věc, co máš v levý kapse. Když to neuděláš, budu muset tady Fredovi dovolit, aby se dal do práce.“

Nathaniel pochopil, že nemá na vybranou. Strčil ruku do kapsy, vytáhl kotouč a beze slova ho klukovi podal.

Kolportér si jasnovidecké zrcátko důkladně prohlédl ve světle lucerny na svém trakaři.

„Co si o tom myslíš, Stanley?“ zeptal se Fred.

„Moderní výrobek,“ prohlásil kolportér po chvíli. „*Velmi* hrubě zpracovaný. Domácí práce, řekl bych. Nic zvláštního, ale hodit by se to mohlo.“ Podal zrcátko k prozkoumání Fredovi.

Znenadání se Nathanielovi v hlavě zrodilo podezření. Nedávná epidemie krádeží artefaktů dělala ministrům starosti. Devereaux se o ní zmínil ve svém projevu a jeho mistr ty zločiny spojoval s tajemným Odbojem, který přede dvěma dny zaútočil na parlament.

Předpokládalo se, že krádeže páchají plebejci a magické předměty předávají nepřátelům státu. Nathaniel si vzpomněl na mladíka se zdívočelýma očima, který stál na terase Westminsterského sálu, na elementální kouli letící vzduchem. Možná se jako první setkal s příslušníky Odboje tváří v tvář. Rozbušilo se mu srdce. Musí postupovat velmi opatrně.

„Je to... je to cenné?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděl Stanley. „Ve správných rukách to může být užitečné. Kdes k tomu přišel?“

Nathaniel zuřivě přemýšlel. „Máte pravdu,“ řekl. „Já... ehm... ukradl jsem to. Byl jsem v Highgate – sám tam samozřejmě nebydlím – a šel jsem kolem takového velkého domu. Měli tam otevřené okno a já viděl, jak se na zdi hned vedle něj něco leskne. Takže jsem tam skočil a sebral to. Nikdo mě neviděl. Jen jsem si myslel, že by se to třeba dalo prodat.“

„Všechno je možné, Johnne,“ odpověděl kolportér. „Všechno je možné. Víš, co ta věčička umí?“

„Ne.“

„Je to kouzelnický věštecký kotouč nebo jasnovidecký zrcátko – něco takového.“

Nathanielova sebedůvěra sílila. Ošálit tyhle dva nebude těžké. Otevřel ústa ve výrazu, o němž předpokládal, že jím plebejci vyjadřují nebetyčný úžas. „Cože – ukazuje to budoucnost?“

„Možná.“

„Ty s tím umíš zacházet?“

Stanley si vztekle odplivl na zeď. „Ty hajzlíku drzá! Za tohle bych tě měl zmlátit.“

Nathaniel zmateně couval. „Promiň – nemyslel jsem... No, teda, jestli je to cenné, nevíte o někom, kdo by to třeba chtěl koupit? Já totiž dost potřebuju prachy.“

Stanley se podíval na Freda a ten pomalu přikývl. „Máš kliku!“ prohlásil Stanley zvesela. „Fredovi se to zamlouvá a tady na Freda já dám. Víme o někom, kdo by ti mohl udělat dobrou cenu a možná ti i pomoci, jestli seš ve srabu. Pojď s náma, domluvíme ti schůzku.“

Tohle *bylo* zajímavé, ale stalo se to v nevhodnou dobu. Nemůže se sebrat a jen tak vyrazit přes půl Londýna na schůzku s nějakým

neznámým člověkem – už tak je z knihovny pryč moc dlouho. Dostat se na Lovelaceovu konferenci je daleko důležitější. A jestli se má zaplést s těmihle zločinci, bude potřebovat Bartimaea. Nathaniel zavrtěl hlavou. „Ted’ nikam jít nemůžu,“ prohlásil. „Povězte mi, kdo to je nebo kam mám přijít, a já se s vámi sejdu později.“

Oba kluci na něj nechápavě zírali. „Moment,“ řekl Stanley. „To není takováhle schůzka – ani takovej člověk. A co máš vůbec na práci tak důležitýho?“

„Musím se... ehm... sejít s kamarádem.“ V duchu si vynadal. Chyba.

Fred se zavrtěl, bunda zavržala. „Právě jsi říkal, že nevíš, kde je.“

„No... to jo – musím ho najít.“

Stanley se podíval na hodinky. „Je mi líto, Johne. Ted’, nebo nikdy. Tvůj kámoš může počkat. Myslel jsem, že chceš tu věc střelit.“

„Chci, ale ne dneska. Ale to, co navrhuje, mě zajímá. Jenom ted’ vážně nemůžu. Poslouchejte – sejdu se tu s vámi zítra. Stejná doba, stejné místo.“ Ted’ už byl zoufalý a mluvil příliš rychle. Cítil, jak v nich narůstá podezřívavost a nedůvěra – měl by se s nimi co nejrychleji rozloučit.

„To nepůjde.“ Kolportér si narazil čepici na temeno. „Myslím, že tady kšeft neuděláme, Frede. Radši půjdeme, ne?“

Fred přikývl. Nathaniel nevěřícně sledoval, jak si strká jeho jasnovidecké zrcátko do vnitřní kapsy u bundy. Vztekle zařval: „Hej! To je moje! Vrať mi to!“

„Prošvihnul jsi svoji šanci, Johne – jestli se tak opravdu jmenuješ. Zmiz.“ Stanley se sklonil k drždálům svého trakaře. Fred do Nathaniela strčil a ten narazil zády na mokrou kamennou zeď za sebou.

V tu chvíli Nathaniela opustilo veškeré sebeovládání; s přiškrceným výkřikem se na Freda vrhl, bušil do něj pěstmi a divoce kopal všemi směry.

„Vrať-mi-moje-zrcátko!“

Okovanou špičkou boty trefil Freda do holeně tak silně, že mladík zařval bolestí. Rozpráhl se a pěstí udeřil Nathaniela do tváře

– vzápětí už Nathaniel ležel na špinavém dláždění, motala se mu hlava a mohl se jen dívat, jak Fred se Stanleyem utíkají průchodem pryč a trakaře za nimi na dlažbě nadskakují.

Zuřivost zvítězila nad pocitem nevolnosti i nad zdravou opatrností. Vyškrabal se na nohy a nejistým krokem začal zloděje pronásledovat.

Nepostupoval moc rychle. Průchod zahalila tma a zdi se změnilly v šedé opony, jen o málo světlejší než inkoustová temnota před ním. Nathaniel klopýtavě šmátral před sebou, jednou rukou se přidržoval stěny napravo a napínal uši, aby nepřeslechl výmluvné skřípání a vrzání trakařů vpředu. Zdálo se, že Fred a Stanley byli také nuceni zpomalit – skřípavé zvuky se nikdy neztratily úplně a Nathaniel na každé křižovatce poznal, kam kolportéři odbočili.

Opět ho rozzuřila vlastní bezmoc. Ztracený džin! Nikdy není po ruce, když ho potřebuje! Jestli ty zloděje někdy chytí, budou litovat, že... Ted' kudy? Zarazil se u vysokého zamřížovaného okna pokrytého špinou. Zdálky k němu doléhal zvuk kol nadskakujících na kamení. Doleva. Rozběhl se průchodem nalevo.

O chvílku později si uvědomil, že se zvuky před ním změnilly. Rachot kol vystřídal tlumené hlasy. Zpomalil, plížil se podél zdi a opatrně našlapoval, aby mu noha nešplouchla v louži.

Průchod ústil do úzké dlážděné uličky lemované zchátralými dílnami, zpustlými a zabeđenými. U vchodů povlávaly podivné stíny jako pavučiny. Ve vzduchu se vznášel slabý odér pilin.

Trakaře stály uprostřed uličky. Stanleyho tyč s lucernou někdo sundal a ted' slabě zářila v jednom z krytých vchodů. V matném světle se rýsovaly tři tiše rozmlouvající postavy: Fred, Stanley a ještě jeden – drobný chlapec v černém. Do tváře mu Nathaniel neviděl.

Zadržoval dech a napínal uši, aby zaslechl, co si říkají, ale marně. Byl moc daleko. Ted' se jim postavit nemůže, nicméně každý útržek informace by se mohl v budoucnosti hodit. Za trochu riskování to stálo. Připlížil se blíž.

Pořád nic neslyšel. Poznal jenom, že Fred a Stanley převážně mlčí a poslouchají, co jim vysvětluje ten třetí. Měl vysoký hlas, mladý a pronikavý.

Ještě trochu blíž...

Při dalším kroku zakopl o prázdnou láhev od vína, kterou někdo odložil ke zdi. Zakymácela se, tiše cinkla o zed' a zase se narovнала. Nepřevrhla se. Cinknutí ale stačilo. Světlo ve vchodu se zhouplo a k Nathanielovi se obrátily tři obličeje: Stanley, Fred a –

Nathaniel ji zahlédl jen na kratičký okamžik, ale ta tvář se mu nesmazatelně vryla do paměti. Dívčí obličej, bledý a mladý, lemovaný rovnými tmavými vlasy. Dívala se přímo na něj a vypadala zaskočeně, ale ne vyděšeně. A taky odhodlaně. Slyšel, jak vyštěkla nějaký povel, viděl, jak se Fred vrhá dopředu, zahlédl něco světlého a lesklého, co k němu letělo tmou. Rychle uskočil a uhodil se o zed' do spánku. Zvedl se mu žaludek, před očima mu zajiskřilo. Zhroutil se do kaluže u zdi.

~ ~ ~

Nebyl v bezvědomí, ale ještě se ani úplně neprobral. Ležel nehýbně, oči zavřené, ruce a nohy ochablé, a jen mlhavě si uvědomoval, kde je. Někde blízko zazněly kroky, zaskřípal kov, zavržala kůže. Vycítil, že se k němu někdo sklání; něco mu zlehka přejelo po tváři.

„Minuls ho. Je omráčený, ale žije.“ Dívčí hlas.

„Mám mu podříznout krk, Kitty?“ To byl Fred.

Ticho, které po té otázce následovalo, se Nathanielovi zdálo nekonečné. „Ne... Je to jen pitomý kluk. Pojd'te.“

Ve ztemnělé uličce se rozhostilo ticho. Ještě dlouho poté, co se mu přestala točit hlava a studená voda mu promáčela oblečení až na kůži, ležel Nathaniel jako mrtvola. Neodvažoval se pohnout.

Bartimaeus

34

Už jsem seděl v knihovně skoro pět hodin, když za uvolněným prknem něco unaveně zašramotilo a dovnitř vklopýtal můj smutný, ucouraný a mimořádně smrdutý pán. Když se jako obrovský slimák připloužil po schodech do místnosti v prvním patře, kde se okamžitě zhroutil ke zdi, odpadávalo z něj něco, o čem jsem upřímně doufal, že je to jen bahno. Čistě z vědeckého zájmu jsem zažehl malý Plamen a prozkoumal ho podrobněji. Naštěstí jsem měl spoustu zkušeností se styžskými šotkovci a podobnými fujtajbly, protože na něj nebyl pěkný pohled. Vypadal, jako by ho někdo popadl a důkladně vyválel v nějaké obzvlášť páchnoucí bažině nebo v hnojišti a pak ho po hlavě nacpal do kádě s odpadky a senem. Vlasy se mu ježily jako zadek dikobraza. Džíny měl natržené a na koleni zakrvácené. Tvář mu zdobila parádní modřina a za uchem byl ošklivě pořezaný. Ale nejvíc mě zahřálo u srdce, že v očích mu plála *zuřivost*.

„Strávil jsi příjemný večer, pane?“ zeptal jsem se.

„Oheň,“ zavrčel. „Udělej mi oheň, mrznu.“

Ten rozkazovačný tón mi připadal od něčeho, nad čím by ohrnula nos i hyena, trochu nemístný, ale neohradil jsem se. Na to jsem se moc dobře bavit. Takže jsem posbíral pár nesourodých kousků dřeva, zapálil životodárný oheň a pak se usadil (v podobě Ptolemaia) tak blízko k němu, jak jsem snesl.

„No,“ začal jsem bujaře, „tohle je příjemná změna. Obvykle to bývá džin, kdo se vrací utahaný a pokrytý špínou. Pro tyhle novoty

jsem všema deseti. Co tě přimělo opustit knihovnu? Našli tě snad Lovelaceovi pátrači? Vloupal se dovnitř Džábor?“

Přes zaťaté zuby pomalu procedil: „Šel jsem pro noviny.“

Čím dál tím líp! Lítostivě jsem zavrtěl hlavou. „Tak nebezpečné úkoly bys měl přenechat schopnějším: příště popros nějakou starou babičku nebo batole –“

„Bud' zticha!“ V očích mu blýsklo. „Byl to ten kolportér! A jeho parťák Fred! Dva *plebejci*! Odlákali mě odsud a ukradli moje zrcátko – to, které jsem si vyrobil. Sledoval jsem je a oni se mě pokusili zabít; a taky by to udělali, nebýt té holky –“

„Holky? Jaké holky?“

„Ale stejně jsem si rozbil hlavu a spadnul jsem do louže a potom, když zmizeli, jsem nemohl najít cestu zpátky a už byl zákaz vycházení a všude se rojily pátrací koule a musel jsem se před nimi schovávat. Nakonec jsem našel strouhu pod mostkem a celou věčnost jsem tam ležel v bahně, zatímco koule hlídkovaly na silnici nahoře. A když odletěly, *pořád* jsem ještě musel hledat cestu zpátky. Trvalo mi to hodiny! A *navíc* jsem si natloukl koleno.“

No, žádný Shakespeare to sice nebyl, ale stejně musím přiznat, že lepší pohádku na dobrou noc jsem už hodně dlouho neslyšel. Docela mě to rozveselilo.

„Patří k Odboji,“ pokračoval kluk s pohledem upřeným do ohně. „To vím bezpečně. Chystají se můj magický předmět prodat – dát ho těm lidem, co zaútočili na parlament! Aááá!“ Zaťal pěsti. „Proč jsi tam nebyl, abys mi pomohl? Mohl jsem je dopadnout – donutit je, aby mi prozradili, kdo je vede.“

„Jestli si vzpomínáš,“ upozornil jsem ho chladně, „plnil jsem úkol, který jsi mi sám zadal. Co to bylo za holku?“

„Já nevím. Viděl jsem ji jen na vteřinu. Velela jim. Ale jednou ji najdu a bude za to pykat!“

„Neříkal jsi náhodou, že ti zachránila život?“

„Ale okradla mě! Je to zlodějka a zrádkyně.“

Možná, jenže podle toho popisu mi byla zatraceně povědomá. Něco mě napadlo. „Jak vůbec věděli, že to zrcátko máš? Ty jsi jim ho ukázal?“

„Ne. Copak jsem pitomec?“

„O tom se teď nebavíme. Víš určitě, že jsi ho nevytáhl, když jsi hledal drobné?“

„Ano! Ten kluk to prostě nějak *poznal*. Jako by to byl džin nebo šotek.“

„*Zajímavé...*“ Přesně jako ta parta, která mě přepadla, když jsem tehdy zdrhal s Amuletem Samarkandu. Moje holka a její nohsledi taky nepotřebovali amulet *vidět*, aby poznali, že ho mám. A později mě našli, přestože mě skrývalo Zahalení. Užitečné schopnosti, kterých očividně uměli využít. Jestli patří k tomuhle Odboji, tak jsou protivníci mágů mnohem líp organizovaní – a daleko nebezpečnější –, než jsem si původně myslel. V Londýně nám začínají zajímavé časy...

O tyhle úvahy jsem se s klukem nepodělil. Byl to koneckonců nepřítel a poskytovat kouzelníkům inteligentní zhodnocení situace rozhodně není v zájmu džinů. „Jestli můžeme na chvíli odsunout stranou tvoje osobní problémy,“ řekl jsem, „nechceš si vyslechnout moje hlášení?“

Odfkl si. „Našel jsi Heddleham Hall?“

„To jo – a jestli budeš chtít, dokážu tě tam dostat. Podél Temže vede na jih železnice, která pak kříží řeku a opouští město. Ale nejdřív bych ti měl povědět něco o tom zabezpečení, kterým Lovelace hnízdečko své přítelkyně vybavil. Je ohromující. V okolí hlídkují vzdušní folioti, zatímco na pozemcích se v náhodných intervalech zhmotňují bytosti vyšší kategorie. Samotné panství kryjí nejméně dvě ochranné kupole, který taky průběžně mění polohu. Při průzkumu jsem se dovnitř vůbec nedostal a s takovou chodící mrtvolou jako ty na krku to bude ještě těžší.“

Nenechal se vyprovokovat. Na to byl moc vyčerpaný. „Na druhý straně,“ pokračoval jsem, „cítím až v esenci, že v Heddlehamu je něco, co musí zůstat utajený. Hlídky jsou na místě už dva dny před akcí, což znamená obrovský výdaj energie. A to potvrzuje, že se tam děje něco nekalého.“

„Jak dlouho nám bude trvat cesta?“

„Když pojedeme prvním ranním vlakem, do západu slunce můžeme být na hranicích panství. Od vlaku je to ještě celkem dlouhá procházka. Ale budeme muset vyrazit okamžitě.“

„No dobrá.“ Začal se zvedat a všechno na něm přitom čvachtalo a mokvalo.

„Nechceš si to ještě rozmyslet?“ zeptal jsem se. „Mohl bych tě místo toho dopravit do přístavu. Na lodích pořád potřebují plavčíky. Je to těžký život, ale fajn. Představ si všechen ten slaný vzduch.“

Neodpověděl. Už mířil ke dveřím. Povzdechl jsem si, uhasil oheň a vydal se za ním.

~ ~ ~

Zvolil jsem trasu přes průmyslovou pustinu, která se rozkládala jihovýchodním směrem mezi továrnami a skladišti, podél úzkého přítoku Temže. Přestože ten potok sám byl spíš strouha, v nesčetných zákratech se vinul svou soukromou povodňovou minioblastí a vytvářel bludiště ostrůvků, mokřadů a rybníčků, kterými jsme se proplétali zbytek noci. Boty se nám bořily do bahna a vody, ostré rákosí nám rozpíchalo nohy a ruce a čas od času nám u hlavy zaúpěli komáři. Na rozdíl od nich kluk úpěl prakticky bez přestání. Po tom svém dobrodružství s Odbojem měl mizernou náladu.

„Jsem na tom hůř než ty,“ vyštěkl jsem na něj po jednom zvlášť trucovitém výbuchu. „Dokázal bych tím proplout za pět minut, ale kdepak, ani náhodou, musím ti dělat společnost. Plazit se v bahně a slizu se hodí pro *tvůj* rod, člověče, ne pro můj.“

„Vůbec nevidím, kam šlapu,“ postěžoval si. „Nemůžeš udělat trochu světla?“

„Ale jistě, jestli toužíš po společnosti nočních okřídlených džinů. Ulice hlídají dobře – jak sis sám ověřil – a nezapomínej, že nás možná pořád hledá i Lovelace. Tuhle cestu jsem vybral *právě* proto, že je tak tmavá a nepohodlná.“

Nezdálo se, že by ho to moc utěšilo, ale aspoň konečně přestal fňukat.*

* Nečekanou výhodou té trasy bylo i to, že mu odvedla myšlenky od ztráty jeho vzácného jasnovidického zrcátka. Fakt, podle jeho bédování byste mysleli, že ten šotek byl jeho pokrevní bratr, a ne jenom vulgární imitace nemluvněta uvězněná proti své vůli. Bral si to hrozně k srdci. Ale potom, co ztratil svou milovanou paní Underwoodovou, nejspíš neměl na světě kromě toho šotka jediného přítele, chudáček.

Zatímco jsme se prodírali dál, v duchu jsem se svou obvyklou dokonalou logikou rozebíral situaci. Už je to šest dní, co mě povolal. Šest dní, kdy nepříjemný pocit v esenci zvolna sílil. A konec zdaleka nebyl v dohledu.

Ten kluk. Kam ho zařadit na žebříčku nejpříšernějších lidských bytostí, na které jsem kdy narazil? Ne že by to byl nejhorší pán, jakého jsem kdy musel strpět,^{*} ale stavěl přede mě celou řadu úplně nových problémů. Všichni rozumní mágové, zběhlí v rafinované krutosti, dokážou poznat, kdy má smysl bojovat. Svůj život (a životy svých služebníků) riskují poměrně zřídka. Jenomže to tenhle kluk nechápal. Zdrtila ho tragédie způsobená jeho vlastní všetečností a jako zraněný had se chystal útok okamžitě opětovat. Ať už měl původně proti Lovelaceovi cokoli, jeho dřívější opatrnou úskočnost teď vystřídalou zoufalství zrozené ze žalu. Základní věci jako pud sebezáchovy musely ustoupit před pýchou a vztekem. Šel prostě na smrt. Což by mi zas tak nevadilo, kdyby se nerozhodl vzít mě tam s sebou.

Nevěděl jsem, jak z toho ven. Jsem ke svému pánu připoutaný. Nemůžu dělat nic jiného než snažit se udržet ho naživu.

Do svítání jsme podél potoka došli ze severního Londýna skoro až k Temži. Tam se přítok nakrátko rozšířil, než se přes několik jezů vlil do řeky. Bylo načase vrátit se na pevnou zem.

Po příkrém náspu jsme vylezli k drátěnému plotu (do kterého jsem vypálil nenápadnou díru), protáhli jsme se na druhou stranu a vyšli na dlážděnou ulici. Politické srdce města jsme měli napravo, oblast kolem Toweru nalevo, Temži přímo před sebou. Zákaz vycházení už skončil, ale venku zatím ještě nebyla ani noha.

„Tak fajn,“ ozval jsem se a zastavil se. „Nádraží je kousek odsud. Než se tam vydáme, musíme vyřešit jistý problém.“

„A to?“

„Zařídít, abys přestal vypadat – a páchnout – jako pasák vepřů.“
Nejrůznější tekutiny, které se v bažině přelévaly, na něm ulpěly v

^{*} „Dobrý pán“ je samozřejmě protimluv. Dokonce i Šalamoun by byl nesnesitelný – zamlada býval strašně nafrněný –, ale naštěstí dokázal povolal dvacet tisíc duchů jediným otočením kouzelného prstenu, takže ve službě u něj jsem měl spoustu volných dní.

pozoruhodném abstraktním vzoru. Mohl by se nechat zarámovat a pověsit na stěnu v nějakém snobském obývacím pokoji.

Zamračil se a přikývl. „Ano. Očisti mě. Musí existovat nějaký způsob.“

„To je pravda.“

Možná jsem ho neměl jen tak popadnout a strčit do řeky. Temže není o moc čistší než ten močál, kterým jsme se brodili. Ale aspoň ho to spláchlo z nejhoršího. Asi minutu jsem ho usilovně máčel, a když jsem ho zase vytáhl, z nosu mu stříkala voda. Vydal nějaký bublavý zvuk, kterému nebylo moc rozumět. Ale zkusil jsem to odhadnout.

„Ještě jednou? Ty jsi vážně důkladný.“

Po dalším vymáchání vypadal jako nový. Opřel jsem si ho do stínu pod betonový násep a nenápadným Plamenem mu usušil oblečení. Vzhled mu to vylepšilo, i když náladu kupodivu ne – jeden holt nemůže mít všechno.

Když jsme tu maličkost vyřídili, vydali jsme se dál a došli na nádraží včas, abychom chytili první ranní vlak na jih. Ukradl jsem v pokladně dvě jízdenky, a zatímco železničáři marně hledali po nástupištích rudolící jeptišku s příjemným vystupováním, pohodlně jsem se uvelebil na sedadle. Vlak se rozjel. Nathaniel se usadil v jiné části vagonu – zdálo se mi, že dost uraženě. Ta improvizovaná hygienická vložka ho moc nerozveselila.

První část cesty z města se tak stala tou nejkldnější a nejméně únavnou půlhodinou od chvíle, kdy mě povolal. Vlak lenivě drncal přes nekonečná londýnská předměstí, deprimující změt' cihel a betonu, která vypadala jako moréna obrovského ledovce. Minuli jsme řadu zchátralých továren a opuštěných vybetonovaných parcel; za nimi se táhly úzké ulice plné řadových domků, z nichž tu a tam stoupal kouř. V jednu chvíli jsem vysoko pod průzračným bezbarvým oparem, který halil slunce, zahlédl jednotku džinů letících na západ. Dokonce i na tu dálku bylo vidět, jak se jim od hrudních štítů odráží světlo. Ve vlaku sedělo jen pár cestujících. Uvolnil jsem se. Džinové sice nikdy nedřímají, ale provozoval jsem to, co se dá považovat za naši verzi odpočinku – vrátil jsem se o staletí zpět a ponořil se do vzpomínek na šťastnější chvíle: chyby mágů, moje pečlivě promyšlené pomsty...

Kluk sebou plácl na sedadlo naproti mně a vytrhl mě ze zamyšlení. „Asi bychom si měli připravit plán,“ řekl trucovitě. „Jak se dají ta bezpečnostní opatření obejít?“

„Když se ochranné kupole náhodně posunují a navíc jsou kolem hlídky,“ odpověděl jsem, „nemůžeš se dovnitř nepozorovaně vloupat. Budeme potřebovat trójského koně.“ Zatvářil se nechápavě. „Vždyť víš – něco, co vypadá dost nevinně, aby to nechali proniknout za bránu. A my budeme schovaní uvnitř. Teda vážně – co vás mágy dneska učí?“*

„Takže se musíme v něčem schovat,“ zabručel. „Napadá tě něco?“

„Ne.“

Zakabonil se a začal nad tím dumat. Skoro jsem slyšel, jak se ty masité vnitřnosti jeho mozku napínají námahou. „Hosté přijedou zítra,“ řekl zamyšleně. „Musejí je pustit dovnitř, takže branami bude projíždět kolona vozů. Možná bychom mohli proklouznout k někomu do auta.“

„Možná,“ připustil jsem. „Jenže všichni mágové budou po zuby ozbrojení ochrannými štíty a bdělými osobními šotky. Pochybuju, že bychom se kolem nich dokázali proplížit, aby si nás nikdo nevšiml.“

„A co služebnictvo?“ zeptal se. „Musí se přece nějak dostávat dovnitř.“

Uznávám, že to nebyl špatný nápad. „Většina sluhů už tam bude,“ zauvažoval jsem, „ale máš pravdu – někdo může přijet až v den slavnosti. A taky musejí dovézt čerstvé potraviny a možná dorazí i umělci, hudebníci nebo žongléři –“

Zatvářil se opovržlivě. „Žongléři?“

„Kdo tady má víc zkušeností s mágy – ty nebo já? Žongléři nemůžou chybět.[†] Ale chci říct, že tam určitě přijedou lidi, co nejsou

* Dějiny starověku asi ne. Mimochodem, tahle nevědomost by pěkně nakrkla Faquarla, protože ten se věčně vychloubá, že tu fintu s dřevěným koněm poradil Odysseovi on. Jsem si jistý, že lže, ale nemůžu to dokázat, protože v Tróji jsem nebyl: tou dobou jsem se poflakoval po Egyptě.

[†] Mágové mají ten nejhorší vkus na světě. Vždycky měli. Jistě, na veřejnosti vystupují vždycky elegantně a důstojně, ale jakmile dostanou příležitost se trochu pobavit, myslíte, že poslouchají komorní orchestry? Ne. Daleko spíš ocení trpaslíka na chůdách nebo vousatou břišní tanečnici. Tady máte jeden málo známý

mágové. Takže jestli zaujmeme vhodné stanoviště dost brzo, možná dostaneme šanci se s někým svézt. Za pokus to stojí. A zatím by ses měl trochu vyspat. Z nádraží nás čeká dlouhá cesta pěšky.“

Víčka měl jako z olova. Pro jednu se se mnou nehádal.

Už jsem viděl ledovce, které se posouvaly rychleji než tenhle vlak, takže si kluk docela pěkně schrupnul. Ale nakonec jsme se přece jen dohrabali do stanice nejbliž k Heddleham Hall. Probudil jsem svého pána a vysypali jsme se z vagonu na nástupiště, které už příroda začínala dobývat zpět. Betonem proráželo několik druhů trávy, zatímco stěny a střechu chatrné čekárny obrůstal podnikavý svlačec. Pod zrezivělými lampami si udělali hnízda ptáci. Nebyla tady výdejna jízdenek ani jiné známky lidské přítomnosti.

Vlak se belhavě vlekl dál, jako by se chystal zalézt do křoví a chcípnout. Na druhé straně kolejí vedla bílá branka přímo na nedlážděnou cestu. Všude kolem se do dálky táhla pole. Povzbudilo mě to: bylo příjemné osvobodit se z dusivého sevření velkoměsta a ocitnout se pro změnu mezi přirozenými liniemi stromů a obilí.*

„Půjdeme po silnici,“ oznámil jsem. „K sídlu to máme dobře patnáct kilometrů, takže si ještě nemusíme dávat pozor. Ale – co se zase děje?“

Kluk byl celý bledý a nervózní. „To nic. Já jen... nejsem zvyklý na tolik... *prostoru*. Nevidím žádné domy.“

„To je dobře. Žádný domy, žádní lidé. Žádní mágové.“

„Připadám si divně. Je tu takové ticho.“

To dávalo smysl. Ještě nikdy nevyjel z města. Nejspíš ani nebyl v žádném větším parku. Okolní prázdnota ho děsila.

Přešel jsem koleje a otevřel branku. „Tamhle za těmi stromy je vesnice. Můžeš si tam sehnat jídlo a obejmout pár baráků.“

fakt o králi Šalamounovi: mezi těmi svými moudrými rozsudky se nechával bavit souborem libanonských klaunů.

* Přestože je rozrývala a utvářela lidská vůle, pole nejsou načichlá odporným pachem mágů. Od počátku dějin byli mágové výrazně městskými živočichy: ve městech se jim daří, množí se tam jako morové krysy a pobíhají po hustě spletených pavučinách klepů a intrik jako obrovští pavouci. Společnosti, které neznaly města, neznaly ani mágy – kromě šamanů ze Severní Ameriky a z asijských stepí. A ti pracují tak odlišně, že si skoro zaslouží, aby se jim neříkalo mágové. Ale jejich čas už vypršel.

Chvilí trvalo, než se můj pán uklidnil. Tvářil se, jako by čekal, že se ta holá pole nebo zimní keře zvednou a skočí po něm, a byl pořád ve střehu. Při každém ptačím trylku vyjekl leknutím.

Já byl naopak poprvé za celou cestu úplně v pohodě, *právě* proto, že okolí se zdálo opuštěné. Neprobíhala tu sebemenší magická aktivita, dokonce ani nahoře na obloze.

Když jsme došli do vesnice, provedli jsme nájezd na jediný místní obchod a čmajzli dostatek zásob, aby klukovi vydržely na zbytek dne. Byla to spíš osada, pár chalup natěsnaných kolem zchátralého kostela, a příliš malá na to, aby uživila vesnického mága. Těch pár lidí, které jsme potkali, s sebou nemělo ani toho nejmenšího šotka. Můj pán se o nich vyjadřoval velmi pohrdavě.

„Copak nechápu, jak jsou zranitelní?“ odfrkl si, když jsme prošli kolem poslední chalupy. „Nemají se čím bránit. Proti magickému útoku jsou úplně bezmocní.“

„Možná to nepatří mezi jejich priority,“ podotkl jsem. „Mají na starosti důležitější věci: například jak si vydělat na živobytí. Ne že ty bys o tom něco věděl.“*

„Že ne?“ ohradil se. „Být mágem je to nejvznešenější poslání. Svými schopnostmi a obětavostí udržujeme zemi v chodu a tihle hlupáci by měli být vděční za to, že nás mají.“

„Třeba za lidi jako Lovelace?“

Nad tím se zamračil, ale neodpověděl.

Teprve v půlce odpoledne jsme poprvé narazili na nebezpečí. Můj pán si ničeho nevšiml, dokud jsem po něm neskočil a neskulil se s ním do mělkého příkopu u cesty. Přimáčkkl jsem ho k zemi trochu silněji, než bylo nezbytně nutné.

Do pusy mu nateklo bláto. „So to bybádíš?“

„Mluv tiše. Nad námi letí hlídka. Ze severu na východ.“

Ukázal jsem ke škvíře v živém plotě. Vysoko pod mraky poletovalo malé hejno špačků.

Kluk vyplivl bahno. „Nedokážu je rozeznat.“

* Tak tohle je svatá pravda. Mágové jsou samou svou podstatou parazitní životní forma. Ve společnostech, které ovládnou, tyjí z práce ostatních. Když ztratí moc a musejí si na chleba vydělávat prací, obvykle skončí jako ubožáci, kteří za pár měďáků předvádějí laciné triky opilcům v pivnicích.

„Od páté roviny výš to jsou folioti.* Odted’ka musíme postupovat opatrně.“

Špačci odletěli k jihu. Zvedl jsem se a ostražitě se rozhlédl. Kousek před námi označovalo začátek lesa pár prvních osamělých stromů. „Měli bychom uhnout z cesty,“ řekl jsem. „Tady jsme moc na očích. Po setmění se můžeme k domu přiblížit víc.“ S nesmírnou obezřetností jsme se protáhli mezerou v živém plotě, obešli po obvodu pole za ním a uchýlili se do relativního bezpečí lesa. Na žádné rovině nás nic neohrožovalo.

Lesíkem jsme prošli bez problémů a za chvíli jsme se už krčili na jeho druhém konci a zkoumali krajinu před sebou. Před námi se trochu svažovala, takže jsme měli přes zoraná podzimní fialovohnědá pole výborný výhled. Asi kilometr před námi lány končily u polorozpadlé cihlové zdi, kterou zub času důkladně ohlodal. Zídka a řada nízkých tmavých borovic za ní vymezovaly hranice panství Heddleham. Nad borovicemi se klenula (na páté rovině) červená kupole. Vzápětí zmizela a za okamžik se jiná, namodralá kupole zhmotnila na šesté rovině o trochu dál.

Mezi stromy se rýsoval vysoký oblouk – zřejmě hlavní brána panství. Od brány na křižovatku u malého dubového hájku, něco přes půl kilometru od našeho stanoviště vedla silnice, rovná jako kopí vražené mezi pole. Cesta, po které jsme před chvílí šli, na křižovatce končila a sbíhaly se tam ještě dvě další silničky.

Slunce pomalu klesalo za stromy a kluk do něj zamžoural. „Je to strážný?“ Ukázal na pahýl stromu u silnice, zhruba uprostřed mezi bránou a křižovatkou. Sedělo na něm něco nezřetelného: možná nehybná černá postava.

„Jo,“ odpověděl jsem. „A další se právě zhmotnil na kraji toho trojúhelníkového pole.“

„Hele! Ten první zmizel.“

„Říkal jsem ti to – objevují se schválně nepravidelně. Jejich pohyby se nedají předvídat. Viděls tu kupoli?“

„Ne.“

* Ten druh, co má pět očí: dvě na hlavě, jedno na každém boku a jedno – no, stačí říct, že by bylo dost těžké se k němu nepozorovaně připlížit zezadu, když si zavazuje tkaničky.

„Tvoje čočky jsou k ničemu.“

Kluk zlostně zaklel. „Co bys čekal? Nemám tvůj zrak, démone. Kde je ta kupole?“

„Nadávký ti nepomůžou. Just ti nic nepovím.“

„Nehloupni. Potřebuju to vědět.“

„Z tohohle démona nic nedostaneš.“

„*Tak kde je?*“

„Dávej pozor, kam vztekla dupeš. Do něčeho jsi šlápnul.“

„Prostě mi to řekni.“

„Už jsem se o tom chtěl zmínit dřív. Vůbec se mi nelíbí, když mi říkáš démone. Chápeš?“

Zhluboka se nadechl. „Jo.“

„Já jen, abys to věděl.“

„Dobře!“

„Já jsem džin.“

„Jasně, *jasně*. Kde je ta kupole?“

„Tamhle v lesíku. Zrovna teď je viditelná na šesté rovině, ale za chvíli změní polohu.“

„Tím nám to trochu ztížili.“

„Jo. Od toho bezpečnostní opatření jsou.“

Obličej mu zešedivěl únavou, ale pořád se tvářil odhodlaně. „No, náš cíl je jasný. Ta brána bude určitě hlavní vchod – a jediný otvor v ochranných kupolích. Tam budou asi prověřovat totožnost příchozích a dávat povolení ke vstupu. Jestli se dostaneme za ni, cestu dál máme volnou.“

„Aby nás mohli chytit a zabít,“ dodal jsem ponuře. „Hurá.“

„Otázka,“ pokračoval kluk, „zní, jak se dostat za bránu...“

Dlouho seděl, stínil si oči rukou a sledoval, jak slunce zapadá za stromy a pole halí studené zelené stíny. Hlídky se v nepravidelných intervalech objevovaly a zase beze stopy mizely (byli jsme moc daleko, abychom cítili tu síru).

V dálce se ozval zvuk, který přilákal naši pozornost zpátky ke křižovatce. Po silnici táhnoucí se až k obzoru se blížilo něco, co ze vzdálenosti zhruba kilometru a půl vypadalo jako černá krabice od sirek: mágské auto, které se řítilo nepovolenou rychlostí mezi živými ploty a před každou zatáčkou zuřivě troubilo. U křižovatky

zpomalilo, zastavilo, a jakmile se řidič ujistil, že z jiných směrů nic nejede, odbočilo na příjezdovou cestu k Heddlehamu. Přes setmělá pole k němu vzduchem vyrazili dva strážní tak rychle, až za nimi pláště vlály jako cáry mlhy. Zůstali za živými ploty, které silničku lemovaly z obou stran, ale drželi s vozem krok a doprovodili ho až k bráně mezi stromy. Ta tonula ve stínech, takže se dalo těžko rozeznat, co se tam odehrává. Auto zastavilo. Něco se k němu přiblížilo. Strážní se vznášeli na kraji lesíka. Vzápětí se vůz opět rozjel, projel branou a ztratil se z dohledu. Zvuk motoru zvolna slábl ve večerním vzduchu. Strážní odletěli zpátky nad pole.

Kluk se opřel o strom a protáhl si ruce. „No,“ řekl, „ted’ jsme viděli, co musíme udělat.“

Křižovatka byla pro přepadení ze zálohy ideální. Vozy ze všech směrů u ní musely zpomalit, protože byla tak nepřehledná, že tam hrozila srážka, a před pohledem od brány Heddlehamu ji skrýval dubový hájek se stromy hustě porostlými vavřínem. Tam se taky dalo výborně číhat na příležitost.

Zařídili jsme se podle toho a v noci se do lesíka přesunuli. Zatímco se kluk plížil pod živými ploty u cesty, já letěl před ním v podobě netopýra.

Žádný strážný se vedle nás nezhmotnil. Žádná hlídka nám nepřeletěla nad hlavou. Kluk dorazil ke křižovatce a zahrabal se do podrostu pod největším dubem. Já jsem se zavěsil na větev a držel stráž.

Můj pán spal, nebo se o to aspoň snažil. Já sledoval noční život: tichý let sov, šramocení hlodavců, funění ježků hledajících potravu, toulky odpočívajících džinů. Před svítáním se mraky zvedly a rozzářily se hvězdy. Napadlo mě, jestli je Lovelace pozoruje ze střechy sídla a jaká znamení z nich asi vyčetl. Ochladilo se. Pole jiskřila jinovatkou.

A najednou jsem si uvědomil, že můj pán tu zimu asi snáší dost špatně.

Tou příjemnou myšlenkou jsem se těšil zhruba hodinu, než mě napadlo něco jiného: mohl by ve svém úkrytu i zmrznout. To už by nebylo tak dobré – skončil bych v tabatěrce. Neochotně jsem se snesl dolů do křoví a vydal se ho hledat.

K mé mírně rozmrzelé úlevě byl pořád naživu, i když v obličejí trochu promodralý. Choulil se v bundě pod hromadou listí, které neustále šustilo, protože se nedokázal přestat třást.

„Nechceš trochu zahřát?“ zašeptal jsem.

Nepatrně pohnul hlavou. Nepoznal jsem, jestli s ní zavrtěl, nebo se mu jenom tak klepala.

„Ne?“

„Ne.“

„Proč?“

Zatínal zuby tak pevně, že stěží dokázal promluvit. „Mohlo by je to přilákat.“

„Víš určitě, že z tebe nemluví pýcha? Neříkáš si, že radši zmrzneš, než bys přijal pomoc od ohavného démona? Mráz je zákeřný – mohly by z tebe začít opadávat přečnívající kousky. Věř mi, už jsem to viděl.“*

„N-nech mě na pokoji.“

„Jak si přeješ.“ Vrátil jsem se na strom. O něco později, když nebe na východě začalo světlat, jsem ho uslyšel kýchnout. Ale jinak nepohodlí, které si sám zvolil, snášel s umíněným mlčením.

~ ~ ~

Jakmile se rozednilo, netopýr zavěšený na stromě přestal vypadat věrohodně. Snesl jsem se do podrostu a proměnil se v polní myšku. Kluk byl pořád tam, kde jsem ho nechal, zmrzlý jako preclík, a kapalo mu z nosu. Uvelebil jsem se na suché větvičce opodál.

„Nehodil by se ti kapesník, ó můj pane?“ zeptal jsem se.

Ztěžka zvedl ruku a utřel si nos do rukávu. Popotáhl. „Jak to vypadá?“

„Ještě máš něco pod levou nosní dírkou. Jinak v pořádku.“

„Myslím na silnici.“

„Všude klid. Je moc brzo. Jestli ti zbylo nějaký jídlo, měl bys ho sníst hned. Až se objeví první auto, musíme být připravení.“

Jak se ukázalo, nemuseli jsme spěchat. Všechny čtyři silnice zůstávaly prázdné a tiché. Kluk dojedl zbytky zásob, pak se přikrčil do mokré trávy pod keřem a zadíval se na jednu z cest. Podle všeho

* A bylo to opravdu, ale opravdu ošklivé. Připomeňte mi, že vám o tom mám někdy vyprávět.

se trochu nachladil a pod bundou se třásl jako osika. Já jsem pobíhal sem a tam a sledoval situaci, ale nakonec jsem se vrátil k němu.

„Uvědom si,“ řekl jsem, „že to auto smí zastavit jen na pár vteřin, jinak by strážní mohli něco vytušit. Musíme naskočit hned, jak přibrzdí u křižovatky. Budeš sebou muset mrsknout.“

„Budu připravený.“

„Myslím *opravdu* mrsknout.“

„Říkám, že budu připravený.“

„No, já jen, že už jsem viděl slimáky, co se hýbali rychleji než ty. A navíc sis uhnal nějakou nemoc, protože jsi v noci ohrnul nos nad mojí nabídkou.“

„Nejsem nemocný.“

„Promiň, teď jsem ti nerozuměl. Moc ti drkotají zuby.“

„Já to zvládnou. Teď mě nech na pokoji.“

„Jestli se dostaneme dovnitř, ta tvoje rýma by nás mohla prozradit. Lovelaceovi by stačilo jít po soplech – Poslouchej!“

„Co je?“

„Auto! Jede z druhé strany. Výborně. Zpomalí rovnou tady. Počkej, až ti dám znamení.“

Přeběhl jsem vysokou trávou na druhou stranu lesíka a cíhal za velkým balvanem na travnatém náspu nad silnicí. Hluk přijíždějícího vozu sílil. Podíval jsem se na oblohu – v dohledu nepoletovali žádní strážní a z domu nebylo přes stromy na silnici vidět. Přichystal jsem se ke skoku...

A přikrčil se zpátky za kámen. Smůla. Lesklá černá limuzína: mágské auto. Moc riskantní. Prohnala se kolem nás v oblaku prachu a štěrků, brzdy skřípaly, kapota zářila. Na okamžik jsem zahlédl řidiče: neznámého chlápka s odulými rty, těstovitým obličejem a ulízanými vlasy. Nevšiml jsem si žádného šotka nebo jiného osobního strážce, ale to nic neznamenalalo. Nemělo smysl přepadat mága.

Vrátil jsem se ke klukovi, který pořád nehybně seděl v křoví. „Nevyšlo to,“ řekl jsem. „Mág.“

„Mám oči.“ Hlasitě popotáhl. „A znám ho. To byl Lime, jeden z Lovelaceových poskoků. Nevím, jestli se toho komplotu účastní

taky; není zrovna mocný. Kdysi jsem na něj pustil pár roztočků. Poštípali ho tak, že měl hlavu jako balon.“

„Fakt?“ Připouštím, že to na mě udělalo dojem. „Co se stalo potom?“

Pokrčil rameny. „Zmlátili mě. Nejede někdo?“

Ze zatačky před námi se vynořilo jízdní kolo. Seděl na něm malý tlustý muž a nohy na šlapkách mu vířily jako vrtule helikoptéry. Na předním kole měl rozměrný košík zakrytý zatíženou bílou látkou. „Řezník,“ řekl jsem.

Kluk zase pokrčil rameny. „Možná. Skočíme po něm?“

„Padly by ti jeho šaty?“

„Ne.“

„Tak ho necháme jít. Najde se něco lepšího.“

Zarudlý a zpocený cyklista dojel ke křižovatce, prudce zabrzdil, otřel si čelo a pokračoval směrem k Heddlehamu. Oba jsme se za ním dívali – kluk sledoval spíš ten košík.

„Měli jsme ho přepadnout,“ prohodil lítostivě. „Umírám hladu.“

Čas plynul a po chvíli se řezník na kole vrátil zpátky. Při jízdě si hvízdal, aby mu cesta pěkně ubíhala. Koš měl teď prázdný, ale peněženku určitě pěkně nacpanou. Za živým plotem ho vyprovázel jeden ze strážných – pohyboval se dlouhými přískoky a jeho tělo i potrháný háv byly ve slunci skoro průsvitné.

Řezník zmizel v dálce. Kluk potlačil kýchnutí. Strážný odvlál pryč. Vyběhl jsem po trnité větvi, která se vinula křovím až nahoru, a vykoul ven. Obloha byla jasná, zimní slunce zalévalo pole nečekaným teplem. Na silnicích ani noha.

Během následující hodiny projely křižovatkou ještě dva vozy. První byla dodávka z květinářství. Za volantem seděla neupravená ženská s cigaretou v ruce. Už jsem se chystal k útoku, když jsem koutkem myšího oka postřehl tři strážné v podobě kosů, kteří se líně vznášeli nízko nad lesíkem. Korálkovými očkami tékali kolem sebe. Nešlo to: všechno by viděli. Zase jsem zalezl a nechal bábu projet.

Kosáci odletěli, ale další vozidlo mi neposloužilo o nic líp: mágský kabriolet se staženou střechou, tentokrát přijíždějící *od* Heddlehamu. Větší část řidičova obličeje byla ukrytá pod

motoristickou kuklou a brýlemi: když se hnal kolem, zahlédl jsem jen krátké nazrzlé vousy.

„Kdo to byl?“ zeptal jsem se. „Další komplic?“

„Nikdy jsem ho neviděl. Možná je to ten, co přijel včera večer.“

„Každopádně se nechystá zůstat.“

Kluka už to marné čekání zmáhalo. Bouchl pěstí do trávy. „Musíme tam proniknout co nejdřív. Co nevidět se začnou sjíždět hosté a my se tam musíme ještě trochu porozhlédnout, abychom zjistili, co se vůbec děje. Sakra! Kdybych jen měl větší moc!“

„Věčné přání všech mágů,“ povzdechl jsem si unaveně. „Bud' trpělivý.“

Vztekle se na mě podíval. „Abys mohl být trpělivý, potřebuješ čas,“ zavrčel. „A my žádný čas nemáme.“

Ale naše šance přišla už za dvacet minut.

Zase jsme uslyšeli auto, znova jsem přeběhl lesík a rozhlédl se z náspu. A hned jsem si uvědomil, že přišla naše chvíle. Blížila se tmavozelená dodávka z hokynářství, vysoká a hranatá. Měla elegantní černé blatníky a očividně ji někdo nedávno důkladně umyl. Na boku měla velkými černými písmeny napsáno SQUALLS & SYN, HOKYNÁŘSTVÍ CROYDON, LUXUSNÍ DELIKATESY – a k mé radosti se v kabině podle všeho nacházeli Squalls a Syn osobně. Řídil postarší plešatý chlapík a vedle něj seděl mladíček v zelené čapce. Oba vypadali dychtivě a zdálo se, že se na ten velký den jaksepatří vyfikli; holá hlava staršího muže se blýskala, jako by si ji vyleštil.

Polní myška si za balvanem protáhla svaly.

Dodávka se přiblížila, motor se pod kapotou otrásal a chroptěl. Mrkl jsem na oblohu – žádní kosi ani jiní nebezpeční opeřenci. Vzduch byl čistý.

Vůz dojel k hájku a zmizel z dohledu heddlehamské brány.

Squalls i Syn měli stažená okénka, aby si vychutnali svěží vzdoušek. Synek si pobrukoval veselou melodii.

Uprostřed lesíka k Synovi zvenčí dolehlo tiché zašustění. Ohlédl se.

A spatřil, jak vzduchem sviští polní myška v karatistickém útočném postoji, drápy vytažené, zadníma nohama napřed – přímo na něj.

Myš proletěla otevřeným okénkem. Ani Squalls, ani Syn neměli čas zareagovat. V kabině se to prudce zahemžilo, vůz se kýval ze strany na stranu. Kola se stočila k travnatému náspu na kraji cesty, kde sklouzla a zastavila se. Motor krátce zakašlal a zhasl.

Vteřina ticha. Dveře na straně spolujezdce se otevřely. Ven vyskočil muž nápadně podobný Squallsovi, sáhl dovnitř a vytáhl bezvládná těla Squallse a Syna. Syn přišel o většinu oblečení. Netrvalo dlouho, než jsem odtáhl ty dva přes silnici na násep a do hloubi lesa. Uložil jsem je pod ostružiník a vrátil se k dodávce.*

Tohle byl pro mě kritický okamžik. Džinové a motorová vozidla nejdou dohromady: je to divný pocit, být uvězněn v plechové rakvi páchnoucí benzinem, olejem a umělou kůží, nasáklé oděrem lidí a jejich výrobků. Jeden si tak uvědomí, jak hrozné je být slabým a bezmocným člověkem, odkázaným na takové chatrné vynálezy, kdykoli chce urazit nějakou větší vzdálenost.

A navíc jsem neuměl řídit.[†]

Přesto se mi podařilo znova nastartovat a vycouvat z náspu zpátky na silnici. A pak hurá ke křižovatce. Celá akce zabrala asi minutu, ale stejně jsem byl nervózní: nějakého bystrozrakého strážného by mohlo zarazit, že to dodávce trvá tak dlouho. Na křižovatce jsem zpomalil, rychle se rozhlédl a naklonil se k okénku spolujezdce.

* Faquarl by asi namítal, že bylo praktičtější je prostě sežrat, zatímco Džábor by nejspíš neztrácel čas diskusí a prostě to udělal. Jenže já časem zjistil, že z lidského masa se mi dělá špatně od esence. Je to, jako když sníte zkažené mořské plody – každé sousto má v sobě zbytečně moc nahromaděného svinstva.

[†] Poprvé a naposledy jsem seděl za volantem v době Velké války, když britská armáda stála padesát kilometrů před Prahou. Jeden český mág, kterého nebudu jmenovat, mi přikázal ukrást jisté dokumenty. Byly dobře stráženy, a abych ošálil nepřátelské džiny, pronikl jsem do britského tábora v přestrojení za řidiče sanitky. Řídil jsem hodně špatně, ale aspoň to dodalo mému maskování na věrohodnosti (nalozil jsem do sanitky každého vojáka, kterého jsem cestou srazil). Když jsem dojel na místo, muže přesunuli na ošetřovnu a já nenápadně vyklouzl, abych uloupil ty listiny.

„Dělej! Naskoč!“

Nedaleké křoví se zatřásl, zašustilo to v něm, něco šklublo za dvířka a kluk byl najednou uvnitř a funěl přitom jako slon. Dveře zaklaply a za vteřinku jsme už odbočovali na silnici k Heddlehamu.

„Jsi to ty?“ zachrchlal a upřeně se na mě podíval.

„Jasně že jo. Fofrem se převleč. Za chvíli jsou tu strážní.“

Zavrtěl se na sedadle, serval ze sebe bundu a hrábl po Synově odhozené košili, zeleném saku a kalhotách. Ten úbor, před chvílkou tak úhledný, byl teď zmuchlaný k nepoznání.

„Hod' sebou! Už se sem ženou.“

Přes pole se z obou stran blížili velkými skoky strážní; černé cáry ve větru pleskaly. Kluk se škubal za košili.

„Ty knoflíky jdou strašně ztuha. Nemůžu je rozepnout!“

„Přetáhni si ji přes hlavu!“

Strážný nalevo se blížil rychleji. Viděl jsem jeho oči – dva černé ovály se špendlíčky světla uprostřed. Ve snaze přidat plyn jsem šlápl na nesprávný pedál; dodávka se otrásla a skoro zastavila. Kluk právě soukal hlavu z košile. Když sebou vůz trhl, přepadl dopředu na přístrojovou desku.

„Au! Tos udělal schválně.“

Sešlápl jsem správný pedál. Opět jsme zrychlili. „Natáhni si to sako, nebo je po nás. A nasad' si čepici.“

„Co kalhoty?“

„Zapomeň na ně. Nemáme čas.“

Kluk už měl sako na sobě a zrovna si urovnával čepici na rozčuchaných vlasech, když nás strážní dohnali. Vznášeli se na druhé straně živých plotů a pozorovali nás lesklýma očima.

„Uvědom si, že je nemáme vidět,“ připomněl jsem mu. „Dívej se přímo před sebe.“

„To dělám.“ Něco ho napadlo. „Nepoznají, co jsi zač?“

„Na to nejsou dost mocní.“ Upřímně jsem doufal, že se nepletu. Předpokládal jsem, že jde o ghúly*, ale dneska si jeden nemůže být ničím jistý.*

* *Ghúlové*: nižší džinové odporného typu, kterým chutná lidské maso. Proto jsou z nich spolehliví (i když věčně hladoví) strážní. Vidí jenom na pěti rovinách. Já byl Squalls na všech kromě sedmé.

Chvíli jsme poklidně ujížděli ke stromům u zdi panství. Oba jsme se dívali dopředu. Strážní se nás drželi.

Nakonec se kluk ozval znova: „Co ty kalhoty?“

„Nic. Musíš si vystačit s tím, co máš. Za chvíli jsme u brány. A tvoje horní půlka vypadá docela upraveně.“

„Ale –“

„Uhlad' si sako, aby zmizely ty záhyby. To bude muset stačit. Takže – já jsem Squalls, ty jsi můj syn. Vezeme na Heddleham Hall dodávku čerstvých potravin. Což mi připomíná, že bychom si měli radši ověřit, co tam máme. Můžeš se mrknout?“

„Ale –“

„Neboj. Na tom, že se koukneš dozadu, není nic podezřelého.“ Mezi námi byla v zadní stěně kabiny kovová dvířka. Mávl jsem k nim. „Rychle se tam podívej. Udělal bych to sám, jenže musím řídit.“

„No dobrá.“ Klekl si na sedadlo, otevřel dvířka a strčil hlavu dovnitř.

„Je tady dost tma... a spousta krámů...“

„Poznáváš aspoň něco?“ Ohlédl jsem se po něm a málem jsem leknutím pustil volant. Dodávka prudce uhnula k živému plotu a strhl jsem ji zpátky právě včas.

„Tvoje kalhoty! Hned si sedni! Kde máš kalhoty?“

Sklouzl zpátky na sedadlo. Výhled na jeho straně se rázem vylepšil. „Ty svoje jsem si přece sundal. A ty jsi říkal, že si ty druhé oblékat nemám.“

„Protože jsem nevěděl, že máš tamty už dole! Rychle se obleč.“

„Ale strážný uvidí –“

„Ten strážný už toho viděl až dost. Prostě si je natáhni.“

Zatímco si kluk pod přístrojovou deskou zavazoval tkaničky, vrtěl jsem naleštěnou lebkou. „Můžeme jen doufat, že se ghúlové moc nevyznají v lidských zvyklostech, pokud jde o oblékání. Třeba

* Všichni ze sebe dělají něco lepšího, než jsou. Roztočící si hrají na mouláky, mouláci se vydávají za folioty, folioti chtějí vypadat jako džinové. Někteří džinové se pokoušejí stát ifríty nebo dokonce máridy. V každém případě je to beznadějně. Omezení daná vlastní esencí nelze překročit, což mnoha bytostem nebrání trajdat po světě v převleku za něco mocnějšího, než jsou. Samozřejmě, když jste už od začátku víceméně dokonalí, nemáte zájem na sobě něco měnit.

jim připadá normální, že se převlíkáš v autě. Ale hlídač u brány bude chytřejší, dej na moje slova.“

Dojeli jsme k hranici panství, kde se cesta mírně stáčela mezi stromy, a téměř vzápětí se před námi objevil masivní oblouk hlavní brány, postavený z velkých žlutých pískovcových kvádrů. Tyčil se nad keři u cesty se stejnou důstojnou velkolepostí jako asi tak sto tisíc podobných oblouků po celém světě.* Který místní lordíček zaplatil za tenhle a proč přesně to udělal, už určitě všichni zapomněli. Obličeje karyatid, které nesly horní část oblouku, už setřel čas, nápisy taktéž. A břechťan, co se ovíjel kolem celé brány, časem prorazí i ten kámen.

Nad obloukem se klenula vysoko k obloze červená kupole sahající až za zeď mezi stromy. Jediný volný otvor představovala brána.

Ghúlové z našeho doprovodu se s očekáváním dívali před sebe.

Pár metrů před vjezdem jsem dodávku zastavil, ale motor jsem nechal běžet. Tiše vrčel. Seděli jsme v kabině a čekali. Na jedné straně oblouku se otevřela dřevěná dvířka a vyšel z nich nějaký muž. Kluk vedle mě se zachvěl. Podíval jsem se na něj. Už tak byl pobledlý, ale teď úplně zezelenal. Oči měl jako tenisáky.

„Co je?“ sykl jsem.

„To je *on* – ten chlap, co jsem ho viděl v zrcátku. Ten, který přinesl Lovelaceovi amulet.“

Neměl jsem čas odpovědět nebo něco udělat. Volným krokem a s pousmáním na rtech přistoupil vrah k vozu.

* Všechny postavené k počtě vítězství jednoho bezvýznamného kmene nad jiným. Od Říma po Peking, od Timbaktu po Londýn – kde jsou města, tam najdete vítězné oblouky, zatížené vahou země a smrti. Nikdy jsem neviděl jediný, který by se mi líbil.

Tak tenhle člověk ukradl Amulet Samarkandu a beze stopy zmizel, tohle byl muž, který podřízl strážce amuletu a nechal ho bez pomoci vykrvácet. Lovelaceův nájemný zabiják.

Na člověka byl hodně velký, o hlavu vyšší než většina lidí, a rozložitý. Měl na sobě dlouhý kabát na knoflíky, ušitý z nějaké tmavé látky, a široké kalhoty tureckého typu, volně zastrčené do vysokých kožených bot. Jeho plnovous byl uhlově černý, nos baňatý, oči pod rozježeným obočím pronikavě modré. Na tak mohutného muže se pohyboval plavně, s jednou rukou spuštěnou podél boku a druhou zastrčenou za opasek.

Žoldák zamířil k okénku na mé straně a nespouštěl z nás oči. Po chvilce se odvrátil a mávl rukou: zahlédl jsem, jak naše ghúlská eskorta mizí zpátky nad pole.

Napůl jsem vystrčil hlavu z okénka. „Dobrý ráno,“ pozdravil jsem bodře a snažil se aspoň trochu přesvědčivě napodobit londýnský přízvuk. „Ernest Squalls a Syn, dodávka lahůdek pro Heddleham.“

Muž se zastavil a zkoumavě se na nás díval.

„Squalls a Syn...“ Hlas měl hluboký, mluvil pomalu a ty pichlavé oči jako by mi viděly až pod kůži. Mělo to znepokojivý účinek. Kluk vedle mě nervózně polkl a já tiše doufal, že nepropadne panice. „Squalls a Syn... Ano, jste očekávání.“

„Jasně, šéfe.“

„Co vezete?“

„Delikatesy, šéfe.“

„A konkrétně?“

„Ehm...“ Neměl jsem o tom ani páru. „Všechno možný, šéfe. Chcete se kouknout?“

„Stačil by mi seznam.“

A sakra. „Tak jo, šéfe. Nó, máme krabice a taky konzervy, spoustu konzerv, pane... Jo, a sáčky, lahve, bedny –“

Podezřívavě přimhouřil oči. „To mi připadá dost vágní.“

U lokte se mi ozval pisklavý hlásek. Nathaniel se přese mě naklonil k okénku. „On ten seznam nedělal, pane. Psal jsem ho já. Máme baltský kaviár, čejčí vejce, čerstvý chřest, uzenou boloňskou šunku, syrské olivy, vanilku ze Střední Ameriky, čerstvé těstoviny, slavičí jazyčky v aspiku, šneky marinované v ulitách, čerstvě mletý černý pepř a alpskou sůl, ústřice z Wirralu, pštrosí řízky –“

Žoldák zvedl ruku. „To stačí. *Ted'* bych je chtěl vidět.“

„Jasně, šéfe.“ S neblahou předtuchou jsem vylezl z kabiny, odvedl ho dozadu a vroucně si přitom přál, aby se ten kluk nenechal tolik unést fantazií. Neodvažoval jsem se ani pomyslet, co se stane, až se před námi objeví úplně jiné lahůdky. Ale nedalo se nic dělat. Zatímco žoldák mlčky přihlížel, odemkl jsem zadní dveře a pomalu je otevřel.

Chvilí se díval dovnitř. „V pořádku. Můžete pokračovat k domu.“

Nevětil jsem svým uším, a tak jsem se podíval taky. V rohu jsem zahlédl bednu plnou plechovek: syrské olivy. Za ní byla zastrčená menší krabice se slavičími jazyčky, balíčky těstovin... Zaklapl jsem dveře a vrátil se do kabiny.

„Kudy, šéfe?“

Muž se přidržel otevřeného okénka: hřbet jeho ruky křížovala změt' tenkých bílých jizviček. „Pojedete po cestě až na křižovatku, tam odbočíte doprava a přijedete k zadnímu vchodu. Někdo tam na vás bude čekat. Vyříd'te, co máte, a vraťte se. Ještě bych vás měl varovat: vstupujete na soukromý pozemek, který patří významnému mágovi. Pokud je vám život milý, neodbočujte z cesty a nikde se nezdržujte. Z trestů za porušení pravidel by vám ztuhla krev v žilách.“

„Jasně, šéfe.“ Pokývl nám na pozdrav, o krok ustoupil a gestem naznačil, že můžeme jet. Přidal jsem plyn a pomalu jsme projeli branou. Zanedlouho jsme už podjížděli ochranné kupole; z obou mě

zamrazilo v esenci. A najednou jsme byli na druhé straně a jeli mezi stromy po písčité příjezdové cestě plné zákrutů.

Podíval jsem se na kluka. Nedával na sobě nic znát, ale po spánku mu stékala kapka potu. „Jak jsi věděl, co tam všechno je?“ zeptal jsem se. „Dozadu ses přece mrknul jen na pár vteřin.“

Tence se usmál. „Mám praxi. Čtu rychle a pamatuju si přesně. Takže, co si o něm myslíš?“

„O Lovelaceově nájemném vrahounkovi? Zajímavá osoba. Není to džin a myslím, že není ani mág – nepáchne zkažeností tak jako vy.* Ale víme, že dokázal ukrást amulet, takže nějakou moc mít musí. A vyzařuje z něj sebejistota. Všiml sis, jak ho ti ghúlové poslouchali?“

Kluk se pohrdavě ušklíbl. „Jestli není mág ani démon, jakou může mít moc?“

„Víš,“ řekl jsem temně, „existují i jiné druhy moci.“ Vzpomněl jsem si na tu holku z Odboje a její společníky.

Před dalším vyptáváním mě zachránilo, že se cesta najednou narovнала a vyjeli jsme z lesíka. Heddleham Hall stál přímo před námi.

Kluk zalapal po dechu.

Mě to zase tolik neohromilo. Když jste pomáhali vybudovat pár z nejvelkolepějších staveb na světě a v některých případech poskytlí jejich architektům dost celkem užitečných rad,[†] před druhořadým viktoriánským sídlem v pseudogotickém stylu si na zadek nesednete. Určitě si to dokážete představit: samé věžičky a divně pokroucené ozdoby[‡]. Obklopoval ho rozlehlý trávník, na němž půvabně pózovali

* Nemyslel jsem to jako urážku. No tak jo, *myslel*, ale náhodou to je taky pravda. Nejsem sice žádný šotek z pátrací koule (ti jsou samá nozdra, vzpomeňte si), ale čich mám vynikající a mága poznám skoro vždycky, dokonce i v přestrojení. Za celá ta léta, kdy v zakouřených místnostech povolávají mocné bytosti, nasákne jejich kůže nezaměnitelným pachem, v němž převládá kadidlo a štiplavý odér strachu. Jestli si ani pak nejste jistí, stačí se jim podívat do očí: obvykle rozeznáte očůčky.

[†] Ne že by na moje doporučení vždycky dali: stačí se podívat na šikmou věž v Pise.

[‡] Nestačí vám to jako popis? Jenom jsem chtěl urychlit tok vyprávění. Takže Heddleham Hall tvořila velká hranatá dvoupatrová budova se dvěma zkrácenými bočními křídly vybíhajícími k severu a k jihu. Byla tam spousta vysokých

pávi a klokánci.* Na trávnících se taky tyčilo pár pruhovaných slavnostních stanů, do kterých horda sluhů právě stěhovala z terasy tácy lahví a skleniček. Přímou před námi stál mohutný starý tis a pod jeho rozsochatými větvemi se cesta dělila. Levá odbočka vedla elegantním obloukem přímo před dům, pravá pak nenápadně zahýbala dozadu.

Podle pokynů jsme zamířili ke vchodu pro služebnictvo.

Můj pán nepřestával toužebně civět na ten barák.

„Přestaň fantazírovat,“ doporučil jsem mu. „Jestli chceš jednou bydlet v něčem takovém, musíš nejdřív přežít dnešek. Takže – první fázi máme za sebou a musíme se poradit o dalším postupu. Co uděláme?“

Gluk se rázem vrátil na zem. „Z toho, co Lovelace říkal,“ začal, „se dá vyvodit, že nějakým způsobem napadne zástupce vlády. Nevíme jak. Dojde k tomu, až se všichni sejdou, přestanou být ve střehu a nebudou očekávat útok. Amulet má pro to spiknutí klíčový význam, i když nevíme jaký.“

„Jo. Souhlas.“ Zabubnoval jsem prsty na volant. „Ale co náš plán?“

„Máme dva cíle: najít amulet a zjistit, jakou past Lovelace chystá. Amulet bude mít Lovelace nejspíš u sebe. V každém případě bude dobře hlídáný. Hodilo by se ho najít, ale nemůžeme mu ho sebrat dřív, než přijedou všichni. Musíme jim předvést, že ho má: dokázat, že je zrádce. A když jim ukážeme i tu past, tím líp. Budeme mít všechny důkazy, které potřebujeme.“

„Když to říkáš takhle, zní to hrozně jednoduše.“ Vzpomněl jsem si na Faquarla, Džábora a všechny ostatní otroky, které má Lovelace nejspíš k ruce, a povzdechl jsem si. „No, nejdřív se musíme zbavit tohoto auta a změnit převlek.“

klenutých oken, špičaté kosé štíty, přehnané množství cihlových komínů, na všech zdech bohaté, téměř barokní ornamenty, falešné cimbuří nad hlavním vchodem, vysoké klenuté stropy (bohatě žebrované), chrliče všeho druhu (nápodobně) a to všechno vyvedené ve světle hnědém kameni, který sice v přiměřených dávkách vypadá elegantně, ale když je ho tolik, všechno se vám před očima rozmazává jako hrouda napůl rozteklého fondánu.

* Tak půvabně, že mě napadlo, jestli jim náhodou nepřilepili nohy k zemi.

Příjezdová cesta končila na kruhovém šterkovém parkovišti za domem. Stála tam už dodávka z květinářství a opodál byly otevřené bílé dvoukřídle dveře, u nichž stál muž v tmavé uniformě. Naznačil nám, že máme přijet blíž.

„Dobře,“ řekl kluk. „Vyložíme zboží a využijeme první příležitosti, která se naskytne. Čekej na moje rozkazy.“

„Copak někdy dělám něco jinýho?“ Podařilo se mi vůz přískokem zastavit pár milimetrů od okrasného keře a vystoupit. Lokaj se vydal ke mně.

„Pan Squalls?“

„To jsem já, šéfe. Tohle je... můj syn.“

„Jedete pozdě. Kuchař potřebuje vaše zásoby. Prosím, doneste je co nejrychleji do kuchyně.“

„Jasně, šéfe.“ V esenci mě zamrazilo tak nepříjemnou předtuchou, že se mi zježily vlasy na zátylku. Ten kuchař... Ne, to nebude on. Určitě má nějakou jinou práci. Otevřel jsem dveře dodávky. „Synku, pusť se do toho, a ať to odsejpá, nebo dostaneš pár pohlavků.“ S jistým zlomyslným potěšením jsem mu naložil do náruče tolik plechovek syrských oliv a šneků v ulitách, kolik unesl, a postrčil jsem ho správným směrem. Potácel se pod tím břemenem skoro jako Simpkin v Pinnově starožitnictví.* Sám jsem si vybral malou bedničku slavičích jazýčků a volným krokem ho následoval dveřmi do chladné vybílené chodby. Sluhové všech tvarů, velikostí a pohlaví pobíhali kolem jako vyplašení králíci a plnili stovky úkolů: všude vládl rámus a zmatek. Zpod širokého oblouku, za kterým byla kuchyně, se linula vůně čerstvého chleba a pečeného masa.

Nakoukl jsem dovnitř. Tucty kuchtíků v bílých stejnokrojích jako o život krájely, nadívaly, oplachovaly, sekaly... Na rožni v otevřeném krbu se něco otáčelo. Na okolních stolech se vršily hromady zeleniny a opodál stály košíčky z těsta, které cukráři plnili ovocným rosolem. Bzučelo to tam jako v úle a velel tomu zavalitý šéfkuchař, který zrovna v tu chvíli káral malého chlapce v modré uniformě.

* Nemyslete si, že jsem na Simpkina zapomněl. Naopak. Mám dlouhou paměť a bujnou představivost. Měl jsem s ním svoje plány.

Kuchař měl vyhrnuté rukávy a na jednom předloktí tlustý bílý obvaz.

Zkontroloval jsem sedmou rovinu.

A okamžitě vycouval. Ta chapadla jsem znal až příliš dobře, abych se mohl mýlit.

Můj pán vstoupil dovnitř, vyklopil svůj náklad na nejbližší volný stůl a znovu vyrazil ven, aniž si něčeho všimnul. Jakmile prošel pod obloukem, vrazil jsem mu do ruky i ty slavičí jazýčky.

„Vezmi i tohle,“ sykl jsem. „Já dovnitř nemůžu.“

„Proč?“

„Prostě to udělej.“

Měl dost rozumu, aby poslechl, a rychle, protože ten lokaj v tmavé uniformě přišel do chodby za námi a pozorně nás sledoval. Vrátili jsme se pro další várku.

„Ten šéfkuchař,“ zašeptal jsem, když jsem vytahoval z dodávky bednu kančích paštiček, „je džin Faquarl. Neptej se mě, proč si oblíbil právě tuhle podobu, protože to fakt nechápu. Ale dovnitř nemůžu. Okamžitě by mě prokouknul.“

Kluk přimhouřil oči. „Jak mám vědět, že mluvíš pravdu?“

„Prostě mi v tomhle případě budeš muset věřit. Tumáš – uneseš ještě jeden pytel pštosích řízků, ne? A jéje. Tak asi ne.“ Pomohl jsem mu vstát. „Já budu vykládat a ty nosit. A oba přitom budeme přemýšlet o dalším postupu.“

Kluk se vrátil ještě několikrát a mezitím jsme dali dohromady plán tažení. Chvilí trvalo, než jsme se shodli. Chtěl, abychom oba proklouzli kolem kuchyně a prohlédli dům, ale mně se opravdu nechtělo dostat se tak blízko k Faquarlovi. *Můj* návrh zněl, že vyložíme zboží, zavezeme dodávku někam do lesa a připlížíme se zpátky, ale kluk o tom nechtěl ani slyšet. „Ty to zvládneš levou zadní,“ namítal. „Můžeš se přenést přes trávníky jako závan jedovatého větru nebo tak něco, ale co já? Chytili by mě už na půl cestě. Ne, pronikl jsem do domu a musím tu zůstat.“

„Ale jsi závozník z hokynářství. Jak chceš vysvětlit, co tu děláš, až tě někdo uvidí?“

Zlověstně se usmál. „Bez obav. Klukem z hokynářství dlouho nezůstanu.“

„No, kolem kuchyně já dovnitř nemůžu,“ řekl jsem. „Už tak jsem měl štěstí, protože Faquarl mě obvykle dokáže zvětřit na míli daleko. Nemá smysl riskovat, musím se tam dostat jinudy.“

„Moc se mi to nelíbí,“ prohlásil kluk. „Jak se spojíme?“

„Najdu si tě. Hlavně se do té doby nenech chytit.“

Pokrčil rameny. Jestli umíral hrůzou, nebylo to na něm vidět. Naskládal jsem mu do náruče poslední košíky s čejčími vajíčky a díval se, jak se s nákladem kolébá ke dveřím. Pak jsem zabouchl dodávku, klíčky nechal ležet na sedadle řidiče a zvážil situaci. Rychle jsem zavrhl původní nápad, že odstavím vůz mezi stromy: tam by určitě přitáhl větší pozornost, než když zůstane hezky tiše stát tady. O dodávku z květinářství se koneckonců taky nikdo nezajímal.

Dům měl příliš mnoho oken a za některými by mohly být všetečné oči. Vydal jsem se ke dveřím, jako bych mířil dovnitř, a cestou jsem kontroloval roviny: v dálce po okraji vnitřní kupole prolétala nad stromy hlídka; v pořádku – tihle sem nedohlédnou. Na domě samotném jsem nic podezřelého neobjevil.

Těsně přede dveřmi jsem ukročil stranou, aby mě zevnitř nebylo vidět, a změnil jsem podobu. Z pana Squallse se stala malá ještěrka, a jakmile dopadla na zem, přeběhla k nejbližší zdi a začala po ní šplhat do prvního patra. Moje světle hnědá kůže dokonale splývala s pískovcem, drobné drápky na nohou mi usnadňovaly postup, pohyblivé oči se rozhlížely nahoru, do stran i dozadu. Celkem vzato jsem si jako vždycky vybral podobu perfektně. Nahoře na zdi jsem se rozběhl a napadlo mě, jak si asi můj pán poradí se svým daleko nešikovnějším maskováním.

Nathaniel

37

Jakmile Nathaniel odložil košík vajec na stůl, začal se rozhlížet po předem vyhlédnuté oběti. Hemžilo se tam tolik lidí, že toho malého kluka v tmavomodré uniformě nemohl najít a dostal strach, že už je pryč. Ale nakonec ho zahlédl, jak napůl ukrytý za baculatou postavou jedné kuchařky rovná jednohubky a chlebičky na stříbrný dvouposchod'ový podnos.

Bylo zřejmé, že se chystá odnést ten podnos z kuchyně někam jinam. A Nathaniel hodlal být u toho.

Aby měl záminku pro otálení v kuchyni, předstíral, že vykládá obsah košíků a bedniček. Dával si s tím na čas a stěží potlačoval netrpělivost, když sledoval, jak chlapec zoufale pomalu přidává na podnos jeden chlebiček se sýrem a krevetou po druhém.

Na rameno mu zaklepalo něco tvrdého a těžkého. Obrátil se.

Vedle něj stál šéfkuchař, zrudlý a zpocený horkem od rožně. Shlížel na Nathaniela pronikavýma černýma očima a v masité ruce držel sekáček na maso – právě jeho tupým koncem mu předtím klepal na rameno.

„Co se potloukáš v mojí kuchyni?“ zeptal se vlídným tónem.

Na žádné z rovin, k nimž měl přístup, Nathaniel nerozpoznal na tom muži nic, co by naznačovalo, že to není člověk. Nicméně měl na paměti Bartimaeovo varování a radši neriskoval. „Jenom bych si chtěl vzít zpátky pár otcových košíků,“ vysvětlil. „Víte, máme jich málo. Je mi líto, jestli jsem vám překážel.“

Kuchař ukázal sekáčkem ke dveřím. „Zmiz.“

„Ano, pane. Už jdu.“ S košíky však odešel jen za dveře, kde se opřel o zeď a čekal. Kdykoli někdo vyšel na chodbu, sehnul se, jako by si zavazoval tkaničky. Bylo to nebezpečné a Nathaniel měl strach, že se každou chvíli vynoří šéfkuchař, ale jinak byl spíš opojený dobrodružstvím než vyděšený. Šok ze setkání se žoldákem u brány způsobil, že strach nahradilo dychtivé očekávání, jaké dosud zažil jen několikrát – vzrušení z akce. *Ať se stane cokoli, už nebude bezmocně postávat a přihlížet zločinům svých nepřátel. Teď to vezme do rukou on. On jde po stopě. On připravuje past.*

Ozvaly se lehké škobrtavé kroky. Pod obloukem prošel malý pomocník s dvoupatrovým podnosem jednohubek na hlavě. Jednou rukou si ho opatrně přidržoval, odbočil doprava a vydal se chodbou pryč. Nathaniel se k němu připojil.

„Hele, ahoj.“ Dal si záležet na kamarádkém tónu a zároveň si chlapce prohlížel od hlavy k patě. Výborně. Přesně jeho velikost.

Chlapec si nemohl jeho zájmu nevšimnout. „Ehm, potřebuješ něco?“

„Jo. Není tu někde poblíž záchod? Mám za sebou dlouhou cestu a... Víš přece, jak to chodí.“

U paty širokého schodiště se kluk zastavil a ukázal do jedné boční chodby. „Tamhle.“

„Nemohl bys mě tam zavést? Mám strach, že si spletu dveře.“

„Koukni, já docela spěchám, kámo.“

„Prosím.“

Chlapec se s podrážděným odfrknutím otočil a vydal se s Nathanielem chodbou dál. Rozběhl se tak rychle, až se mu podnos na hlavě nebezpečně zakymácel. Zastavil se, narovnal ho a šel dál. Nathaniel mu byl v patách a cestou sáhl do vrchního ze svých košíků pro těžký váleček na těsto, který sebral v kuchyni. U čtvrtých dveří se chlapec zastavil.

„Tady.“

„Víš určitě, že je to ono? Neraď bych vlezl někam, kam se nesmí.“

„Vždyť ti říkám, že jo. Koukni se sám.“ Kluk dveře kopnutím otevřel. Nathaniel se rozmáchl válečkem. Chlapec i stříbrný podnos vletěli dovnitř a s rámusem se zřítili na podlahu umývárny. Třesknutí

podnosu o dlaždice se rozlehlo jako výstřel z pistole; všude kolem pršely jednohubky se sýrem a krevetami. Nathaniel je hbitě následoval, zabouchl za sebou a zamkl dveře.

Kluk byl v bezvědomí, takže nekladl žádný odpor, když mu Nathaniel svlékal oblečení. Daleko víc práce mu dalo posbírat jednohubky, které popadaly do všech koutů. Sýr byl měkký a dal se nahrnout zpátky, ale všechny krevety se mu zachránit nepodařilo.

Jakmile chlebičky na podnose naaranžoval, jak nejlíp to šlo, roztrhal svou hokynářskou košili na pruhy, pečlivě malého sluhu svázal a dal mu roubík. Potom ho zatáhl do jedné z kabiněk, zamkl dveře zevnitř, vyhoupl se na splachovadlo a vylezl horek ven.

Když skončil se zametáním stop, upravil si před zrcadlem uniformu, nasadil si podnos na hlavu a vyšel z toalety. Usoudil, že v místnostech pro služebnictvo nejspíš nic zajímavého nenajde, a tak se vrátil ke schodišti a zamířil do patra.

Po schodech běhali nahoru i dolů lokajové s podnosy a přepravkami plnými lahví, ale nikdo ho nezastavil.

Dveře nad schodištěm vedly do chodby lemované řadou vysokých klenutých oken. Podlaha byla z leštěného mramoru, na kterém v pravidelných intervalech ležely perské koberečky s bohatými vzory. Výklenky v obílených zdech vyplňovaly alabastrové busty velkých vůdců minulosti. To všechno zářilo ve slabém zimním slunci oslepujícím jasně.

Nathaniel procházel chodbou s očima na šťopkách.

Zepředu k němu doléhaly zvukné rozesmáté hlasy volající na pozdrav. Těm by se měl asi raději vyhnout. Odbočil do prvních otevřených dveří a ocitl se v nádherné kruhové knihovně, která zabírala dvě patra. Zastřešovala ji prosklená kupole. Točité schodiště stoupalo ke kovovému chodníčku lemujícímu zeď vysoko nad jeho hlavou. Velké skleněné dveře a okna nad nimi nabízely výhled na upravené trávníky a okrasné jezírko v dálce. Každý zbývající centimetr stěny pokrývaly knihy: velké, drahé, starobylé, posbírané v městech po celém světě. Nathanielovi se úžasem zastavilo srdce. Jednoho dne bude mít taky takovou knihovnu...

„Co tady děláš?“ Jeden díl knihovny přímo naproti němu se znenadání odsunul stranou a ukázalo se, že jsou za ním další dveře.

Stála v nich mladá tmavovlasá žena a rozhněvaně se mračila. Z nějakého důvodu Nathanielovi připomněla slečnu Lutyensovou: nevzmohl se na slovo a jenom naprázdno otvíral a zavíral ústa.

Žena k němu popošla blíž. Měla na sobě elegantní večerní róbu, na štíhlém hrdle se blýskaly šperky. Nathaniel se rychle vzpamatoval. „Ehm... můžu vám nabídnout tohleto... s krevetou?“

„Co jsi zač? Ještě jsem tě neviděla.“ Hlas měla tvrdý jako křemen.

Nathaniel pobízel svůj mozek k činnosti. „Jsem John Squalls, madam. Dneska ráno jsem sem s otcem vezl nějaké zboží. Jenomže jednomu číšníkovi se před chvílí udělalo špatně, madam, a tak mě požádali, jestli bych za něj mohl zaskočit. Nechtěli, abyste měli zrovna v takový důležitý den nedostatek personálu. A asi jsem zabloudil, protože to tady vůbec –“

„To stačí.“ Pořád se chovala nepřátelsky a přimhouřenýma očima si prohlížela podnos. „Podívej se na tu hrůzu! Jak se opovažuješ nabízet něco tak –“

„Amando!“ Do knihovny vrazil mladý muž. „Tady jsi – a díky bohu, máš tu *jídlo*! Pusť mě k němu.“ Protáhl se kolem ní a popadl tři nebo čtyři nejzuboženější z Nathanielových jednohubek.

„Zachrání mi to život! Cestou z Londýna jsem málem umřel hladu. Mňam, na téhle je kreveta.“ Usilovně žvýkal. „Zajímavá příchuť. Taková svěží. Pověz mi, Amando... je pravda, co jsem slyšel o tobě a Lovelaceovi? Nemluví se o ničem jiném než o...“

Amanda Cathcartová se perlivě zasmála a pak stroze mávla na Nathaniela. „Ty tam – běž ty chuťovky podávat do vstupní haly. A na dalších si dej záležet víc.“

„Ano, madam.“ Nathaniel vysekl mírnou úklonu, odkoukanou od parlamentních sluhů, a vyšel z knihovny.

Vyvázl jen o vlásek a ještě mu splašeně bouchalo srdce, ale jinak byl naprosto klidný. Výčitky svědomí, které ho přemohly po požáru, se přetavily v chladnou vyrovnanost. Paní Underwoodová zemřela, protože on ukradl amulet. Zemřela, a on přežil. Budiž. Teď za to na oplátku on zničí Lovelace. Věděl, že je dost pravděpodobné, že se nedožije zítřka, ale hlavu si s tím nelámал. Nepřítel měl na své straně všechny výhody, jenže s tím se nedalo nic dělat. Buďto se

Nathanielovi podaří provést, co si předsevzal, nebo při pokusu zahyne.

Ta rovnice obsahovala jistou dávku hrdinství, které mu nebylo proti mysli. Věděl, jak si stojí, a pomáhalo mu to zatlačit do pozadí chaos, který zmítal jeho svědomím.

Sledoval šum hlasů do vstupní haly. Hosté se už sjížděli ve velkém; od mramorových sloupů se odrážela ozvěna bujarého hlaholu. Členové vlády procházeli dveřmi jeden za druhým, stahovali si rukavice a odmotávali dlouhé hedvábné šály; ve studeném foyer jim od úst stoupaly obláčky páry. Muži měli společenské obleky, ženy drahé šaty. U stěn postávali sluhové, odnášeli kabáty a nabízeli šampaňské. Nathaniel se chvilku držel stranou, ale pak zvedl podnos vysoko do vzduchu a vrhl se do středu dění.

„Pane, madam, nedáte si...?“

„Jednohubku s krevetou a sýrem, madam...?“

„Mohu vám nabídnout...?“

Točil se sem a tam, postrkávaný vztaženými rukama, které útočily na jeho podnos jako raccí na kořist. Nikdo na něj nepromluvil a zdálo se, že ho mágové vůbec nevnímají: několikrát ho do hlavy uhodil loket či zápěstí naslepo šátrající po podnose nebo zvedající jednohubku k otevřeným ústům. Za pár vteřin bylo horní patro tácu až na pár drobečků prázdné a na spodním zůstalo jen několik ubohých zbytečků. Nathaniel cítil, jak ho dav vytlačuje na okraj: lapal po dechu a límec uniformy měl celý nakřivo.

Nedaleko stál vysoký zasmušilý číšník, který z lahve rozléval šampaňské do sklenic. „Jsou jako kobylky, co?“ sykl šeptem. „Zatracení mágové.“

„Jo.“ Nathaniel ho skoro neposlouchal. Sledoval hlučící dav a čočky mu umožnily vidět všechno, co se v hale dělo. Téměř všem přítomným mužům a ženám se u ramene vznášel osobní šotek, a zatímco jejich pánové usměvavě společensky konverzovali, překřikovali jeden druhého a pohrávali si se svými šperky, šotci vedli vlastní debatu. Všichni se nakrucovali, šklebili se a nafukovali se do neuvěřitelné velikosti, případně špičatými ocasy nenápadně píchali své protivníky do citlivých míst, aby splaskli. Někteří měnili barvu a střídali všechny odstíny duhy, než skončili u výhružně šarlatové nebo

ostře žluté. Jiní se spokojili s pošklebky a výsměšně se opičili po pánech těch ostatních. Pokud si toho mágové vůbec všimli, okázale to přehlíželi, ale Nathanielovi šla z té směsice lidských falešných úsměvů a šotčího pošťuchování hlava kolem.

„Chystáš se je servírovat, nebo je jen bereš na procházku?“

Oslovila ho nabručená žena, široká v pase i v bocích, kterou doprovázel ještě zavalitější šotek. A vedle ní... Nathanielovi se úlekem zastavilo srdce, neboť ty vodnaté oči a rybí tvář okamžitě poznal. Byl to Lovelaceův kumpán Lime a za uchem se mu krčil ten nejmenší, nejneohrabanější šotek, jakého Nathaniel kdy viděl. Snažil se nedat na sobě nic znát, sklopil hlavu a nastavil podnos. „Omlouvám se, madam.“

Žena si vzala dva chlebičky, Lime jeden. Nathaniel se pokorně díval na podlahu, ale stejně cítil, jak si ho ten člověk prohlíží.

„Neviděl jsem tě už někde?“ vybafl upocený mág.

Žena ho netrpělivě zatahala za rukáv. „Pojď, Rufusi, přece se nebudeš vybavovat s plebejcem, když je tu tolik *opravdových* lidí? Podívej – tamhle je Amanda!“ Mág pokrčil rameny a nechal se odtáhnout pryč. Když se za nimi Nathaniel úzkostlivě díval, viděl, že šotek Rufuse Limea si málem vykroutil krk, aby si ho mohl prohlížet, dokud se neztratil v davu.

Číšník vedle něj si ničeho nevšiml; šotek byl pro něj neviditelný. „Už ti na podnose nic nezbylo,“ upozornil ho. „Obejdi to tady s těmi skleničkami. Jsou žízniví jako velbloudi. A manýry mají ještě horší.“

Pár hostů už mířilo chodbou na vnitřní galerii a Nathaniel byl rád, že má důvod se k nim přidat. Potřeboval vyklouznout pryč a prohlédnout si další části domu. Zatím nezahlédl ani Lovelace, ani amulet, ani sebemenší známku toho, co se chystá. Ale ještě k ničemu dojít nemůže, protože předseda vlády dosud nedorazil.

V půlce chodby stála ta žena z knihovny obklopená hloučkem hostů, kterým něco vykládala. Nathaniel zůstal stát opodál a umožnil hostům, aby si na jeho podnose vyměňovali prázdné sklenice za plné.

„Uvidíte to za pár minut,“ říkala žena. „Je to ta nejúžasnější věc, jakou jsem v *životě* viděla. Simon si ji nechal přivézt z Persie speciálně pro tuhle příležitost.“

„Je k vám velmi štědrý,“ prohodil nějaký muž suše a usrl z sklenice.

Amanda Cathcartová se začervenala. „To *ano*,“ řekla. „Chová se nesmírně laskavě. Ale tohle je opravdu tak originální nápad! Jsem si jistá, že se to rychle ujme. I když nebylo nijak snadné to instalovat; jeho lidé na tom pracovali celý týden. Sama jsem tam byla poprvé teprve dneska ráno. Simon sliboval, že mi to vezme dech, a měl pravdu.“

„Přijel premiér!“ zavolal někdo. Hosté nadšeně jásali a hrnuli se zpět ke dveřím s Amandou Cathcartovou v čele. Nathaniel napodobil ostatní sluhy, uctivě se postavil vedle jednoho sloupu a čekal, až ho povolají.

Rupert Devereaux vešel do haly, pleskl rukavicemi a na tváři se mu objevilo typické pousmání. V davu obdivovatelů vynikal nejen svým elegantním úborem a osobním kouzlem (které bylo stejně silné, jak si je Nathaniel pamatoval), ale i svými společníky: osobní stráží složenou ze čtyř zachmuřených mágů v šedých oblecích a – což bylo překvapivější – mohutné dvoumetrové ifrítky se zářivou černozelelou kůží. Stála přímo za svým pánem a prohlížela si přítomné temnými rudými očima.

Šotci zaštěbetali strachy. Hosté se uctivě uklonili.

Nathaniel si uvědomil, že předseda vlády ministrům, z nichž někteří patrně usilují o jeho křeslo, okázale předvádí svou moc. Na něj to rozhodně zapůsobilo. Jak chce Lovelace přemoci něco tak silného jako tahle ifrítky? Jen to pomyšlení bylo šílené.

Ale to už se blížil Lovelace osobně – dlouhými kroky rázoval po chodbě, aby pozdravil svého vůdce. Nathaniel udržel nehybnou tvář, ale celý ztuhl nenávistí.

„Vítejte, Ruperte!“ Dlouze si potřásl rukama. Zdálo se, že Lovelace ifrítku vůbec nevzal na vědomí. Obrátil se k hostům. „Dámy a pánové! Když nyní dorazil náš milovaný předseda vlády, konference může oficiálně začít. Jménem lady Amandy vás vítám v Heddleham Hall. Prosím, chovejte se jako doma!“ Zadíval se Nathanielovým směrem. Chlapec se stáhl hlouběji do stínu pilíře a Lovelace se vzápětí odvrátil. „Zanedlouho začnou první projevy ve slavnostním sále, který dala lady Amanda zrenovovat právě k této

příležitosti. Zatím se prosím odeberte do bočního křídla, kde na vás čeká další občerstvení.“

Mávl rukou. Hosté se začali trousit pryč.

Lovelace se naklonil k Devereauxovi a Nathaniel zpoza sloupu zaslechl, jak říká: „Musím ještě doladit pár drobností pro svou zahajovací řeč, pane. Omluvíte mě na chvíli? Za pár minut se vrátím.“

„Samozřejmě, samozřejmě, Lovelaci. Nemusíte spěchat.“

Devereaux se svou suitou vyšel z haly, zářící ifrítka mu kryla záda. Lovelace se za nimi chvíli díval, než zamířil opačným směrem. Nathaniel zůstal na místě a pečlivě sbíral použité skleničky, které hosté postavili na starožitný nábytek a mramorové podstavce lemující halu. Sotva se vytratil poslední sluha, tiše odložil podnos na stůl a jako duch se začal plížit po Lovelaceových stopách.

Simon Lovelace osaměle kráčel chodbami a ochozy výstavného sídla. Hlavu měl při chůzi sklopenou, ruce volně sepnuté za zády. Nevšímal si nekonečných řad obrazů, soch, tapiserií a dalších vzácných předmětů, které míjel, a ani jednou se neohlédl.

Nathaniel přebíhal od sloupu k podstavci, od knihovničky k psacímu stolu, a schovával se za nimi, dokud si nebyl jistý, že je mág dost daleko před ním, aby mohl pokračovat. Srdce mu bušilo, v uších hučelo – podobně se cítil, když jednou ležel v posteli s horečkou. Teď si však nepřipadal nemocný, ale naopak plný života.

Lovelace zaútočí brzy. Věděl to stejně jistě, jako by to naplánoval sám. Ještě netušil, jakým způsobem k útoku dojde, ale z mágových napjatých ramen, z jeho prkenné, roztržité chůze vyčetl, že ten okamžik už je blízko.

Přál si, aby ho Bartimaeus konečně našel. Džin byl jeho jedinou zbraní.

Lovelace vystoupal po úzkém schodišti a zmizel pod jedním klenutým obloukem. Nathaniel se kradl po kluzkých mramorových schodech za ním.

Opatrně nakoukl za oblouk. Byla tam nějaká malá knihovna nebo obrazárna, matně osvětlená střešními okny. Lovelace procházel prostřední uličkou mezi několika řadami regálů s knihami. Tu a tam stály nízké stolky, na nichž byla vystavená nesourodá směsice podivných předmětů. Nathaniel se ještě jednou rozhlédl, a když usoudil, že terč jeho zájmu je už skoro u protějších dveří, po špičkách vešel dovnitř.

Najednou Lovelace zavolal: „Maurici!“

Nathaniel se rychle přikrčil za nejbližší knihovnu. Přitiskl se k ní a nutil se dýchat co nejtíšeji. Uslyšel, jak se dveře na druhé straně otevírají. Kradmo, aby nevydal sebemenší zvuk, otáčel centimetr po centimetru hlavu, dokud neměl před očima mezeru nad nejbližší řadou knih. Od protilehlého konce místnosti ho dělily další regály, ale v prostoru mezi dvěma knihovnami bezpečně rozeznal vrásčitý rudý obličej Schylera, toho starého mága. Lovelace se držel mimo dohled.

„Co se stalo, Simone? Proč jsi přišel?“

„Mám pro tebe dárek.“ Lovelace mluvil ležérním, pobaveným tónem. „Toho kluka.“

Nathaniel málem omdlel úlekem. Napjal svaly, otočil se k útěku.

Lovelace vyšel zpoza regálu. „Ani to nezkoušej. Z téhle místnosti se živý nedostaneš.“

Nathaniel stál jako přimražený. Zachvátila ho panika, nedokázal se pohnout.

„Pojď hezky sem k Mauricovi,“ vyzval ho Lovelace s posměšnou zdvořilostí. Nathaniel se pomalu šoural k němu. „Hodný chlapec. A přestaň se tak klepat. Ještě jedna lekce: mág za žádných okolností nedává nájevo strach.“

Nathaniel vstoupil do prostřední uličky a zastavil se před starým kouzelníkem. Třásl se zuřivostí, ne strachy. Očima tékal na všechny strany a hledal únikovou cestu, ale žádnou neviděl. Když ho Lovelace bodře poplácal po zádech, ucukl před tím dotekem.

„Bohužel nemám čas si s tebou popovídat,“ prohodil mladý mág. „Nechám tě v Mauricově něžné péči. Má pro tebe nabídku. Cože? Co si to mumláš?“

„Jak jste věděl, že jsem tady?“

„Rufus Lime tě poznal. Byl jsem si jistý, že tam dole nic zbrklého neprovedeš, už proto, že tě hledá policie v souvislosti s tím... nešťastným požárem. Takže mi připadalo nejlepší odlákat tě někam do soukromí, než začneš dělat potíže. A teď mě omluv, mám naléhavé povinnosti. Maurici – je čas.“

Schyler se spokojeně ušklíbl. „Rupert už dorazil, co?“

„Dorazil, a jeho lidé mu přivolali velice impozantní ifrítku. Myslíš, že něco tuší?“

„*Pcha!* Ne, je to jenom jeho normální paranoia, přiživená tím prokletým útokem na parlament. Odboj se má z čeho zodpovídat – dnešní úkol nám nijak neusnadnili. Až se dostaneme k moci, musíme ty hloupé výrostky pochytat, Simone, a pověsit je v řetězech na Tower Hill.“

Lovelace zamručel. „Ta ifritka bude při projevu v sále. Rupertovi muži na tom trvají.“

„Postav se co nejblíží k ní, Simone. Musí se stát první obětí.“

„Ano. Doufám, že amulet –“

„No tak! Jenom marníš čas. To jsme už přece probrali. Víme, že tomu odolá.“ Něco ve starcově tónu Nathanielovi připomnělo nevlídnou netrpělivost jeho vlastního mistra. Vrásčitý obličej se stáhl do nepřijemného úsměšku. „Neděláš si snad starosti o tu ženu, že ne?“

„O Amandu? Samozřejmě že ne! Nic pro mě neznamená. Takže,“ Lovelace se zhluboka nadechl, „všechno jde podle plánu?“

„Pentagram je připravený. Mám dobrý výhled na celou síň. Rufus právě uložil roh na domluvené místo, takže o *tohle* je taky postaráno. Budu hlídat. Jestli se někdo z nich vzchopí k sebemenšímu odporu, uděláme, co bude třeba. Ale pochybuju, že by se to stalo.“ Starý muž se nervózně zahihňal. „Já se na to *tak* těším!“

„Brzo se uvidíme.“ Lovelace se obrátil a zamířil k východu. Zdálo se, že na Nathaniela úplně zapomněl.

Stařec za ním ještě zavolal: „Amulet Samarkandu. Už sis ho vzal?“

Lovelace se ani neohlédl. „Ne. Zatím ho má Rufus. Ifritka by ho zvěřila na míli daleko, kdyby měla dost času. Nasadím si ho, až vejdu dovnitř.“

„Tak tedy hodně štěstí, chlapče.“

Žádná odpověď. Vzápětí už bylo slyšet, jak na schodech doznívají rychlé lehké kroky.

~ ~ ~

Schyler se usmál; všechny vrásky a záhyby v jeho obličejí jako by vycházely z koutků očí, ale oči samy byly jen bezvýrazné štěrbin. Tolik se seschl věkem, že byl sotva větší než Nathaniel;

kůže na jeho rukou vypadala jako z vosku a byla plná stařeckých skvrn. Přesto z něj číšela moc.

„Johne,“ oslovil ho Schyler. „Jmenuješ se tak, ne? John Madrake. Pořádne nás překvapilo, že ses dostal až do domu. Kde je tvůj démon? Přišel jsi o něj? To bylo neopatrné.“

Nathaniel sevřel rty. Mrkl na stolek opodál. Leželo na něm pár divných věcí: kamenné misky, kostěné dýmky a velká, moly prožraná čelenka, kterou patrně kdysi nosil nějaký severoamerický šaman. Nic z toho se nedalo použít jako zbraň.

„Já doporučoval, abychom tě zabili rovnou,“ pokračoval Schyler, „ale Simon vždycky myslí dopředu. Chce, abychom ti udělali nabídku.“

„A to?“ Nathaniel se zadíval na další stolek, kde leželo několik malých matných kovových kostek zabalených ve vybledlém papíře.

Mág sledoval jeho pohled. „Aha – obdivuješ sbírku slečny Cathcartové? Tady nenajdeš nic, co by mělo sebemenší moc. Mezi bohatými a hloupými plebejci je v módě vystavovat si doma magické předměty, ačkoli je naprosto *nemódní* něco o nich vědět. Pcha! Nevědomost je požehnání. Šolta Pinna pořád otravují hlupáci z lepší společnosti kvůli podobným tretkám.“

Nathaniel pokrčil rameny. „Zmínil jste se o nabídce.“

„Ano. Za pár minut bude stovka nejmocnějších a nejvýznamnějších členů vlády po smrti, včetně našeho milovaného ministerského předsedy. Až se ujme moci Simonova nová správa, mágové nižších úrovní ji bez výhrad podpoří, protože budeme silnější než oni. Nicméně nás není mnoho a na vyšších vládních postech se brzy uvolní místa, která bude třeba zaplnit. Budeme potřebovat talentované mladé mágy, aby nám pomohli vládnout. Naše spojence čeká velké bohatství a požitky plynoucí z moci. A ty jsi sice ještě mladý, Mandraku, ale tvoje schopnosti nám neunikly. Mohl by z tebe být vynikající kouzelník. Přidej se k nám a my ti dáme mistra, po jakém jsi vždycky toužil. Jen si to představ – už žádné osamělé experimenty, už žádné poklonkování a posluhování hlupákům, kteří nejsou hodni ani ti ležet boty! Budeme tě vést a inspirovat, rozvineme tvůj talent a dopřejeme mu volnost. A jednoho dne, až Simon a já budeme po smrti, se možná staneš nejvyšším...“

Nedokončil větu a nechal tu představu viset ve vzduchu. Nathaniel mlčel. Do mysli se mu vrylo šest let zmařených ambicí. Šest let potlačované touhy – touhy, aby ho ocenili, aby mohl volně zkoušet svou moc, aby mohl chodit do parlamentu jako důležitý člen vlády. A teď mu tohle všechno nabízejí jeho nepřátelé! Ztěžka si povzdychl.

„Jsi v pokušení, Johne, to já poznám. Tak co mi řekneš?“

Nathaniel se podíval starému mágovi přímo do očí. „Copak si Simon Lovelace *skutečně* myslí, že se k němu přidám?“

„Ano.“

„Po všem, co se stalo?“

„I přesto. Ví, jak uvažuješ.“

„Pak je Simon Lovelace hlupák.“

„Johne –“

„Namyšlený hlupák.“

„Musíš –“

„Po tom všem, co mi provedl? Mohl by mi nabízet celý svět, a stejně bych odmítl. Přidat se k němu? To radši smrt!“

Schyler přikývl, jako by ho odpověď uspokojila. „Ano. Já vím. Říkal jsem mu, že zareaguješ přesně takhle. Hned jsem poznal, co ji zač – hloupé, idealistické děcko. Pcha! Nevychovali tě správně, nechápeš, co je pro tebe dobré. Nebyl bys nám k ničemu.“

Postoupil o krok vpřed. Boty mu na naleštěné podlaze zavrzaly.

„Tak co, nebudeš utíkat, chlapečku? Tvůj džin je pryč. Žádná jiná zbraň ti nezůstala? Nemám ti dát náskok?“

Nathaniel se nerozběhl. Věděl, že by ho to stálo život. Mrkl k ostatním stolcům, ale vystavené předměty nedokázal rozeznat a navíc mu v přístupu k nim bránil Schyler.

„Víš,“ dodal starý mág, „když jsme se setkali poprvé, udělal jsi na mě dojem – tak mladý a už tak vzdělaný. Říkal jsem si, že Simon byl na tebe příliš tvrdý; dokonce i ta záležitost s roztočiky byla zábavná a dokazovala, že máš podnikavého ducha. Za normálních okolností bych tě zabil pomalu – víc bych si to užil. Ale za pár minut mě čeká důležitá práce a nemůžu plýtvat časem.“

Stařec zvedl ruku a pronesl slovo. Jeho prsty obklopila lesklá černá aura a s jiskřením mu zakroužila kolem ruky.

Nathaniel uskočil stranou.

Bartimaeus

39

Jen jsem doufal, že se ten kluk nestihne dostat do průšvihů, než se k němu vrátím. Proniknout dovnitř mi trvalo déle, než jsem čekal.

Ještěrka pobíhala kolem říms, přes okenní překlady i po pilastrech stále rychleji a zmateněji. Každé okno, ke kterému dorazila – a že jich ten barák měl početně – bylo pevně zavřené a ještěrka při tom zjištění pokaždé rozhořčeně kmitla jazykem. Copak Lovelace a spol. nikdy neslyšeli, jak je čerstvý vzduch blahodárný?

Minuty ubíhaly. Pořád nic. Po pravdě řečeno jsem se nechtěl dovnitř přímo vloupat – to byla až krajní možnost. Zvenčí se nedalo poznat, jestli za okny nečíhají strážníci, co by zareagovali na sebeslabší nepatřičný zvuk. Kdybych jen našel nějakou skulinu nebo škvíru, kudy bych se mohl protáhnout dovnitř... Jenže sídlo bylo prostě nedobytné.

Žádná pomoc: budu to muset zkusit komínem.

Právě jsem s tímhle úmyslem mířil na střechu, když mou pozornost upoutala řada velmi vysokých zdobených oken kousek stranou, v bočním křídle domu. Odhadoval jsem, že za nimi bude nějaká rozlehlá místnost. A nejen to, na sedmé rovině okna křížovala hustá spleť magických mříží. Žádná z ostatních oken takovou ochranu neměla. Vzbudilo to mou zvědavost.

Ještěrka popolezla po zdi, aby se mohla podívat zblízka, drápky zaškrabaly po kameni. Přidržela se sloupu a nahlédla do okna, ale dávala si pozor, aby se nedotkla zářících mříží. A to, co uviděla, bylo vážně zajímavé. Okna vedla do prostorného kruhového sálu, jasné osvětleného tuctem lustrů zavěšených na stropě. Uprostřed se tyčilo

malé vyvýšené pódium zahalené červenou látkou a kolem byla do úhledného půlkruhu rozestavěná stovka židlí. Na pódiu stál přenosný pultík pro řečníka a na něm džbán s vodou a sklenice. Konference bude podle všeho probíhat právě tady.

Všechno ve výzdobě sálu – od křišťálových lustrů po silně pozlacené obložení stěn – bylo navrženo tak, aby to vyhovovalo (vulgárnímu) vkusu mágů a stavělo na odiv bohatství a moc. Mě však zaujala především podlaha, která vypadala jako ze skla. Ode zdi ke zdi zářila, leskla se a lámala světlo do tuctů nezvyklých odstínů a tónů. A jako by to nestačilo, pod sklem se táhl obrovský, nádherně vypracovaný koberec. Pocházel z Persie a zachycoval nějaký lovecký výjev, ztvárněný do nejmenších podrobností a rámovaný propletenými těly draků, chimér, mantichor a ptáků. Někáký princ v životní velikosti na něm se svým doprovodem vjížděl do lesa, obklopený psy, levharty, poštolkami a dalšími cvičenými loveckými zvířaty. Před nimi mezi křovím prchalo do dálky stádo lehkonožých laní. Lesní rohy troubily, prapory vlály. Byl to idealizovaný knížecí dvůr z orientální pohádky a docela by to na mě zapůsobilo, kdybych si nevšiml obličejů některých z těch dvořanů. To celý dojem dost pokazilo. Jeden měl Lovelaceův odporný ksicht, další vypadal jako Šolto Pinn. O kus dál jsem na bílé klisně zahlédl Jessiku Whitwellovou, tu kouzelnici, která mě vyslýchala v Toweru. Typický Lovelace – znehodnotit nádherné umělecké dílo pochlebovačnou hříčkou.* Ten princ je nepochybně předseda vlády Devereaux a v jeho doprovodu najdou svoje podobenky všichni významnější mágové.

Ta výstřední podlaha však nebyla jedinou zvláštností kruhové síně. Všechna okna zakrývaly jiskřící bezpečnostní sítě, včetně toho, kterým jsem nakukoval dovnitř. Rozumné opatření: zanedlouho se tam koneckonců sejde většina vlády, takže sál musí být chráněný

* Jak museli tkalci z Basry trpět, když dostali za úkol vytvořit takovou obludnost. Dávno minuly doby, kdy složitými a krutými zaklínadly vetkávali do svých koberců džiny a vytvářeli tak díla, která dokázala své majitele přenést přes celý Střední východ a zároveň byla odolná proti skvrnám. V těch kobercích nás skončily stovky. Ale teď, když magická moc Badgádu padla, musí tihle mistři řemesla tkát turistické kýče pro bohaté klienty ze zahraničí, aby neumřeli hlady. Tomu se říká pokrok.

před útokem. Jenže v kamenné zdi pod mým oknem byly zapuštěné tyče, které připomínaly vysouvací kovové mříže, a jejich účel nebyl zdaleka tak jasný.

Právě jsem nad tím hloubal, když se otevřely dveře na druhé straně sálu a dovnitř vešel rychlým krokem nějaký mág. Byl to ten upocený chlapík, kterého jsem viděl přijíždět v autě: kluk říkal, že se jmenuje Lime a je to jeden z Lovelaceových přísluhovačů. V ruce měl nějaký předmět zakrytý látkou. Nervózně se rozhlédl, chvatně přeběhl k pódiu, vyskočil nahoru a přistoupil k pultíku. Pod zkosenou deskou měl zásuvku, kterou nebylo z okolních sedadel vidět, a muž do ní ten předmět zastrčil.

Předtím z něj však sundal látku a mě zamrazilo v šupinách.

Byl to povolávací roh, který jsem zahlédl v Lovelaceově pracovně, když jsem se tam vypravil pro Amulet Samarkandu. Slonovina byla zažloutlá stářím a zpevněná tenkými kovovými obručemi, ale pořád se daly zřetelně rozeznat černé otisky prstů na boku té věci.*

Povolávací roh...

Začínalo mi svítat. Magické mříže na oknech a ty kovové, které se ukrývaly v kameni, připravené kdykoli vyjet nahoru.

Ochranné prvky kolem téhle síně neměly zajistit, že se nikdo nedostane dovnitř, ale naopak, že se nikdo nedostane ven.

Byl nejvyšší čas, abych konečně našel vchod.

Bez ohledu na možné létající hlídky jsem vyběhl po zdi nahoru a přes střechu z červených tašek se hnal k nejbližšímu komínu. Přehoupl jsem se přes okraj a chystal se zalézt dovnitř, když jsem leknutím prudce ucukl, celý roztřesený. Otvor pode mnou zakrývala síť jiskřících vláken. Komín byl zajištěný.

Přeběhl jsem k dalšímu. Totéž.

Se vzrůstající nervozitou jsem běhal po střeše Heddleham Hall a nakukoval do komínů. Všechny byly uzavřené. Když se tady instalovaly bezpečnostní prvky, muselo se přitom pěkných pár mágů dost zapotit.

* To jediné zbylo z prvního člověka, který na roh zatroubil. Tyhle předměty fungují pouze v případě, že se první uživatel vydá na milost bytosti, kterou povolává. Jistě chápete, že vzhledem k tak zásadní výrobní vadě se vyskytují poměrně zřídka.

Nakonec jsem se zastavil a přemýšlel, co dělat dál.

Mezitím k hlavnímu vchodu dole přijížděla celá kolona vozů se řidiči*, každé auto zastavilo, osazenstvo vystoupilo a vůz pak zajel na parkoviště opodál. Většina hostů už dorazila, konference každou chvíli začne.

Zadíval jsem se přes trávníky do dáli. Od brány se nejvyšší rychlostí řítilo k domu několik opozdílů.

A nebyli jediní.

Střed trávníku zdobilo jezírko s dekorativním vodotryskem v podobě laškovného řeckého boha, který se pokoušel políbit delfína.[†] Za jezírkem se příjezdová cesta stáčela mezi stromy ke vstupní bráně. A po ní rázovaly tři postavy, dvě rychle a třetí ještě rychleji. Na člověka, co ho nedávno zvalchovala myš polní, maširoval pan Squalls po cestě docela čile. Syn byl ještě svěžejší: patrně ho motivoval nedostatek oblečení (takhle na dálku to vypadalo, že mu z husí kůže už vyrážejí brka). Ale ani jeden z nich nestačil vousatému žoldákovi, který před mýma očima uhnul z cesty na trávník tak prudce, až za ním zavlál plášť. A jéje. Z toho kouká malér.

Usadil jsem se na okraj komína, vynadal si za to, že jsem se Squallsem a Synem zacházel tak jemně,[‡] a rozvažoval, jestli si můžu dovolit tuhle trojku přehlížet. Ale když jsem se podíval podruhé, pochopil jsem, že to nepůjde. Vousáč se blížil překvapivým tempem. Zvláštní – nezdálo se, že by dělal moc velké kroky, ale vzdálenost překonával neskutečně rychle. Už teď byl skoro na půl cesty k jezírku. Za minutu se dostane k domu a ztropí poplach.

Vloupání se odkládá. Na diskrétnost není čas. Proměnil jsem se v kosa a cílevědomě se vznesl ze střechy.

Muž v černém byl blíž a blíž. Všiml jsem si, že se mu kolem nohou divně, trhaně a nepravidelně vlní vzduch, jako by jejich pohyb nebyl omezený pouze na jednu rovinu. A pak jsem pochopil: měl

* Přesně v nudném stylu většiny mágů byla auta bez výjimky velká, černá a nablýskaná. Dokonce i to nejmenší vypadalo, že až vyroste, chce se stát pohřebákem.

† Naprosto nesmyslné počínání.

‡ Myslel jsem si, že jsem je poslal do bezvědomí aspoň na pár dní. Ale zvorál jsem to. Jo, práce kvapná, málo platná.

sedmimílové boty.* Po pár dalších došlapech nabere takovou rychlost, že ho už nedoženu – každým krokem by mohl urazit víc než kilometr. Zrychlil jsem let.

Okolí jezírka vypadalo celkem půvabně (když pomínu tu sochu chlípného starého boha s delfínem). Na břehu trhal mladý zahradník plevel. Po hladině nevinně, zasněně plulo několik kachen. Rákosí rozechvíval lehký vánek. U vody rostl malý zimostrázový keř a jeho listy se poklidně zeleně leskly v odpoledním slunci.

To jen tak na okraj. Svou první Detonací jsem žoldáka minul (je dost těžké odhadnout rychlost někoho, kdo má na nohou sedmimílové boty), ale trefil jsem zimostráz, který se okamžitě vypařil. Zahradník vykřikl, skočil do jezírka a hlučným šplouchnutím rozehnal kachny na všechny strany. Rákosí vzplálo. Žoldák vzhlédl. Předtím si mě nevšiml, patrně proto, že se soustředil na ovládání bot, takže to ode mě nebylo zrovna sportovní – ale co, spěchám na konferenci. Druhá Detonace ho zasáhla rovnou do prsou. Zmizel v oblaku smaragdově zelených plamenů.

Proč se nedají všechny problémy vyřešit takhle jednoduše?

Rychle jsem zakroužil a rozhlédl se po obloze, ale v dohledu nebyly žádné hlídky ani nic hrozivého, když nepočítáte spodní prádlo Squallsova syna, které bylo jasně vidět, když se on i jeho otec obrátili a ozlomkrk se řítily zpátky k bráně. Paráda. Zrovna jsem se chystal odletět zase k domu, když se dým z mé Detonace rozplynul a ukázalo se, že žoldák sedí v asi metr hluboké bahnité díře, zabláčený, otřesený, ale na první pohled živý.

Hmmm. Tak s tímhle jsem nepočítal.

Prudce jsem ve vzduchu zabrzdil, obrátil se a vypustil další, soustředěnější úder. Po něčem takovém by se i Džáborovi maličko podlomila kolena a z většiny lidí by nezůstal ani mastný flek.

* Velmi mocné magické předměty, vynález evropského středověku. Na pokyn svého nositele můžou urazit značnou vzdálenost těmi nejmenšími krůčky. Normální (pozemské) zákony času a prostoru na ně neplatí. Každá z nich údajně obsahuje džina schopného cestovat na hypotetické *osmé* rovině (ne že bych já o tomhle něco věděl). Teď už jsem aspoň chápal, jak ten chlap dokázal po krádeži amuletu beze stopy zmizet.

Ale kdepak vousáč. Když plameny znovu opadly, nonšalantně se zvedl ze země. Vypadal, jako by si jen na chvilku schrupnul. Pravda, většina pláště padla ohni za oběť, ale tělo pod ním pořád zůstávalo živé a zdravé.

Další pokusy jsem zavrhl. Mně stačí věci naznačit.

Muž sáhl pod trosky pláště a z vnitřní kapsy vytáhl stříbrný kotouč. S pozoruhodnou hbitostí se rozpráhl, hodil – a kotouč těsně minul můj zobák a líným obloukem se mu vrátil zpátky do dlaně.

Tak tohle je vrchol. Za posledních pár dní jsem si toho vytrpěl dost. Každý, s kým jsem se setkal, si mě chtěl kvůli něčemu podat – džinové, mágové, plebejci... prostě všichni. Povolávali mě, honili mě, pálili po mně, zajali mě, věznili mě, sekýrovali mě a vůbec se ke mně chovali jako ke kusu hadru.

A teď se k nim přidal i tenhle chlápek, ačkoli nedělám nic jiného, než že se ho normálně pokouším tiše zabít. Došla mi trpělivost.

Na sochu uprostřed jezírka se snesl ten nejzuřivější kos, jakého jste kdy viděli. Přistál u kořene delfínova ocasu, roztáhl křídla kolem kamene, a když se zvedal, vzal na sebe podobu chrliče. Delfín a bůh* se vyrvali ze základů. Ozvalo se hlasité prasknutí, zaskřípělo trhané olovo a kámen se zakýval. Z přervaných trubek uvnitř vytryskla voda. Chrlič zvedl sochu nad hlavu a skokem se přenesl na břeh nedaleko místa, kde stál ten žoldák.

Netvářil se tak zaskočeně, jak bych si přál. Znovu hodil kotoučem. Zbraň mě škrábla na paži a přiotrávila mě stříbrem.

Přemohl jsem bolest a mrskl sochou po žoldákovi jako při soutěži v hodu polenem. Několikrát se půvabně přetočila a s tichým zaduněním ho srazila na zem.

Zdálo se, že mu to vyrazilo dech, ale zdaleka nebyl tak placatý, jak bych si přál. Viděl jsem, jak se pokouší zvednout zpod ležícího boha, šmátrá z boku po soše, aby ji mohl odstrčit. Už to začínalo být únavné. Jestli ho nemůžu zastavit, aspoň ho zpomalím. Zatímco se vrtěl pod sochou, přiskočil jsem k němu, rozvázal sedmimílové boty a stáhl mu je z nohou. Pak jsem je vši silou odhodil doprostřed jezírka, kde už se znovu sjížděly kachny. Boty šplouchly přímo mezi ně a okamžitě se potopily.

* Byli spojení. Neptejte se mě jak.

„Za tohle mi zaplatíš,“ zahuhlal muž. Pořád zápasil se sochou a pomalu si ji zvedal z hrudi.

„Ty fakt nevíš, kdy přestat, co?“ odsekl jsem a podrážděně se podrbal na rohu. Právě jsem přemýšlel, co udělat dál, když mě zachvátil pocit, že mi něco vytahuje vnitřnosti zády. Moje esence se zavlnila a zkroutila. Zalapal jsem po dechu. Žoldák se díval, jak moje podoba průsvitní a bledne.

Zapřel se o zem a svalil ze sebe sochu. Přes závoj bolesti jsem viděl, jak se zvedá. „Stůj, zbabělče!“ zařval. „Zůstaň a bojuj.“

Mávl jsem na něj poloprůsvitným spárem. „Ani nevíš, jakou máš kliku,“ sykl jsem chraptivě. „Nechávám tě jít. Měls na kahánku a nezapomínej, že –“

Pak jsem se rozplynul a zbytek hrozby se mnou.

Nathaniel

40

Proud uhlově černé plazmy zasáhl nejbližší stůl s exponáty. Samanská čelenka, nádobky, dýmky a stůl s kusem podlahy se vypařily za doprovodu srkavých zvuků, jako by je vcucala nějaká obrovská odpadová roura. Z díry v podlaze se vznášely nechutné výpary.

O kousek dál udělal Nathaniel kotrmelec a vyskočil na nohy. Z přemetu se mu zatočila hlava, ale nezaváhal. Rozběhl se k dalšímu stolku, tomu s kovovými kostkami. Když starý mág opět zvedl ruku, Nathaniel shrábl do hrsti tolik kostek, kolik jen dokázal, a schoval se za vedlejší knihovnu. Druhý proud plazmy ho těsně minul.

Nathaniel chvilku vyčkával. Na druhé straně knihovny starý mág mlaskl jazykem o zuby. „Co to kuješ? Chystáš se na mě hodit další roztočíky?“

Nathaniel se podíval na předměty ve své dlani. Roztočíci to sice nebyli, ale nic o moc lepšího taky ne. Pražské kostky: laciné kejklířské tretky, které turistům prodávali druhořadí šarlatáni. Každá kostka se skládala ze slaboučkého šotka uzavřeného v kovovém obalu s drtí z různých nerostů. Po vyslovení jednoduchého příkazu šotek i prach vybuchli se zábavnými efekty. Hloupé hračky, nic víc. Rozhodně se nedaly použít jako zbraň.

Každá kostka byla zabalená v papírku se slavným logem křivule, kterým své výrobky označovali alchymisté ze Zlaté uličky. Byly staré, nejspíš z devatenáctého století. Možná už ani nefungovaly.

Nathaniel jednu namátkou vybral a hodil ji i s obalem přes knihovnu.

Zakřičel povel Uvolnění.

Šotek v kostce vybuchl v ohňostroji stříbrných jiskřiček doprovázeném plechově znějící melodií. Místnost se naplnila slabou, ale nezaměnitelnou vůní levandule.

Nathaniel uslyšel, jak se starý mág srdečně rozchechtal. „Okouzlující! Prosím – ještě! Chtěl bych vonět co nejlépe, až se zmocníme vlády nad touhle zemí! Nemáš tam něco s vůní jeřabin? To je moje nejoblíbenější.“

Nathaniel vybral další kostku. Laciné hračky nebo ne, nic jiného neměl.

Boty zavrzaly, když se stařec pomalu vydal ke konci uličky, v níž se Nathaniel skrýval. Co teď? Byl lapený mezi regály s knihami.

Opravdu? Knihovny neměly zadní desky, byly volně přístupné z obou stran a v každé řadě bylo nad okrajem knih vidět do vedlejší uličky. Kdyby se protáhl na druhou stranu...

Hodil další kostku a rozběhl se k polici.

Maurice Schyler právě zahrnul kolem rohu, s rukou ponořenou ve vlnící se baňce magické síly.

Nathaniel vletěl do police jako gymnasta při skoku do výšky. Zamumlal povel Uvolnění.

Kostka vybuchla starému mágovi do obličeje. Nafialovělé jiskry hvízdaly a vířily až ke stropu a vzduchem se rozlehl úryvek českého pochodu z devatenáctého století.

Ve vedlejší uličce dopadlo na zem padesát knih, jako by se zhroutila zeď. Nathaniel se na nich rozplácl.

Spíš cítil, než viděl, jak uličku, kde před chvílí stál, zničil třetí zášleh plazmy.

Mágův hlas zněl už trochu podrážděně. „Chlapečku, nemáme moc času! Zůstaň stát, prosím.“ Ale to už byl Nathaniel na nohou a řítit se k další polici. Soustředil se na pohyb, zapomněl na myšlení, nedovolil si ani na vteřinu zpomalit, aby ho neovládla hrůza. Měl v úmyslu dostat se ke dveřím na druhém konci galerie. Stařec tvrdil, že je tam pentagram.

„Johne, poslouchej!“ Nathaniel dopadl po zádech mezi knihy. „Obdivuju tvou vytrvalost.“ Do spánku ho udeřil těžký, v kůži vázaný lexikon, až se mu zajiskřilo před očima. S námahou se zvedl.

„Ale je hloupé, že chceš pomstít svého mistra.“ Další zášleh magické síly: další část polic zmizela. V místnosti houstl nakyslý dým. „Hloupé a zvrácené. Já jsem svého mistra kdysi dávno *zabil*. Ale přesto, kdyby ten tvůj Underwood za něco stál, snad bych to pochopil.“ Nathaniel za sebe hodil třetí kostku: neškodně se odrazila od jednoho stolku a vůbec nevybuchla. Zapomněl vyslovit povel. „Jenže on za nic nestál – nebo ano, Johne? Byl to namyšlený pitomec. A ty teď kvůli němu přijdeš o život. Radši ses měl držet stranou.“

Nathaniel dorazil do poslední uličky. Ke dveřím mu už zbývalo jen pár kroků. Ale v tu chvíli se poprvé zastavil. Vzedmul se v něm nesmírný hněv, který přehlušil strach.

Boty tiše zavržaly. Mág zvolna procházel kolem řad regálů, sledoval popadané knihy a nahlížel do každé z uliček. Kluk nikde. Těsně vedle dveří zahrnul do poslední uličky a zvedl připravený –

Rozčileně mlaskl. Ulička byla prázdná.

Nathaniel, který se mezitím protáhl mezi knihami zpátky do té předchozí a teď se jako duch vynořil za starým mágem, měl na své straně moment překvapení.

Tři kostky zasáhly mága najednou a vybuchly současně na jediný povel. Bylo to zářivě zelené Kolo svaté Kateřiny, vystřelující Vídeňský kanón a Ultramarínový oheň, a ačkoli každá z nich byla sama o sobě téměř neškodná, dohromady získaly na síle. Rozezněla se směska laciných populárních melodií a vzduch okamžitě ztěžkl vůní jeřabin, protěže a kafru. Kombinovaná exploze podrazila starému muži nohy, ten zavravoral a spadl na dveře na konci místnosti. Vrazil do nich hlavou tak prudce, že se vyrvaly z pantů, zřítily se na zem a on dopadl na ně s krkem ohnutým v podivném úhlu. Temná energie, která mu ovíjela ruku, okamžitě zhasla.

Nathaniel se pomalu vydal skrze dým k němu a volně přitom držel v dlani poslední kostku.

Mág se nepohnul.

Možná to předstírá: co nevidět vyskočí na nohy a zaútočí. To se nedalo vyloučit. Musí zůstat ve střehu.

Trochu blíž. Pořád žádný pohyb. Zastavil se vedle Schylerových bezvládně rozhozených nohou v kožených botách...

Další půlkrok... Ted' už určitě vstane.

Ale Maurice Schyler nevstal. Měl zlámaný vaz. Jednou stranou obličeje ležel na výplni vyvrácených dveří, ústa zůstala pootevřená. Nathaniel stál tak blízko, že mohl spočítat všechny vrásky a záhyby na jeho obličeji, viděl i spleť popraskaných červených žilek na nose a pod okem.

Oko bylo otevřené, ale skelné, nevidoucí. Vypadalo jako oko mrtvé ryby na pultě v rybárně. Spadal přes ně pramínek zplhlých bílých vlasů.

Nathanielovi se roztrásla ramena. Na okamžik dostal strach, že se rozpláče.

Přinutil se zůstat nehybně stát a čekal, až se mu uklidní dech a šok odezní. Jakmile se vzpamatoval, překročil starcovo tělo. „Mýlil jste se,“ řekl tiše. „Já nechci pomstít svého *mistra*.“

Místnůstka za knihovnou byla malá a neměla okna. Možná kdysi sloužila jako nějaký sklad. Uprostřed podlahy byl nakreslený pentagram, který obklopovaly pečlivě rozestavěné svíčky a nádoby s kadidlem. Padající dveře dvě ze svíček převrhly a Nathaniel je nyní pečlivě vrátil na správná místa.

Na jedné stěně visel na provázku z obyčejného háčku zlatý rámeček. Neobsahoval ani plátno, ani zrcadlo, nýbrž nabízel pohled do velké slunné kruhové místnosti, v níž se pohybovalo množství malých postaviček. Nathaniel okamžitě poznal, co to je: jasnovidecké zrcátko, mnohem ostřejší a silnější než jeho ztracený bronzový kotouč. Popošel k němu blíž a zadíval se na obrázek. Spatřil rozlehlý slavnostní sál plný židlí, s podlahou zakrytou podivně lesklým kobercem.

Jedněmi dveřmi se dovnitř trousili účastníci konference, se smíchem a v družném hovoru, stále se skleničkami v rukou, a uvaděči jim rozdávali lesklá černá pera a složky s dokumenty. Předseda vlády už stál uprostřed hlučícího davu a za ním se pořád tyčila ta hrozivá ifritka. Lovelace dosud nedorazil.

Ale každou chvíli přijde a zahájí svůj plán.

Nathaniel zahlédl na zemi krabičku zápalek. Chvatně zapálil svíčky, ještě jednou zkontroloval kadidlo a vstoupil do pentagramu –

navzdory spěchu musel obdivovat, jak elegantně je nakreslený. Pak zavřel oči, soustředil se a rozpomínal se na slova zaklínadla.

Po několika vteřinách to měl. Od kouře byl trochu ochraptělý, takže si dvakrát odkašlal a pronesl slova nahlas.

Účinek byl okamžitý. Už to bylo dávno, co naposledy úspěšně provedl povolávání, takže ho trochu zaskočilo, když se džin zjevil. Měl podobu chrlice a tvářil se otráveně.

„Ty si to fakt dovedeš načasovat, co?“ prskl. „Zrovna jsem dostal toho vrahouna tam, kde jsem ho chtěl mít, a ty si najednou vzpomeneš, jak mě povolat!“

„Už to začíná!“ Námahou z povolání Bartimaea se Nathanielovi zamotala hlava. Opřel se o zeď, aby neupadl. „Podívej se do toho jasnovideckého zrcátka! Scházejí se v sále. Lovelace je na cestě a bude mít na sobě amulet, takže účinky toho, co se má stát, vůbec nepocítí. J-já myslím, že se chystá něco povolat.“

„Nepovídej. Na to jsem přišel taky. No tak pojď – poddej se mým něžným spárům.“ Džin si protáhl drápy, až to zapraskalo.

Nathaniel zbledl. Chrlič obrátil oči v sloup. „Budu tě muset nést,“ vysvětlil. „Musíme sebou hodit, jestli ho chceme zastavit dřív, než tam vleze. Jakmile bude v sále, ven ani dovnitř už neproklouzne ani myš – na to můžeš vzít jed.“

Nathaniel váhavě popošel vpřed. Chrlič netrpělivě podupával nohou. „O mě se neboj,“ vyštěkl. „Neuženu si kýlu nebo tak něco. Mám vztek a síla se mi už vrátila.“ S těmi slovy po Nathanielovi skočil, chytil ho kolem pasu, a když se obracel k odchodu, zakopl o tělo ve dveřích.

„Dávej pozor, kde necháváš válet svoje oběti. Ukopnul jsem si o to palec.“ Jediným skokem se přenesl přes trosky, a když hopsal přes knihovnu, nadnášel se kamennými křídly.

Nathanielovi se při každém skoku příšerně zvedal žaludek. „Zpomal!“ vypravil ze sebe. „Nebo budu zvracet!“

„V tom případě se ti *tohle* líbit nebude.“ Bartimaeus proletěl obloukem ve vchodu do knihovny, přenesl se přes odpočívadlo i schodiště a přistál v chodbě o devět metrů níž. Nathaniel zaječel tak, že se to od trámů odrazilo ozvěnou.

Napůl letící a napůl skákající chrlič se řítíl další chodbou. „Tak,“ prohodil konverzačním tónem, „poprvé jsi zabil vlastníma rukama. Jak se cítíš? Určitě si teď připadáš víc jako chlap. Pomáhá ti to zapomenout na smrt Underwoodovy ženy?“

Nathanielovi bylo tak zle, že ho ani nevnímал, natož aby odpověděl.

~ ~ ~

O minutu později skončila divoká jízda tak prudce, že se Nathaniel zazmítal jako hadrová panenka. Chrlič se zarazil na rohu dlouhé chodby, upustil ho na podlahu a mlčky ukázal před sebe. Chlapec potřásl hlavou, aby se mu přestala točit, a podíval se naznačeným směrem.

Na druhém konci chodby se nacházely otevřené dveře do velkého sálu. Stáli u nich tři lidé: nadutý lokaj, který držel dveře otevřené; Rufus Lime, ten mág s rybí tváří; a Simon Lovelace, který si právě zapínal límec. Když si ho urovnával a utahoval si vázanku, na krku se mu blýsklo něco zlatého. Pak poplácal svého společníka po rameni a prošel dveřmi.

„Jdeme pozdě!“ sykl Nathaniel. „Nemůžeš –?“ Podíval se vedle sebe a s překvapením zjistil, že chrlič je pryč.

Tichý hlásek mu zašeptal do ucha: „Uhlad’ si vlasy a jdi ke dveřím. Můžeš projít jako sluha. Dělej!“

Nathaniel odolal pokušení podrbat se na uchu, kde se ho drželo něco malého a strašně to šimralo. Narovnal se, prohrábl si vlasy a vydal se vpřed.

Lime už někam zmizel a lokaj právě zavíral dveře.

„Počkejte!“ Nathaniel zatoužil, aby měl hlubší a pánovitější hlas. Rozběhl se k lokajovi. „Pusťte mě dovnitř. Potřebuji ještě někoho na roznášku nápojů.“

„Tebe neznám,“ opáčil lokaj zamračeně. „Kde je mladý William?“

„Ehm, dostal migrénu. Zavolali mě jako náhradníka. Na poslední chvíli.“

V chodbě zazněly kroky a kdosi rázně zavelel: „Počkat!“

Nathaniel se obrátil. Slyšel, jak Bartimaeus na jeho ušním lalůčku vztekle zaklel. Běžel k nim ten žoldák s černým plnovousem – byl bosý, cáry pláště za ním vlály a v modrých očích mu blýskalo.

„Honem!“ popohnal ho džin. „Dveře jsou pootevřené, vlez tam!“

Žoldák zrychlil krok. „Zastavte toho kluka!“

Ale to už Nathaniel vši silou dupl lokajovi na nohu. Muž zavyl bolestí a ucukl rukou, kterou už po chlapci natahoval. Ten se přikrčil, uklouzl lokajovi, strčil do dveří a prosmýkl se dovnitř.

Hmyz na jeho uchu rozčileně poskakoval. „A teď rychle zavři!“

Nathaniel vši silou zatlačil do dveří, ale to už se do nich z druhé strany opíral plnou vahou lokaj. Začaly se znovu otvírat.

Pak se náhle ozval klidný, sametový hlas zabijáka.

„Nenamáhejte se,“ řekl. „Ať si tam jde. Zaslouží si svůj osud.“

Dveře povolily a Nathaniel je zaklapl. Vzápětí cvakly zámky a ze zárubní vyjely závory.

Do ucha mu zase promluvil tichý hlásek: „Tak *tohle* znělo hrozivě.“

41

Bartimaeus

Od chvíle, kdy jsme vstoupili do té osudné haly a ta se za námi neprodyšně uzavřela, se všechno semlelo hrozně rychle. Kluk nejspíš nestihl ani ocenit zařízení, než se navždycky změnilo, ale moje smysly jsou pochopitelně daleko vyspělejší. Ve zlomku vteřiny jsem zaznamenal všechno do nejmenších podrobností.

Za prvé, kde jsme stáli my? U zamčených dveří, na samém okraji kruhové skleněné podlahy. Sklo bylo trochu zdrsnělé, aby se po něm nesmekaly nohy, ale dostatečně průzračné, aby se koberec pod ním skvěl v celé kráse. Kluk stál těsně u lemu zdobeného propletenými výhonky révy. Kolem stěn byli v pravidelných rozestupech rozmístěni nehybní sloužící a každý měl vedle sebe vozík plný cukroví a nápojů. Uprostřed stál půlkruh židlí, které jsem předtím viděl z okna a které se teď prohýbaly pod zadky shromážděných mágů. Ti usrkávali ze skleniček a na půl ucha poslouchali Amandu Cathcartovou, která stála na pódiu uprostřed a všechny je vítala. Vedle ní čekal s bezvýraznou tváří Simon Lovelace.

Žena právě uzavírala svůj projev slovy: „A nakonec bych vás ráda upozornila na koberec pod vašima nohama. Byl utkán v Persii a jsem přesvědčená, že je to největší koberec svého druhu v Anglii. Když se podíváte pozorně, určitě se na něm všichni najdete.“ (Souhlasný šum z auditoria, několik nadšených výkřiků.) „Dnešní odpolední diskuse bude trvat do šesti hodin a poté se odebereme na večeri do vyhřívaných stanů na trávníku před domem. Při jídle vás bude bavit skupina litevských žonglérů s meči.“ (Nadšený jásot.)

„Děkuji vám a nyní předávám slovo vašemu skutečnému hostiteli, panu Simonu Lovelaceovi!“ (Nucený a mdlý potlesk.)

Zatímco mluvila, špital jsem klukovi do ouška.* Vzal jsem na sebe podobu vši hlavové, což je asi to nejmenší, v co se dokážu proměnit. Proč? Protože jsem nechtěl, aby mě ta ifrítka zaznamenala dřív, než bude nutné. Ifrítka byla sice jedinou momentálně přítomnou nadpřirozenou bytostí (na dobu jednání všichni mágové své šotky ze zdvořilosti propustili), ale nepochybně by mě považovala za hrozbu.

„Tohle je naše poslední příležitost,“ řekl jsem. „Ať už se Lovelace chystá k čemukoli, věř mi, že to udělá teď, než ifrítka vycítí auru amuletu. Má ho kolem krku. Nemohl by ses k němu připlížit a vytáhnout tu cetku na světlo? To by mágy varovalo.“

Kluk přikývl. Začal se posouvat po okraji shromáždění. Na pódiu Lovelace právě spustil podbízivou uvítací řeč: „Vážený pane premiére, dámy a pánové, je nám velkou ctí...“

Ocitli jsme se těsně vedle dlouhých řad židlí a uličkou podél nich se nám otvírala volná cesta ke stupínku. Kluk se dal do klusu a já ho pobízela jako žokej ochotného (byť natvrdlého) koně.

Ale když míjel první řadu sedadel, z jednoho vystřelila kostnatá ruka a drapla ho zezadu za krk. „Kam se to ženeš, sluho?“

Ten hlas jsem poznal. Přivolał zpátky nepříjemné vzpomínky na Prstenec utrpení. Byla to Jessica Whitwellová, ta kouzelnice s propadlými tvářemi a krátkými bílými vlasy. Nathaniel se jí pokoušel vyškubnout. Neztrácel jsem čas a rozběhl se přes ucho a po bílé měkké kůži za ním k ruce, která ho držela.

Nathaniel sebou cukal. „Pusťte mě!“

„...opakuji, že je nám ctí a potěšením...“ Lovelace si zatím ničeho nevšiml.

„Jak se *opovažuješ* narušovat tohle shromáždění?“ Krutě zarývala ostré nehty do chlapcova krku. Veš se přiblížila k tenkému bledému zápěstí.

„Vy nechápete –,“ zachroptěl Nathaniel. „Lovelace má –“

„Ticho, spratku!“

* Doslova i přeneseně. A můžu vám říct, že už jsem pobýval na hodně nepříjemných místech, ale pokud jde o mazlavou nechutnost, jeho ucho by těžko hledalo konkurenci.

„...rád vás tu všechny vidím. Šolto Pinn se omlouvá, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemohl...“

„Uzavři ho do Striktury, Jessiko,“ doporučil jí mág na vedlejším sedadle. „Vyřídíš si to s ním potom.“

Už jsem byl těsně u zápěstí. Vnitřní stranu křížovaly modré žilky.

Na to, co jsem měl v plánu, nejsou vši dost velké. Proměnil jsem se ve skarabea s mimořádně ostrými kusadly. A s chutí jsem se zakousl.

Žena vyvrískla, až se zatřáslы lustry. Pustila Nathaniela, ten klopýtl a málem mě setřásl z krku. Lovelace se zarazil – obrátil se a vytřeštil oči. Všichni se začali rozhlížet.

Nathaniel zvedl ruku a ukázal k pódiu. „Pozor!“ zachraptěl (ta ženská ho málem uškrtla). „Lovelace má Amu –“

Kolem nás se zvedla síť z bílých vláken a uzavřela se Nathanielovi nad hlavou. Žena si přitiskla krvácející zápěstí k ústům.

„-let Samarkandu! Chce vás všechny zabít! Nevím jak, ale bude to hrozné a –“

Skarabeus unaveně poklepal Nathanielovi na rameno. „Nenamáhej se,“ řekl jsem. „Nikdo tě neslyší. Odřízla nás.“* Zatvářil se nechápavě. „Ty jsi ještě nikdy nebyl ve Striktuře? Vy mágové to ostatním děláte v jednom kuse.“

Sledoval jsem Lovelace. Oči upíral na Nathaniela a já si všiml, že se mu v nich mihly pochybnosti a vztek, než se vzpamatoval a pokračoval v projevu. Odkášlal si a počkal, až se rozruch mezi mágy uklidní. Mezitím nenápadně sunul jednu ruku k tajné zásuvce ve stojanu.

Kluk propadl panice; chabě zaútočil na pružné, gumové stěny Striktury.

„Uklidni se,“ doporučil jsem mu. „Já to omrknu: většina Striktur má slabá místa. Jestli je najdu, měl bych nás z toho dostat.“

Proměnil jsem se v mouchu a začal odshora kroužit kolem membrány ve snaze najít slabinu.

* Vlákna Striktury slouží jako clona. Z jejich kukly nepronikne ven žádný předmět (ani zvuk). Je to takové dočasné vězení, častěji používané na lidi, co měli smůlu, než na džiny.

„Ale nemáme čas...“

Promluvil jsem vlídně, abych ho uklidnil: „Zatím se dívej a dávej pozor.“

Nedával jsem to najevo, ale taky jsem si už dělal starosti. Kluk měl pravdu: fakt nám docházel čas.

Nathaniel

„A le nemáme čas –“, vyhrkl Nathaniel.
„Bud' zticha a sleduj cvrkot!“ Moucha zmateně poletovala kolem stěn vězení. Zpanikařeně přitom bzučela.

Nathanielovi zbývalo stěží dost místa, aby pohnul rukama, a nohy mu vlákna ovíjela těsně. Připadal si jako mumie v sarkofágu nebo vězeň uzavřený do železné panny. Společně s tou myšlenkou se v něm vzedmula úzkost ze stísněného prostoru, děs z uvěznění. Potlačil narůstající touhu dát se do křiku, zhluboka se nadechl, a aby se rozptýlil, soustředil se na dění venku.

Po drobném vyrušení se mágové zase obrátili k mluvčímu, který se choval, jako by se nic nestalo: „Samozřejmě děkuji lady Amandě, že nám dala k dispozici své nádherné sídlo. Rád bych vás upozornil na pozoruhodný strop tohoto sálu, který se honosí sbírkou vzácných lustrů. Ty sem byly po francouzských válkách převezeny z trosek Versailles a jsou zhotoveny z vysoce olovnatého křišťálu. Pocházejí z dílny...“

Lovelace toho měl ohledně lustrů na srdci spoustu. Všichni delegáti zvedali hlavy a obdivně hučeli. Velkolepá výzdoba je plně zaujala.

Nathaniel se obrátil k mouše. „Už jsi našel nějakou slabinu?“

„Ne. Drží to pevně.“ Moucha zlostně zabzučela. „Proč ses nechal chytit? Tady nemůžeme dělat nic.“

Už zase je bezmocný. Nathaniel se kousl do rtu. „Myslím, že se Lovelace chystá něco povolat“, vypravil ze sebe.

„Samozřejmě. Vzal si povolávací roh, takže nemusí pronášet zaklínadlo. Půjde to rychleji.“

„Co to bude?“

„Kdo ví? Určitě něco dost velkého, aby si to poradilo s tou ifrítkou.“

Nathanielovi se opět sevřelo hrdlo strachem, který se snažil proměnit ve výkřik. Venku Lovelace dál hostům popisoval zajímavosti, které můžou spatřit na stropě. Nathaniel těkal očima sem a tam a snažil se zachytit pohled některého mága, ale všichni byli naprosto soustředění na nádherné lustry. V zoufalství svěsil hlavu.

A koutkem oka postřehl něco divného.

Ta podlaha... Nedalo se to určit přesně, když se ve skle zrcadlila světla, ale zdálo se mu, že pod podlahou zahlédl pohyb, jako by se přes ni od protějšího konce místnosti přelévala bílá vlna. Zamračil se. Ve výhledu mu překážely membrány Striktury, takže si nebyl úplně jistý tím, co vidí, ale vypadalo to, jako by se něco pokoušelo koberec zakrýt.

Moucha mu zabzučela do ucha. „Malá útěcha,“ prohlásila. „Nemůže to být nic *zase tak* mocného, jinak by Lovelace musel použít pentagram. Amulet je dobrý prostředek osobní ochrany, ale opravdu silné bytosti se musejí pevně spoutat. Kdybys je jen tak vypustil do světa, riskoval bys naprostou zkázu. Vzpomeň si, co se stalo v Atlantidě.“

Nathaniel neměl tušení, co se stalo v Atlantidě. Nepřestával pozorovat podlahu. Najednou si uvědomil, že v celém sále se podlaha posouvá a otáčí, ačkoli sklo nad kobercem zůstávalo nehybné a pevné. Podíval se dolů a spatřil, jak mu pod nohama pod sklem proklouzla usměvavá tvář mladé kouzelnice, kterou rychle následovala hlava hřebce a listy nějakého stromu.

V tu chvíli pochopil, co se děje. Koberec nic nezakrývalo. Něco ho *odtahovalo*, rychle, ale nenápadně. A nikdo jiný si toho nevšiml. Zatímco magové civěli s otevřenými ústy na strop, podlaha pod nimi se měnila.

„Ehm, Bartimae...,“ řekl Nathaniel.

„Co je? Já se tady snažím soustředit.“

„Ta podlaha...“

„A jéje.“ Moucha si mu sedla na rameno. „Tak to je špatný.“ Nathanielovi pod nohama projel bohatě zdobený lem koberce a pak okraj s třásněmi. Pod ním se objevila zářivá plocha – patrně z obílené sádry –, na níž byly výraznou černou barvou nakresleny runy. Nathaniel okamžitě poznal, na čem to stojí, a jediný pohled kolem mu to potvrdil. Viděl výseče dokonale nakreslených kruhů, dvě rovné čáry, které se spojovaly ve hrotu hvězdy, elegantně zvlněné linie runového písma vyvedené černou a červenou barvou.

„Obrovský pentagram,“ zašeptal. „A my jsme všichni v něm.“

„Nathanieli,“ oslovila ho moucha. „Víš, jak jsem ti říkal, abys zachoval klid a nenamáhal se mávat nebo křičet?“

„Jo.“

„Tak na to zapomeň. Hýbej se, co nejvíc to jde. Snad se ti podaří upoutat pozornost některého z těch pitomců.“

Nathaniel se svíjel, mával rukama a trhal hlavou ze strany na stranu. Křičel do ochraptění. Moucha kroužila kolem něj a její tělíčko blikalo stovkou jasných varovných barev. Ale mágové vedle nich nevnímali nic. Dokonce i Jessica Whitwellová, která byla nejbližší, pořád upírala rozzářené oči na strop.

Strašlivá bezmoc, kterou Nathaniel pociťoval ten večer, kdy vyhořel jeho domov, se opět vrátila. Cítil, jak ho opouštějí všechny síly a odhodlání.

„Proč se *nepodívají!*“ zakvílel.

„Z chamtivosti,“ odpověděla moucha. „Nechali se zaslepit symboly bohatství. Tohle není k ničemu. Zkusil bych Detonaci, ale na tuhle vzdálenost by tě zabila.“

„Tak to nezkoušej,“ řekl Nathaniel.

„Kdybys mě jen předtím propustil z Věčného uvěznění,“ povzdechla si moucha. „Pak bych mohl proniknout ven a Lovelace vyřídit. Ty bys byl samozřejmě mrtvý, ale zachránil bych všechny ostatní, fakt že jo, a pověděl jim o tvé oběti. Bylo by to – Podívej! Už to začíná!“

Nathaniel se už předtím obrátil k Lovelaceovi, který nyní udělal rychlý pohyb. Ruce, které dosud ukazovaly ke stropu, klesly s horečnatým spěchem do zásuvky v pultíku. Něco z ní vytáhl tak zbrkle, až shodil plátno, které pult zakrývalo, a zvedl si ten předmět

ke rtům: starý, špinavý, popraskaný lesní roh. Na čele mu vyrazily krupičky potu a ve světle lustrů se zaleskly.

Něco v davu nelidsky zařvalo vzteky. Mágové v úleku sklopili hlavy. Lovelace zadul.

Bartimaeus

Když se koberec odsunul a pod ním se vynořil ten veliký povolávací pentagram, poznal jsem, že nás čeká něco fakt šeredného. Lovelace to naplánoval perfektně. Všichni, včetně něj, jsme byli uvěznění uvnitř pentagramu s tím, co se pokoušel povolat z Onoho světa. Okna byla zajištěná a stěny nepochybně taky, takže neexistovala naděje, že by se někomu podařilo uniknout. Lovelace měl Amulet Samarkandu a díky jeho moci byl nezranitelný, ale my ostatní budeme té bytosti, kterou se chystal povolat, vydaní na milost.

Klukovi jsem nelhal. Bez omezujícího pentagramu vážně existovaly hranice, pokud jde o sílu bytosti, kterou by nějaký mág dobrovolně povolal. Ti nejmocnější duchové propadají vražednému šílenství, když se jim popustí uzda*, a Lovelaceův tajný pentagram zaručoval, že tenhle se bude moct vyřádit jenom uvnitř síně.

Což mu úplně stačilo. Až jeho otrok opět zmizí, z přítomných zástupců vlády zůstane naživu jen on, přichystaný převzít moc.

* Mimořádně odstrašujícím příkladem bylo zničení mykénské kolonie Atlantis na ostrově Santorini ve Středoziemním moři. Stalo se to asi před 3500 lety, jestli mi dobře slouží paměť. Tamější vůdci chtěli dobýt jiný ostrov (nebo něco podobně předvídatelného), takže se jejich mágové spojili a povolali velmi agresivní bytost. Jenže ji nedokázali ovládnout. Byl jsem tenkrát pár set kilometrů odtamtud, na pobřeží Egypta, a až tam jsem slyšel výbuch a viděl přívalové vlny, které zaplavily africké břehy. O pár týdnů později, když se to trochu uklidnilo, vypluly k Santorini faraonovy lodice. Celý střed ostrova, včetně obyvatel a velkolepého města, se propadl do moře. A to všechno jen proto, že se neobtěžovali nakreslit pentagram.

Zadul na roh. Na žádné ze sedmi rovin se neozval žádný zvuk, ale na Onom světě se to určitě rozezvučelo.

Jak se dalo čekat, nejrychleji zareagovala ifritka. Už když Lovelace roh zvedal, děsivě zařvala, popadla Ruperta Devereauxe v podpaží a rozletěla se s ním k nejbližším oknům. Narazila do skla, magické zábrany na něm modře zablikaly. Se zvukem, který připomínal rachocení hromu, dopadla hlavou dolů zpátky do místnosti a Devereaux se jí v rukou bezvládně otáčel.

Lovelace si odtrhl roh od úst a pousmál se.

Chytřejší z mágů pochopili situaci v okamžiku, kdy Lovelace zatroubil na roh. Ve změti pestrobarevných záblesků se u několika ramen objevili šotci. Jiní kouzelníci sháněli silnější pomocníky – žena vedle nás mumlala zaklínadlo, které mělo povolat jejího džina.

Lovelace opatrně sestoupil z pódia a pohled upíral někam vysoko nahoru. Od brýlí se mu odráželo světlo. Na elegantním nažehleném obleku neměl ani smítko. Zděšení všech ostatních si nevšímal. Vzduch se zavlnil.

V zoufalství jsem se vrhl k síti, která nás obklopovala, hledal v ní otvor a žádný nenacházel. Další zavlnění. Zamrazilo mě v esenci.

Nathaniel

Většina mágů už vstala – rozčileně křičeli a zmateně otáčeli hlavy sem a tam, zatímco ze stěn vyjížděly masivní železné a stříbrné mříže a uzavíraly všechny dveře a okna. Nathaniel se už neobtěžoval mávat: bylo jasné, že si ho nikdo ani nevšimne. Mohl se jen dívat, jak nějaký mág vpředu odstrčil svou židli, zvedl ruku a ze vzdálenosti stěží dvou metrů vypálil na Lovelace kouli žlutého ohně. K mágovu úžasu se koule ve vzduchu nepatrně odchýlila od původního směru a zmizela uprostřed protivníkovy hrudi. Lovelace, který celou dobu upřeně hleděl na strop, si jí zjevně ani nevšiml.

Moucha s bzučením poletovala sem a tam a narážela hlavou do vláken Striktury. „To je práce amuletu,“ prohlásila. „Pohlť všechno, čím na něj zaútočí.“

Jessica Whitwellová už dokončila zaklínadlo: ve vzduchu vedle ní se zhmotnil malý podsaditý džin v podobě černého medvěda. Ukázala a zaječela povel. Medvěd se vrhl vzduchem vpřed a pádloval přitom tlapami, jako by plaval.

I další mágové na Lovelace útočili: na minutu se ocitl uprostřed bouře blesků nabitých zuřivou, praskající elektřinou. Amulet Samarkandu ji všechnu pohltil. Lovelace zůstal klidně stát a jenom si uhladil vlasy.

Ifrítka se sebrala ze země, odložila bezvládného předsedu vlády na nejbližší židli a vyrazila doprostřed vřavy. Nesla ji rychlá lesklá křídla, ale Nathaniel postřehl, že se k Lovelaceovi přibližuje obloukem, jako by se chtěla vyhnout vzduchu přímo nad pódiem.

Tou dobou už několik mágů dorazilo ke dveřím sálu, kde marně lomcovali klikami.

Ifrítka vyslala na Lovelace mocný magický výboj. Ten byl však buď příliš rychlý, nebo se odehrával převážně na rovině, k níž Nathaniel neměl přístup, protože zahlédl jen zášleh černého dýmu, který do mága narazil. Nic se nestalo. Ifrítka zmateně naklonila hlavu ke straně.

Z druhé strany sálu se k Lovelaceovi rychle blížil džin v podobě černého medvěda. Z každé tlapy mu vyjely dva šavlovitě zahnuté drápy.

Mágové zmateně běhali k oknům, ke dveřím nebo jen tak dokola, doprovázeni smečkou vřeštících šotků.

Pak se s ifrítkou něco stalo. Z Nathanielova pohledu to vypadalo, jako by se díval na její odraz v klidné hladině, kterou najednou něco rozčeřilo. Ifrítka vypadala, jako když se tříští na kousky, její podoba se rozpadla do tisíce roztřesených úlomků, které cosi vtahovalo do vzduchu nad pódiem. Za okamžik všechny zmizely.

Černý medvěd přestal pádlovat. Stáhl drápy a velmi nenápadně zařadil zpátečku.

Moucha hlasitě zabzučela Nathanielovi do ucha a vyděšeně vypískla: „Už je to tady! Copak to nevidíš?“

Ale Nathaniel neviděl nic.

Kolem proběhla nějaká žena s ústy otevřenými hrůzou. Její vlasy byly světle modré.

Bartimaeus

První, čeho si většina z nich všimla, byla ta ifrítká. Jasně, to, co se s ní stalo, byl fakt efektní zahajovací výstup, ale ve skutečnosti se už pár vteřin předtím děla spousta zajímavých věcí. Ifrítká měla prostě smůlu, nic víc: ve snaze zničit to, co představovalo hrozbu pro jejího pána, se dostala moc blízko k trhlíně.

Otvor ve vzduchu byl asi čtyři metry dlouhý a viditelný jenom na sedmé rovině. Možná ho zahlédli někteří šotci, ale nikdo z lidí neměl šanci.* Nebyl to úhledný svislý řez, ale šikmá zející díra s potrhanými okraji – vzduch byl rozškubnutý jako tlustá vlněná látka. Ze svého vězení jsem sledoval její vznik: po prvním zavlnění vzduch nad pódiem zavibroval, prudce se zakřivil a nakonec se ztenčil a roztrhl.†

Změny začaly, sotva se objevila trhlina.

Pultík na pódiu prošel v rychlém sledu několika metamorfózami – původně byl dřevěný, ale dřevo se změnilo v hlinu, pak v nějaký divný oranžový kov a na závěr v něco, co podezřele připomínalo svíčkový vosk. Na jedné straně trochu poklesl, jako by se rozpouštěl.

Z pódia vyrašilo několik stébel trávy.

* Mohli zaregistrovat leda světle šedou šmouhu na okraji trhliny. Tou mizelo světlo, odsávané na Onen svět.

† Starý dobrý žvýkačkový princip v akci. Představte si, že v prstech natahujete žvýkačku: nejdřív drží pevně a protahuje se dál a dál, dokud se nezačne uprostřed ztenčovat. Nakonec v nejtenčím místě vznikne malá dírka a žvýkačka se roztrhne na dva kusy. Tady tahání za žvýkačku zařídil Lovelace povolávacím rohem. A ta bytost mu z druhé strany trochu pomohla.

Křišťálové kapky na lustru přímo nad stupínkem se proměnily v kapky vody, které chvilku zůstaly viset na místě a pestrobarevně zazářily, než spadly dolů jako déšť.

Kolem nás se hnál k oknu nějaký mág a všechny proužky na jeho saku se svíjely jako chřestýši.

Těch drobných změn (ani pŕltuctu dalších) si nikdo nevšímal. Teprve ifrítčin osud je upozornil na to, co se děje.

V sále se rozpoutalo peklo – lidé i šotci hulákali a naříkali. Pouze já s Lovelacem jsme si toho nevšíмали a sledovali jsme trhlinu. Čekali jsme, až něco projde dovnitř.

Bartimaeus

A pak se to stalo. Roviny poblíž trhliny se zakomíhaly, jako by je něco rozhrnovalo, každou jinou rychlostí. Nedokázal jsem se na ně soustředit, rozmazávaly se mi před očima, jako bych dostal ránu do hlavy, a okna za nimi jsem najednou viděl sedmkrát, každé maličko posunuté. Špatné znamení.

Jestli je bytost, kterou Lovelace povolal, tak silná, že takhle naruší roviny, pro nikoho uvnitř pentagramu to nevěstilo nic dobrého. Už musí být velice blízko. Nespouštěl jsem zrak z trhliny...

Okolo se prohnala vriskající Amanda Cathcartová s rozkošně modrými vlasy. Všichni si náhle začali všímat dalších drobných změn: dva mágové, kteří se při marných pokusech napadnout Lovelace dostali moc blízko k pódiu, zjistili, že se jejich těla nepříjemně prodlužují, dalšímu muži se neuvěřitelně protáhl nos, zatímco jinému úplně zmizel.

„Co se děje?“ špitl kluk.

Neodpověděl jsem. Trhlina se rozšiřovala.

Všech sedm rovin se promísilo, jako když zamícháte melasu. Trhlina se zvětšila a vynořilo se z ní cosi jako paže. Byla docela průsvitná, jako by ji někdo vyrobil z toho nejprůzračnějšího skla; vlastně by vůbec nebyla vidět nebýt chaotického, křečovitého kroužení a svíjení rovin v okolí. Paže se několikrát cvičně stáhla a zase vystrčila, jako by ta bytost zkoumala neznámé prostředí fyzického světa. Na konci ruky jsem zahlédl čtyři tenké výběžky nebo snad prsty: ani ty neměly žádnou podstatu a utvářely je jen přelévající se vzdušné víry kolem.

Lovelace pod pódiem ustoupil, zasunul ruku mezi knoflíky na košili a nervózně se dotkl amuletu.

Když se roviny pokřivily, mágové si té paže konečně všimli taky.* Všichni najednou se rozkřičeli hrůzou a svým nářkem, od nejhlubšího mužského basu po nejvyšší ženský soprán, pokryli několik oktáv. Pár těch nejstatečnějších se rozběhlo doprostřed sálu a nutilo džiny ze svého doprovodu, aby ve směru trhliny vysílali Detonace a další magickou municí. Jak se ukázalo, byla to chyba. Ani jeden zášleh či výbuch se k vylézající paži vůbec nepřiblížil; všechny se buď odrazily v různých úhlech a vybuchly na stěnách nebo na stropě, anebo se sykotem klesly k zemi jako voda odkapávající z hadice a veškerá energie z nich vyprchala. Kluk měl pusku dokořán a brada mu spadla tak hluboko, že by ji nějaký drobný hlodavec mohl použít jako houpačku. „T-t-ta věc,“ vykoktal. „Co to proboha je?“

Dobrá otázka. Co to je, že to dokáže křivit roviny a odrážet tu nejmocnější magii, ačkoli to má uvnitř teprve jednu ruku? Mohl jsem odpovédět něco dramatického a děsivého jako: „Naše zhoubá!“, ale to by nám moc nepomohlo. A kromě toho by se stejně akorát zeptal znova.

„Přesně nevím,“ vysvětloval jsem. „Vzhledem k tomu, jak opatrně se to sem sune, bych hádal, že moc zkušeností s povoláváním nemá. Ta bytost bude zaskočená a našťvaná, ale její síla se dá jasně poznat. Podívej se pořádně! Uvnitř pentagramu se všechna magie deformuje, věci mění tvar. Běžné zákony přestávají platit, jsou pokřivené. Nejsilnější z nás s sebou vždycky přinášejí něco z chaosu Onoho světa. Není divu, že Lovelace potřeboval Amulet Samarkandu, aby se před tím ochránil.“†

Před našima očima se za obrovskou průsvitnou paží vynořilo svalnaté průsvitné rameno, dlouhé víc než metr. A teď se do otvoru

* Jasně sice viděli jen na prvních třech rovinách, ale i to jim poskytlo celkem dobrou představu o situaci.

† Jestli chtěl Lovelace zůstat naživu, bytost uvězněná v amuletu musela být přinejmenším stejně mocná jako tenhle nový příchozí. Dokonce i v téhle situaci jsem musel bezděky obdivovat dávné asijské šamany, kterým se podařilo ji uvěznit a stlačit.

cpalo něco jako hlava. Zase to byl jen obrys: okna i stromy v dálce byly skrz ni jasně vidět a roviny se kolem ní zběsile vlnily.

„Tohle Lovelace nemohl povolat sám,“ uvažoval jsem. „Někdo mu pomáhal. A nemyslím jen toho dědka, cos ho zabil, nebo toho umaštěnce za dveřmi. V tomhle má prsty někdo s opravdovou mocí.“*

Hlava se vsunula dovnitř. Objevila se druhá paže a náznak trupu. Většina mágů se už choulila u zdi, ale některé poblíž oken zasáhlo vlnění v rovinách. Jejich obličeje se měnily – muž dostal ženskou tvář, žena dětskou. Jeden z toho zazmatkoval a slepě se rozběhl k pódiu – vzápětí jako by se jeho tělo rozpustilo a roztočilo do víru, který ho vtáhl do trhliny, v níž mág vzápětí zmizel. Můj pán vyjel leknutím.

Následovala veliká průsvitná noha, která se pohybovala s téměř kočičí pružností a lehkostí. Situace byla skutečně zoufalá. Nicméně já jsem v zásadě optimista. Všiml jsem si, že vlnění vyzařující z bytosti mění povahu každého zaklínadla ve svém okolí. A to mi dodalo naději.

„Nathanieli,“ řekl jsem. „Poslouchej mě.“

Nejdřív vůbec nezareagoval. Jako v transu zíral na vládce své říše, kteří pobíhali sálem jako vyplašené slepice. Po všem, co se za posledních pár dní odehrálo, jsem málem zapomněl, kolik mu je let. V tuhle chvíli vůbec nevypadal jako kouzelník, jen jako vyděšený malý kluk.

„Nathanieli!“

Slabý hlásek: „Ano?“

„Poslouchej. Víš, co musíme udělat, jestli se dostaneme ze Striktury?“

„Ale copak se můžeme dostat ven?“

„S tím si teď hlavu nelámej. Jestli se dostaneme ven, víš, co musíme udělat?“

Pokrčil rameny.

* To stvoření bylo daleko silnější než všichni ti máridi, ifríti a džinové, které mágové obvykle povolávají. Silný mág si dokáže povolat ifríta sám, na většinu máridů musejí být mágové aspoň dva. Na tomhle se podle mého odhadu museli podílet nejméně čtyři.

„Tak já ti to povím. Musíme zvládnout dvě věci. Za prvé – sebrat Lovelaceovi amulet. To je tvůj úkol.“

„Proč?“

„Protože teď, když ho má na krku, se já nemůžu amuletu dotknout – ta věc pohlcuje všechnu magii, která se k němu přiblíží, a já vážně nechci, aby mě to nedopatřením spolklo taky. Musíš to zvládnout sám. Ale pokusím se odvést jeho pozornost.“

„To je od tebe hezké.“

„Za druhé,“ řekl jsem, „musíme obrátit povolávací zaklínadlo, abychom našeho velkého kámoše zahnali. To je tvůj úkol.“

„Zase můj?“

„Jo – pomůžu ti tím, že Lovelaceovi ukradnu povolávací roh. Jestli se to má povést, musíme ho rozbít. Ale nejdřív musíš dát dohromady pár dalších mágů, abyste mohli pronést zaklínadlo Zapuzení. Někdo z těch silnějších si na ně určitě vzpomene, pokud teda budou ještě k použití. Neboj – nechci po tobě, abys to udělal sám.“

Kluk se zamračil. „*Lovelace* se to chystá udělat sám.“ V jeho tónu zazněl stín obvyklé hádavosti.

„Jistě, jenže on je velmi mocný a zkušený mistr magie. Takže domluveno. Jdeme pro amulet. Jestli ho dostaneme, koukej se ztratit a sehnat ostatní. S Lovelacem si už poradím.“

Nikdy jsem se nedověděl, co mi kluk chtěl odpovědět, protože v tu chvíli se bytost vynořila z trhliny celá a roviny se zavlnily obzvlášť silně. Vlnění se přelilo přes opuštěné židle, některé proměnilo v tekutinu, jiné zapálilo a nakonec zasáhlo i jiskřící bílou Strikturu, v níž jsme celou dobu vězeli. Když se jí vlnka dotkla, membrána, která nás halila, vybuchla s drásavým zvukem tak prudce, že jsem z ní vyletěl na jednu stranu a kluk na druhou. Ztěžka dopadl na zem a o něco se pořezal na obličeji.

Nedaleko se velká průsvitná hlava zvolna otáčela. „Nathanieli!“ zařval jsem. „Zvedej se!“

Nathaniel

V hlavě mu ještě zvonilo od výbuchu a na rty mu steklo něco vlhkého. Odněkud zblízka k němu přes ohlušující vřavu v sále dolehl hlas volající jeho pravé jméno. Ztěžka se postavil.

Bytost už byla celá uvnitř: Nathaniel vycítil její obrys, který se tyčil vysoko ke stropu. V dálce za ním se bezmocně krčil hlouček mágů se svými šotky. A přímo před ním stál Simon Lovelace a křičel na svého otroka povely. Jednu ruku si tiskl na hrud', druhou měl nataženou a stále v ní pevně svíral povolávací roh.

„Vidíš, Ramuthro!“ volal. „Mám Amulet Samarkandu a vymykám se tvé moci. Každá další živoucí věc v této místnosti, ať člověk, či duch, je tvoje! Nakazuji ti, abys je zničil!“

Mocná bytost sklonila hlavu na souhlas, obrátila se k nejbližší skupince mágů a rozvířila přitom roviny po celé místnosti. Nathaniel se rozběhl k Lovelaceovi. Kousek od sebe zahlédl ošklivou mouchu letící nízko při zemi.

Lovelace si jí všiml také. Zamračil se a sledoval, jak trhaně prolétá vzduchem – popoletěla k němu, pak zase ucouvla, opět se vrátila – a Nathaniel se k němu mezitím kradl zezadu.

Blíž, ještě blíž...

Moucha vletěla Lovelaceovi přímo do obličeje, mág se po ní ohnal a v tu chvíli Nathaniel zaútočil. Vymrštil se, skočil mágovi na záda a sápal se mu po límci. Zároveň se moucha proměnila v opici kosmana, který obratnými prsty sáhl po rohu. Lovelace vykřikl a dal opici takovou ránu, že udělala ve vzduchu přemet a dopadla o pěkný kus dál. Pak se prohnul v zádech, Nathaniel mu přeletěl přes hlavu a rozplácl se na zemi.

Nathaniel a kosman leželi vedle sebe a Lovelace se tyčil nad nimi. Brýle mu visely nakřivo jen na jednom uchu. Chlapec mu při svém útoku utrlh půlku límce. Zlatý řetízek, na němž visel Amulet Samarkandu, byl teď jasně vidět.

„Takže,“ vyštěkl Lovelace, narovnal si brýle a obrátil se k Nathanielovi, „ty jsi mou nabídku odmítl. Škoda. Jak jsi unikl

Mauricovi? S pomocí téhle věci?“ Ukázal na opici. „To bude nejspíš Bartimaeus.“

Nathaniel si vyrazil dech, a když se snažil vstát, celé tělo ho bolelo. Opice už byla na nohou, zvětšovala se a měnila tvar. „Pohni se,“ sykla na Nathaniela. „Než stihne –“

Lovelace udělal gesto a pronesl slabiku. Vedle něj se zhmotnila mohutná nahrbená postava se šakalí hlavou. „Původně jsem tě nechtěl povolávat,“ prohodil mág. „Dobří otroci se shánějí těžko a předpokládám, že dneska budu z lidí i džinů jediný, kdo z této místnosti vyjde živý. Ale když už se tu stavil Bartimaeus, mrzelo by mě, kdybych ti nedal příležitost, abys ho dorazil.“ Lovelace líně mávl k chrlič, který se krčil v pohotovostní pozici vedle Nathaniela. „Tentokrát mě nezklam, Džábore,“ dodal.

Démon se šakalí hlavou popošel vpřed. Chrlič vztekle zaklel a vyletěl do vzduchu. Džáborovi na zádech vyrazila dvě křídla protkaná rudými žilami. Mávl s nimi a křídla zapraskala, jako když se lámou kosti. Pak se pustil do pronásledování.

~ ~ ~

Nathaniel s Lovelacem zůstali sami a měřili si jeden druhého. Bolest v břiše už zeslábla natolik, že se chlapec dokázal postavit. Nespouštěl pohled z řetízku, který se mágovi zlatě blýskal na krku.

„Víš, John,“ oslovil ho Lovelace a roztržitě si poklepal rohem do dlaně, „kdyby tě byli tenkrát dali do učení ke mně, mohli jsme společně dokázat velké věci. Trochu se v tobě poznávám – je to, jako bych viděl v zrcadle svoje mladší já. Máme v sobě stejnou touhu po moci.“ Vycenil v úsměvu bílé zuby. „Ale tebe Underwood zkazil svou měkkostí a neschopností.“

Odmlčel se, neboť v tu chvíli mezi nimi proklopýtal ječící mág, jehož kůže se leskla měňavými modrými šupinkami. Ze všech stran se linuly nervydrásající zvuky vykojené, zdeformované magie, která se srážela s vlnami vysílanými Ramuthrou. Většina mágů a jejich šotků se tiskla k nejvzdálenější stěně, téměř lezli jeden přes druhého v zoufalé snaze uniknout. Mocná bytost se k nim blížila líným krokem a nechávala za sebou trosky znetvořené magickými výboji: židle, rozházené kabelky a další osobní majetek mágů –

všechno protažené, pokroucené a zářící nepřírozenými tóny a barvami. Nathaniel se snažil vytěsnit to – z hlavy; soustředil se pouze na řetízek amuletu a připravoval se k dalšímu pokusu.

Lovelace se usmál. „Pořád ještě ses nevzdal,“ řekl pochvalně. „A přesně o tom mluvím – železná vůle v akci. Není na škodu. Ale kdybys byl můj učeň, vycvičil bych tě, abys ji dokázal krotit do chvíle, než ji dokážeš využít. Pokud má přežít, skutečný mág musí být trpělivý.“

„Jo,“ odpověděl Nathaniel chraptivě, „to už jsem někde slyšel.“

„Měl jsi poslouchat. Nyní je na tvou záchranu pozdě: hodně jsi mi uškodil, a i kdybych tě chtěl ušetřit, tady uvnitř pro tebe nemůžu nic udělat. Moc amuletu se nedá sdílet.“

Na chvíli se zadíval na Ramuthru: démon zahnal do kouta malou skupinku mágů a teď po nich natahoval prsty. Ozval se zoufalý výkřik, který náhle umlkl v půlce.

Nathaniel se nepatrně pohnul. Lovelace se k němu okamžitě vrátil pohledem. „*Pořád* se snažíš?“ podivil se. „Jestli se nemůžu spolehnout, že si klidně lehneš a počkáš na smrt společně s těmi ostatními hlupáky a zbabělci, budu tě muset zlikvidovat jako prvního. Považuj to za kompliment, Johně.“

Přiložil si roh ke rtům a krátce do něj zadul. Nathanielovi naskočila husí kůže; vycítil, že někde za ním se cosi změnilo.

Ramuthra se zastavil. Vlnění rovin, které ohraničovalo jeho siluetu, zesílilo, jako by bytost vyzařovala nějakou silnou emoci, možná hněv. Nathaniel se díval, jak se démon obrací – vypadalo to, že se z druhé strany sálu dívá přímo na Lovelace.

„Neváhej, otroku!“ vykřikl Lovelace. „Musíš splnit můj rozkaz. Tenhle kluk zemře jako první.“

Nathaniel na sobě ucítil nelidský pohled. Podivně jasně, jako by to všechno pozoroval z odstupu, viděl nádhernou zlatou tapisérii pověšenou na zdi za obrovskou hlavou; zdála se ostřejší, zřetelnější, než by měla být, jako by ji démonova esence zvětšila.

„Pojď!“ pobízel ho Lovelace chraptivým, přeskakujícím hlasem. Vlna síly, která se od démona rozlila, proměnila nejbližší lustr v hejno drobných žlutých ptáčků, kteří se rozprchli pod stropními

trámy a vzápětí se rozpustili. Bytost se těžkopádně odvrátila od zbylých kouzelníků a vydala se k Nathanielovi.

Tomu se podlomila kolena. Bezděčně ucouvl.

Uslyšel, jak se Lovelace vedle něj zasmál.

Bartimaeus

A tak jsme s Džáborem zase byli jako sehraný taneční pár – já ustupoval, on postupoval, každý krok synchronizovaný. Vznášeli jsme se nad všeobecnou vřavou v sále, vyhýbali se pobíhajícím lidem, výbuchům odkloněné magie, nárazovým vlnám vyzařujícím z mocné bytosti uprostřed zkázy. Zdálo se mi, že v Džáborově šklebu se odráží jisté znechucení nebo možná nejistota. Přestože byl mimořádně odolný, tohle prostředí znamenalo velkou zátěž i pro něj. Rozhodl jsem se podlomit jeho bojovou morálku.

„Jaký je to pocit, zjistit, že jsi horší než Faquarl?“ zavolal jsem na něj z úkrytu za jedním z přeživších lustrů. „Nevšiml jsem si, že by někdo riskoval *jeho* život a povolal ho sem taky.“

Z druhé strany lustru se na mě Džábor pokusil vypustit Morovou ránu, ale zavlnění energie ji roztříštilo a proměnilo v obláček rozkošných květin, které se zvolna snášely k zemi.

„Okouzlující,“ podotkl jsem. „Příště se je jen nauč líp naaranžovat. Když budeš chtít, půjčím ti nějakou hezkou vázu.“

Džábor nikdy nebyl velký myslitel a obávám se, že ty urážky úplně nepochopil. Ale porozuměl tónu, který ho dokonce vyprovokoval k odpovědi.

„Povolal mě, protože jsem *silnější!*“ zařval, vyrval lustr ze stropu a hodil ho po mně. Baletní piruetou jsem se mu vyhnul, lustr se roztříštil o zeď a přikrčené mágy zasypaly křišťálové střepy.

Na Džábora můj elegantní manévra dojem neudělal. „Zbabělče!“ hulákal. „Pořád se jen plížíš, uhýbáš, prcháš a schováváš se!“

„Jo, tomu se říká inteligence,“ odsekl jsem, zatočil se ve vzduchu, popadl kus rozlomeného stropního trámu a hodil ho po něm jako oštěp. Ani se nenamáhal uhýbat – trám mu neškodně narazil do ramene a spadl na zem. Pak na mě zaútočil. Navzdory mým tvrzením mi teď žádné plížení, uhýbání, prchání nebo schovávání nebylo moc platné, a když jsem se podíval na druhou stranu místnosti, zjistil jsem, že situace se rapidně zhoršuje. Ramuthra* se obrátil a postupoval teď zpátky k místu, kde stál ten mág s mým pánem. Nebylo těžké uhodnout, co má Lovelace v úmyslu: kluk už se ho naotravoval až moc, než aby ho nechal ještě chvíli naživu. Docela jsem ho chápal.

A Lovelace pořád držel roh a pořád měl na krku amulet. Zatím jsme ničeho nedosáhli. Musím nějak odvést jeho pozornost, než se Ramuthra dostane dost blízko, aby kluka zlikvidoval. Najednou mě něco napadlo. Zajímavá myšlenka... Jenže nejdřív musím na chvíli setřást Džábora.

To se lehko řekne, ale hůř udělá – Džábor je naneštěstí otravně vytrvalý.

Vyhnul jsem se jeho nataženým spárům, vrhl jsem se kolmo k zemi a pak zamířil zhruba do středu místnosti. Pódium se působením trhliny už dávno změnilo v jakousi pudinkovitou hmotu. Všude se válely rozházené boty a židle, ale živého v té oblasti nezůstalo nic.

Trochu jsem zvolnil. Slyšel jsem, jak se Džábor bezhlavě žene za mnou.

Čím víc jsem se blížil k trhlíně, tím hůř mi bylo na esenci – už jsem cítil tah, který se nepříjemně podobal pocitu, jaký mívám při povolávání. Když už se to nedalo dál snášet, zastavil jsem se ve vzduchu, provedl salto vzad a postavil se Džáborovi tváří v tvář. Už se řítit, bez sebe vzteky se po mně sápal, a ani ho nenapadlo pomyslet na nebezpečí, které číhalo těsně za mnou. Jenom se těšil, až

* O téhle bytosti jsem ještě nikdy neslyšel. Vlastně na tom není nic divného, protože ačkoli mágové krutě povolali – a tím definovali – tisíce z nás, existují nespočetní další, kteří se volně pohybují po Onom světě a jména nepotřebují. Možná to bylo vůbec poprvé, co Ramuthru někdo povolal.

zaryje drápy do mé esence a rozerve mě na kusy jako své oběti ze starého Ombu* nebo Fénicie.

Jenže já nejsem ubohý človíček, který se krčí a skučí v temnotě chrámového sklepení. Já jsem Bartimaeus. Zbabělost nemám v povaze. Zůstal jsem stát na místě.[†]

Džábor se po mně rozehnal. Zaujal jsem boxerský postoj.

Otevřel tlamu k šakalímu zavytí –

Mávl jsem křídly a maličko povylétl. Když pode mnou proletěl, otočil jsem se a vší silou ho nakopl do zadku. Letěl moc rychle, aby se stihl zastavit, hlavně když jsem mu tak přátelsky vypomohl. Zoufale se pokoušel brzdít křídly. Zpomalil a se vzteklým zavrčením se začal obracet.

Jenže trhlina ho už měla v moci. V obličejí se mu najednou objevil výraz pochybností. Pokusil se zamávat křídly, ale ta se odmítala správně hýbat. Vypadalo to, jako by se topila v rychle tekoucí melase; odtrhávaly se od nich kousky černošedé hmoty, které trhlina okamžitě vtahovala. To se začínala drolit jeho esence. Napřel všechny síly a skutečně se mu podařilo trochu se pohnout. Povzbudivě jsem zvedl palce.

„Výborně,“ řekl jsem. „Myslím, že jsi zvládl tak pět centimetrů. Jen tak dál.“ Další herkulovské vzepětí. „Ještě centimetrík! Dobrý pokus. Za chvíli mě máš.“ Abych ho povzbudil, drze jsem mu zamával nohou před očima, těsně mimo jeho dosah. Zavrčel a pokusil se mě chytit, ale teď, když se mu z rukou a nohou odlupovaly cáry esence, mu viditelně ochabovaly svaly a každým okamžikem se tenčily. Čím víc slábl, tím víc sílil tah trhliny. Začal Džábora unášet dozadu, nejdřív pomalu, pak rychleji.

Kdyby měl trochu rozumu, mohl se proměnit třeba v komára: v menší a lehčí podobě by možná měl naději se z vlivu trhliny vymanit. Mohl jsem ho zachránit laskavou radou, ale bohužel, tolik mě zaujalo sledování, jak se z něj odlupuje esence, že jsem si na to vzpomněl, až

* *Ombos*: egyptské město zasvěcené Sutechovi, Džáborovu bývalému šefovi. Džábor se tam pár století pohodlně zažíval v chrámu a živil se obětmi, které mu přinášeli, než tam dorazil jistý faraon z Dolního Egypta a vypálil to místo do základů.

[†] No, teda spíš viset ve vzduchu. Byli jsme dobře šest metrů nad podlahou.

když bylo pozdě. Teď už se jeho zadní nohy a křídla rozpouštěly do černošedé hmoty, která ve spirálách odtékala trhlinou pryč. Nemohlo to být příjemné, zvlášť když ho pořád ještě vázalo pouto k Lovelaceovi, ale v obličeji se mu neodrážela bolest, jen nenávist. Pořád stejný, až do hořkého konce. I ve chvíli, kdy jeho zátylek ztratil tvar, se na mě pořád upíraly žhnoucí rudé oči. Pak zmizely trhlinou pryč, já zůstal sám a srdečně jsem mu zamával na rozloučenou.

Ale nemohl jsem plýtvat časem na dojemné loučení. Čekala mě práce.

Nathaniel

„Úžasná věcička, tenhle Amulet Samarkandu.“ Lovelace buď ze strachu, nebo z kruté radosti, že opět získal vládu nad situací, dál vedl s Nathanielem jednostranný rozhovor, zatímco se k nim Ramuthra nemilosrdně přibližoval. Zdálo se, že mág nedokáže přestat mluvit. Nathaniel pomaličku ustupoval s plným vědomím, že je to beznadějně a on nemůže nic udělat.

„Víš, Ramuthra narušuje elementy,“ pokračoval Lovelace. „Kamkoli šlápne, základní prvky se bouří. A to ničí pečlivě udržovaný řád, na němž závisí veškerá magie. Nikdo z vás nemůže udělat nic, co by ho zastavilo: každý magický útok selže – nemůžete mi ublížit, nemůžete uniknout. Ramuthra vás dostane všechny. Ale amulet obsahuje sílu, která se mu vyrovná a je jeho protikladem, takže já sám jsem v bezpečí. Mohl by si mě i zvednout k ústům, mohl by na mě vypustit všechny síly chaosu, a necítil bych nic.“

Démon už byl v půli cesty k Nathanielovi a stále zrychloval. Jednu mohutnou průsvitnou paži měl nataženou. Možná se těšil, až ho ochutná.

„S tímhle plánem přišel můj drahý mistr,“ pokračoval Lovelace, „a jako vždycky to měl dokonale promyšlené. Právě teď se na nás dívá.“

„Myslíte Schylera?“ Dokonce ani na prahu smrti nedokázal Nathaniel potlačit náhlý pocit uspokojení. „O tom pochybuju. Leží mrtvý nahoře.“

V tu chvíli Lovelaceova sebejistota poprvé zakolísala. Na vteřinu mu z tváře zmizel úsměv.

„Jo,“ řekl Nathaniel. „Nejenže jsem mu utekl. Zabil jsem ho.“

Mág se zasmál. „Nelži mi, kluku –“

Za Lovelacem se ozval hlas: ženský, hebký a žalostný. „Simone!“

Mág se ohlédl. Těsně za ním stála Amanda Cathcartová v roztrhaných a zablácených šatech, s rozčuchanými, nyní světle kaštanovými vlasy. Kulhavě se k němu blížila s rozpřaženými rukama a ve tváři měla vepsáno nepochopení a zděšení. „Ach, *Simone*,“ opakovala. „Co jsi to udělal?“

Lovelace zbledl a obrátil se k ní. „Nepřibližuj se!“ vykřikl. V hlase mu zazněla panika. „Běž pryč!“

Amandě Cathcartové vhrkly do očí slzy. „Jak jsi to mohl udělat, Simone? Já mám taky umřít?“

Vrhla se k němu. Mág se v rozpacích ošil a zvedl ruce, aby ji odrazil. „Amando... m-mě to moc mrzí. Musel... musel jsem...“

„Ne, Simone – tolik jsi mi toho sliboval!“ Nathaniel se bokem posunul blíž.

Lovelaceův zmatek se změnil v hněv. „Jdi ode mě, ženská, nebo nařídím tomu démonovi, aby tě roztrhal na kusy! Podívej, už je skoro u tebe!“ Amanda Cathcartová se nepohnula. Zdálo se, že vůbec nic nechápe.

„Jak jsi mě mohl takhle zneužít, Simone? Po všem, co jsi říkal? Nemáš žádnou čest.“

Nathaniel udělal ještě jeden šouravý krok. Ramuthrova postava se už tyčila přímo nad ním.

„Amando, já tě varuju –“

Nathaniel skočil a natáhl ruce. Prsty mu sklouzly po Lovelaceově krku a pak se sevřely kolem něčeho chladného, tvrdého a pružného.

Řetízek amuletu. Vší silou za něj škulbl. Mágova hlava se na okamžik prudce zvrátila dozadu, pak někde nějaké očko povolilo a Nathaniel držel řetízek v ruce.

Lovelace zoufale zaječel.

Nathaniel ztratil rovnováhu, překulil se na podlahu a řetízek ho švihl do tváře. Šmátral po něm oběma rukama a nakonec sevřel v dlani malý plochý ovál zavěšený uprostřed. Znenadání měl pocit, jako by z něj někdo sňal velké břímě, jako by se nemilosrdný pohled najednou přesunul jinam.

Lovelace v šoku zavrával a chtěl se na Nathaniela vrhnout, ale zadržely ho dvě štíhlé paže. „Počkej, Simone, copak bys dokázal ublížit ubohému malému chlapci?“

„Zbláznila ses, Amando? Pust' mě! Ten amulet... já musím...“ Chvilí se snažil vyprostit ze zoufalého objetí ženy a pak mu zděšený pohled padl na démona, který stál přímo nad ním. Podlomila se mu kolena. Ramuthra už k nim dorazil a z pouhé jeho přítomnosti na všech třech vlály šaty a ježily se jim vlasy. Okolní vzduch se chvěl jako nabitý elektřinou.

Lovelace se pokusil couvnout a málem upadl. „Ramuthro! Nařizuji ti zničit toho kluka! On amulet *ukradl*! Není doopravdy pod jeho ochranou!“ Jeho hlas vůbec nezněl přesvědčivě. Silná průsvitná paže se začala natahovat. Lovelace naléhal dál: „Tak zapomeň na kluka a vezmi si ženu! Vezmi si nejdřív tu ženskou!“

Ruka na okamžik zaváhala. Lovelace se vší silou vyškubl z Amandina objetí. „Ano! Vidíš? Tady je! Vezmi si ji jako první!“

Odevšad a odnikud se ozval hlas, který zněl, jako by naráz promluvil obrovský dav. „Žádnou ženu nevidím. Jen šklebícího se džina.“

Lovelace strnul a obrátil se k Amandě Cathcartové, která na něj dosud hleděla vyděšeně a prosebně. Její rysy se pomalu začaly měnit. Od ucha k uchu se usmála triumfálním, zlomyslným úsměvem. Bleskurychle vymrštila ruku a vytrhla z Lovelaceovy slábnoucí dlaně povolávací roh. Pak jediným skokem zmizela a na lustru o pár metrů dál visel za ocas kosman. Zvesela nástrojem zamával na zděšeného mága.

„Nebude vám vadit, když si to vezmu?“ zavolal. „Tam, kam jdete, to už nebudete potřebovat.“

Z kouzelníka jako by vyprchala veškerá energie; popelavá kůže na něm ochable visela. Ramena mu poklesla a malátně popošel k Nathanielovi v posledním pokusu získat amulet zpět. Pak ho sevřela obrovská pěst a Lovelace se vznesl do vzduchu. Stoupal výš, výš a ještě výš a jeho tělo se přitom svíjelo a proměňovalo. Ramuthra k němu sklonil hlavu a v obličejí se mu rozevřelo něco, co mohla být ústa.

V následujícím okamžiku Simon Lovelace zmizel.

Ramuthra se pomalu rozhlédl po té posměvačné opici, ale ta už byla pryč. Nathaniela, který dosud ležel na zemi, si démon ani nevšiml a neohrabaně se otočil zpět k mágům na druhé straně sálu.

Vedle Nathaniela se ozval povědomý hlas.

„Dva jsou K.O., zbývá jeden.“

Bartimaeus

Nad úspěchem svého mazaného triku jsem propadl takovému nadšení, že jsem zariskoval, a jakmile se na mě Ramuthra přestal dívat, vzal jsem na sebe podobu Ptolemaia. Džábor a Lovelace se stali minulostí a teď už jen zůstalo vypořádat se s touhle mocnou bytostí. Dloubl jsem do svého pána špičkou boty. Ležel na zádech a Amulet Samarkandu držel ve špinavých rukou jako matka nemluvně. Položil jsem vedle něj povolávací roh.

S námahou se zvedl do sedu. „Lovelace... Viděls, co se stalo?“

„Jo, a nebyla to pěkná podívaná.“

Když se ztěžka štrachal na nohy, v očích měl zvláštní lesk – napůl hrůzu, napůl vzrušení. „Mám ho,“ zašeptal. „Mám amulet.“

„Jasně,“ ujistil jsem ho rychle. „Dobrá práce. Jenže Ramuthra je pořád s námi, a jestli chceme sehnat nějakou pomoc, dochází nám čas.“

Mrkl jsem na druhou stranu místnosti. Moje nadšení drobet zesláblo. Přítomní členové vlády se změnili v žalostné trosky, které se krčily u zdi v tupém úžasu, bušily do dveří nebo do sebe vzájemně strkaly, aby se dostaly co nejdál od přicházejícího Ramuthry. Nebyl na ně povznášející pohled – jako sledovat smečku morových krys, která se rve ve stoce o odpadky. A taky mě to znervóznilo: nikdo z nich nevypadal, že by byl schopný odrecitovat v tomhle stavu složité zapuzující zaklínadlo.

„Pohni sebou,“ řekl jsem. „Zatímco bude Ramuthra některý likvidovat, můžeme dát dohromady ty ostatní. Kdo by si podle tebe mohl nejspíš pamatovat to protikouzlo?“

Kluk opovržlivě ohrnul rty. „Jak to tak vypadá, z *nich* nikdo.“

„Stejně to musíme zkusit.“ Zatahal jsem ho za rukáv. „No tak. Žádný z nás to zaklínadlo neumí.“*

„Mluv za sebe,“ odpověděl pomalu. „Já ho umím.“

„Ty?“ Tak to mě dostal. „Víš to určitě?“

Zamračil se na mě. Vypadal dost zbědované – bledý jako stěna, potlučený, zakrvácený, trochu vrávorat únavou. Ale v očích mu plál oheň odhodlání. „Tahle možnost tě vůbec nenapadla, co?“ řekl. „Jistě – naučil jsem se to zaklínadlo.“

V hlase mu zněl víc než jen náznak nejistoty a v očích měl taky pochybnosti – jako by se musel přemáhat, aby neztratil odvahy. Snažil jsem se nemluvit moc skepticky. „To je zaklínadlo vysoký úrovně,“ upozornil jsem ho. „Je hodně složitý a navíc musíš ten roh zlomit přesně ve správnou chvíli. Teď není čas na falešnou hrdost, chlapče. Pořád ještě můžeme –“

„Požádat o pomoc? To si nemyslím.“ Ať už z něj mluvila pýcha, nebo smysl pro realitu, měl docela pravdu. Ramuthra už byl skoro u mágů a od nich jsme toho opravdu moc očekávat nemohli. „Uhni trochu,“ řekl Nathaniel. „Potřebuju prostor na přemýšlení.“

Na okamžik jsem zaváhal. Měl sice obdivuhodně silnou vůli, ale jasně jsem viděl, kam to celé spěje. Amulet neamulet, následky

* Tady jsem nemohl sloužit. Příkazová slova mají na starosti mágové. V tom jsou fakt dobří. Džinové žádná z nich vyslovit nemůžou. Zato mrzoutští staří mistři magie mají zaklínadla pro každou příležitost.

zvrzaného zapuzování jsou vždycky katastrofální, a tentokrát bych si to odskákal společně s ním. Ale žádná jiná možnost mě nenapadla.

Bezmocně jsem ustoupil stranou. Můj pán zvedl povolávací roh a zavřel oči.

Nathaniel

Zavřel oči, aby ho nerušil zmatek v sále, a dýchal tak pomalu a zhluboka, jak jen dokázal. Výkřiky hrůzy a bolesti k němu sice pořád doléhaly, ale násilím si je vytlačil z mysli.

Tohle byla ještě poměrně hračka. Jenže zároveň na něj útočil sbor vnitřních hlásků a jejich pokřikování přehlušit nedokázal. Tohle je jeho chvíle! Tohle je chvíle, kdy může odhodit a zapomenout tisíce urážek a křivd. Znal to zaklínadlo – naučil se je už dávno. Pronese je, a všichni si uvědomí, že už ho nemůžou přehlížet. Vždycky, *vždycky* ho podceňovali! Underwood ho považoval za hlupáka, tupé děcko, které stěží dovede nakreslit pentagram. Odmítal uvěřit, že by jeho učen dokázal povolát džina jakékoli úrovně. Lovelace si o něm myslel, že je slabý, dětinsky měkkosrdcatý a dá se se svést první mlhavou nabídkou moci a postavení. Nevěřil, že Nathaniel zabil Schylera: nevěřil tomu, ani když umíral. A teď dokonce i Bartimaeus, jeho vlastní sluha, pochybuje, že zvládne zapuzovací zaklínadlo! Pořád, pořád ho urážejí.

Teď bylo všechno jen v jeho rukou. Až moc často se dosud ocital v situacích, kdy byl úplně bezmocný – zamkli ho v jeho pokoji, vynesli z ohně, okradli ho plebejci, uvěznili ho ve Striktuře... Vzpomínky na ponížení ho pálily. Ale teď bude jednat. Všem jim ukáže!

Výbuch zraněné pýchy ho téměř porazil. Bušila mu zevnitř do lebky. Ale někde hlouběji, pod zoufalou touhou uspět a prosadit se, bojovala o své místo jiná touha. Kdesi v dálce zaslechl někoho vykřiknout strachy a zachvěl se soucitem. Jestli si na to zaklínadlo

nevzpomene, všichni ti nebozí mágové tady umřou. Jejich životy závisejí na něm. A on má v hlavě to, co je může zachránit. Protikouzlo, zapuzovací zaklínadlo. Jak to jenom je? Četl ta slova, věděl, že je četl – už před mnoha měsíci se je naučil nazpaměť. Ale teď se nemohl soustředit, nemohl se rozpomenout.

Nedokáže to. Všichni tady umřou, stejně jako paní Underwoodová, a on zase zklame. Tolik si přál je zachránit. Jenže přání samotné nestačí. Víc než co jiného si přece přál zachránit paní Underwoodovou, vynést ji z plamenů. Dal by za ni vlastní život, kdyby mohl. Ale nezachránil ji. Džin ho odnesl pryč a ona je mrtvá. Jeho láska nic neznamenala.

Na okamžik se minulá ztráta a naléhavost současné touhy spojily a prudce se v něm vzedmuly. Po tvářích se mu koulely slzy.

Trpělivost, Nathanieli.

Trpělivost...

Pomalů dýchal. Žal zvolna ustupoval. A přes obrovskou propast se k němu vrátil klid a mír mistrovky zahrady – zase viděl ty rododendronové keře, jejich tmavé listy, které se leskly ve slunci. Viděl jabloně, z nichž pršely bílé kvítky, kočku na cihlové zdi. Cítil pod prsty lišejník, viděl mech na soše, opět si připadal v bezpečí před světem venku. Představil si, že vedle něj sedí a kreslí slečna Lutyensová. Zaplavil ho klid a mír.

V hlavě se mu vyjasnilo, paměť se vrátila.

Vzpomněl si na slova, která se naučil tam, na kamenném sedátku, už dobře před rokem.

Otevřel oči a zvučným, jasným, silným hlasem je pronesl. Na konci patnácté slabiky si opřel povolávací roh o koleno a zlomil ho vedví.

~ ~ ~

Když zapraskala slonovina a slova dozněla, Ramuthra se na místě zastavil. Mihotavé vzdušné vlnky, které lemovaly jeho siluetu, se zachvěly, nejdřív slabě, pak silněji. Trhlina uprostřed místnosti se rozevřela víc. A pak se démonova silueta úžasnou rychlostí svažila a zmenšila, cosi ji vtáhlo zpět do trhliny a Ramuthra byl pryč.

Otvor se za ním vmžiku uzavřel jako zázračně zhojená jizva.

Sín bez něj náhle vypadala prázdná a příliš velká. Jeden z lustrů a pár lampiček na stěnách se opět rozsvítilo. Ozařovaly výseky sálu slabým světlem. Za okny bylo vidět šedavé pozdně odpolední nebe, které zvolna nabíralo tmavomodrý odstín. Zvenčí byl slyšet svist větru mezi stromy v lesíku.

Uvnitř vládlo naprosté ticho. Mágové spolu s několika potlučenými šotky zůstali na místě. Pohybovalo se jen jediné: chlapec, který kulhavě přecházel do středu místnosti a z prstů mu na řetízku visel Amulet Samarkandu. Nefrit uprostřed v pološeru slabě zářil.

V naprostém tichu přistoupil Nathaniel k Rupertu Devereauxovi, který ležel na zemi, napůl zavalený ministrem zahraničních věcí, a opatrně mu vložil amulet do rukou.

Bartimaeus

43

Tak tohle bylo pro kluka typické. Když se mu podařil ten nejdůležitější čin v celém jeho ubohoučkém mrňavém životě, jeden by čekal, že se zhroutl na zem vyčerpáním a úlevou. Ale on? Kdepak. Tohle byla jeho velká příležitost a chopil se jí tím nejdramatičtějším způsobem, jaký dokázal vymyslet. Všechny oči se upíraly na něj, když kulhal zpustošenou síní jako zraněný pták, křehoučké ubožátko, přímo k centru moci. K čemu se chystá? To nikdo nevěděl, nikdo se neodvažoval hádat (všiml jsem si, jak sebou předseda vlády trhnul, když k němu kluk natáhl ruku). A potom, ve vrcholném okamžiku toho malého představení, se všechno odhalilo: legendární Amulet Samarkandu – podržel ho pěkně vysoko, aby ho všichni viděli – se vrací do rukou vlády. Dokonce se nezapomněl uctivě uklonit. Pozdvižení v sále!

Pěkná podívaná, co? Tenhle herecký talent mě ještě víc než jeho schopnost šikanovat džiny přesvědčil, že kluka nejspíš čeká zářná budoucnost.* Jeho manévr rozhodně přinesl zamýšlený výsledek: za okamžik se hrdina ocitl uprostřed jásajícího davu.

V tom zmatku si mě nikdo nevšímal, takže jsem opustil Ptolemaiovu podobu a změnil se v malého šotka, který se (jakmile tlačence poněkud opadla) skromně a nenápadně zhmotnil vedle kluka. Vůbec jsem si nepřál, aby někdo odhalil moje skutečné

* Mágové se uchylují k divadelním trikům, aby udělali dojem na prostý lid, ale stejné metody používají i k tomu, aby ohromili a přechytračili jeden druhého.

schopnosti. Mohl by si je spojit s tím džinem velkého formátu, který nedávno uprchl z vládního vězení.

~ ~ ~

Od Nathanielova ramene jsem mohl zblízka pozorovat důsledky nevydařeného státního převratu, protože na pár následujících hodin se kluk stal středem pozornosti. Ať už předseda vlády a jeho nejdůležitější poradci zamířili kamkoli, můj pán je doprovázel, odpovídal na naléhavé otázky a cpal do sebe sladkosti, které mu nosili ochotní poskokové.

Když se konečně podařilo spočítat pozůstalé, ukázalo se, že se pohřešují pouze čtyři členové vlády (naštěstí všichni zastávali celkem bezvýznamná místa) a jeden náměstek ministra.* Kromě toho několik mágů utrpělo těžká znetvoření v obličeji či na těle nebo jiná zranění.

Všeobecná úleva se rychle proměnila v hněv. Jakmile Ramuthra zmizel, mágové mohli vyslat své otroky proti magickým bariérám na dveřích a stěnách a rychle se probourali do domu. Heddleham Hall prohledali od sklepa pod střechu, ale nenašli nikoho kromě nejružnějších členů personálu, mrtvoly starého mága a navztekaného kluka zamčeného na záchodě. Rufus Lime, kouzelník s rybím obličejem, samozřejmě zmizel, a ten vysoký muž s tmavým plnovousem, co hlídal bránu, byl taky fuč. Jako by se vypařili.

Nathaniel nasměroval pátrací skupinu i do kuchyně, kde byla odhalena skupinka vyděšených kuchtíků, kteří se schovávali v jedné ze špižíren. Zděšeně líčili, že asi před půl hodinou šéfkuchař strašlivě zařval, vzplál modrým plamenem a pak se děsivě zvětšil†, než zmizel v závanu síry. Při prohlídce kuchyně byl nalezen sekáček na maso,

* V trhlíně nebo v Ramuthrově tlamě zmizeli také Simon Lovelace, Amanda Cathcartová a šest lokajů, ale vzhledem k okolnostem to mágové nepovažovali za zásadní ztráty.

† Tedy přesně v okamžiku, kdy zahynul Lovelace.

zabořený hluboko v kameni u krbu – poslední památka na Faquarlovo uvěznění.*

Vzhledem k tomu, že vůdci spiklenců zahynuli nebo zmizeli, mágové začali vyslýchat služebnictvo z Heddlehamu, ale rychle vyšlo najevo, že zaměstnanci o plánovaném převratu nic nevědí. Tvrdili, že během několika posledních týdnů zorganizoval Simon Lovelace důkladnou renovaci velkého sálu a nikdo se k němu nesměl ani přiblížit. Neviditelní dělníci tam za doprovodu mnoha podivných světél a zvuků položili tu skleněnou podlahu a nový koberec[†]. Dohlížel na ně jistý elegantní džentlmen s kulatým obličejem a nazrzlými vousy.

To byla nová stopa. Můj pán přechoťně upozornil na to, že osobu odpovídající popisu viděl dnes ráno odjíždět z Heddlehamu, a mágové okamžitě vyslali posly s popisem podezřelého na policii v Londýně i do všech hrabství.

Když byli hotovi se vším, co se v dané situaci dalo podniknout, Devereaux a nejvýznamnější členové vlády se posilnili šampaňským, studenými řezy a ovocnými dortíky a pozorně si vyslechli příběh mého pána. A že to byla story! Nehorázná snůška lží a polopravd. Jsem sice na lidskou proľhanost dávno zvyklý, ale výmysly, které se hrnuly z toho kluka, ohromily i mě. Pravda, *měl* co skrývat: například takový drobný detail, že on ten amulet ukradl taky, a celou historii mého nešťastného konfliktu se Šolto Pinnem. Ale spoustu věcí zkreslil úplně zbytečně. Musel jsem mu tiše sedět na rameni a poslouchat, jak mě označuje za „malého šotka“ (pětkrát), „jistý druh

* Takže se naše cesty zase zkřížily a rozdělily bez rozhodujícího souboje na život a na smrt. Vcelku škoda: těšil jsem se, až Faquarlovi pořádně vypráším kůži. Jenomže jsem měl bohužel moc práce a nějak jsem se k tomu nedostal.

[†] A zároveň nepochybně nainstalovali ve vedlejší místnosti tajný mechanismus, který stáhl koberec z podlahy a spustil mříže na okna. Některé druhy foliotů mají velké nadání pro stavební práce; sám jsem řídil jednu takovou čet, když jsem budoval hradby Prahy. Jsou to pracanti, ale nesmějí zaslechnout zvuk kostelních zvonů – v tom případě pouštějí nářadí a rozpadají se v prach. To bylo otravné zvláště během církevních svátků, kdy jsem musel zaměstnávat celou skupinu šotků se smetáčky a lopatkami, aby odklízeli zbytky.

foliota“ (dvakrát) a dokonce (jednou) za „homunkula“.* No – mám já tohle zapotřebí?

Ale to nebylo zdaleka všechno. Vykládal (a dělal přitom takové žalostné oči), jak jeho drahý mistr Arthur Underwood už dlouho podezíral Simona Lovelace, ale neměl žádné důkazy. Až do osudného dne, kdy náhodou zahlédl u Lovelace Amulet Samarkandu. Než to však stačil oznámit, ten padouch a jeho džin dorazili do Underwoodova domu s úmyslem vraždit. Underwood se jim postavil na odpor společně se svým věrným učněm Johnem Mandrakem, a dokonce i paní Underwoodová sama se hrdinsky pokusila Lovelace zneškodnit. Všechno nadarmo. Pan a paní Underwoodovi zahynuli a Nathaniel se spasil útekem, pouze s pomocí jednoho malého šotka. Když líčil tohle, měl v očích slzy, jako by těm pitomostem sám věřil.

Pak už se víceméně držel pravdy. Protože neměl možnost Lovelace usvědčit, vydal se na Heddleham Hall v naději, že nějak zabrání strašlivému zločinu. A teď je jen rád, že se mu podařilo zachránit životy vznešených vládců této země a tak dále, a tak dále; vážně, z toho by se i šotek rozbřečel.

Ale oni mu to spolkli. Nepochybovali o jediném slově. Dostal další rychlou svačinku a sklenici šampaňského a pak ho naložili do vládní limuzíny a odvezli zpátky do Londýna k dalšímu vyšetřování.

Já jel pochopitelně s ním. Nehodlal jsem ho ani na chvíli spustit z očí. Něco mi slíbil.

* *Homunkulus*: drobné stvoření lidských rysů vyrobené pomocí magie a často vězněné v lahvi v mágském kabinetu kuriozit. Někteří homunkulové mají věštecké schopnosti, ačkoli je důležité dělat vždycky pravý *opak* toho, co doporučují, neboť jsou od přirozenosti zlomyslní a snaží se svým stvořitelům uškodit.

S luha odešel a za chvíli dozněly na schodech jeho kroky. Kluk i já jsme se rozhlédli kolem.

„V tvém starém pokoji se mi líbilo víc,“ podotkl jsem. „Tady to smrdí, a to ses ještě ani nenastěhoval.“

„Nesmrdí.“

„Ale smrdí: čerstvou barvou a umělou hmotou a vším možným novým a vyrobeným. Což se k vám ale docela hodí, že – pane *Mandraku*?“

Neodpověděl. Mířil k oknu, aby se pokochal vyhlídkou.

Byl večer, den po tom velkém povolávání na Heddlehamu, a poprvé za celou dobu zůstal můj pán o samotě. Většinu z uplynulých čtyřadvaceti hodin strávil na schůzkách s ministry a policajty, pořád dokola vyprávěl svůj příběh a při každém dalším líčení nepochybně přidával další lži. Já jsem zatím zůstával venku na ulici* a celý jsem se třásl netrpělivostí. Ta ještě vzrostla, když jsem zjistil, že kluk má první noc strávit ve vyhrazeném pokoji ve Whitehallu, který je bohužel střežený na sto různých způsobů. Zatímco spokojeně pochrupeval uvnitř, já se musel krčit venku a marně čekat na příležitost hodit s ním řeč.

Ale mezitím uplynul další den a o jeho budoucnosti bylo rozhodnuto. Vládní vůz ho převezl do domu jeho nového mistra – moderní budovy v luxusní čtvrti na jižním břehu Temže. Večeře se bude podávat v půl deváté, v jídelně má být Nathaniel ve čtvrt na devět. To znamená, že jsme měli hodinku pro sebe. Chystal jsem se toho využít.

* Vládní budovy bývají plné ifritů a pátracích koulí a já se obával, že by mohli mít proti mojí přítomnosti námitky.

V pokoji bylo všechno to obvyklé zařízení: postel, psací stůl, skříň (vlastně oddělená šatna, *moc* nóbl), knihovnička, noční stolek, židle. Jedny dveře vedly do přilehlé malé koupelny. Na čistě bílém stropě zářilo jasné elektrické světlo a v jedné stěně bylo malé okno. Venku se přelévaly vody Temže zalité měsíčním svitem. Kluk se díval na budovy parlamentu přímo na druhém břehu a ve tváři se mu objevil podivný výraz.

„Ted' jsou mnohem blíž,“ prohodil jsem.

„Ano. Byla by na mě hrdá.“ Obrátil se a zjistil, že jsem na sebe vzal Ptolemaiovu podobu a teď se povaluju po jeho posteli. „Padej odtamtud. Nechci tvůj nechutný – hele!“ Všiml si nějaké knihy na poličce u postele. „*Faustovo kompendium!* Můj vlastní výtisk. To je úžasné. Na ten Underwoodův jsem nesměl ani sáhnout.“

„Jen měj na paměti, že Faustovi stejně nakonec nepomohlo.“

Listoval stránkami. „Nádhera... A drobnější kouzla prý smím provádět ve svém pokoji.“

„Aha. To je od tvého nového mistra velkorysý. Taková milá, laskavá osoba.“ Smutně jsem zavrtěl hlavou. „Líbí se ti, co?“

Dychtivě přikývl. „Paní Whitwellová je velmi mocná čarodějka. Hodně mě naučí. A bude se mnou jednat s respektem.“

„To si myslíš? Že je to čestná kouzelnice?“ Udělal jsem obličej. Nathanielovým novým mistrem se stala moje stará známá Jessica Whitwellová, ta vychrtlá vedoucí Státní bezpečnosti, ředitelka londýnského Toweru, vládkyně Prstenců utrpení. Jo, mocná byla, to zas jo. A vláda si Nathaniela nepochybně sakra považovala, když ho svěřila do její něžné péče. Učení v jejích službách bude rozhodně jiné kafe než u Arthura Underwooda a Jessica se už postará, aby klukův talent nepřišel nazmar. Ale co to udělá s jeho povahou, byla jiná otázka. No – nepochybně dostal přesně to, co si zaslouží.

„Říkala, že když se chopím příležitosti a budu tvrdě pracovat,“ vykládal kluk, „čeká mě skvělá kariéra. Slíbila, že bude dohlížet na můj výcvik, a když to půjde dobře, popostrčí mě dopředu, takže už brzy začnu pracovat na nějakém ministerstvu a získávat zkušenosti.“ V očích se mu znovu objevil triumfální pohled, ten, který ve mně vždycky vyvolával chuť přehnout si ho přes koleno. Okázale jsem

zazíval a natrásal polštář, ale on mluvil dál. „Tvrdí, že neexistují žádná věková omezení, jde jenom o talent. Řekl jsem, že bych chtěl spolupracovat s ministerstvem vnitra – to se snaží zlikvidovat Odboj. Věděl jsi, že když jsme byli pryč, došlo k dalšímu útoku? Bomba v jedné kanceláři ve Whitehallu. Zatím nemají žádné stopy, ale já bych pachatele určitě vypátral. Nejdřív chytím Freda a Stanleyho – a tu holku. Přinutím je mluvit a pak –“

„Uklidni se,“ doporučil jsem mu. „Copak už jsi toho neudělal dost? Jen si vzpomeň – dva mágové posedlí mocí jsou po smrti, stovka mágů posedlých mocí byla zachráněna... Jsi hrdina.“

Mou jemnou ironii ani nepostřehl. „To říká i pan Devereaux.“

Posadil jsem se, přiložil si ruku k uchu a naklonil se k oknu. „Jen si to poslechni!“ zvolal jsem.

„Co?“

„Hlasy tisíců lidí, kteří nejásají.“

Zamračil se. „A to má znamenat co?“

„To znamená, že vláda to celé drží pěkně pod pokličkou. Kde jsou fotografové? Kde jsou novináři? Čekal bych, že dneska ráno uvidím tvůj obličej na první stránce *Timesů*. Měli by se tě vyptávat na tvůj životní příběh, veřejně ti předávat medaile, vydat speciální sérii poštovních známek s tvou podobiznou. Ale ono nic.“

Kluk si odfrkl. „Z bezpečnostních důvodů je nutné utajení. To mi aspoň řekli.“

„Blbost, dělají to proto, že nechtějí vypadat jako pitomci. ‚Dvanáctiletý kluk zachránil vládu‘? Na ulicích by se jim lidi chechtali. A to žádný mág nesnese, mně můžeš věřit. Když k tomu dojde, je to začátek konce.“

Kluk se ušklíbl. Byl moc mladý, aby to pochopil. „Nebezpečí nehrozí jen od plebejců,“ prohlásil. „Jde o ty spiklence – o ty, kteří utekli. Paní Whitwellová říká, že k povolání toho démona se museli spojit nejméně čtyři mágové, takže kromě Lovelace, Schylera a Limea v tom jel přinejmenším ještě jeden. Lime zmizel a toho kouzelníka se zrzavými vousy nespatrili v žádném přístavu ani na letišti. Je to vážně záhada. Jsem si jistý, že je v tom namočený Šolto Pinn, ale po tom, co jsi provedl v jeho obchodě, se o něm nemůžu ani zmínit.“

„Jo,“ řekl jsem, založil si ruce pod hlavou a zádumčivě jsem dodal: „Vypadá to, že máš hodně co skrývat. Jsem tu *já*, tvůj ‚malý šotek‘, a moje činy. A ještě to, jak jsi ukradl amulet a hodil to na svýho mistra...“ Kluk zrudl a začal si s náhlým zájmem prohlížet tu zabudovanou šatnu. Vydal jsem se za ním. „Mimochodem,“ prohodil jsem, „všiml jsem si, že v té tvé verzi událostí jsi paní Underwoodovou obsadil do hlavní role. Náplast na svědomí, co?“

Prudce se obrátil, v obličeji červený jako malina. „Jestli tím někam míříš,“ vyštěkl, „tak to vyklop.“

Rázem jsem zvažněl. „Říkal jsi, že se pomstíš Lovelaceovi,“ začal jsem, „a to se ti povedlo. Možná se tím trochu zmírnila tvoje bolest – doufám, že jo, já to těžko poznám. Ale *taky* jsi mi slíbil, že jestli ti proti Lovelaceovi pomůžu, propustíš mě. Takže, udělal jsem, co jsem mohl. Mám dojem, že jsem ti několikrát zachránil krk. Lovelace je mrtvý a ty jsi na tom líp – z tvýho hlediska – než kdy předtím. Takže přišel čas, abys splnil svůj slib, Nathanieli, a nechal mě jít.“

Chvilku mlčel. „Ano,“ připustil nakonec. „Opravdu jsi mi pomohl. Zachránil jsi mě.“

„Ke svý věčný hanbě.“

„A já jsem –“

„Na rozpacích?“

„Ne.“

„Rád?“

„Ne.“

„Aspoň malinko vděčný?“

Zhluboka se nadechl. „Jistě, jsem ti vděčný. Ale to nic nemění na skutečnosti, že znáš moje rodné jméno.“

Nejvyšší čas si tohle jednou provždy vyjasnit. Byl jsem unavený; strávil jsem už na zemi devět dní v kuse a bolela mě z toho celá esence. Musel jsem odejít. „To je pravda,“ řekl jsem. „Znám tvoje jméno a ty znáš moje. Můžeš mě povolat. Já ti můžu uškodit. Tím jsme si kvit. Ale až budu na Onom světě, komu to tak asi můžu prozradit? Nikomu. Měl by sis *přát*, abych se tam vrátil. Jestli budeme mít oba štěstí, za tvýho života mě nikdo znovu nepovolá.“

Ale kdyby se to náhodou stalo –,“ odmlčel jsem se a zhluboka si povzdechl, – „slibuju, že tvoje jméno neprozradím.“

Nic neříkal. „Ty to chceš oficiálně?“ zakřičel jsem. „Tak co třeba takhle? Jestli tuto přísahu poruším, necht’ mě velbloudi zadupají do země a roznesou mezi hnůj na polích.“^{*} Nic víc snad už udělat nemůžu, ne?“

Zaváhal. Na chvílku se zdálo, že na to kývne. „Já nevím,“ zamumlal. „Ty jsi dé– džin. Přísahy pro tebe nic neznamenají.“

„Pleteš si mě s mágem! No dobrá.“ Vztekle jsem uskočil. „A co takhle? Jestli mě teď hned nepustíš, jdu dolů a povyprávím tvý drahý paní Whitwellové, co *přesně* se stalo. Určitě by mě ráda viděla v mý pravý podobě.“

Kousl se do rtu a natáhl se po své knize. „Mohl bych –“

„Ano, mohl bys udělat spoustu věcí,“ řekl jsem. „V tom je právě tvůj problém. Jsi tak chytrý, až ti to škodí. Spousta věcí se stala jen proto, že jsi byl moc chytrý a nemohl jsi nechat věci na pokoji. Plánoval jsi pomstu, povolal jsi vznešeného džina, ukradl jsi amulet, nechal jsi ostatní zaplatit cenu. Dělal sis, co jsi chtěl, a já ti pomáhal, protože jsem musel. A bezpochyby bys s tou svou chytrostí za čas vymyslel nějakou další fintu, jak mě spoutat, ale ne tak rychle, abych nestihl dojít za tvou novou učitelkou a vyklopit jí všechno o tobě, o amuletu a o mně.“

„Hned teď?“ zeptal se tiše.

„Hned teď.“

„Skončíš v tabatěrce.“

„Smůla.“

Chvíli jsme se dívali jeden druhému do očí, možná za celou dobu poprvé. Pak se kluk s povzdechem odvrátil.

„Propust’ mě, Johnne,“ řekl jsem. „Už jsem udělal dost. Jsem unavený. A ty taky.“

Tohle ho přimělo k úsměvu. „Já nejsem unavený,“ namítl. „Je spousta věcí, které bych chtěl udělat.“

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Odboj... spiklenci... Musíš mít volný ruce, jestli je máš dopadnout. Jen pomysli na všechny ty další džiny,

^{*} Stará egyptská přísaha. Ale dávejte si pozor, než ji vyslovíte – vždycky se vyplní.

který budeš muset povolat, až zahájíš svou skvělou kariéru. Nebudou mít sice můj styl, ale aspoň se s tebou nebudou tolik hádat.“

Tohle zřejmě zabralo. „Dobrá, Bartimae,“ řekl nakonec. „Souhlasím. Musíš jen počkat, než nakreslím pentagram.“

„To není problém!“ Byl jsem ztělesněná ochota. „Vlastně tě rád při práci pobavím. Co by se ti líbilo? Dokážu zpívat jako slavík, tkát ze vzduchu sladkou hudbu, vytvořit tisíc božských vůní... Dokonce bych možná uměl i trochu zažonglovat, jestli je líbo.“

„Děkuju, ale nic z toho nebude nutné.“

Podlaha v jednom rohu pokoje byla holá, bez koberce, a mírně vyvýšená. Kluk tam s velkou přesností nakreslil černou křídou, kterou našel v zásuvce psacího stolu, jednoduchý pentagram a dva kruhy; do knihy formulí přitom mrkl jen jednou nebo dvakrát. Celou dobu jsem seděl jako pěna. Nechtěl jsem, aby udělal nějakou botu.

Konečně to dokončil, trochu toporně se napřímil a chytil se přitom za bolavá záda.

„Hotovo,“ řekl a protáhl se. „Tak dovnitř.“

Pečlivě jsem ty runy zkoumal. „Tímhle se ruší Adelbrandův pentagram, jo?“

„Ano.“

„A pouto Věčného uvěznění taky?“

„Ano! Vidíš tenhle hieroglyf? Ten přeřízne pouto. A teď, chceš, abych tě propustil, nebo ne?“

„Jenom si to ověřuju.“ Skočil jsem do většího kruhu a obrátil se čelem k Nathanielovi. Ten se připravoval na zaklínadlo, v duchu si zopakoval slova a pak se na mě přísně podíval.

„Mohl by ses přestat tak hloupě šklebit?“ požádal mě. „Mám chuť si to rozmyslet.“

„Promiň.“ Nasadil jsem odporný výraz utrpení a žalu.

„To není o moc lepší.“

„Promiň, promiň.“

„Dobrá, připrav se.“ Zhluboka se nadechl.

„Ještě jedna věc,“ řekl jsem. „Jestli se chystáš v nejbližší době někoho povolávat, doporučil bych Faquarla. Je to dobrý pracant. Dej mu nějaký úkol, kde může uplatnit svoje schopnosti, jako třeba aby

vyprázdnil jezero cedníkem nebo spočítal zrnka písku na pláži. To je přesně jeho parketa.“

„Podívej, *chceš* jít, nebo ne?“

„No jestli! Moc. Fakt moc.“

„Takže –“

„Nathanieli – ještě jedna věc.“

„Co *zas*?“

„Poslouchej: na mága máš docela potenciál. A nemyslím to tak, jak si myslíš, že to myslím. Za první projevuješ daleko víc iniciativy než většina z nich, ale to z tebe vytlučou, jestli si nedáš pozor. A máš taky svědomí, což je další vzácná věc, o kterou můžeš snadno přijít. Hlídej si ho. To je všechno. Jo, a na tu tvou novou šéfovou bych si dával na tvým místě bacha.“

Chvilku se na mě díval, jako by chtěl něco říct. Pak jen netrpělivě zavrtěl hlavou. „Já si poradím. Nemusíš si o mě dělat starosti. Máš poslední šanci. Za pět minut musím být dole na večeři.“

„Jsem připravený.“

Pak kluk rychle a bezchybně pronesl zapuzovací formuli. Cítil jsem, jak se tíha slov, která mě poutala k zemi, s každou slabikou zmenšuje. Když se blížil ke konci, moje podoba se protáhla, rozšířila, začala přetékat přes okraje kruhu. V rovinách se otevřely nesčetné dveře, které mě zvaly dovnitř. Proměnil jsem se v hustý oblak dýmu a rozptýlil se po pokoji který mi každou vteřinou připadal méně skutečný.

Kluk domluvil. Zavřel ústa. Poslední pouto prasklo jako přepilovaný řetěz.

A tak jsem zmizel a nechal mu tam pronikavý zápach síry. Jen tak. Na památku.

Jonathan Stroud
Amulet Samarkandu

Z anglického originálu The Amulet of Samarkand,
vydaného nakladatelstvím Miramax Books,
Hyperion v New Yorku v roce 2003,
přeložila Petra Diestlerová
Redigovala Jana Jasová
Obálku navrhl Miloslav Disman
Vydala Euromedia Group – Knižní klub
v Praze roku 2005 jako svou 2943. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 400
Sazbu zhotovil SF SOFT, Praha
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první
www.euromedia.cz